

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

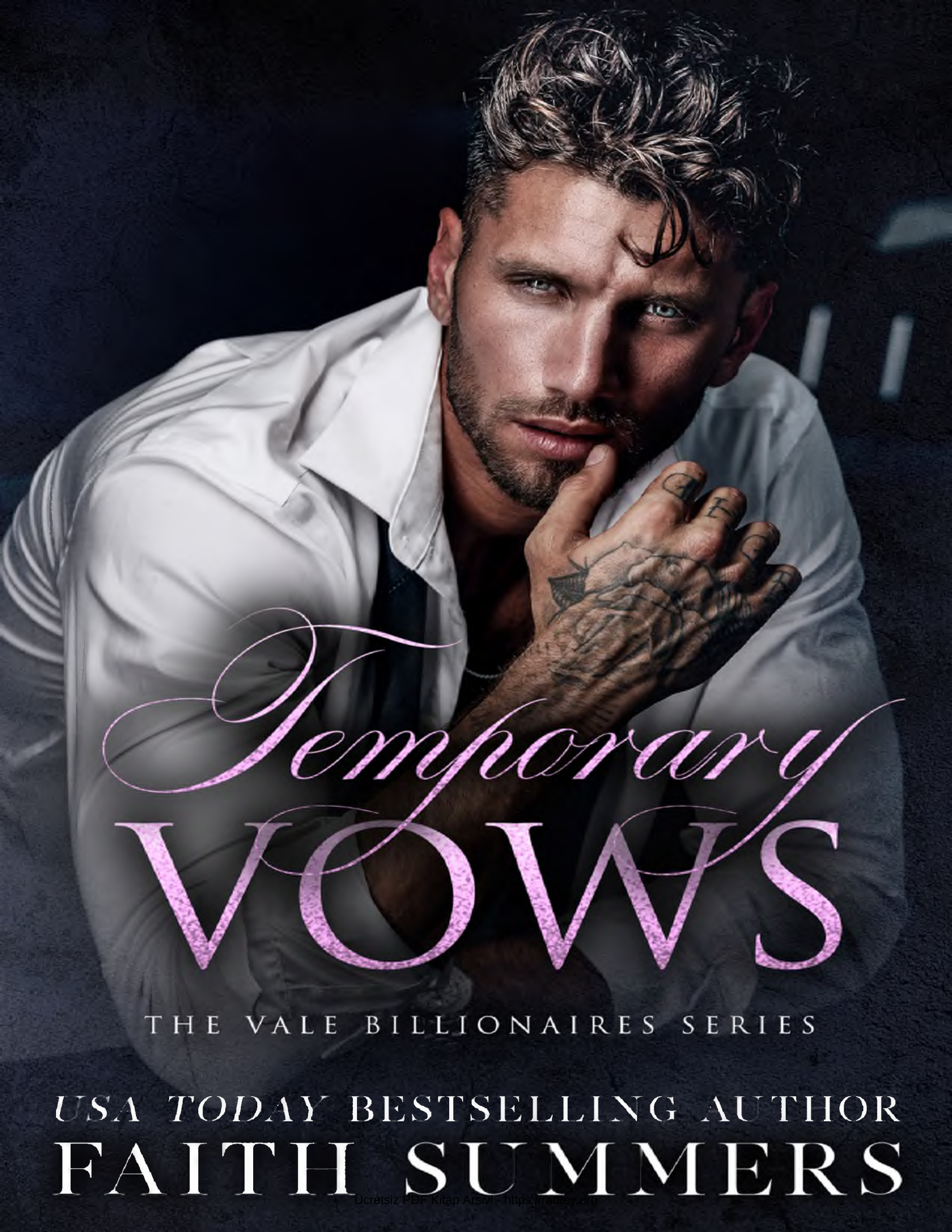
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Temporary **VOWS**

THE VALE BILLIONAIRES SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
FAITH SUMMERS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Geçici Yeminler

Vale Milyarderleri

Kitap 2

Khardine Gray
Faith Summers

İçindekiler

1. [Elodie](#)
2. [Dorian](#)
3. [Elodie](#)
4. [Elodie](#)
5. [Dorian](#)
6. [Elodie](#)
7. [Elodie](#)
8. [Dorian](#)
9. [Elodie](#)
10. [Dorian](#)
11. [Elodie](#)
12. [Dorian](#)
13. [Elodie](#)
14. [Elodie](#)
15. [Dorian](#)
16. [Elodie](#)
17. [Dorian](#)
18. [Dorian](#)
19. [Elodie](#)
20. [Dorian](#)
21. [Dorian](#)
22. [Elodie](#)
23. [Elodie](#)
24. [Elodie](#)
25. [Dorian](#)
26. [Elodie](#)
27. [Dorian](#)
28. [Elodie](#)
29. [Dorian](#)
30. [Elodie](#)

31. [Dorian](#)

32. [Elodie](#)

33. [Elodie](#)

34. [Elodie](#)

35. [Dorian](#)

36. [Elodie](#)

37. [Dorian](#)

38. [Elodie](#)

[Epilog - Elodie Epilog -](#)

[Dorian](#)

Bölüm 1

Elodie

Ödemen yine gecikti. Paramı hemen almam lazım.

Telefonumun ekranında parıldayan Marcus'un mesajına bakıyorum, yenilgi ve korku omuzlarımı çökertiyor. Son bir aydır çektiğim o boşluk hissi, jilet gibi keskin pençeleriyle kalbimi sıkıştırıyor.

Hayatım resmen mahvoldu.

Ölmek üzere olan bir adamın son nefesini verip geri dönüşün olmadığını kabul etmesi gibi, bunu da kabul etmenin zamanı geldi.

Yarın yok.

Gelecek yok.

Artık yok.

Alnımı dolabımın soğuk metal kapısına dayıyorum, gözlerim hâlâ telefondaki mesaja kilitlenmiş durumda.

Dinlenme odası, eski bir buzdolabının düşük frekanslı uğultusu ve kötü bir alamet gibi havada asılı kalan yanmış espresso kokusuyla doluydu.

Mola saatim doldu, işe dönmem gerekiyor ama yapamıyorum.

Henüz değil.

Salona geri dönüp, her şey yolundaymış gibi davranarak yüzüme yapay bir gülümseme takınarak başka bir müşteriye hizmet edemem.

Lanet olsun. Burada olmamam bile gerekirdi. Ben garson değilim. Ben bir lise öğretmeniyim. Gelecek vaat eden saygın bir kariyerim var, ama benim bile olmayan bir krediyi ödemek için bu işi kabul etmek zorunda kaldım.

İyi bir arkadaş olmak buraya kadarmış.

İşte bu noktaya geldim: sürekli korku içinde bir hayat.

Yirmi beş yaşındayım. Ama yoğun endişe ve stres, sanki yüzlerce hayat geçmiş gibi hissettiriyor.

Bu, Marcus'un bugün bana gönderdiği ikinci mesaj ve saat daha sabah dokuz bile değil.

Dün bütün gün telefonumu durmadan aradı. Her seferinde Clara'ya mesaj atıp, gecikmiş ödemeleri ne zaman yapacağını sordum.

Ondan haber almadım.

Hiçbir şey.

Ama neden hayal kırıklığına uğradım ki? Neredeyse beş aydır ondan haber almadım.

Lanet olsun. Marcus'un adamlarını peşimden gönderdiğini söylediğimde hiç aramamıştı. Neden şimdi arasın ki?

Son birkaç haftadır ona Marcus'un ofisinden gelen ve cevapsız kalan aramaları gösteren arama kayıtlarının ekran görüntülerini ve Marcus'un "*Paramı hemen istiyorum*" mesajlarını gönderiyorum. Ama en iyi arkadaşım olarak gördüğüm kız beni görmezden geliyor.

Telefonu sıkıca kavradım, parmak eklemelerim bembeyaz oldu. Bu *kredi meselesi* ilk ortaya çıktığında, bana hiçbir sorun yaşamayacağıma söz vermişti. Sadece kefil olmamı istemişti.

Hepsi bu kadar.

Ama öyle olmadı. Hayatımı feda ettiğimi hiç bilmiyordum.

Hayatımı, akıl sağlığımı, güvenliğimi.

Şimdi berbat durumdayım. Ve beş aydır ondan haber almadım.

İlk başta, ödemelerde gecikmeye başladığında — ve Marcus benden ödeme için başımın etini yemeye başladığında — Clara arayıp her şeyi halledeceğini söyledi.

Sürekli özür diliyordu, bu yüzden bugün burada, onun borcunu ödemek zorunda kalan kişi olarak duracağımı asla düşünmezdim.

Üstüne üstlük, beni dolandırdığını öğrendim.

Beni fena halde dolandırmış. Ortadan kaybolduktan sonra, Clara'nın imzamı taklit edip krediye daha fazla para eklediğini öğrendim. Seksen bin dolardan iki yüz bin dolara çıkarmış. Hala, o kadar parayı nasıl borç alabildiğini anlamaya çalışıyorum. Tahminimce tefeciler, benim bu borcu ödemek zorunda kalacağımı biliyorlardı.

Bu yeterince kötüydü ama yarama tuz basmak gibi, Clara'nın kurtarmak için kredi aldığını söylediği büyükannesinin iki yıl önce öldüğünü öğrendim.

İlk taksiti ödemiş, gerisini ödememiş.

Son altı aydır krediyi ödüyorum. Ve artık elimde hiçbir şey kalmadı. Tüm birikimlerim bitti ve babamın bana bıraktığı vasiyet fonunun son kalanı da bu kredi yüzünden aylar önce tükendi.

İki işime gidebilmek için o boktan arabamı tamir ettirmek zorunda kaldığım için Marcus'a ödemem gecikti. Şimdi çıkmaza girdim.

Kaburgalarımın arkasında soğuk bir ağrı hissediyorum, sanki kutup soğuğu gibi içimi kaplıyor.

"Ne yapacağım?" diye fısıldıyorum, sesim buzdolabının uğultusuna karşı titriyor.

Telefonumun ekranı karardı ve etrafımdaki sessizlik keskin ve boğucu bir şekilde uzadı.

Bu kabus başladığından beri ilk kez, gerçek midemde bir taş gibi yerleşiyor:

Başım belada.

Büyük, büyük, derin, derin *bir belada*. Aklıma başka bir fikir gelmiyor.

Ve o piç Marcus, gecikme ücretine fahiş bir ceza ekleyerek beni cezalandıracak. En son geciktiğimde —Clara resmi olarak kaybolduğunda— faturaya bin dolar eklemişti. Yine ödeme zamanı yaklaşıyor. Tanrı bilir bu sefer ne yapacak.

Zaten sekiz bin dolar borcum var. Gelecek haftaya kadar bu rakam on ikiye çıkacak.

Yalvarmak istemiyorum ama kardeşimi aramak zorundayım. Jack, yaptıklarımı duyunca çılgına dönecek.

Zaten durum yeterince kötü. Son sekiz yıldır kötü gidiyor. Babam öldüğünden beri.

Önce aile işimiz battı, sonra babamın alacaklılarına ödeme yapmak için mirasımızın çoğunu kaybettik. Jack ve ben neredeyse hiçbir şeyimiz kalmadı.

Okulda işe girdiğimde, içine düştüğüm cehennem çukurundan çıkabileceğimi düşünmüştüm. Sonra Clara'yla ilişkiye girerek her şeyi mahvettim.

En azından Jack'le konuşursam, belki bir çözüm bulmama yardım eder. Ya da bana yardım eder.

Bilmiyorum.

Kapı açılır ve ben irkilirim, neredeyse telefonumu düşürürüm.

Denetçi Beth, kapının eşiğinde durmuş bana öfkeyle bakıyor, ve çok sinirli. Kızgın olduğunda kurbağa suratlı yüzü daha da bitkin görünüyor.

"Burada ne işin var?" diye bağıyor, sesi bir hapishane gardiyanına yakışır bir tonda. "On dakika önce işine dönmüş olman gerekirdi."

"Özür dilerim." Düzeltip kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Müşterilerle boğuşuyoruz, sen ise burada dinleniyorsun?" Ellerini beline koyar ve eski usul bir öğretmen gibi ayağını yere vurur — tıpkı *Matilda'daki* Bayan Trunchbull gibi.

"Bir dakikaya çıkacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diye gürleyen bir yüzle alaycı bir şekilde gülümser ve arkasını döner.

Kapı çarpınca, ses odada yankılanır.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlıyorum. Beth, her şeye kızan ve sürekli bir şeyleri kafasına takan bir cadaloz, ama bana kızmakta haksız değil.

Günün en yoğun saati. Blackstone Brew, Wall Street'in hemen yanında. Komşu kahvehanelerimiz gibi, kafein ve rahatlığın cazibesıyla takım elbiseliler durmaksızın akın edecek kadar yakın. Burası her zaman Bluetooth kulaklıklarına bağırان bankacılar, bir sonraki piyasa dalgalanmasından önce espresso içen tüccarlar ve hayatları buna bağılmış gibi siparişler ve son teslim tarihleri arasında koşturan asistanlarla doludur. Ve şu anda ortalık kaos içinde.

Bu işi kaybetmemek istiyorsam, oraya gidip hayatım buna bağılmış gibi gülümsemem gerekiyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip sıkı bir at kuyruğu yapıyorum; bir zamanlar canlı olan platin rengi saç telleri avuçlarımın içinde kuru ve cansız duruyor. Yüzüme bakmaya zahmet etmiyorum. Ne göreceğimi zaten biliyorum: kırmızı çerçeveli, şişmiş ve kızarmış yeşil gözler, gözyaşlarının açık bir kanıtı. Lastik bandı sıkıca bağlayıp öne doğru bakıyorum, çünkü durmak bir seçenek değil.

Omuzlarımı geriye çekip dışarı çıkıyorum ve aman Tanrım, dışarısı gerçekten kaos içinde.

İnsanlar omuz omuza sıkışmış, sesler birbirine karışıyor ve sıra kapiya kadar uzanıyor.

Tezgaha ulaştığımda Tony gözlerime bakıyor ve bana sıcak içeceklerin bulunduğu bir tepsiyi uzatıyor.

"Yirmi numaralı masa," diyor. "İki yulaf sütlü latte, biri ekstra sıcak. Çift espresso. Sade Americano."

Gürültüye rağmen sakın bir sesle siparişi tekrar ediyorum ve o da bana başını sallayıp makineye dönüyor.

Tepsiyi alıp yirminci masaya doğru ilerliyorum. Neredeyse varmışken, boynumun dibinde o tanıdık tedirginlik hissini hissediyorum.

Durumum şüphesiz beni normalden daha paranoyak hale getirmiş, ama bunun bir sebebi var.

Aynı siyah SUV'yi apartmanımın karşısındaki caddede birden fazla kez rölantide beklerken gördüm; sürücü — Marcus'un adamlarından biri — hiç arabadan inmiyor. Ve gözlerini hiç ayırmıyor. Beni izlediğini her zaman açıkça belli ediyor.

O tuhaf hissi takip ederek soluma bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Bakışlarım, SUV'de gördüğüm adamın üzerine düşüyor.

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzündeki bıçak izi gülümsemesiyle birlikte kıvrılıyor.

Yıpranmış deri ceket, boynuna ve yanaklarına yayılan dövmeleri, onu buraya ait olmayan biri olarak işaret ediyor, ama yine de sanki mobilyaların bir parçasıymış gibi arka köşede rahatça oturuyor.

Kahve fincanını kasıtlı olarak yavaşça kaldırıyor ve benim yönüme doğru eğiyor.

Sessiz bir kadeh kaldırma.

İçim bir anda burkuldu.

Tepsi ellerimde yana yatar.

Dengemi, yönümü, her şeyi kaybediyorum ve çok hızlı dönerek, sağlam kaslardan oluşan bir duvara çarpıyorum.

Tepsimdeki içecekler öne doğru fırlıyor, tertemiz beyaz gömlek ve takım elbise ceketinin üzerine sıçıyor. Sonra her şey yere çarpıyor.

Geriye sendeleyerek, zar zor dengemi sağlarken, çarptığım çok uzun boylu, kaslı, siyah saçlı adam tamamen hareketsiz kalıyor, dikkatini sadece gömleğini lekeleyen kahveye vermiş durumda.

Damlacıklar ceketinin keskin çizgisine yapışıyor. Brioni gibi görünüyor gibi görünüyor — ya da aynı derecede, aşırı pahalı bir şey.

Çenesi gerilir, ceketini açarken geniş omuzları sertleşir. “Ne oluyor lan?”

Ses tonundaki sertlik yüzünden yanaklarım kızarır. “Aman Tanrım. Çok özür dilerim.”

Başını kaldırıyor, öfkeli gözleri benimkilere kilitleniyor ve onu tanıdığımda kalbim hızla atmaya başlıyor.

New York’taki herkesin onu tanıdığı türden bir tanıma değil bu.

Onu, kardeşimin en iyi arkadaşı olduğu zamanlardan tanıyordum.

Mavi bakışlarında bir şey yumuşadı, sanki o da beni tanıyormuş gibi, ama bundan şüpheliyim. O zamanlar benim varlığımdan bile haberi yoktu ve son görüşmemizden bu yana yıllar geçti. En az sekiz yıl.

“Dorian Vale.” Adı, durduramadan dudaklarımdan dökülür.

Bakışları keskinleşir ve yüzümde dolaşır. “Seni tanıyor muyum?”

Ardından gelen bakış soğuk ve küçümseyici, ama o bakışın altında bir şey parlıyor, sonra da onu gizliyor.

"Adım Elodie," diyorum. "Elodie Harper. Jack'in kız kardeşi."

Anı yerine oturur oturmaz yüz ifadesi aniden sertleşir.

Gözleri bir kez daha üzerimde dolaşır, üniformamı, dağınıklığımı, gerçekliği içine çeker. Ailem hâlâ Hamptons'ta yaşarken ve ben İngiltere'ye gitmeyi hayal ederken tanıdığı kızla hiçbir alakası yoktur.

"Doğru," der bir an sonra.

Doğru.

Tek söyleyebileceği bu mu?

Sanki o ve Jack yirmi yılı aşkın süredir arkadaş değillermiş gibi.

Sanki en çok ihtiyacımız olduğunda bize sırtını dönmemiş gibi.

Sanki işimizi kurtaracak gücü yokmuş gibi... ve kininden dolayı bunu yapmamayı seçmiş gibi.

Ama Tanrım... neden onu düşünüyorum ki?

Omzumun üzerinden, yara izli adamın

oturduğu yere

baktım. Gitmiş.

Midemdeki düğüm biraz gevşedi, ama çok az. Ziyareti bir mesajdı.

Marcus parasını istiyor.

Dorian'a dönüyorum, aniden üzerimize bakan gözlerin ve yere yaptığım pisliğin farkına varıyorum. Ve onun üzerine.

"Gömleğin için çok üzgünüm." Yanımdaki standdan birkaç mendil alıyorum ve içgüdüsel olarak lekeyi silmek için uzanıyorum, ama ona dokunamadan mendilleri elimden alıyor.

"Gerek yok."

Yüzü hâlâ sert, gömleğini hafifçe siler.

"Aman Tanrım!" Beth'in sesi kahvehanede yankılanıyor. Öfkeyle yanımıza geliyor, bana sonuçları olacağını ima eden bir bakış atıyor, sonra ona gülümsüyor. "Çok üzgünüm, Bay Vale. O, önüne bakmalıydı. Lütfen bunu ben halledeyim."

Etrafımdaki herkesin başı bana dönünce yüzüm kızarır. Kendimi küçültmek, parçalanmış fincanlarla birlikte zemine kaybolmak isterim. Kendimi savunmaya bile çalışmam. Zarar verilmiştir ve nedense, şu anda herkesin baktığı pislik benmişim gibi hissediyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok," diyor Dorian, gözlerini benden ayırmadan. "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

Sonra bakışları aşağıya kayar, vücudumu tarar ve tekrar yüzüme döner. Derimin altında ani ve kafa karıştırıcı bir sıcaklık hissedirim, tıpkı yıllar önce Jack'in küçük kız kardeşi olduğum, kenardan izlediğim ve uzaktan sessizce ona aşık olduğum zamanki gibi.

Lekeyi örtmek için ceketinin düğmelerini ilikler ve ikimiz de başka bir şey söyleyemeden uzaklaşır.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, sırtı çoktan kapalı bir kapı gibi, ve hepsi bu. Sahip olduğum tüm hayallerim buharlaşıyor. Onu eskiden *Dorian Gray* gibi görürdüm — soğuk, duygusuz, Oscar Wilde'ın tasarladığı gibi, hepimizden daha sert bir malzemeden oyulmuş. Az önce tanık olduğum hiçbir şey, yanıldığımı kanıtlamıyor.

Bana sanki bir hiçmişim gibi davrandı, sanki neden olduğum rahatsızlıktan öte bir varlığım yokmuş gibi. Ve belki de bunun için onu suçlayamam bile.

Dorian'ın o zamanki kız arkadaşıyla yatan Jack'ti. Dorian onu asla affetmedi. Ya da *bizi*. Suç ortaklığı.

Onun kafeyi geçmesini izliyorum, her adımı ölçülü, telaşsız, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kapı açılıyor, içeriye soğuk hava giriyor ve aptalca bir saniye için, arkasını döneceğini düşünüyorum.

Dönüyor.

Kapı arkasında kapanıyor, sesi boğuk ve kesin, ve göğsümün içindeki bir şey duruyor.

Eskiden tanıdığım Dorian Vale, başka bir hayata ait.

Geçmiş seni sonsuza kadar takip etmez.

Bazen uzaklaşır ve bir daha asla geriye bakmaz.

"Elodie!" diye bağırır Beth. "Orayı temizle. *Hemen*. Ve başka bir şey dökmeden önce kafanı toparla."

Irkilip bakışlarımı ayaklarımın dibindeki dağınıklığa indiriyorum — yere sızan kahve, parçalanmış fincanlar, benden başka kimseye önemi olmayan bir anın kanıtları.

Aklımı toparlayayım mı?

Keşke yapabilsen.

Bölüm 2

Dorian

Ceketime bir göz atıp kahve lekesinin örtölüp örtülmediğini kontrol ediyorum. Örtülmüş, ama gömleğimin ıslaklığı göğsüme yapışıyor. Oraya koyan genç kadını hatırlatıyor.

Tanrım. Başıma gelebilecek onca şey varken.

Geçmişin insana nasıl ansızın yaklaştığı ilginç. Benim durumumda, hayaletler tarafından takip ediliyorum sanki.

Elodie Harper.

Sokakta yürürken adı zihnimde yankılanıyor, görüntüsü de aynı ısrarla peşimden geliyor.

Parlak yeşil gözler. Beyaz sarı saçlar. O yumuşak, kavisli dudaklar.

Onu nasıl unuttuğumu bilmiyorum. Ya da belki de, geçmişteki çoğu şey gibi, sadece hatırlamamaya karar verdim.

Ben hep böyle yaptım: bana bir faydası olmayan şeyleri, sanki hiç var olmamış gibi derinlere gömdüm.

Bununla birlikte, Elodie Harper eskiden tanıdığım kızıdan farklı görünüyor.

Her şey parçalanıp yanmadan önce dünyamızın kenarlarında dolaşan sessiz gölge, Jack'in küçük kız kardeşi gibi değil.

Ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altında kazınmış yorgunluk ve hayal kırıklığından bahsetmiyorum. Ya da hayatın ona verdiğiinden çok daha fazlasını aldığı belli olan o zayıflıktan da.

Artık tamamen büyümüş.

Bir kadın.

Hoşuma gitse de gitmese de, benim gibi bir erkeğin karanlık arzuları için yaratılmış bir vücuda sahip bir kadın.

Ki hoşuma gitmiyor.

Elodie Harper benim için her zaman yasak bölge olmuştur ve öyle kalacaktır. Kardeşiyle olan dostluğumun, salyangozun sırtındaki tuz gibi hızlı ve ölümcül bir şekilde çözülmüş olması da fark etmez.

İstemediğim adımlarımı yavaşlatıyorum, düşüncelerim davetsizce geriye doğru sürüklenirken şehrin kenarları bulanıklaşıyor.

Ona ne olduğunu tahmin etmek için fazla hayal gücü gerekmiyor. Nereye bakacağını bilersen, işaretler ortada. Başkasının savaşında ikincil hasar gören insanlara yapışan sessiz çaresizliği taşıyordu.

Harpers'ın işini kaybetmesi sadece bir manşet haberi değildi. Tam bir çöküşüydü. Hak etsinler ya da etmesinler, herkesi beraberinde sürükleyen türden bir çöküş. Ve beni suçluyorlar.

Elodie bu çöküşün ortasında kaldı.

Şimdi onu düşünmenin bir anlamı yok.

Yine de...

Onun neler yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. O kadar büyük hayalleri varken, nasıl oldu da bir kahve dükkanında çalışır hale geldi, sanki bir kötü gün daha geçerse paramparça olacakmış gibi görünüyordu?

Bu düşünce göğsümde rahatsız edici bir his bırakıyor, bu yüzden onu bir kenara itiyorum.

Elodie Harper beni ilgilendirmez. Ben

Dorian Vale'im. Ben ilgilenmem.

Elodie başka bir hayata ait. Benim gittiğim yolla uyuşmadığında tereddüt etmeden kesip attığım bir hayata.

Ona ne olduysa, o başka bir zamanın sorunu. Geçmişimden gelen hayaletlerden daha büyük sorunlarım var.

Dün bunu kesinleştirdi.

Manşet hâlâ zihnime kazınmış durumda.

Dorian Vale, Montgomery Astor'un sevgili dul eşi Grace Astor ile ilişki yaşıyor.

Sanki bu sözler tek başına yeterince zehirli değilmiş gibi. Lanet olası basın daha da ileri gitti — her zamanki gibi. Onun hayatındaki varlığımın bir şekilde kocasının ölümüne *neden olduğunu* ima ettiler.

Montgomery Astor tüm dünyada saygı görüyordu. Ama burada, o New York'un altın azizi olarak kabul ediliyordu. Ünlü bir hayırsever ve vizyonerdi. Adını lekelemenin bedelsiz kalmayacağı bir adamdı.

Yavaşça nefes veriyorum, çenemi sıkarak bir caddeyi daha geçiyorum, trafik sesleri düşüncelerimin ritmi altında kayboluyor.

Grace ve ben dikkatliydik. Gizlilik içindeydik. John'dan boşandıktan sonra bir araya geldik.

Pervasız değildik, aptal da değildik. Aramızda ne varsa — ne kadar geçici olursa olsun — Montgomery Astor'un Upper East Side'daki evinde kalp krizi geçirip ölmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Adam seksen yaşına yaklaşıyordu ve kronik kalp yetmezliği dahil birçok sağlık sorunu vardı.

Ancak gerçekler önemli değil. Benimki gibi dedikodulara yol açan bir soyadına sahipken değil.

Hikaye çoktan yazıldı. Ben kötü adamım.

Bir adamın karısını baştan çıkaran hırslı Vale varisi. Kimsenin çok yakından incelemek istemediği bir trajedinin uygun bir günah keçisi. İtibarı zaten yeterince sarsılmış olan ve bu olayın da o çatlaklara tam olarak uyan adam.

Cebimde telefonum titriyor. Kim olduğunu bilmek için bakmama gerek yok.

Babam.

Dün gece üç kez aradı ve uzun bir sesli mesaj bıraktı.

Sabah ilk iş onunla buluşacağım. Dün John'la ilgili olaylar patlak verdiğinde bana verdiği ültimatoma hakkında konuşmak istiyor.

Evlen, dedi.

"Bu işi hallet. Yoksa Vale Global'daki geleceğine veda edebilirsin."

Bu tehdit boş değildi. Onun tehditleri asla boş değildir.

Evlilik, onun için bir strateji. Kamuoyuna yönelik bir sıfırlama düğmesi.

Kolumda saygın bir kadın. Skandal yerine bir düğün. Yeniden yazılan manşetler.

Bu mantığı anlayan tarafımdan nefret ediyorum. Onun haklı olabileceğinden daha da çok nefret ediyorum.

Bunu bir kenara bırakırsak, birinin peşimde olduğunu bilseydim bu durum önlenebilirdi.

Vale Global'da bir köstebek olduğunu öğrendim. Lanet olası bir sızıntı. Bizi içeriden yok etmeye çalışan biri. Bu skandalın patlak vermesini istediler. Tıpkı diğerleri gibi.

Bu haçlı seferine yıllar önce, ağabeyim Knox'u mahvetmeye çalıştıklarında başladılar.

Şimdi sıra bende.

Vale Global binasının gölgesine adım attım ve bu düşünce kırık cam parçaları gibi zihnimde keskinleşti. Öfke bağırsaklarımda derinliklerinde kıvrılıyor, zehir kök salıyor.

Odaklanmalıyım. Odaklanmak zorundayım. Şimdi soğukkanlılığımı kaybetmek bana bir fayda sağlamaz. Başkalarının insafına kalmaktan nefret ediyorum.

Geniş taş merdivenlere doğru yürüyorum ve binaya giriyorum, adımımı kesmeden kapıcıya başımı sallıyorum. Bana her zamankinden biraz daha uzun süre bakıyor, profesyonelliğinin arkasına gizlenmiş merakı belli oluyor.

Haberler yayıldığından beri herkesin bana baktığı gibi bakıyor, ama onlar bana yaklaşmaya cesaret edemezler.

Boş bir asansöre biniyorum. Kapılar kapanıp asansör yükselirken, sessizliğin içime işleyip zihnimi dengelemesine izin veriyorum, orada olmaması gereken tüm düşünceleri silip süpürüyorum. Elodie Harper da dahil.

Artık mirasım için savaşma zamanı.

Babam hafife alınacak bir adam değildir. Ben de değilim.

Kendi kurallarına göre yaşarım. Ama ne yazık ki, istediğim şeylerin anahtarı onda.

Knox liderdir. Şeftir. Ben ise generalim. Savaşan ve kazanan adam. Yürütücü.

Yönetim katına vardığımda, yüz ifadem sabitlenmiş ve maskem yerine oturmuştur.

Asansör yavaşlar, sonra durur.

Kapılar açılırken yumuşak bir zil sesi duyulur.

Zihnim çoktan vites değiştirmiş, bir sonraki hamleleri hesaplamaya başlamıştır. Önce babamla konuşacağım.

Sonra sızıntıyı hallededeceğim.

Dışarı çıkıyorum ve hemen etrafıma bakıyorum.

Kardeşlerimi cam duvarın yanında, ellerinde kahveyle dururken görüyorum. Knox, Levi ve Locke.

Knox her zamanki gibi ortada duruyor. Otuz üç yaşında, benden bir yaş büyük ve insanları dinlemeye ikna edecek kadar sakin ve kontrollü. Vale Global'in özel sermaye kolunu birlikte yönetiyoruz: strateji, satın almalar, uzun vadeli planlar.

Levi yirmi dokuz yaşında, gevşek duruşunun ardında durmak bilmeyen bir enerji barındırıyor. Locke yirmi sekiz yaşında ve daha ölçülü. İkisi de hedge fonlarla ilgileniyor.

Hepimiz babamızın koyu saçlarını, sağlam yapısını ve keskin Avrupa özelliklerini paylaşıyoruz. Ama benzerlikler burada bitiyor.

Ondan daha farklı olamazdık. Ve birbirimizden de.

Sanırım ben bunu bir adım daha ileri götürüyorum, çünkü diğerlerinden farklı bir berbatlık düzleminde yaşıyorum.

Benim işleri halletme tarzım, çoğu insanın alışılmadık diye nitelendireceği sınırın eşiğinde.

İnsanlar Knox'a "canavar" diyor. Bu lakabı, futbol oynadığı ve acımasız bir savunma oyuncusu olduğu günlerden kalma.

Ama ben...

Kimse bana tam olarak ne diyeceğini bilmiyor. Ben, psikopatın sınırında yürüyen soğuk, duygusuz Vale kardeşi.

Kardeşlerim derin bir sohbete dalmışlar. Muhtemelen sızıntıdan bahsediyorlardır. Yaklaştığımı bile fark etmiyorlar.

Dün bu olayı keşfettiğimde ilk konuştuğum kişi Knox'tu. Sonra Levi ve Locke'u arayıp onları uyardım.

Babamla görüştüktan sonra buluşacağız, böylece onlara son gelişmeleri aktarabileceğim.

Onların itirazlarına rağmen, bu işin başına kendim geçiyorum.

İntikam kişisel bir mesele. Ama ben ellerimi kirletmeyi planlıyorum. Kardeşlerimin karışmasını istemediğim türden bir kirlenme. Özellikle Knox. Bir karısı ve yakında doğacak bir bebeği var. Odak noktası bu olmalı.

Bir şey yapmasını istediğim tek kişi Levi. Ondan, halkla ilişkiler ve bilgi teknolojisi departmanlarının kişisel ekipmanlarımıza ve iş dosyalarımıza erişimini iptal etmesini istedim. Ayrıca kişisel cihazlarımızı korumak için harici bir güvenlik sunucusu kurdu.

Bilgisayarlarda iyidir. Benden daha iyi. Ama onu sadece asgari düzeyde işin içine alacağım.

Yaklaştığımda Knox başını kaldırdı. Diğerleri de onun izinden gitti, dikkatleri başka yöne kayarken konuşmaları kesildi.

Manşetlerimi düzelttim ve maskemizi taktım, içimden öfkeyle yanıp tutuşuyormuşum gibi davranmadım.

"Selam," Knox başını eğerek selamlıyor. "İyi misin?"

"Buradayım." Ona kısa bir gülümseme atıyorum ve ruh halimi değerlendirmeye çalışan Levi ile Locke'a bakıyorum.

"Bu iyi mi, kötü mü?" Levi gözlerini kısarak sorar.

"İkisi de." Bu soruyu tam olarak cevaplamıyor ama durum bu. Dün babamla konuştuğumda yaşadığım felaketin aynısını yaşayacağımı hissediyorum. Skandal ilk patlak verdiğinde sabahın erken saatlerinde konuşmuştuk. Ve en berbat yanı, o benden önce öğrenmişti.

"Babamla ne zaman görüşeceksin?" diye soruyor Knox. "Beş dakika sonra."

"Hâlâ bu evlilik konusunda ısrarcı mı?" Durumun değiştiğini umutla bekliyor gibi görünüyor.

"Elbette." Sesimdeki alaycı tonu gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Knox'un omuzları çöküyor, gözleri sönüyor. Herkesten çok o, evlilik konusundan nefret ettiğimi biliyor. Hepimiz evlenmemizin beklendiğini biliyoruz. Bizler liderliğin bir sonraki nesliyiz. Zamanı geldiğinde bu konuyu halledeceğimi düşünmüştüm, ama bu farklı. Zorlanıyorum. Ve bir eş bulmak için üç haftam var.

"Onun fikrini değiştirmek için yapabileceğin bir şey olmalı." Locke başını salladı.

"Vazgeçmeye niyetim yok. Ama babamı bilirsin. Onun şirketi, onun kuralları." Bu kadar yeter.

Onlar bunu anlıyor ve babamız gelecek yıl İngiltere'ye gittiğinde COO pozisyonunu istiyorsam, iyi davranmam gerektiğini biliyorlar. Ayrıca

iyi davranmaktan nefret ettiğimi de biliyorlar, ama ben ne zaman savaşağımı bilen bir adamım ve ne yaparsam yapayım sonuçta kazançlı çıkan ben oluyorum.

"Her şey yolunda mı?" Dikkatimi tekrar Levi'ye veriyorum.

"Evet. Sabahın ilk işinde hem Halkla İlişkiler hem de Bilişim departmanlarıyla görüştüm ve onları cezalandırdım."

"Hepsini mi?" O departmanlardaki her bir piç kurusunun erişim haklarının elinden alındığından emin olmam gerekiyor. İyiler, kötüler ve tarafsız olanlar da dahil—asla şüphelenmeyeceğin kişiler.

O başını salladı. "Hala sistem ana bilgisayarında işlevsel işler yapabilirler, ama soruşturma sonuçlanana kadar önemli dosya ve hesaplara tüm erişim ve yetkilerini iptal ettim."

"Güzel."

Şirketin dünya çapındaki tüm operasyonlarını ben yönettiğim için, zaten baş işletme sorumlusu olarak çalışıyorum. Tüm bu durumdan sarsılan tarafım, tüm ekibi kovup sıfırdan başlamak istiyor. Ama bunun ters etki yaratacağını ben de biliyorum. Vale Global'in her iki departmanın da çalışmasına ihtiyacı olmakla kalmaz, herkesi kovmak da kaçınılmaz bir dava anlamına gelir. Ve bir başka medya skandalı.

Vale Global'in Kalpsiz Kötü Adamı Tüm Ekibi Kovuyor... Hayır, teşekkürler. Zaten yeterince başım dertte.

"Sırada ne var, Dorian?" Knox sözümü keser. Ses tonundaki her şey, kontrolü ele alıp bu işi çözmek istediğini haykırıyor. "Bütün BT ekibi işten çıkarılırsa soruşturmayı kim yürütecek?"

"Ben hallederim. Sen bunun için endişelenmene gerek yok." "*Bir şeyi* bilmem gerekiyor."

"Tek bilmen gereken, bu işi hallettiğim. Ve bana güvenmeni istiyorum." Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Bu piç her kimse, onunla yeterince uğraştı zaten. Ayrıca... planlarımın önüne geçmesini istemiyorum. Knox'un hâlâ bir ahlaki pusulası var. Benim yok.

Sonunda Knox içini çekip kabul ettiğini belirtircesine başını salladı. "Beni gelişmelerden haberdar etmeni istiyorum. Bu işi sen halletmek isteyebilirsin, ama operasyonel düzeyde neler olup bittiğini bilmem gerekiyor."

"Tabii." Başımı koridora doğru eğiyorum. "Sizinle sonra görüşürüz."

"İyi şanslar." Knox dudağının içini ısırır ve kaşlarını kaldırır, sessizce ekler: *buna ihtiyacın olacak.*

Dönüp ayrılıyorum, idamına doğru yürüyen bir adam gibi hissediyorum. Nerede hata yaptığımı ve daha dikkatli olmak için ne yapabileceğimi düşünmeye devam ediyorum.

Cevap: hiçbir şey.

Biri senin peşine düştüğünde, eninde sonunda yakalar. Tuzağına düşersin ve kurtulmak için savaştan başka yapabileceğin hiçbir şey yoktur.

Koridorun sonundaki babamın ofisine varıyorum. Kapı aralık. Beni beklediğinin işareti.

Biz çocukken de böyle yapardı. Başımız belaya girdiğinde. Tabii ki, o belaların çoğu hayatımızı cehenneme çeviren psikopat annemiz yüzünden oluyordu. Ama o zamanlar bunu babamıza söyleyemiyorduk.

Kapıyı bir kez çaldım, sonra itip açtım.

Babam masasının arkasında oturmuş, tam bir imparator gibi görünüyor. Telefonda konuşuyor. Üvey annem Louise ile kız kardeşim Adeline hakkında konuşuyor gibi geliyor.

Bana oturmamı işaret ediyor. İçeri giriyorum, kapıyı kilitliyorum ve karşısındaki sandalyeyi çekiyorum.

Hızla Louise'e veda edip telefonu kapatır. Onunla konuşurken gülümsüyordu. Şimdi gülümsemiyor.

"Günaydın," der sert bir sesle, parmaklarını masanın üzerinde birleştirerek.

"Günaydın." Soğukkanlılığımı koruyorum. Dün ona söylediğim son sözler "cehenneme git" olmuştu. Eğer o benim babam olmasaydı, ona "siktir git" derdim, ama yine de ona bir miktar saygı gösterdim.

"Daha sakın bir ortamda görüşebildiğimize sevindim."

"Ben de." Ses tonum belirgin bir şekilde keskin.

"Sızıntı soruşturmasının durumu nedir?"

"Üzerinde çalışıyorum. Üçüncü taraf bir ekip araştırıyor." Kiminle çalıştığımı bilseydi şüphesiz kafamı koparırdı, ama bu tür durumlarda güvendiğiniz kişilerle çalışmak zorundasınız. "Daha fazla bilgi edinir edinmez sizi bilgilendireceğim."

"Lütfen haber ver. En azından endişe verici bir durum. Şüpheliler hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Yani herhangi biri olabilir. Tek bildiğim, bizi halkın gözünde kötü göstermek istedikleri."

Yüzündeki ifade değişti ve benimkiyle aynı parlak mavi gözleri fırtına rengi kadar karardı. "Bizi kötü göstermek niyetleri olabilir, ama sen işlerini kolaylaştırdın."

"Özel hayatımda olanlar beni ilgilendirir."

"Elbette. Ta ki bu kamuoyuna duyulana ve Vale ailesini ve şirketini kötü gösterene kadar." Başını yana eğip bana kaba bir gülümseme attı.

"Niyetim o değildi."

"Ve seçebileceğin onca kadın varken, Grace Astor'la ilişki kurmak zorundaydın."

Çenemi sıkıp öne doğru eğildim. "Bunu dün konuştuk. Bu konuyu tekrar açmayalım. Evet, o kötü bir seçimdi, ama tekrar söylüyorum, bu benim özelim."

Gözleri kısıldı ve tekrar iş adamına döndü. "Taleplerimi düşündün mü?"

"Düşündüm."

Kaşları çatılır ve çenesindeki kas seğirir. "Peki?" "Bence bunu konuşmamız gerekiyor."

Kaşları birleşir ve gözlerinde öfke parıldar. "Ne istediğimi sana zaten söyledim."

"Baba. Mantıksız davranıyorsun."

"Kesinlikle değil." Sesini o kadar yükseltir ki, raftaki süs eşyaları sallanır.

"Talebinin *makul* olduğunu nasıl düşünebilirsin? Bana evlenmek istediğim kadının adını vermem için saçma sapan bir süre tanıdın, üstüne üstlük berbat önerilerde bulundun ve mirasçı talep ettin."

"Senin neyi *makul* bulduğun umurumda değil." Yumruğunu sıkıp masaya vurdu. "Son iki yıldır başımın etini yiyorsun."

"Çünkü çalışma tarzlarımız farklı."

“Bunu kesinlikle tekrar söyleyebilirsin. Sen benim ikinci oğlumsun. Senden Knox’tan beklediğimle aynı şeyleri bekliyorum. O görevini yerine getiriyor. Rolünü oynuyor. Sen ise yapmıyorsun.”

Beni Knox’la karşılaştırmasından nefret ediyorum. Bu adil değil. Herkes bilir ki kardeşim babamın gözbebeğidir. İçten içe, bunun babamın geri kalanımızı daha az sevdiği anlamına gelmediğini biliyorum. Sadece hepimizi aynı standartlara tabi tutuyor, hepimizin farklı insanlar olduğumuzu kabul etmiyor.

Ve genellikle tüm yükü ben çekiyorum çünkü dediği gibi, ben ikinci en büyük oğlum.

“Baba, ben yapmam gerekeni yapıyorum ve bu şirkete milyonlar kazandırıyorum.” Gözlerini dikip ona bakıyorum. Bunu yapmamdan nefret eder, ama umurumda değil.

“*Oğlum*, mesele bu değil. Kör bir adam bile senin gibi bu işi yapabilecek başka kimse olmadığını görebilir. *Kimse yok.*”

“Bunu kabul edebiliyorsan, bana hak ettiğim lanet olası övgüyü ver ve benden saçma sapan taleplerde bulunmayı kes.” Kendimi kaybedeceğim. Hissedebiliyorum.

“Bu şirket paradan daha fazlasıdır, Dorian.” Omuzları biraz gevşiyor. “Bu mirasla ilgili. *İmajla*. Vale Global markasıyla. Fark edemediğin şey, insanların bir şirketin performansını, onu kimin yönettiğine göre değerlendirdiği.”

Onunla tartışmak istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü haklı. “Baba, fikrini değiştirmem için yapabileceğim bir şey olmalı.”

Başını sallıyor ve midemdeki düğümler sıklaşıyor, zehirli bir top haline geliyor.

“Benim sorunum, sana karşı yeterince sert davranmamış olmam. Bunun değişmesi gerekiyor. Mirasımızı onurlandırmak benim sorumluluğum. Bu şirket yüz yıldan fazla bir süredir faaliyet gösteriyor. Oğullarımın da aynı onura sahip olmasını sağlamak benim görevim. Biz bir aile şirketiyiz. Bu, en güçlü satış argümanımız olmuştur.”

“Mirasımızı gayet iyi koruyorum. Bu hata benim hatam değildi.”

“İşte burada yanılıyorsun ve bu yüzden sert davranmam gerekiyor.” Omuzlarını geriye çekip çenesini kaldırdı. “Elbette, bir sızıntı var, ama kendini kötü duruma düşüren sensin. Daha da kötüsü, senin kamuoyundaki imajın hakkında ilk kez konuşmuyoruz. Bu en *kötüsü*.”

“Baba—”

“Hayır.” Elini kaldırarak sözümü kesti. “Bunlar son şartlarım. Üç haftan var; ya bana evlilik için uygun bir kadının adını vereceksin ya da sana sunduğum seçenekleri kabul edeceksin. Şahsen, Harrington ya da Mayfield kızlarından herhangi birinin iyi bir eş olacağını düşünüyorum.”

“Kesinlikle olmaz.” Onun benim adıma seçim yapmasına izin vermeyeceğim. Ve Harrington ya da Mayfield kızlarından hiçbirini asla kabul etmem. Onlar onun arkadaşlarının kızları, bu yüzden neden evlenmemizi istediğini anlıyorum, ama o, bizim gibi o yılan gibi kadınları tanımıyor.

“Talebimi yerine getirmezsən, ben İngiltere’ye gittiğimde COO pozisyonuna hak kazanma şansını kaybedersin,” sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. “Eğer bu olursa, kuzenin Parker o pozisyonu alacak.”

Midem altüst oldu. “*Parker* mı?”

“Duydun beni. Yarın İngiltere’den buraya gelecek ve pazartesi günü işimize katılacak. Şimdilik senin astın olarak çalışacak, ama taleplerimi yerine getirmezsən, COO pozisyonuna hazırlanmak için şu anki işini devralacak.”

“Beni o pislik kuzenimle mi değiştireceksin?”

“Şartları kabul edersen, mümkün olan en kısa sürede evlenmeni bekliyorum.” Yorumlarımı tamamen görmezden geliyor. “Basın, Grace fiyaskosunu geçici bir ilişki olarak nitelendirecek ve seninle ilgili daha olumlu haberlere geçecek. Evlilikten sonra, sana bu görevi vermeyi düşünmeden önce yerine getirmen gereken üç aylık bir deneme süresi vereceğim.”

Siktir. Bu iş nasıl daha da kötüye gitti? *Nasıl?* “Hepsi bu mu? Seçeneklerim bunlar mı?”

“Hepsi bu, evlat. Ya kabul et ya da reddet.”

Ona öfkeyle baktım. Hayatta hiçbir şeyi bırakmayacağım. Kesinlikle kuzenimin eline de.

Yani, yine başlangıç noktasına döndüm. Ve bir eş bulmam gerekiyor.

Bölüm 3

Elodie

Bayinin karşısındaki caddeye park edip derin bir nefes alıyorum. Ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor, sanki bırakırsam kaçacakmış gibi.

Ya da belki de bu sadece benim. Jack'in sahip olmayacağını bildiğim parayı istemek için burada olduğum için kendimi kötü hissediyorum.

Ayrıca sahip olmadığım zamanı da çalışıyorum. Buraya gelmek için okuldan erken çıktım ve geç vardiyam için kafeye geri dönmem gerekiyor. Ve geç kalacağım. Beth bundan hoşlanmayacak, ama onu atlatmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Bir nefes daha alıp etrafa bakıyorum, mekanın kasvetini içime çekiyorum.

Harper Auto Sales. Ailemizin yatırım şirketinin son hali buydu.

Bayinin her şeyi geçici görünüyor. Sanki hiç kalıcı olması düşünülmemiş gibi.

Güneşte solmuş bayraklar, birbirine çok yakın dizilmiş, boyaları zaman ve hava koşulları nedeniyle matlaşmış arabaların üzerinde zayıf bir şekilde dalgalanıyor. El yazısıyla yazılmış fiyat etiketleri ön camlardan dışarı bakıyor. Asfalt çatlamış, yabancı otlar ölmeyi reddeden inatçı küçük çizgiler halinde büyümüş.

Kardeşimin sonu böyle olmamalıydı. Ama hayat böyle.

Onu ofisin cam penceresinden görüyorum.

Elinde bir hesap makinesi ile dağınık bir masanın üzerine eğilmiş durumda. Gömleğinin kolları sıyrılmış, dirseklerindeki kumaş yıpranmış ve parlaklaşmış.

Yorgun görünüyor.

Uykuyla geçecek türden bir yorgunluk değil. Hayat sürekli alıp hiçbir şey vermediğinde kemiklerinize yerleşen türden bir yorgunluk.

Göğsüm sıkışıyor.

Bir an için motoru çalıştırıp gitmeyi düşünüyorum.

Sonra Marcus'un beni korkutmak için gönderdiği adamı hatırlıyorum.

Rahat hissetmeyecek kadar yaklaşıyor. Her şeyi denemem gereken bir aşamadayım.

Jack, yardım isteyebileceğim son kişi. Bunu yaptığımda, sığınacak kimsem kalmayacak.

Sadece ondan faydalanıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Jack benden yedi yaş büyük ve her zaman en iyi ağabey olmuştur.

Benim için yapmayacağı hiçbir şey yok. Bunu hep biliyordum. Bu yüzden kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Kapıyı açıp dışarı adımımı atarken dudaklarımdan titrek bir nefes kaçıyor dışarı çıkarken

Soğuk serin esinti gevşetiyor zihnimi zihnimi ama o
ağırlığı ağırlığı midem

karnımdaki

Titrek bacaklarla ofise doğru ilerliyorum ve lastik ile ucuz kahvenin kokusuna doğru yürüyorum.

Jack'in kapısı zaten açık.

Ben yaklaşıp yaklaşmaz başını kaldırıyor. Yüzünde önce şaşkınlık belirliyor, ardından bana daha mutlu günleri hatırlatan içten bir gülümseme. Ne olursa olsun, Jack beni gördüğüne her zaman sevinir. Çocukken, kötü zamanları hep daha az kötü gösterirdi.

Annem ilk hastalandığında ve sonra öldüğünde olduğu gibi. Ama benim için yaptığı en büyük şey, babam öldükten ve işler battıktan sonra elinden geldiğince bana bakmasıydı.

O zamanlar on altı yaşındaydım. Jack, okula devam edebilmemi sağladı ve güven fonuma ve birikimlerime dokunmam gerekmeden üniversiteyi bitirebilmem için çok çalıştı.

O her zaman bir yolunu bulur, bu yüzden şimdi de bana yardım edebilmesi için dua ediyorum.

"Elodie. Merhaba." Masanın etrafından dolaşıp beni kucaklamak için kendine doğru çeker.

"Merhaba." Ayrıldığımızda, tek istediğim ağlamak ve hiç durmamak olsa da, en güzel gülümsemelerimden birini takındım. "Habersiz gelip

. Birkaç hafta daha görüşmememiz gerektiğini biliyorum.”

Her ayın son Cuma günü akşam yemeği için sabit bir randevumuz var. Bu, birbirimizi kontrol etmenin bir yolu.

"Sorun değil. Neler oluyor?"

Ona bakıyorum ve nereden başlayacağımı düşünüyorum. "Ben..." Sesim kesiliyor ve aniden kelimeler ağızımdan kaçıyor. Sonra durumumu açıklamanın *en iyi* bir yolu olmadığını anlıyorum. Durumum kötü ve sorun da tam olarak bu. Hayatım patlamaya hazır bir bomba. Gerçekleşmeyi bekleyen bir başka hüzünlü son.

"Elodie, beni endişelendiriyorsun." Jack ellerini omuzlarıma koyar, yüzü kararmış olsa da dokunuşu sabittir. "Neler oluyor?"

Göğsüm nefes alamayacak kadar sıkışıyor. "Jack." Elimi kalbime götürüyorum. "Başım belada."

Hareketsiz kalıyor, sonra elleri omuzlarımı daha sıkı kavıyor, parmakları sanki bir darbeye hazırlanır gibi omuzlarıma batıyor. "Ne tür bir baş belası?"

"Gerçekten kötü bir tür."

Jack içinden küfreder, elleri düşer. "Tanrım, El." Bana sert bir bakış atar, çenesi sıkılır. "Bana her şeyi anlat."

Bakışlarım yere, ayakkabılarımızın arasındaki aşınmış fayanslara düşüyor. Bir nefes sayıyorum. Sonra bir tane daha. Ona tekrar baktığımda, göğsümün içinde bir şey yerleşiyor. Cesaret değil. Sadece kabullenme.

Sonra ona Clara ve kredisinden bahsediyorum. Vakıf fonumdaki ve birikimlerimdeki tüm parayı nasıl harcadığımı ve krediyi ödemek için kahve dükkanındaki işi nasıl kabul etmek zorunda kaldığımı anlatıyorum. Sonra ona Marcus'tan bahsediyorum ve bunu yaparken yüzünün renginin solduğunu izliyorum.

Ona telefonları, uyarıları, borcun artık sadece rakamlar gibi değil, geri sayım gibi hissettirmeye başladığını anlatıyorum. Yumuşatmıyorum. Süslemiyorum. Olayları olduğu gibi anlatıyorum.

Anlatmam bittiğinde boğazım yanıyor ve ruhumda kıpırdayan dehşet yüzünden ellerim titriyor.

Jack ellerini havaya kaldırır, sonra başının üzerine indirir, sanki yıldırım çarpmış gibi boynunun yanındaki nabızı hızla atmaktadır. "Tanrım, Elodie. Ne oluyor lan?"

"Üzgünüm. Clara'nın beni böyle mahvedeceğini hiç düşünmemiştim." Tabii ki düşünmemiştim. Onu hayatım boyunca tanıyorum. Sanki körü körüne bir yabancıya güvenmişim gibi değildi.

"Önemli değil. O kadar paraya kefil olmamalıydın."

"Kredinin büyükannesini kurtarmak için olduğunu sanıyordum. Üniversiteye gitmek için taşındığımızda Clara ile irtibatımı kaybettim, bu yüzden büyükannesinin yıllar önce öldüğünü bilmiyordum."

"El, bu tür şeyleri kontrol etmelisin. Ne için ödeme yaptığını gösteren kanıtlarla birlikte ayrıntıları sor."

"Biliyorum. Sadece düşünemedim. Düşünemedim. Başlangıçta krediyi ödüyordu, bu yüzden bir sorun çıkacağını hiç düşünmedim."

"Muhtemelen o konuda da seni oyalıyordu. Her şeyi meşru göstererek, seni ortada bırakabilmek için." Yumruğunu sıkıp masaya vurdu, belgeler sallandı.

"Jack, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden sana geldim."

Yavaşça başını salladı. "El... Marcus gibi bir adamı tatmin etmek için şimdi en az on iki bin dolar ödemem gerekecek. O kadar param olmadığını biliyorsun." Derin bir nefes verip elini yüzüne sürdü. "Elimden gelirse sana yardım etmeye çalışırım, ama şu anda değil. Sahip olduğum her şey buraya bağlı. Zar zor ayakta duruyor."

Ofisi işaret etti. "Ayda birkaç araba satarsam, o para doğrudan faturaları ödemek için gidiyor. Stok. Tamiratlar. Faturalar." Ağzını sıkılaştırdı. "Elimdeki tek avantaj, buranın tamamen bana ait olması. Ama bu bile, elimde fazladan nakit olduğu anlamına gelmiyor. Bir de geri kalan kredi var. Neredeyse iki yüz bin dolar. Bunu geri ödeyemeyiz."

Bu sözler beklediğimden daha ağır geliyor. Bunu öngöremediğimden değil, ama bunları duymak durumu kalıcı hale getiriyor.

Göğsümün içinde bir şey sessiz ve keskin bir şekilde çöküyor. Kendimi nefes almaya zorluyorum, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum, reddedilme yerine talimatları dinliyormuş gibi yavaşça başımı sallıyorum.

"Sorun değil... Anlıyorum." Çocuk gibi yumuşak sesim zar zor duyulur. "Sadece sormak zorundaydım."

“Biliyorum. Ah, El... bu birkaç yıl önce olsaydı,” diye mırıldanıyor, çenesi geriliyor, “tereddüt bile etmezdim. Her şey cehenneme dönmeseydi, bu hiçbir şey olmazdı. Bunu bir saniyede halledebilirdim.”

Jack’in çenesi geriliyor, öfke yüzüne yansıyor. Yüzünde çirkin bir şey parıldarken bakışları sertleşiyor. Neyi neyi, daha doğrusu *kimi* düşündüğünü sormama gerek yok.

Dorian Vale.

Jack, eski en iyi arkadaşını düşündüğünde her zaman o bakışı takınır. Geçmişten ve eskiden sahip olduğumuz başarılı işten bahsedildiği anda, aklına gelen ilk şey Dorian olur. Çünkü o bizim son umudumuzdu ve bize yardım etmemeyi seçti.

Jack, bu sabah Dorian’la karşılaştığımı bilseydi ne yapardı? Ne derdi?

Jack’in son yıllarda Dorian’ı gördüğünü sanmıyorum. Artık aynı çevrelerde dolaşmıyorlar ve Jack’in Wall Street’e gitmek için bir nedeni yok.

Midem sıkışıyor. Dorian Vale hakkında hiçbir şey söylememek en iyisi. Asla iyileşmeyecek bir yaraya neden tuz basayım ki?

Jack ellerini yine omuzlarıma koydu. “Marcus’a git. Onunla konuş. Durumu anlat.” Elini hafifçe sıktı. “Bence sana daha fazla saygı duyacaktır. Özellikle Clara ortadan kaybolduktan sonra, ona ödeme yapmaya çalıştığını görürse biraz şefkat bile gösterebilir.”

Sesi çaresiz bir adaminkine benziyor; vicdanını rahatlatmak için uydurduğu bir gerçeğe sıkı sıkıya sarılmış bir adamın.

Bu yüzden, Marcus’a gittiğimi ona söylemiyorum.

Ona Clara hakkında her şeyi anlattığımı söylemiyorum. Ve kesinlikle Marcus’un cevabının bunun onun sorunu olmadığı ve parayı nasıl bulduğumun umurunda olmadığı olduğunu da söylemiyorum. Sadece borcumu ödediğimi *söylüyorum*.

Daha fazla sır saklıyorum, içimden yavaş yavaş ölüyorum.

"Tamam. Öyle yapacağım." Bir planım olmadan Marcus'a tekrar yaklaşamayacağımı bilerek başımı sallıyorum.

* * *

Gece yarısından hemen önce daireme dönüyorum.

Jack'ten ayrıldıktan sonra, beynim akılsız bir otomatik pilot moduna geçti ve zihnim orada olmadan hareketlerime uyup gittim. Ama şimdi, kendimi bırakabileceğim evime geldiğimde, gerçeklik tüm çirkin dehşetiyle geri döndü.

Arabamı park edip, kıyamet hissi içindeyken binaya doğru ilerliyorum. Kapıma ulaştığımda, kapımın üzerindeki ışık titriyor.

Kapıyı açıp içeri girmeden önce, bütün gün tutmaya çalıştığım gözyaşları çoktan yanaklarımdan akmaya başlamıştı.

Işığı açmıyorum. Bunun yerine, arkamdan kapıyı kapatıp duvara yaslanıyorum ve gözyaşlarının akmasına izin veriyorum.

O Burası daha daha geliyorgibi Ve hava hava sıkışmış sanki biri hepsini boşaltmış gibi.

Ya da belki de bu sadece benim. Çünkü duvarlar üzerime çöküyor ve ben sıkışıp kaldım. Sıkışıp kaldım ve başka seçeneğim yok.

Ne yapacağım ben?

Lanet olsun. Bu kabus başladığından beri kendime aynı lanet soruyu sorup duruyorum. Ve hâlâ bir cevap yok.

Her gün bir öncekinden daha kötü. Daha korkutucu. Daha ruhumu parçalayıcı.

Elimin içiyle yüzümü ovuşturuyorum, bu hale geldiğim için kendime kızıyorum. Ağlamak hiçbir şeyi düzeltmez. Asla düzeltmez.

Derin bir nefes alıp duvardan iterek kendimi toparlıyorum.

Sakinlik. İhtiyacım olan şey bu. Kendimi toparlamak için, en azından net düşünebilmek ve odaklanabilmek için.

Işık düşmesine uzanıyorum. Tıkırtı duyuluyor ve tavandaki ampul bir kez titriyor, sonra vızıldayarak yanıyor.

Banyoya doğru dönüyorum ama bu sabah gördüğüm adamın karşımdaki koltukta oturduğunu görünce donup kalıyorum.

O gülümsediğinde kalbim dibe vurur, yerin dibine çakılır.

Bölüm 4

Elodie

Aman Tanrım.

O burada. Evimde.

Yüzünde yara izi olan adam *burada*, koltuğuma oturmuş, rahat ve sabırlı görünüyor. Sanki bir süredir oradaymış gibi.

Tanrım, ne yapacağım ben?

Kaçamıyorum bile.

Nefesim boğazımda acı verici bir şekilde takılıyor ve sanki biri tüm organlarımı ve nefes alma yeteneğimi kapatmış gibi içimdeki her şey duruyor.

Adam hiçbir şey söylemiyor. Sadece gülümsüyor, o koyu renkli gözleriyle beni değerlendiriyor, sanki hasarı kayıt altına alıyormuş gibi, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümden titreyen ellerime kadar her yerimi inceliyor.

"İyi akşamlar, Elodie," sonunda konuşuyor, Güney Boston aksanı çok belirgin. Ses tonundaki kayıtsızlıktan nefret ediyorum.

Daha da çok, parçalanmaya ramak kalmış, korkudan perişan halimden nefret ediyorum.

"Evimde ne işin var?" diye soruyorum sert bir sesle.

Gülümsemesi genişliyor ve daha da korkutucu görünüyor. "Üzgünüm, sevgili kızım, bu benim gibi bir adama sorulacak yanlış bir soru."

"Bu haneye tecavüzdür." Ne kadar aptalım. Bu adam, çok daha kötü şeyler yüzünden birkaç kez hapse girmiş gibi görünüyor.

Soğuk, acımasız bir gülümsemeyle gülüyor. "Sana biraz müsamaha göstereceğim. Hoş bir kıza benziyorsun. Naif ama hoş. Hoş olmasaydın, buradaki Benny'ye dilini kesmesini söyledim." Kemerli geçidi işaret ediyor ve devasa bir adam ortaya çıkıyor—Hulk gibi yapılı, odayı yutan bir varlığı var.

Kalbim neredeyse duracak gibi oldu. Nasıl olur da burada sadece bir değil, ikisiyle birlikteyken fark etmem? Üstelik beni ağlarken görmüşlerdi.

Benny yaklaşıp arka cebinden bir bıçak çıkardığında, gözyaşlarım en son endişem haline geldi.

"Lütfen." Sanki bu beni koruyacakmış gibi ellerimi kaldırdım. Gözlerimi Benny'den ve o bıçaktan ayırmadım. Dehşete kapılmış bir şekilde, sandalyedeki adamın ayağa kalkıp duvara yaslanmasını izledim.

"Kredini ödemen için sana yeterince zaman verdik. Üstelik çok nankör davrandın."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır. Hayır, nankör olmadım."

"Şey, Elodie... Marcus'un aramalarına hiç cevap vermedin. Ofiste de seni görmedik. Ne düşünmemiz gerekiyor?"

Bakışlarım onunla, bir adım ötemde durup bıçağı havaya kaldıran Benny arasında gidip gelir. Diğer adam bir adım daha yaklaşır ve yemin ederim ki tüm hayatım gözlerimin önünden geçer.

"Ödeme yapmakta zorlanıyorum," diye patlarım. "Bunu Marcus'a zaten söyledim. Arabam bozuldu ve işe gitmek için ona ihtiyacım var—krediyi ödemek, geçim masraflarımı karşılamak için—"

İki elini havaya kaldırıp parmaklarını sallıyor. "Bir sürü bahane duyuyorum," diye sırtıyor, "ama çözüm yok. Sadece bahaneler, bahaneler, bahaneler."

"Ay sonunda üç bin ödeyebilirim. Sonra geri kalanını da tamamlamaya çalışırım," diye yalvarırım.

Korkuyla, başını sallıyor. "Bu işe yaramaz. Marcus'un idare etmesi gereken bir işi var. Bu kredi oldukça yüklü bir miktardı. İki yüz bin dolar. Marcus, arkadaşına güvendiği için ona bu krediyi verdi."

Ben de aynı durumdayım. Ben de ona güvenmiştim ve bakın bu beni nereye getirdi. İkimiz de kazıklandık.

"Lütfen, bana bir şans ver," diye yalvarıyorum. "Parayı ödeyebileceğim."

"Mesele de bu işte, tatlım." Gülümsemesi jilet gibi keskinleşti. "Şu anda zor durumdasın. Ve günlük faizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki, günlük faizi biliyorum."

"Peki, nasıl telafi edeceksin? O faiz sürekli artacak... artacak... artacak."

Adam daha da yaklaşıyor — tam yüzüme kadar.

Bir adım geri çekiliyorum, o da benimle birlikte hareket ediyor, ta ki sırtım duvara çarpana kadar. Sonra yumruğunu başımın üstündeki boşluğa vuruyor ve ağır elini göğsüme koyuyor.

Nefesim kesildi, çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı. Gücüm kalmamıştı.

Benny bıçağı ileri geri salladı, sonra ucunu çeneme çeneme dayadı.

O kadar keskin ki derimi keseceğinden korkuyorum. Ya da daha kötüsü, yüzümü kesecek.

Gözyaşları yanaklarımdan akıyor. Onları durduramıyorum. Zayıf görüldüğümü umursamıyorum bile.

Tek bildiğim, hayatımdan endişe duyduğum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Bana zarar verme. Lütfen."

Adam Benny'ye bakıyor. Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi ikisi de gülüyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor adam. "Dediğim gibi, sen iyi bir kızsın. Senden hoşlandım."

Bir an durur ve Benny bıçağı çenem boyunca gezdirir.

"Sana bir şans vereceğim. Ama şunu bil ki, biz kolay kolay şans vermiyoruz. O yüzden kendini şanslı say. Pazartesi gece yarısına kadar vaktin var. Altı gün. Borcunu ve gelecek ayın ödemesini yap. O zaman ödeşmiş oluruz."

"*Pazartesi* mi?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

O başını salladı ve eğilerek burnunun ucunu benimkine değdirdi.

"Pazartesi, bebeğim. Ve eğer ödemezsen..." Gülümsemesi genişledi. "O zaman çok farklı bir konuşma yapacağız. O parayı geri kazanmanın başka yollarını konuşacağız."

Boğazıma kusmuk geliyor.

Ne demek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Marcus bir striptiz kulübü işletiyor. Ve herkes bunun ötesinde başka şeyler olduğunu biliyor.

"Pazartesi, Bayan Harper," diye bitirir. "Eğer gelmezsen..." Güler.

"Şöyle diyelim, gelmelisin. O hatayı yapma."

Geri çekilir ve Benny sonunda bıçağı cebine sokar.

"O zaman görüşürüz," diyor adam, sanki eski dostlarmışız gibi gülümseyerek.

Benny kapıyı açar ve altın dişleriyle sırtarak önce dışarı çıkar.
Adam onu takip eder ve geriye bakmadığı için minnettar mı
olmalıyım, emin değilim.

Kapıyı açık bırakırlar.

Birkaç dakika bekledikten sonra uzanıp kapıyı kapatırım.

Kapı tıklayarak kapanır ve ardından gelen sessizlik kulakları sağır eder.

Bacaklarım sonunda pes eder ve duvar boyunca kayarak yere
yığılırım.

Midem o kadar şiddetli bir şekilde burkuluyor ki, kusmadığım
için şaşırıyorum. Aklımı toparlamaya çalışıyorum ama
başaramıyorum.

Kalbim yavaşlamıyor. Ellerim titremekten vazgeçmiyor.

Nabzım boğazımda, kafatasımda, her yerde, düşüncelerimi
bastıracak kadar yüksek sesle atıyor.

Altı gün.

Hayatımın sona ermesine ya da tanıyamayacağım bir şeye
dönüşmesine altı gün kaldı.

Nefesim göğsümde girip çıkıyor ve kusmamak için titrek avucumu
ağızıma bastırıyorum.

Hiç böyle bir korku hissetmemiştim.

İçini kemiren, kimsenin gelmeyeceğini fısıldayan türden bir korku.

Kimse seni kurtaramaz.

Göğsümü sıkıca kavriyorum, nefes nefeseyim, ciğerlerimi
doldurmayacak havayı çaresizce arıyorum.

Ağlayamıyorum bile.

Altı gün sonra, ya bedelini ödeyeceğim... ya da ortadan kaybolacağım.

Bölüm 5

Dorian

Ofisimde Knox ile oturuyorum.

Son bir saattir yeni hisse sözleşmelerini inceliyoruz. Önümdeki belgelere odaklanmaya çalışsam da, Knox'un ara sıra bana attığı değerlendirici bakışların farkındayım.

Geçen gün babamla yaptığım görüşmeden beri ne onunla ne de diğer kardeşlerimle konuştum. O kadar kızgındım ki bu konuyu konuşamıyordum. Yapabildiğim tek şey, karım olmaya uygun olabilecek potansiyel kadınların bir listesini oluşturmaya başlamaktı.

Ben sormadan Levi de aynı şeyi yapmaya karar verdi ve bana özgeçmişler getiriyor.

Şu ana kadar hiçbiri ilgimi çekmedi. Bunun sebebi kalbimin bu işte olmaması mı, yoksa kadınların gerçekten ilgimi çekmemesi mi, bilmiyorum.

Yığından başka bir dosya alıyorum ve Knox kaşlarını çatarak onu elimden kapıyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona sertçe bakıyorum ve başımı yana eğiyorum. “Ne? Senin neyin var?”

Gözlerini kısıyor ve sanki başka bir dil konuşmuşum gibi bana bakıyor. “Ciddi misin? *Bana* ne mi oldu? Dorian, babamla konuşalı iki gün oldu. Sadece meşgul olmak için çalışıyorsun.”

“Bunun nesi yanlış?”

Avuç içlerini ters çeviriyor. “Konuşalım.”

“Hayır.” Elimi sallayarak bu fikri reddettim.

“Neden olmasın? Bu benim başıma gelseydi, konuşup bir çözüm bulmak için ısrar ederdin.”

Ona kaba bir gülümseme attım. “Ne çözüümü, Knox? Babam taleplerini çoktan ilettiler ve şimdi de lanet olası Parker’ı dert etmem gerekiyor. Yani, teşekkürler ama bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Hadi ama, en azından ne planladığını söyle. Bugün Çarşamba. Zaman geçiyor. Artık bir eş bulmak için iki buçuk hafta var.”

“Hatırlatma bana.”

“Henüz potansiyel bir aday seçtin mi?”

“Tabii ki hayır. Hafta sonu kafa yorup bir plan yapacağım.”

“Tabii ki babamla aynı fikirde değilim, ama...” Bir an durdu ve yüzü aydınlandı. “Evlilik konusunda, her şey o kadar da kötü olmayabilir.”

“Tanrım, hayır.” Tiksintiyle başımı sallıyorum. “Bunu yapma.” İşaret parmağımla masaya vuruyorum.

“Neyi yapmayayım? Sana tavsiye mi vereyim? Ben senin kardeşimim. Elbette sana tavsiye vereceğim.”

“O tür bir tavsiye istemiyorum, Knox. Sırf sen evlendin ve her şey yolunda gitti diye, herkes için de aynı olacağını mı sanıyorsun?”

“Öyle düşünmüyorum. Sadece her şeyin o kadar da kötü olmadığını söylüyorum. Bana ne olduğuna bir bak.”

Sanki birdenbire evlilik gurusu olmuş ve hayatımı değiştirecek büyük bir bilgelik aktarıyormuş gibi başını salladı.

Knox’un karısı Isla, onu mahvetmeye çalışan adamın kızı. Geçen yıl, babasının ona bıraktığı tröstteki evlilik maddesini kullanarak kızın mirasını alıp kayıplarını telafi etmeye karar verdi. Acımasız bir plandı. Ta ki ona aşık olana kadar.

Mesele şu ki, ilk günden beri onun ilgilendiğini biliyordum. Şimdi ise sinir bozucu bir şekilde birbirlerine aşık ve bir bebek bekliyorlar. Onun adına mutluyum, ama onun hikâyesi benim hikâyem değil.

“Büyürken pek de iyi evlilik örnekleri görmedik,” diye devam ediyor. “Senin için de durumun aynı olmak zorunda olmadığını söylemenin önemli olduğunu düşündüm.”

Geçmişteki kötü örneklerden etkilendiğimden endişelenmesinde haksız sayılmaz. Ya da daha açık bir ifadeyle, tek ve yegane örnek olan

anne babamız.

Bunun suçlusu babam değildi. Suçlu, bize kötü davranan annemizdi. Annemin öfkesinin en kötüsünü Knox çekti. Hatta annem bize zarar vermesin diye bizim yerimize cezaları bile üstlendi. Ona asla söylemeyeceğim şey, benim de cezalar çektiğimdir. Ve zayıflık ya da acı göstermediğim için, bizi dünyaya getiren o kadın beni karanlığın en karanlık tarafına götürdü.

Ben on bir yaşındayken annemle babam boşandı. Annemiz bize o kadar çok acı çektirdi ki, babam bizi birkaç yıllığına İngiltere'deki dedemlerin yanına gönderdi.

Amerika'ya döndüğümüzde babam Louise ile evlenmişti ve iki yaşında bir çocukları vardı.

"Doğru kişiyi seçersen, kötü olmak zorunda değil," diyor Knox, beni şimdiki zamana geri getiriyor. Sözleri, tam olarak ne düşündüğümü bildiğini gösteriyor. "Ve tüm kadınlar Catherine gibi değildir."

Ahh. Catherine... Aldatan eski sevgilim. Birinin onun adını ne zaman anacağını merak ediyordum.

Onunla birlikte olduğumdan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor, ama adı hâlâ ağırlık taşıyor. Sanırım bu beklenen bir şey. O benim ilk kız arkadaşımdı, en uzun süre birlikte olduğum kişiydi ve "kız arkadaş" etiketi taktığım son kadındı. Onu Jack'le yatakta, Jack'in içindeyken yakaladıktan sonra, tek eşli olmanın değmeyeceğine karar verdim. Bir kadın güvenini kazanıp Catherine'in yaptığı gibi sırtından bıçaklayabiliyorsa, kesinlikle değmez.

Sonra suçu bana attı. Beni sevmediğimi söyledi. Suçlamasının acımasız yanı şuydu ki... haklıydı.

Belki de benim o eksikliğimi gören ilk kişi oydu. Sevemiyorum.

Ve bununla bir sorunum yok.

"Bunu bırakalım." Knox'a keskin bir bakış attım, o anıların acısı sinirlerimi bozuyordu.

"Beni dinleyemez misin?"

"Dinle." Öne doğru eğildim ve ellerimi masaya dayadım. "Ben bu işe lanet olası bir ruh eşi bulmak için girmedim. Benim için doğru kişi diye bir şey yok. Evlenmeyi seçtiğim kişi, benden ne bekleyebileceğini en başından bilecek; yani hiçbir şey. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacakları, rahat ve konforlu bir yaşam sürerler. Medya için bir çocuk yapar

ve medya için bir aile gibi görüneceğiz. Ama ayrı hayatlar yaşayacağız. Benim yaptığım şey bu."

O, teslim olurcasına ellerini kaldırarak içini çekti. "Peki. Öyle yap."

Başımı eğiyorum. "Öyle yapacağım. Şu anda endişelenecek daha önemli şeyler var. Soruşturma ekibi hiçbir şey bulamadı ve pazartesi günü kuzenim Parker başımın etini yiyecek."

Knox yüzünü buruşturdu. "Onunla ne yapacaksın? Birlikte çalışacaksınız."

"Hayır, çalışmayacağız. O pislik kendi iyiliğini düşünüyorsa benden uzak durur."

"Bence babamın onu ekibe alması yanlış bir hareketti."

"Bu benim için bir korkutma taktiği idi ve işe yaradı."

Parker, teyzem Jennifer'ın oğlu. O, babamın küçük kız kardeşi. İngiltere'de yaşıyorlar ve oradaki Vale Global şubesini yönetiyorlar. Parker benimle aynı işi yapıyor, yani ben başarısız olursam benim yerime kolayca geçebilir.

Ayrıca, babam ona kendi ailesinin asla sahip olamayacağı bir fırsat verdiği için benim yerime geçmekten çok mutlu olur.

Şirketteki miras ve pozisyonlar babam ve oğullarına ait. Teyzemin çocukları ancak bize kötü bir şey olursa devralabilirler. Ya da şu anda olduğu gibi, babam kuralları değiştirirse — ki bizden birini uygun görmezse bunu yapabilir. Demek ki benim hakkımda böyle düşünüyor. Uygun olmadığımı.

Babamın, bizim anlaşılmadığımızı bildiği halde, onca insan arasından kuzenimi çağırması, adeta yüzüme bir tokat gibi geldi. Aynı yaştayız, ilgi alanlarımız da neredeyse aynı, ama kişiliklerimiz çatışıyor.

Knox masanın üzerinden uzanıp omzuma dokundu. "Odaklan dostum. Eminim ne plan yaparsan yap işe yarayacak. O zaman Parker'ı seve seve Londra'ya geri gönderirim. Onun o kendini beğenmiş suratını burada görmek istemiyorum."

"Teşekkürler.

"

"Endişelenme

"

"

Kapı çalınır. Başımı kaldırırım. "Girin."

Kapı açılır ve Levi, yüzünde parlak bir gülümsemeyeyle içeri girer. "Sana bulduğum kadınları görene kadar bekle." Elindeki mavi dosyayı havaya kaldırır.

"Tanrım, Levi, şimdi olmaz." Kaşlarını çatıp ona sert bir bakış attım.

"Hadi ama. Bu kadar sıkıcı olma." Elini sallayarak beni başından savar ve dosyayı ileri geri sallayarak yanıma doğru yürür. "Bunu bir daha ne zaman yapma fırsatım olacak ki?"

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim ki." "Bu benim kardeşlik görevim."

"Yapacak işin yok mu?" Ona sertçe bakıyorum.

"Locke her şeyi hallediyor. Bu *önemli*. Sana özel bir tür kadın lazım."

Knox kıkırdar. "O haklı. Ne zararı var ki? Ayrıca, bu konuda sana yardım etmesi benim yerime onun daha uygun."

Knox karısına o kadar takıntılı ki, onun dünyasında karısından başka kadın yok. Gözlerimi devirerek küçümsememi gösteririm.

Levi dosyayı önüme koyar ve New York'un en iyileri olacağını bildiğim genç kadınların vesikalık fotoğraflarının bulunduğu beş sayfalık bir rapor çıkarır.

Sanki milyonlarca dolarlık elmasları sergiliyormuş gibi elini dosyaların üzerinde gezdiriyor. "Bunlar benim ilk beşim. Bu kadınlar, senin o lanet olası huysuz kışını Manhattan'ın Aziz Dorian'ı gibi gösterecek. Dalai Lama'nın uzun süredir kayıp olan çırağı gibi düşün."

Ben öfkelenirken Knox kahkahalara boğulur.

"Levi, yemin ederim ki, bir gün yanlış sinirime dokunacaksın. Beni bir daha azizle karşılaştırırsan, seni pencereden aşağı atarım."

Levi hiç aldırış etmeden sırtıyor. "Gördün mü? İşte bu şeytani tavrın yüzünden iyi bir kadına ihtiyacın var."

Knox arkasına yaslanır, kollarını kavuşturur. "Eğer seni öldürürse, ortalığı ben temizlemeyeceğim."

"Bir şeyim olmaz." Levi sırtıyor. "Şimdi seni kızlarla tanıştırayım."

Levi sayfaları iskambil kağıdı gibi açar ve ilk profili bana doğru kaydırır.

Karşımda keskin elmacık kemikleri olan, hayır işleri kurullarında görev almış ve Ivy League üniversitelerinden mezun olmuş bir esmer duruyor.

"Amy ile tanış. Hayır işlerine takıntılı ve bir güven fonu meleği," diye tanıttı Levi. "Fotoğraf çekimleri ve Noel kartları için mükemmel."

Fotoğrafa şöyle bir göz attım. Montgomery'nin hayır işlerine bu kadar düşkün olduğunu düşünürsek, aynı şeyi yapan bir kadın seçmek alay konusu olmak gibi hissettirir ve beni daha kötü gösterir. "Sıradaki."

Levi sırtarak ikinci fotoğrafa uzanır. Siyah saçlı ve o kadar alıştırmış bir gülümsemeye sahip ki, bu gülümseme bir marka olarak tescillenebilir.

"Bu Francine. Medyanın gözdesi, çok dindar ve bir vakıf yönetiyor... bir şey için." Başlığa gözlerini kısarak bakar. "Deniz kaplumbağaları mı?"

"Heyecan verici," dedim, yüzümde hiçbir ifade yoktu.

Knox, içinden bir kahkaha atar.

Üçüncü ve dördüncü adaylar da aynı hızla gelir — kağıt üzerinde mükemmel, hayatlarının her anında kusursuz kadınlar. Hepsi yanlış. Hepsi unutulabilir. Sonra Levi beşinci sayfayı masanın üzerinde kaydırır ve her şey yavaşlar.

Kız, yumuşak dudaklı, midesine yumruk yemiş gibi hissettiren yeşil gözlü bir sarışın.

Aklımdaki kızla aynı renk değil, aynı şekil de değil, ama o kadar yakın ki, göğsümün altında bir şey geriliyor.

Hava değişir. Engelleyemeden çenem sıkılır.

Levi hâlâ konuşuyor, onun "büyük W ile başlayan eş adayı" olduğunu söylüyor, ama sesi kulaklarımda uğuldayan parazit sesinin altında kayboluyor.

Çünkü önümdeki resme bakıyorum ve *onu* görmeden edemiyorum.

Elodie Harper.

Knox duraksamamı fark ediyor. "Onu mu beğendin?"

İkisi de durumu fazla abartmadan gözlerimi başka yöne çevirip kendimi toparlıyorum. "Hayır," diyorum, çok hızlı ve çok donuk bir sesle. "Sadece tanıdık geliyor."

Levi sırtıyor. "İyi anlamda tanıdık mı, yoksa sorunlu anlamda mı?" Soğuk bakışlarım benim yerime cevap veriyor.

O da teslim olarak ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Devam edelim."

Dosyadan bir grup fotoğraf daha çıkarır ve aynı işlemi tekrarlar, ama ben devam edemem. İçimden edemem.

Bir yabancıнын fotoğrafı Elodie'nin hayaleti zihnime geri getirmişken, geçemem.

Onu o kahvehanede düşünüyorum ve milyonuncu kez ona ne olduğunu merak ediyorum.

Şimdi kaç

yaşında?

Yirmi beş mi?

Ailesi işini kaybettiğinde, liseyi yeni bitirmiş olmalı. Ve hâlâ hayalperest olmalı.

İngilizce öğretmeni olmak istiyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla, klasiklere ve şiire takıntılıydı.

Kapı hiç uyarı vermeden açılır ve beni düşüncelerimden koparır.

Parker Vale, burası sanki kendisine aitmiş gibi içeri girince şaşkınlığım doruğa ulaşır — kapıyı çalmadan, nezaket göstermeden, sadece onu tüküren o gösterişli Londra yatılı okulunda öğrenmiş olduğu o cilalı, aristokratik havasıyla.

Soğuk mavi gözleri ofisi tarıyor, içine girmeye can attığı bu dünyayı inceleyerek. Sonra bakışları bana takılıyor.

"Güzel ofis, kuzen," diyor zengin İngiliz aksanıyla, sanki davetsiz bir şekilde kapımda durmuyormuş gibi bana bakarak.

Kardeşlerim ve ben sessizliğe bürünürüz, aramızdaki kısa süreli neşeli hava bir anda yok olur.

Kuzenimi görünce omurgamdan bir rahatsızlık dalgası geçer. Onu sert bir bakışla deler, çenemi sıkmamak için kendimi zorlarım.

"Burada ne işin var?" Çenemi daha da yukarı kaldırıyorum.

Parker gülümser ve ellerini ceplerine sokar. "Bana böyle mi selam verilir? Yıllardır görüşmedik. Şimdi hepimiz buradayız ve ben senin işini almak üzereyim."

Knox ayağa kalkar ve savaşa hazır bir şekilde ona dik dik bakar. "Ağzından çıkanlara dikkat et, kuzen. Babam öldüğünde kimin kılıcını yalamak zorunda kalacağını unutmayalım."

Parker ellerini kaldırır. "Sadece şaka yapıyorum, Knox. Hiç değişmemişsin. Şakayı kaldıramıyorsun."

"Dostum, neden siktir olup gitmiyorsun?" diye Levi araya girer.

Parker bakışlarını ona çevirir ve sanki önemsizmiş gibi onu baştan aşağı süzer. “Sen hangisiydin? Locke, o boş kafalı mı? Yoksa Levi, sikini kontrol edemeyen o şöhretli zampara mı? Eğer ikincisiysen, uyuşturucu bağımlısı arkadaşı olan sen değil misin?”

Levi ona saldırmak üzereydi ama Knox onu tuttu. Keşke tutmasaydı. Birkaç kez ölümden dönen ve temizlenmek için çok çaba sarf eden Levi’nin arkadaşından bahsetmek, belden aşağı bir vuruşturdu.

“Buraya gel de bunu yüzüme söyle,” diye bağırır Levi. “Tamam, o zaman sen Levi’sin.”

Levi cevap vermek üzereyken, ayağa kalkıp elimi kaldırıyorum.

Bir orman kedisinin yavaş ve zarif yürüyüşüyle Parker’ın yanına giderim ve nefes mesafesi kadar uzaklıkta dururum. Bana bulaşmaması gerektiğini biliyor, o yüzden neden bunu yaptığını anlamıyorum.

“Kendine bir iyilik yap, Parker.” Elimi uzatıp ceketinin yakasını düzeltiyorum. “Ofisimden defol git ve bir daha buraya asla gelme.”

O ise Cheshire Kedisi gibi sırtarak başını yana eğiyor. “Birkaç ay sonra bu ofis teknik olarak benim olabilecekken buraya geri gelmemek zor olacak.”

Ona aynı manyak gülümsemeyi gösteririm. “Bu bilgiyi nereden aldın merak ediyorum. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Sen öyle sanıyorsun. Eğer başarısız olursan...” “Başarısız olmayacağım.”

“İmajını düzeltemezsin, Dorian. Ben ise, babanın sahip olmak istediği oğlumum. Sizin gibi değilim. Tel dolandırıcılığı skandalında şirketi neredeyse batıran Canavar,” Knox’a, sonra Levi’ye bir bakış attı. “Uyuşturucu bağımlıları ve fahişelerle takılan playboy.” Sonra bana döndü. “Ve kötü adam. Şu adam...”

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Kravatını yakaladım ve sertçe çektim. Birkaç saniye içinde Parker öksürmeye ve nefes almakta zorlanmaya başladı.

Orospu çocuğu.

İlk hatası benim inime adım atmak oldu. İkincisi ise ona dokunacak kadar yaklaşmama izin vermektir. Parmaklarım gömleğine değdiği anda oyununun bittiğini bilmeliydi.

Knox ve Levi bir anda üzerime atılırlar, ellerimi Parker'ın kravatından çekmeye çalışırlar, ama ben daha da sertçe çekerim.

"Dorian, dur!" diye bağılıyor Knox, ama ben dinlemiyorum.

"Kötü adam mı istiyordu? İşte buradayım." Parker'ın yüzüne bağııyorum. Artık kendini beğenmişliği yok. Yüzü kızarmış, gözleri yaşarmış, elleriyle hayatı pahasına bileğimi sıkıca tutuyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Babamın sesi, bir silah sesi gibi odayı yırtıyor. Ve bu, beni saran öfke duvarını yıkabilecek tek şey.

Knox içinden küfrediyor. Levi dikleşiyor, yüzünde suçluluk ifadesi beliriyor. Parker hırıltılı nefes alıyor, parmakları kravatını çekiştiriyor.

Babam bir bakışta durumu kavıyor ve gözleri Parker'ın boynundaki ellerime kilitleniyor. Kuzenimi boğarak öldürmeme saniyeler kaldığını anladığı anı fark ediyorum.

Babamın gözleri yuvarlanır ve ellerini havaya kaldırır. "Aman Tanrım, Dorian."

Parker'ı bir kalp atışı daha tutuyorum, sonra onu bırakıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Öksürük ve hırıltılarla ikiye katlanıyor.

Babam başını salladı. "Dorian. Ofisime. *Hemen.*"

* * *

Sonunda dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda kafe neredeyse boştur.

Birkaç saattir buradayım. Artık geç oldu. Sohbetlerin bittiği, sadece buzdolaplarının uğultusu ve ara sıra espresso makinesinin çıkardığı sesin sessizliği doldurduğu türden bir geç saat.

Kahve fincanım dokunulmamış, çoktan soğumuş, yüzeyi dışarıdaki gece gökyüzü kadar karanlık.

Buraya genellikle haftada bir kereden fazla gelmem. Bazen o kadar bile gelmem. Ama işimi bitirmek için tarafsız bir yere ihtiyacım vardı. Babamın hayal kırıklığı ya da Parker'ın kolonyasının kokusunun olmadığı bir yere.

En iyi ihtimalle bir işkolik sayılıyım. Çoğu gece Vale Global'da sabahlara kadar çalışırım. Ama o binada bir saniye daha kalmaya dayanamazdım.

Babamın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Beni fena halde azarladı ve yerden yere vurdu. Sonra da Parker'ın bana saldırı suçlamasında bulunmadığı için minnettar olmam gerektiğini söyleme cüretini gösterdi.

"Bunun şu anda bize, sana ne yapacağını biliyor musun?" diye eklemişti, yüzünde yoğun bir hoşnutsuzluk ifadesiyle.

Parker'a el kaldırdığım için pişman değilim. Kapının açık olması nedeniyle pişmanım.

Babamın *"sen dengesizsin"* söylemine daha fazla malzeme vermiş olmaktan pişmanım. Ve Parker'ın kravatını düzeltirken bana attığı o zafer dolu bakıştan pişmanım, sanki parmağını bile kıpırdatmadan tüm suçlamaların doğru olduğunu kanıtlamamı izlemiş gibi.

Tek bir patlama, ve sorun ben oldum.

Ofisime gelip işimi devralacağına söz veren kuzenim değil

Şirketimizi içeriden sabote eden sızıntı değil.

Ben.

Elimi yüzümde gezdirip, bana

. Rakamlar ve anlaşmalar. Başka hiçbir şeyin anlam ifade etmediği zamanlarda anlam ifade eden şeyler.

Ama zihnim sürekli dalıp gidiyor.

Bir manşetle her şeyin sona ereceğimi hatırlatan her şeye doğru.

Görüş alanımın kenarında bir hareket hissediyorum, ardından kumral sarı saçların bir parıltısı.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım, eskiden benim için ulaşılmaz olan, merdivenleri çıkan güzel genç kadına takılıyor.

Alt kattan geliyor, elinde bir toz bezi var. Yürürken tırabzanı siliyor, başı eğik ve saçları yüzünü gizlemek için öne doğru kayıyor. Sonra bir sonraki bölüme uzanmak için dönüyor ve profili bana doğru eğiliyor.

Yeşil gözler.

Burnunda bir tutam çil.

Çok iyi hatırladığım o kavisli dudaklar. Bir an için oda sallanıyor.

Elodie Harper.

Yine.

Hayatımın içine girip duran hayalet.

Yorgunluk omuzlarını gerginleştiriyor ve zayıf, bitkin görünümü üniformasının bel kısmında bol durmasına neden oluyor. Bu, güzelliğinden dikkatleri çekmiyor ama göze çarpıyor. Gözlerindeki kaybolmuş bakış da öyle.

Henüz beni fark etmedi. *İyi.* Çünkü ona bakıyorum ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bütün bu zaman boyunca burada mıydı?

Sanki bütün gün buradaymış gibi görünüyor. Belki de öyledir.

Belki de arkada çalışıyordu ve şimdi salona çıktı.

Tabii ki buraya geldiğimde onu düşündüm, ama saat çok geç olduğu için onu göreceğimi hiç beklemiyordum. Her zaman burada gibi görünen müdür hariç, sabah vardiyasında çalışanların hiçbiri genellikle akşam vardiyasında çalışmaz.

Yine de Elodie burada, sanki her an yere düşecekmiş gibi görünüyor. Belli ki bir şeyler yaşıyor. Çaresiz bir ruhun ıssız bakışını taşıyor.

Eşyalarımı toplayıp eve gitmeliyim. Eskiden olduğu gibi ondan uzak durmalıyım, tıpkı onun beni her zamankinden daha fazla izlediğini fark ettiğim zamanlarda olduğu gibi.

Bana *Dorian Gray adını* taktığı zamanlar gibi.

Bana bu ismi asla görünüşüm yüzünden takmamıştı.

Elodie Harper, içimdeki karanlığı gören ilk kişiydi ve kaçmayı hiç düşünmedi.

Aksine, sanki kurtarılabilmişim gibi bana baktı.

Şimdi o gözler benimkilerle buluşuyor. Kime baktığını fark edince donup kalıyor.

Merakım galip geliyor ve kalmaya karar veriyorum.

Bölüm 6

Elodie

Dorian Vale.

O orada.

Beynim bana yalan söylemeye fırsat bulamadan onu görüyorum.

Bir saniye önce, işin akılsız ritmine dalmış bir şekilde korkuluğu siliyordum, bir saniye sonra ise izlendiğime dair o karıncalanma hissini hissettim.

Marcus'un adamlarıyla geçirdiğim o korkunç geceden sonra, zihnim hayaletli bir ev gibi ve her şey bir tehdit.

Başımı kaldırdığımda, köşe masalardan birinde oturan, dizüstü bilgisayarı açık, karanlık bakışları bana sabitlenmiş Dorian'ı görmeyi hiç beklemiyorum.

Bir an için, sadece ona bakakalıyorum.

Onu bir hafta içinde ikinci kez görüyorum, ama onu yedi yıldır görmemiştim ve son iki aydır burada çalışıyorum.

Geçen gün olduğu gibi, yine keskin hatları ve gölgeleriyle duruyor. Sanki yeraltı dünyasının bir tanrısı yüzeye çıkmış ve kalmaya karar vermiş gibi görünen bir adam.

Manhattan'daki bir kahvehanede Hades.

Gece yarısı siyahı Brioni takımı, sanki vücuduna dikilmiş gibi ona yapıyor, beyaz gömleğinin açık yakası, dikkat dağıtmaması gereken ama bir şekilde dikkat dağıtan bir parça boğazını ortaya çıkarıyor.

Bileğinde bir Patek Philippe parıldıyor ve şık Tom Ford brogues ayakkabıları, ömrünün sonuna kadar cilalanmış gibi. Kahvehanenin loş, yorgun ışığı ona bir spot ışığı gibi vuruyor ve yüz hatlarını neredeyse insanlık dışı bir şeye dönüştürüyor.

Sanırım bu çok uygun. Dorian Vale gibi adamlar — *milyarderler* — aslında bizimle aynı dünyaya ait değiller. Sanki insanlardan daha keskin ve soğuk bir malzemeden yapılmışlar gibi, dokunulmaz bir şekilde bu dünyada dolaşıyorlar.

Ellerim, parmak eklemlerim ağrıyana kadar toz bezini sıkıca kavradı. Onca geceden tam da bu gece gelmesi ne tesadüf.

Görebileceği onca halim varken, tam da bu halimi görmesi gerekiyordu. Hayatından endişe duyan, bitkin, gözleri çökmüş Elodie'yi.

Kaçma dürtüsüyle, midemin derinliklerinde hissettiğim mide bulandırıcı, hain bir heyecan arasında sıkışıp kalıyorum. Çünkü onu ne kadar nefret etmem gerekse de, bir parçam onu nefret etmiyor.

Bir parçam, her şeyi bilsem de, hâlâ ona hayran.

Ne derler?

Gerçeği bilenler daha iyisini yapmalı. Asla yapmamaları ne kadar da komik.

"Buraya gel." Derin sesi alçak ve telaşsız. Emredici ama yanlış giden bir ninni gibi yavaş, uyutucu bir ritmi var. Bu iki kelime benimde yankılanıyor, beynim itiraz etmeden vücudumun itaat etmesini sağlıyor.

Onu duymamış gibi davranmalıyım. Sanki ben de gece kapanışını yapan yorgun bir barista, o da sıradan bir müşteriymiş gibi davranmalıyım.

Ama Dorian Vale söz konusu olduğunda rol yapmada hiç iyi olmadım.

Gururum yetişemedi ayaklarım hareket ediyor. Bir adım. Sonra bir adım daha. Her adımda, bir daha asla yaklaşmayacağıma yemin ettiğim görünmez bir çizgiyi geçiyormuşum gibi hissediyorum.

Masasının yanında duruyorum, nefes alabileceğim kadar aramızda mesafe bırakmaya özen gösteriyorum.

"Ne alırsınız?" diye soruyorum. Sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor, kenarları yıpranmış gibi.

Gözlerime baktığında, sanki bana bakmıyormuş gibi, daha çok beni katman katman soyup açıyormuş gibi hissediyorum.

Ağzının köşesi, tam bir gülümseme sayılmayacak, daha çok paylaşmayacağı bir şeyden keyif aldığına dair bir ifadeyle yukarı kalkıyor.

"Otur," diyor uzun bir süre sonra.

Gözlerimi kocaman açıp, göz kırpmadan ona bakıyorum. "Oturmamı mı istiyorsun?"

Seninle *mi*?"

"Evet, otur." Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Olamam. Oturup müşterilerle samimi olmam yasak."

"Benim için bir istisna yaparlar." Ağzı yavaşça ve tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Özellikle de senin için sadece bir müşteri değilim, değil mi?"

Midem düğümleniyor. Onunla oturmak pek çok nedenden ötürü kötü bir fikir. Ama ne yapacağım ki? Tartışacak mıyım?

Gözlerimi hala ondan ayırmadan sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. Vücudum bu kısa soluklanma anı için bana minnettardı.

Dün gecedен beri hiç durmadan çalışıyorum. Marcus'un adamlarıyla karşılaştıktan sonra doğruca buraya geldim. Eve gitmeye korkarak bütün gece çalıştım. Sonra her zamanki gibi buradan okula gittim ve doğruca geri döndüm. Bu gece de aynısını yapmayı planlıyorum.

Dorian ve ben birbirimize bakıyoruz. Onu baştan aşağı süzüyorum. Üzerindeki her şey parayı haykırıyor. Sadece bileğindeki saat bile kredimin gecikme faizini rahatlıkla karşılayabilir, hatta fazlasını bile.

Milyarder olan ve milyarlarca dolar kazanan bir şirketten gelen bir adamı nasıl tanıyabilirim ki, oysa benim dairemde beni bıçakla tehdit eden ve borcumu isteyen haydutlar vardı?

Çılgınca olan şey, Dorian'ın yardım isteyebileceğim bir kişi olması *gerektiği*, ama yıllar önce Harper soyadını taşıyan hiç kimse için kurtarıcı olmayacağını açıkça belirtmiş olması.

"Peki... neden burada oturuyorum?" diye soruyorum, ellerimi birleştirerek. "Konuşabilelim diye."

"Konuşmak mı? Ne hakkında konuşacağız?" Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışıyorum.

Bakışları yine üzerime kayıyor. "Neden berbat görüldüğün hakkında."

Ensemde bir sıcaklık hissedirim. "Teşekkürler. Bu tam da her kadının duymak istediği şey."

"Rahat ol, sadece merak ediyorum, küçük kuzu."

Küçük kuzu.

Eski takma ad, anılardan yapılmış bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Yıllardır kimse bana öyle dememişti, ama nedense hâlâ içimdeki en hassas noktaları buluyor. Bu lakabı, sanki o ve Jack dünyayı yönettikleri gibi *onların* peşinden koştuğum için kazanmıştım.

"Sadece yorgunum." Zorla gülümsüyorum.

"O zaman kahveyle başlayalım."

"Sana kahve getirebilirim." O ne derse desin, Beth beni burada otururken görürse, başımı koparır.

"Hayır. Kal. O halledebilir." Bakışları omzumun üzerinden kayar ve elini kaldırır.

Dönüp bakıyorum ve Beth'in bize doğru geldiğini görünce kalbim duruyor. Yüzündeki sert ifade, zaten beni azarlamaya geldiğini gösteriyor.

Kahretsin. Zaten bana kızgın. Bu durum işleri daha da kötüleştirecek.

Masaya ulaştığında bana attığı bakış yakıcıydı. Ama bakışlarını Dorian'a çevirdiğinde soğukkanlılığını koruyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Vale?" diye coşkuyla sorar.

"İki kahve alabilir miyim? Bana sade, ona badem sütlü latte."

Aman Tanrım, *benim* için sipariş veriyor. Ve badem sütü sevdiğimi hatırlamış. Laktoz intoleransım yok; sadece tadını seviyorum.

Beth ve ben şaşkınlıkla ona bakıyoruz. Ama o çok kızgın görünüyor.

"Saygısızlık etmek istemem Bay Vale, ama baristam hâlâ mesaisinde ve çalışması gerekiyor." Beth omuzlarını geriye doğru iterek, beni pratikte sahiplendiğini ona bildirmekten memnuniyet duyar. "Size seve seve..."

Dorian elini kaldırarak sözünü keser. "Hayır."

"Hayır mı?" Beth gözlerini kırıştırır.

Ona dişlerini gösteren bir köpekbalığı gülümsemesi atar. "Hayır. Elodie bir süre benimle oturacak. O buradayken, bize *sen* servis yapacaksın. Ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapacaksın. Şimdi, baştan başlayalım mı?"

Aman Tanrım. Cidden bunu mu söyledi?

Beth'in yüzü soldu ama yine sahte gülümsemesini takındı. "Elbette," dedi sert bir sesle. Gözleri bana doğru kaydı, tatlı bakışlarının ardında bir uyarı gizliydi. "İki kahve. Hemen."

Topuklarını döndürür ve tezgaha doğru yürür, sırtı dik, vücudunun her bir çizgisi bundan ne kadar nefret ettiğini haykırırcasına.

Ben orada, şaşkın bir şekilde oturuyorum, nabzım boğazımda atıyor. Dorian Vale az önce patronuma *bana* hizmet etmesini emretti.

Gerçeküstü, çalınmış bir an için, sanki beni ateş hattından çekip çıkardı ve benim yerime kendisi o ateş hattına girdi gibi hissettim.

Bunu bir zafer olarak görmemeliyim. Ama Beth'in bana kahve getirmek için uzaklaşışını izlemek, asla unutmayacağım bir an.

Dorian'a bakıyorum ve onun çoktan bana baktığını fark ediyorum.

"Beni canlı canlı derisini yüzecek." Parmaklarım kucağımda birbirine dolanıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor, sanki Beth'in yaklaşan öfkesinden kurtulmak için kendimi yeterince uzun süre yerinde tutabileceğimmiş gibi.

Dolgun, sert dudaklarında küstah bir gülümseme belirliyor. "Eğer işini kaybetmek istemiyorsa, yapmayacaktır."

Vay canına. Dorian Vale'in gücü işte budur. Sanırım isteseydi, Beth'i sabah olmadan kovup yerine başkasını getirebilirdi.

Bizi bekletmiyor. Bir dakika bile geçmeden kahvelerimizle geri dönüyor.

Dorian'ın önüne fincanını koyarken ona gülümsüyor, ama bana hiç aldırış etmiyor.

"Başka bir şey ister misiniz, Bay Vale?" diye o iğrenç derecede tatlı sesiyle sorar.

"Sana haber veririm."

Başını eğip bana sert bir bakış attıktan sonra uzaklaşır.

Bu sefer Dorian ona bir bakış atıyor. Bana dönüp kahve fincanımı işaret ediyor. "İç."

"Teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve tadı muhteşem.

Bir fincan kahveye bile paramın yetmediğini bilse ne derdi acaba?

Arabam bozulduğundan beri yiyecekleri idareli kullanmak zorunda kaldım ve bu durum muhtemelen devam edecek.

Tabii, bu, gelecek haftadan sonra hala hayatta olursam geçerli.

Bu iğrenç düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, ama Marcus'un parasını nasıl alacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığı için bu ihtimal çok yüksek. Şu ana kadar tek seçeneğim kaçmak.

Ama param olmadan bunu bile yapamam. Bu yüzden hâlâ buradayım.

Dorian kendi fincanını kaldırıyor, parmakları sanki elinin bir uzantısıymış gibi porseleni kavıyor. Yavaş, telaşsız bir yudum alıyor. Basitliği müstehcen — ağız fincanın kenarında, yutkunurken boğazı hareket ediyor, bileğindeki en ufak bir kas hareketi saatinden yansıyan ışığı yakalıyor — ama sıcaklık boynuma doğru yayılıyor.

Bir erkeğin kahve içmesini izlemekte kesinlikle cinsel bir yan yok, ama bunu, sanki açlıktan ölüyormuşum ve o da bir daha asla dokunmayacağıma söz verdiğim günahmış gibi ağızındaki her hareketi takip eden içimdeki o sese anlatın.

Dorian fincanı masaya koyar ve beni delip geçen keskin bir bakış atar. “Burada ne işin var?”

Ona göz kırparak kendime bir saniye zaman kazanırım. “*Çalışıyorum,*” derim, çünkü bu en güvenli cevap ve *tefeci, son teslim tarihi* ya da *pazartesi günü ölebilirim gibi* kelimeleri içermeyen tek cevap.

Kaşlarından biri kalkar, yüzünde hafif bir şüphe belirir. Gözleri kısılır, öfkeden değil, kendine özgü o keskin, inceleyen bakışından dolayı. Bakışlarındaki karanlık, soğuk bir niyetle keskinleşir ve bir an için kendimi mikroskop altında gibi hissedirim.

“Tatlı,” diye mırıldanıyor, sözcük neredeyse bir iç çekiş gibi. Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor. Bunun sinirlilik mi, endişe mi yoksa hesaplı bir bakış mı olduğunu anlayamıyorum. “Tekrar dene. Burada ne işin var? Öğretmenliğe ne oldu?”

Ona öğretmenlik yaptığımı söylersem, bunun ikinci bir iş olduğunu anlayacak ve bu da daha fazla sorunun kapısını açacaktır. Ama söylemezsem, kendimi tam bir başarısızlık gibi hissedeceğim.

“Connecticut'taki Ashworth Akademisi'nde İngiliz edebiyatı öğretiyorum.”

Bu sözler o kadar etkileyici geliyor ki, bir an için neredeyse kendimi bile kandırıyorum. Sanki internete parlak

sınıf fotoğraflarını paylaşan kadınlardan biriymişim gibi. Sanki gerçekten başarmışım gibi.

Gerçekte ise, o işe tırnaklarımla zar zor tutunuyorum, vardiyalar arasındaki çalınmış dakikalarımnda kompozisyonları notlandırıyorum ve kimsenin, parçalanmaya ne kadar yakın olduğumu görecekt kadar yakından bakmaması için dua ediyorum.

Sanırım kaçarsam yargılanma endişesi yaşamam, ama kaçmak hayallerime sırtımı dönmek demek.

Yüzündeki gerginlik gevşiyor, sanki kendimi bir yere getirmiş olmamdan dolayı rahatlamış gibi. "Bunu duymak güzel."

"Burada sadece biraz ekstra para kazanmak için çalışıyorum," diye ekliyorum, o sormadan önce. "Ödemem gereken büyük bir masraf var. O yüzden para biriktiriyorum." Bu yarı doğru cevabı bulduğum için kendimden etkileniyorum.

"Anlıyorum. Umarım bu, biriktirdiğin parayı elde ettiğinde, tekrar sadece öğretmenliğe dönebileceğin anlamına gelir."

Başımı sallıyorum, ancak bunun çok uzun zaman alabileceğini biliyorum — yine, Pazartesi günü ne olacağına bağlı olarak. "Bu geçici bir durum."

"O zaman seni buralarda göremeyeceğim galiba."

Midem bir anda düğümleniyor, ki bu çok saçma. Ona karşı hiçbir tepki vermemem gerekirdi.

"Sanki bu bir trajediymiş gibi konuşuyorsun," diyorum, hafif bir tonla konuşmaya çalışıyorum ama sesim daha çok kırılgan çıkıyor.

"Hâlâ gevezeymişsin, görüyorum."

Kadehini kaldırıp kadeh kaldırır gibi yaptıktan sonra bir yudum daha alır ve kadehin kenarından bana bakar.

"Sadece bariz olanı söylüyorum." Parmaklarım fincanı sıkıca kavradı.

"Sanırım bunu hak ettim."

Hak ediyor, o yüzden yorum yapmıyorum. Aynı zamanda, acı çekmemem gerektiğini de biliyorum. Sanki *onunla* arkadaşmışız gibi değil. Tüm çocukluk anılarım onun Jack'le takıldığı anlarla dolu olabilir, ama ben sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydim.

"Nasılsın?" Soru o kadar basit ki beni şaşırtıyor. "İyiyim." Yalan, asit gibi içimi yakıyor. Emin bile değilim

Ciddi bir yüzle konuşabildiğimden bile emin değilim. Konuşabildiysem bile, yüzündeki şüpheli ifade bana bana inanmadığını gösteriyor.

"Peki ya sen? Nasılsın?"

Cevap vermeden önce bana uzun bir süre bakıyor. “Ben de iyiyim.”

"Ailen iyi mi?" Vales ailesi hakkında bildiğim en son şey, en büyük ağabeyinin evlendiği. Ama bu bir yıldan fazla önceydi. Haberlerde her yerde bu konu vardı. Zamanla Vales ailesinden haber almayı kestim çünkü çok meşguldüm ve son zamanlarda kredi, uyanık olduğum her anı kaplıyordu.

“Ailem iyi. Seninki?” Bu soru sadece Jack’i kast ediyor olabilir. O, geriye kalan tek gerçek ailem.

"Evet. Her şey yolunda." Jack'in daha fazla ayrıntı vermemden hoşlanmayacağını bildiğim için ona genel bir cevap veriyorum. Burada oturup onun düşmanı ile kahve içiyor olmam yeterince kötü zaten.

“Hiç Avrupa’ya gittin mi?”

Gülümsemeden edemiyorum. Bunu da hatırlamış. “Henüz gitmedim. Hâlâ yapılacaklar listemde.”

“Kesinlikle gitmelisin.”

“Üniversitede neredeyse gidiyordum. İngiltere’deki Oxford’da bir staj fırsatını kaçırdım.”

“Ne oldu?” Merakla eğilir.

“Yurtta merdivenlerden düştüm ve bacağımı kırdım.” Omuzlarımı silkiyorum.

Ağzının kenarları düzleşti ve bakışlarındaki keskinlik, sanki biri gözlerinin arkasındaki ışıkları kısmış gibi yumuşadı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

"Kendimi çok aptal hissettim. Hayatımın fırsatını kaçırdım. Shakespeare'in evine gider, Brontë'lerin moorlarında yürür, Austen'ın ülkesinde dolaşır... belki de sırf şiirsel olması için Byron'ın eski uğrak yerlerinin hepsini takip ederdim." Bir an için eski halime geri dönüyorum. Tanrım, o kızı o kadar çok özlüyorum ki, artık o halim olamamak canımı yakıyor.

“Eminim hâlâ yapabilirsin. Belki de biriktirdiğin o büyük parayı bir kenara koyduktan sonra.”

“Evet, bu güzel olurdu.” Daha çok bir rüya gibi.

Kahvesinin son yudumunu içip bir anlığına beni inceliyor. “Gitmem gerek, ama... umarım biriktirdiğin para bir tür bela değildir.”

Ciğerlerim sıkışıyor ve hava inceliyor, boğazımla göğsüm arasında bir yerde sıkışıp kalıyor, hareket etmeyi reddediyor. "Hayır. Neden böyle bir şey söylüyorsun?" Tanrım, bu kadar açık mı görünüyorum?

"Çünkü köşeye sıkışmış gibi görünüyorsun, küçük kuzu. Aşırı çalışmış ve... kapana kısılmış. Ve sanki günlerdir uyumamışsın gibi."

Tipik Dorian. Her zaman fazlasını görüyor. Ama yine de, sanırım artık sıkıntımı gizleyemeyeceğim bir aşamaya geldim. Makyaj ve zoraki gülümsemelerin saklayabileceği şeyler sınırlı.

Yine de, onun bunu fark etmiş olması içimde bir öfke dalgası uyandırdı.

"İyiyim." Sözlerim, istemediğim kadar sert çıktı.

"Bu cevabın sorunu, iyi görünmüyor olman."

"Sana ne ki? Gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?" Bunu söylememeliydim. Bu, geçmişe bir gönderme. Ama geri alamam. Ve dürüst olmak gerekirse, almak da istemiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, gülümsüyor. Bu, ona çok yakışsa da beni dengesizliğe sürükleyen, ürkütücü ve tehditkar bir gülümseme.

Ayağa kalkıyor ve dudaklarımdan bir nefes uzaklıkta olana kadar eğilerek beni daha da şaşırtıyor. Parmağını çeneme koyuyor ve ben donup kalıyorum.

Gözlerimiz kilitlenir ve bana attığı o güçlü bakış, içime bir sıcaklık dalgası gönderir.

"Umursamak çok güçlü bir kelime, küçük kuzu. Şöyle diyelim... ilgileniyorum ve seni görmezden gelmek sandığın kadar kolay değil."

Nefesim kesilir ve onun delici mavi bakışlarından gözlerimi ayırmakta zorlanırım.

"İşler yolunda gitmezse, beni nerede bulacağını biliyorsun." Pencereden dışarıdaki gökdelenleri işaret ediyor. Vale Global da aralarında. "O zamana kadar, kendine bir iyilik yap ve biraz uyu."

Bir saniye boyunca ona bakakaldım. Sözleri bir anda kafama yerleşmedi. Sonunda anladığımda, sanki ayaklarımın altındaki zemin kaymış gibi hissettim.

Az önce bana bir can simidi mi attı?

Hissettiğim kadar çaresiz görünmemeye çalışırken kalbim hızla atıyor.

Gerçekten ne demek istediğini, “beni bulmak” ne anlama geldiğini sormak istiyorum.

Bana ne kadara mal olacağını.

Ama gururum dilimi bağlar.

Dorian Vale gibi adamlar sadaka dağıtmaz. Eğer yardımını kabul edersem, bunun bir bedeli olacaktır.

Her zaman bir bedel vardır.

Düz bir şekilde ilerler, ceketini düzeltir, sonra dizüstü bilgisayarını alır ve sanki o anı işaretlemişçesine bana son bir kez değerlendirci bir bakış atar. Sonra arkasını dönüp uzaklaşır, adımları sessizdir, ardında en hafif parfüm kokusu ve bir fırtına bırakır.

Orada donakalmış oturuyorum, ellerim sanki hayatımda kalan tek sağlam şeymiş gibi sıcak kahve fincanını sıkıca kavırıyor.

Pazartesiye bir nefes uzaklıktayım.

Ve şimdi, ufukta parıldayan, özel dikim bir takım elbise giymiş ve kurt gibi gülümseyen, imkansız bir seçenek kendini gösterdi.

7. Bölüm

Elodie

Kahvehanenin müşteri tuvaletindeyim, bir kabine kilitlendim. Artık ayakta duramadığım için alnımı kapıya dayadım.

Yine gecenin çoğunu çalışarak geçirdim ama arabamda üç saat uyuyabildim. Üç saatlik berbat, uykusuz bir uyku.

Öncelikle, araba son derece rahatsızdı. Bir de otoparkta aylak aylak dolaşıyormuşum gibi görünme endişesi sürekli içimi kemiriyordu. Güvenlik görevlilerinden birinin beni fark edip "çalışan" ayrıcalıklarımı suistimal ettiğimi düşüneceğini hayal edip duruyordum. Sanırım böyle bir şey için endişelenmek saçma çünkü bu sorunlarımın en küçüğü.

Seçeneklerimi gözden geçiriyordum.

Seçenekler. Tanrım, artık gerçekten seçeneklerim var.

Dorian'ı arayabilirdim. Ama gururum buna izin vermiyor. Ve eğer bu yolda devam edersem, soru daha da çirkin bir hal alıyor: Onu seçmiyorsam, neyi seçiyorum?

Hiçbir şey. Yardım yok. Eğer burada kalırsam Marcus'un benim için hazırladığı cehennem ne olursa olsun.

Derin bir nefes veriyorum.

Tanrım. Eve bile gidemiyorum.

Geçen gece yaptığım gibi daireme girip, içeride pazartesiye kadar bana bir ders vermek için bekleyen birini bulma düşüncesi, midemi o kadar bulandırıyor ki, ağzımda safra tadı alıyorum. Bu, kimseye nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir tür korku. Her şeyi güvensiz hissettiriyor.

Peki, ne yapacağım?

Bir saniye başımı kaldırıyorum, sanki yardımı olacakmış gibi nefes alıyorum, sonra alnımı tekrar kapıya dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum; düşünceler, üstümdeki ışıkların vızıltısı kadar acımasızca gelmeye devam ediyor.

En azından bu gece gidecek bir yerim var.

Uyuyabileceğim ve kendimi güvende hissedebileceğim bir yer.

Ashworth'tan arkadaşım Skylar durumumu biliyor. Bana boş odasını teklif etti. Son iki haftadır erkek arkadaşıyla tatilde olduğu için yoktu ama işe dönmeden önce onunla konuştum.

Tabii ki, durumumun kötüye gitmesinden çok korkmuştu.

Ama benden daha fazla değil.

Şimdi bir karar vermek için dört günüm kaldı. En geç yarın akşama kadar bir karar vermem gerektiğini hissediyorum, sonra da bunu uygulamak için bir plan yapmalıyım.

Mantiğim, gururumu bir kenara bırakıp Dorian'dan yardım istemem gerektiğini söylüyor. Ama ona da borçlu kalmayı hayal edemiyorum. Bu kısım, şu durumdan neredeyse daha kötü geliyor. Ve Jack'e ne diyeceğim?

Eğer Dorian'dan yardım istemeyi aklına bile getirmediyse — geçmiş ne olursa olsun

—Marcus'un ne kadar tehlikeli olduğunu bilerek, o zaman ne diyecek ki? Kardeşim muhtemelen beni reddeder.

On iki bin dolar için.

Ama aslında ihtiyacım olan sadece on iki bin dolar değil.

Hepsine ihtiyacım var. Lanet olası tüm miktara. Yüz seksen bin dolarlık bakiyeye.

Clara'nın geri dönmeyeceğini kabul etmenin zamanı geldi. Benden özür dilemeden beni fena halde kazıkladı ve sorumluluk almak için ortaya çıkacağına güvenemem.

Bu da, bu krediyi tek başıma geri ödemem gerektiği anlamına geliyor.

Şu anda yüzde üç faiz oranı dahil olmak üzere ayda yaklaşık dört bin dolar ödüyorum. Hiçbir ödemeyi kaçırmasam bile, geri ödeme süresi dokuz yıla yakın olacaktı. Ama şimdi, biriken gecikme cezaları nedeniyle bu süre on yıla çıktı.

Dorian bu sefer bana yardım etse bile, yine de bu durumdan kurtulamayacağım.

Hayatımın on yılını, başkalarının hatalarının bedelini ödemekle geçireceğim, benim adım üstte, onun gölgesi arkamda. Ve bir daha hata yapmayacağımı garanti edemem.

Garajdaki tamirci, arabamın ömrünün sonuna geldiğini söyledi. Hatta elimdeki parayı eskisine harcamaktansa yeni bir tane almamın daha iyi olacağını bile söyledi.

Bunu yapamazdım. Buna param yetmezdi.

Araba yine bozulduğunda aynı şey olacak.

Sanırım Jack'ten bir araba alabilirim, ama hepsi de ömrünü doldurmuş ikinci el arabalar.

Dokuz yıllık bir süre içinde her şey olabilir.

Sadece arabayla ilgili değil. *Her şey.*

Sessizlik, floresan ışığının uğultusu eşliğinde, yoğun bir şekilde üzerime çöküyor. Sonra ana kapı açılıyor ve topuklu ayakkabılar fayanslara tıklıyor.

Ardından keskin bir kahkaha patlar, parlak ve kaygısız, sanki kabinimin dışındaki dünya çökmüyormuş gibi. Kapının aralığında bakıyorum ve iki kadının lavabolara doğru yürüdüğünü görüyorum.

Onlar benim deyimimle "lüks" tipler; baştan aşağı tasarımcı kıyafetleri giymişler.

Buralarda herkes pahalı görünüyor, bu yüzden bu tür insanların çevredeki binalarda mı çalıştığını yoksa babalarının kredi kartıyla gezen kızlar mı olduğunu anlayamazsınız.

Ben hiçbir zaman bu iki seçenekten biri olamadım. Babam ölmeden önce, çoğu arkadaşım gibi anlamsız alışverişlere meraklı değildim. Sonra, babamın ölümünün ardından her şeyimi kaybettim ve paraya dikkat etmek zorunda kaldım.

"...Sana söylüyorum," diyor güzel kızıl saçlı kız, heyecandan sesi tizleşmiş. "Bu The Dark Odyssey. Her zamanki gibi değil. Bu —" Sanki tadını çıkarmaya değer bir sırmış gibi sesini alçaltıyor. "Bu bir müzayede. En yüksek teklifi verene açık artırmada satılıyorsun. Ben bunu yapacağım."

Kaşlarımı hoşnutsuzlukla çattım. Bu tür şeyleri ilk kez duymuyordum, ama açıkça açık artırmaya çıkmak istediğini itiraf eden biriyle hiç karşılaşmamıştım. Hem de Dark Odyssey'de mi? Orası bir seks kulübü. İnsanların her türlü tuhaflığı açıkça sergilediği, tam anlamıyla bir seks kulübü.

Clara'ya güvenebileceğim tek şey, hayatın daha çılgın tarafına dair bilgilerdi. Benim asla yapmayı hayal bile edemeyeceğim şeyler. O, Dark Odyssey'in müdavimlerinden biriydi ve hatta üniversiteden sonra bir yaz boyunca orada barmende çalışmıştı.

"Gerçekten açık artırmaya mı çıkacaksın?" diye alaycı bir şekilde sorar sarışın kadın, ama sesinde merak da vardır.

"Neden yapmayayım ki?" diye soruyor kızıl saçlı kadın, gözlerini kocaman açarak. "Bir gecede ne kadar para kazanabileceğini biliyor musun? Yani... hayatını değiştirecek kadar para."

Hayatını değiştirecek kadar para sözleri göğsüme bir kibrit çakması gibi çarptı ve aniden kulaklarım daha da açıldı, konuşmaya devam etmesini umarak. Hayatını değiştirecek kadar para derken ne kadar parayı kastettiğini bilmek istiyorum.

"Tamam, abartıyorsun. Ne kadar paradan bahsediyoruz?" Sarışın kadın ellerini beline koyar.

"Kimin geleceğine bağlı. Ama birazcık bile güzelsen, en az otuz ila kırk bin arasında bir rakam bekleyebilirsin. Peki ya... yüksek bir teklif alırsan?" Gerilimi artırmak için bir an durur. "Altı haneli rakamlar. Yarım milyon kazanan bir kız tanıyordum."

Midem altüst oldu.

Engelleyemeden zihnim hesaplamaya başlar: kredi, kira, hayatım.

Yirmi ya da otuz bin alabilsem bile, bu

"Vay canına, bu kesinlikle hayat değiştiren bir para. Ama ne yapman gerekiyor?" Sarışın sesini alçaltır. "Eminim bu iş çocuk oyuncağı olmayacaktır? Ya bir adamın yaşlı sikini yalamak zorunda kalırsan?"

Kızıl saçlı kadın burun kıvrıyor. "Sınırlarını sen belirlersin. Ama tabii ki, ne kadar çok şey yapmaya razı olursan, teklif o kadar yüksek olur. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. *Zengin erkeklerin.*"

Göğsümde acı bir his yerleşir. "Ne tür sınırlar koyabilirsin?"

Kızıl saçlı kız musluğu açar ve su fişkirir. "Ne istersen. Sadece izleme teklifi verebilirsin. Dans. Randevu. Ya da..." Sesi alçalır, kadifemsi ve eğlenceli bir tonda. *"Daha fazlası."*

Tanrım. Daha fazlası. Eminim o kız da bu şekilde yarım milyonu kazanmıştır. Deli gibi güzel olsan bile, o kadar parayı kazanmak için yine de daha fazlasını yapman gerekir.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı diğer kadın.

"Her şeyi, ne olursa olsun." Kızıl saçlı kadın, soru aptalca gelmiş gibi alaycı bir şekilde gülüyor. "Çok parası olan erkekler, kendilerini güçlü hissettiren her şey için para öderler. The Dark Odyssey, düzgün davranıyormuş gibi davranmak istemediklerinde gittikleri yerdir."

Kalbim hızla atmaya başlar.

O adamları tanıyorum. İsimlerinden değil, tiplerinden. Onlara kahve servis ettim. Onlara gülümsedim. Sanki camın arkasındaki bir nesneymişim gibi içimden geçip gitmelerini izledim.

"Ciddi misin?" diye bağıırır sarışın, sonra ağzını kapatır.

"Tabii ki ciddiym. Erkekler teklif vermeye başladığında ve rakamın yükseldiğini gördüğünde, bunun ne kadara mal olacağını düşünmeyi bırakırsın."

"Sen delisin."

"Delilik, parasız kalmaktır," diye karşılık verir kızıl saçlı kadın. Boğazım düğümlenir, zorlukla yutkunurum.

Haklı. Delilik, parasız kalmaktır.

Benim gibi parasız.

Bir *müzayede*.

Bunu yapabilir *miydim*?

Böyle bir şeyi yapabilir miydim?

Kadınlar, sanki hiçbir şey değilmiş gibi, kıyafet kuralları, giriş, davetiyei nasıl alacağımız gibi lojistik konulardan bahsetmeye başlarlar.

Musluk kapanıyor. Bir ruj kapağı tıklıyor. Bir telefon çalıyor. Sonra topuklu ayakkabılarının sesleri uzaklaşıyor. Tuvalet kapısı açılıyor, sonra kapanıyor ve sessizlik bir dalga gibi geri dönüyor.

Donakalıyorum, kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyor. Özgürlük istiyorum.

O müzayede benim yolum olabilir. Yanlış yol da olabilir.

Hatta beni mahvedebilir.

Ama artık seçici olma lüksüm yok.

* * *

"Aklını mı kaçırdın?" Skylar nefes nefese soruyor.

Koyu renkli bob kesim saçlarının uçları omuzlarına değiyor, sanki bu fikri odadan dışarı atmaya çalışır gibi başını sertçe sallıyor. Kitaplığının yanında duruyor, sanki bir darbeye hazırlanır gibi ellerini yanlarında yumruk haline getirmiş.

Ben kanepedeyim, sanki vücudum sonunda dik durabileceğini iddia etmekten vazgeçmiş gibi yastıklara gömülüyorum.

Başımı sallıyorum. "Ciddiyim, Skylar." Sesim kaba çıkıyor. "Bütün gün bunu düşündüm ve aynı düşünceyi sanki hem zehir hem de dua gibi kafamda döndürüp durdum. Bu, tüm sorunlarımın cevabı."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Bir adım öne atıyor, gözleri dehşetle açılmış. "Olamaz."

Son kelimedede sesi kırılıyor ve bunun bana hissettirdiği duygudan nefret ediyorum; sanki onu da benimle birlikte bu karmaşanın içine sürüklüyormuşum gibi.

"Böyle bir şeye izin versem ne tür bir arkadaş olurum?" diye bağırdı, ama öfkesinin altında korku vardı. "Bu bir müzayede, Elodie. *Bir müzayede*. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. İstedğin parayı elde etmek için... *her şeyi* yapmak zorunda kalacaksın."

Yutkunuyorum, ama bir faydası olmuyor. Boğazım sıkışıyor, midem günlerdir içimi yakmakla tehdit eden o aynı acı safrayla dönüyor.

"Ve bunu garanti bile edemezsin," diye ısrar ediyor. "İnsanlar her zaman istedikleri her şeyi en düşük fiyata almaya çalışır. Ya bunu yaparsan, bedenini satarsan ve eline geçen tek şey beş bin dolar olursa ne olacak?"

Midem sıkışıyor. "Bir şey denemeliyim," diyorum, tam olarak hissetmediğim bir kararlılıkla.

Skylar'ın gözleri parlıyor. "O zaman git arkadaşına sor."

Ağzımdan acı ve mizahsız bir kahkaha çıkar. "Arkadaş mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor sinirli bir şekilde. "Hadi ama Elodie. Bu lanet Dorian Vale. O bir milyarder. Ve sana ihtiyacın olursa onu bulmanı söyledi."

O cümlesini bitirmeden başımı sallıyorum. “Skylar, bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

"Neden?" diye sorar Skylar. "Neden yapamazsın? Tüm seçeneklerin arasında en uygun olanı bu. Onurunu korumanı sağlayan tek seçenek."

“Öyle mi?” Kendimi durduramadan ters bir cevap verdim. Kaşlarını çattı. “Tabii ki öyle.”

“Hayır, değil.” Sesim istemediğim kadar keskin çıkıyor. “Çünkü ona yine de borçlu kalacağım. Bana para *vermeyi* teklif etmiyor ki. Etse bile, kabul etmezdim.”

Skylar ağzını açar, ama ben devam ederim, gözlerimin arkasında bir sıcaklık yükselir.

“Bu şekilde, bu benim kendi param,” diye belirtiyorum. “Bu bir iş.”

Yüzü sertleşti. “Hayır, Elodie. Bu bir iş değil. Açık artırmaya çıkarılmak, para kazanmakla alakası yok.”

“Ama öyle,” diye ısrar ediyorum, içimdeki bir şey bu sözlerle tepki verse de. “Kendini sunuyorsun ve alıcı senin için para ödüyor. Bu kadar basit.”

Basit. Sanki kahve servisi yapmaktan bahsediyormuşum gibi. Sanki bedenimden bahsetmiyormuşum gibi.

“Para benim,” diye ekliyorum, artık daha sessiz bir sesle, ne kadar bastırmaya çalışsam da çaresizlik içimden sızıyor. “Ve her saniye arkamı kollamak zorunda kalmıyorum, nefes alamayacak kadar korkarak.”

Son kelime içimdeki bir şeyi kırıyor. Hızlıca gözlerimi kırpiyorum ama çok geç. Gözyaşları ıslak kül gibi boğazımı tıkıyor.

Skylar’ın omuzları düşüyor. Yüzümü görünce öfkesi başka bir şeye dönüşüyor.

Odayı geçip yanıma oturur, sanki kırılanmışım gibi dikkatli davranır.

“Üzgünüm,” diyor nazikçe. “Elodie... Keşke sana yardım edebilseydim.”

Elimi kaldırıp, kendini suçlamaya başlamadan önce sözünü kesiyorum. “Hayır. Sorun değil. Bunu düzeltmeni bekleyemem. Bu gece burada kalmama izin vererek bile bana yardım ediyorsun.”

Gözleri parlıyor. "İhtiyacın olduğu kadar kalabilirsin," diyor kararlı bir sesle. "Beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü konuşmaya çalışırsam, dağılacam.

Skylar, bir nedeni olmadan çok önce Clara'dan açıkça nefret ediyordu. Ama çocukluk arkadaşım da benim hiç göremediğim şeyleri görüyordu.

Skylar'ı sadece üç yıldır tanıyorum. Üniversitenin son yılında, ikimiz de Ashworth Akademisi'nin öğretim asistanlığı programına yerleştirildiğimizde tanıştık. O zamanlar o Yale'de sanat tarihi programındaydı, ben ise Columbia'da İngiliz edebiyatı okuyordum.

Klasik edebiyata ve Avrupa kültürüne olan sevgimiz sayesinde birbirimize bağlandık.

Gerçek hissettiren bir dostluktu. Sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi.

Skylar tıpkı benim gibi. Kararlı ve hırslı, ama aynı zamanda hayalperest.

Clara gibi parti kızı değil ve o da benim gibi evlenip bir aile kurma hayali kuruyor.

Bütün bunları bilerek, yirmi ikinci doğum günümü kutlamak için hem onu hem de Clara'yı akşam yemeğine davet etme hatasına düştüm. Sadece en iyi iki arkadaşımın tanışmasını istedim.

Ama tam bir felaketti ve hepsi Clara'nın suçuydu. Skylar'a kaba davrandı ve akşam yemeğinde iğrençti, çünkü Skylar ondan çok daha güzeldi. Sonra uyuşturucu kullanmaya başladı ve bir kulübe gittiğimizde o kadar sarhoş oldu ki dans pistinde bayıldı ve onu taşıdıklarında güvenlik görevlilerinin üzerine kustu. Bize nereye gittiğini bile söylemeden bir adamla ayrılacak kadar ayıldı.

Ertesi gün bizi gördüğünde, olayı gülerek geçiştirdi ve Skylar'a daha dikkatli olması gerektiğini söylemeye çalıştığında ona "kibirli sürtük" dedi.

Yıllar boyunca bunun gibi başka örnekler de oldu. Yine de Clara ile Skylar'ı bir daha asla bir araya getiremedim.

Her şey son darbeye kadar tırmandı. Para. Yalanlar. İhanet.

Şimdi burada bir aptal gibi oturmuş, kendimi çok salak hissediyorum. Çünkü bilmeliydim.

Bunu çok daha iyi bilmeliydim.

"Onu polise şikayet etmelisin." Skylar elimi tuttu. "Yaptığı şey dolandırıcılık."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Haftaya yapacağım. Önce önümüzdeki birkaç günü atlatmam lazım."

"Güzel. Sonunda beni dinlediğine çok sevindim."

"Daha önce dinlemediğim için özür dilerim. Ben sadece... ona güvenmişim. Belki ortaya çıkma şansı varken bu kadar sert önlemlere başvurmak istemedim."

"Seni çok iyi anlıyorum."

"Umarım," diye fısıldıyorum, kelimeleri zorla çıkarıyorum, "bu müzayedeyi yaparsam... her şey yoluna girecek."

Skylar hareketsiz kalır. Sonra bir sonraki hamlesini seçiyormuş gibi yavaşça nefes verir.

"Tamam... Bana daha fazla anlat," der sonunda. "Ne zaman?" İçimden bir kahkaha kaçır—zayıf, acı, tamamen ironik. "Pazartesi." Yüzü solgunlaşır. "Ne?"

"Pazartesi gecesi," diye ekledim, evrenin benden ne kadar nefret ettiğini fark ederek. "Ve gece yarısına kadar sürecektir."

Skylar elini ağzına götürür. "Elodie... Bu tam anlamıyla son tarih," diye fısıldar.

"Biliyorum."

Detayları kulübün web sitesinde buldum. Adı Decadent Auction ve kahve dükkanındaki kızın söylediği aynen öyle. Arkadaşına anlattığı her şey, web sitesindeki şartlar ve koşullarda yazıyordu. Sınırlarla ilgili kurallardan, sınırların olmadığı durumda ne kadar kazanabileceğine dair beklentilere kadar.

Tüm satışlar kesindir ve bir kız satıldığı anda teklif sahibinin hesabından tahsil edilir. Para birkaç saat içinde işleme alınır, yani ertesi gün uyanmadan önce banka hesabımda olur.

Para karşılığında ne yapmam gerektiği kısmı hariç, kulağa rüya gibi geliyor. Tüm sorunlarımın çözümü.

Tekrar aramak zorunda kalmamak için başvuru formunun bağlantısını kaydettim. Başvuru için katı kurallar yok. Formu gönderdiğiniz anda kabul ediliyorsunuz. Son başvuru tarihi yarın. Ya da

Yeterli sayıda kız bulduklarında. Hangisi önce gelirse. Şu anda yirmi kişilik kontenjandan beş yer kaldı.

Boğazım yine düğümleniyor. "Marcus'u arayacağım. Salı günü parayla – gerçek parayla – gidersem, bunun darbeyi hafifleteceğini umuyorum. Ne kadar kazanacağıma bağlı olarak..."

Yutkunuyorum, bu konuda mantıklı konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey mantıklı değilken mantıklı konuşmaya çalışıyorum.

"Yirmi bin dolar falan ödersem ne olur, düşünebiliyor musun?" diyorum "Marcus buna kızmaz, değil mi?"

"Kızarsa aptal olur. Ama... yine de içime sinmiyor. Yani müzayedeyi kastediyorum."

"Biliyorum."

Bana da pek içimden gelmiyor. Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar iyi gelmeye başlıyor.

Ölümüne korkuyorum. Ama şimdiye kadar yaşadığım hayatı sürdürmektense müzayede kürsüsünü tercih ederim.

Tanrım. Yeterince para kazanırsam, kahve dükkanından bile ayrılabilirim. Bu tek başına yeterli bir neden gibi geliyor. Artık bütün gün, bazen de bütün gece çalışmak yok. Artık üç saatlik uykulara yığılmak ve iyiymiş gibi davranmak yok.

Neredeyse normal bir hayata benzeyen bir hayat sürebilirim.

Yanımdaki telefonum bir mesajla titriyor ve o kadar şiddetli bir şekilde sıcırayıyorum ki kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Kalbim boğazımda atarken telefonu elime alıyorum. Mesajı okuduğum anda midem düğümleniyor. Marcus'tan gelmiş.

Tık tak. Zaman neredeyse doldu. Benden saklanamazsın.

Ekranı başka yöne çeviremeden Skylar eğilip bakıyor. Gözleri kelimelerin üzerinde geziniyor ve yüzünün rengi soluyor.

"Elodie..." diye fısıldadı, sankisanki adımı adımı
sanki sonrasında ne olursa olsun,

Yutkunuyorum, ama bu boğazımı tırmalayan paniği bastırmıyor.
İşte bu kadar. Kararımı verdim.

Telefonu göğsüme çekiyorum, sonra kaydedilmiş bağlantıyı açıp
açık artırma başvuru formunu buluyorum.

Formu dolduruyorum.

Skylar beni durdurmaz.

Bitirdiğimde, *Gönder düğmesine* basıyorum.

Bölüm 8

Dorian

Parası olan erkekler her zaman huzur içinde canavar olabilecekleri yerler bulurlar.

Dark Odyssey de böyle bir yer. Bu gece buraya zevk için gelmedim.

Buradayım çünkü — en yakın ailem hariç — kendi evimdeki kimseye güvenemiyorum.

Karşımda oturan, kulübün sahibi olan eski dostum Salvatore Giordano.

Aslen Chicago'da yaşıyor ama iş için buraya gelmiş. Vale Global'deki köstebeği araştırmak için onun varlığından faydalandım.

Bu eski dostum, karanlık cinsel fanteziler satarak geçimini sağlıyor, ama aynı zamanda bu yarımkürede en büyük mafya ailelerinden biri olan Giordano ailesinin başı.

Benden yirmi yaş büyük olan o, en büyük varlıklarımdan biri.

Onunla nasıl tanıştım?

İş sayesinde.

Her zaman istediğimi bana sağlayabilecek geniş bir kaynak ve insan ağına sahip oldum. Benim dünyamda, fazla temiz olmaya gücün yetmez. Ya da fazla kirli olmaya.

Tam olarak doğru olmalısın. İşte bu noktada Salvatore gibi adamlar devreye

Babam buna kesinlikle karşı çıkardı. Ve eğer mafya ile bağlantım olduğunu öğrenirse kafamı koparırdı. Ama onun daha iyisini yapmasını çok isterdim. Benim gözetimimde bir köstebek ortaya çıkmadı. Bu olay, babam koltuğunda rahatça oturup imparator gibi davranırken gerçekleşti.

Salvatore ve ben kulübün en üst katındaki ofisinde oturmuş, yüz yıllık viski içiyoruz; o bana soruşturma hakkında bilgi veriyor.

Davayla ilgilenmesi için özel bir yeraltı dedektifi tuttu. Her şey hakkında bilgi toplayabilen türden bir adam; insanların gömdüklerini sandıkları sırlar bile. Adı Gibbs.

Vale Global'de erişim kayıtlarını, iletişim kayıtlarını, harcama alışkanlıklarını ve şüpheli görünen her şeyi araştırıyor.

Aramızdaki masanın üzerinde, Gibbs'in şirketi taraması sonucunda gönderdiği daha fazla dosya yayılmış durumda.

Salvatore bana bulguları anlatıyor. Ben dinliyorum... ve Elodie'yi düşünmemeye çalışıyorum.

Bugün Pazartesi. Onu en son gördüğümünden bu yana beş gün geçti.

Onun adı artık aklımda bile olmamalı. Ama Elodie Harper, kahvehanedeki küçük buluşmamızdan beri içime işledi, kanamadan çıkaramayacağım bir kıymık gibi.

Benim kadar uzun süre insanlarla çalışırsanız, onların davranışlarından ipuçları yakalarsınız. Her türlü mali durumla uğraştım — aşırı zenginlerden iflasın eşiğindekiilere kadar. Bir de hiç umudu olmayanlar var. Köşeye sıkıştıklarını bilseler bile mücadeleye devam eden çaresizler.

O da onlardan biriydi.

Oturduğu anda bunu anladım. İlk karşılaşmamızda bunu değerlendirecek vaktim olmamıştı. Onu görünce de şok olmuştum. Ama kahvehanede çalışması, bana bir sorun kokusu vermeye yetmişti.

Onu araştırıp neler olup bittiğini öğrenebilirdim. Ama yapmayacağım.

Bu, içimde ne tür duygular uyandırırsa uyandırсын, aşmaya hakkım olmayan bir sınırı aşmak olurdu.

Asla yapmadığım bir şey yaptım ve ona zeytin dalı uzattım. Şimdi bunu kabul edip etmemek ona kalmış.

Salvatore öne doğru eğilir ve önümüzdeki masadaki belgelerin üzerinde elini sallar. "Pekala," der, sesi artık tamamen iş modundadır, "işte durum bu."

Dosyayı açar ve bana isimlerin, zaman damgalarının ve bulanık bir fotoğrafın bulunduğu bir liste gösterir.

"Bunlar ne?" diye soruyorum, sayfayı gözden geçirerek.

"Şirket içi erişim kayıtlarınız. Personel listenizle uyuşmuyorlar. Birisi, artık aktif olmaması gereken kimlik bilgilerini kullanıyor."

Çenem gerilir. "Ne? İşten çıkarılan çalışanlarınkiler gibi mi?"

"Eski hesaplar," diye düzeltiyor. "Sistem güncellemesi yapıldığında pasif hale gelen, kullanılmayan eski sürümler."

"Ekibim bunu nasıl fark etmedi?"

"Çünkü ne aradığını bilmediğin sürece kimsenin fark edemeyeceği türden bir şey." O sırtıyor. "Eski hesaplar, yenileriyle bağlantılı olacak şekilde tasarlanmış. Bir analizde herkese normal görünür. Ama biz daha derinlemesine baktık ve sistemde bir hata bulduk."

Kahretsin. Bu, düşündüğümünden daha kötü görünüyor. Ama gerçekçi olarak, bu kişi yıllardır bu işin içindeyse, yüksek teknolojiye sahip olması gerekir.

Salvatore masaya bir kez vurur. "İlk sızıntıyı üç olası temas noktasına kadar izledik: ikisi insan, biri dijital. Dijital olanı korunuyor. Amatörce değil, *profesyonelce*."

"Yani bu, rastgele bir çalışan değil." Ses tonumu düz tutuyorum, ama kaburgalarımın altında sıcak bir şey hareket ediyor.

"Aynen öyle." Salvatore'nin ağzı kıvrılıyor. "Ve her kim ise, yardımı var." "Herkesi kapsamlı bir şekilde kontrol ettim ve temiz çıktılar temiz çıktı." Bir rahip gibi sakin bir şekilde devam ediyor. "Ama bu onları temize çıkarmaz. Sadece dikkatli oldukları anlamına gelir."

Öne doğru eğildim. "Yani, başa mı döndük?"

"Öyle demezdim. Daha çok, artık ne aradığımızı biliyoruz." Başını sallıyor. "Gözetleme ve takibe devam edeceğiz. Şu an için yapabileceğimiz tek şey bu."

"Ekiplerimi hala dışarıda tutmalı mıyım?"

"Hayır. Onlara tam erişim izni ver, ama kişisel cihazlarını koru." Arkasına yaslanıp bana kaba bir gülümseme atıyor. "Bir fareyi yakalamak istiyorsan, onu serbest bırakıp tuzak kurmalısın."

Ben de anladığımı göstererek gülümsüyorum. "Bu hoşuma gitti."

"Elbette, bu insanlar her kimlerse, artık daha dikkatli olacaklar. Sızıntı olduğunu bildiğinin farkında olacaklar."

Seni bulamaman için izlerini örtbas etmek için çok uğraşacaklarını tahmin ediyorum.”

“Ya o izleri bulamazsak?” Bu sorunun gereğinden fazla sürmesini istemiyorum.

O başını salladı. “Her zaman bir yol vardır. Dijital dünyada hiçbir şey gömülü ya da ölü kalmaz. Her şey bir iz bırakır. Onu ortadan kaldırmak için mümkün olan her önlemi almış olsanız bile. Benim gibi insanlar onu bulabilir. Sadece zaman alır.”

Sesi neredeyse şiirsel geliyor. Ve sözleri de doğru yere geldiğimi doğruluyor. Sadece elimizde daha fazla bilgi olmadığı için sinirliyim.

Sabırım... şey, hiç yok. Bekletilmeyi sevmem ve kontrolün bende olmaması hoşuma gitmez.

Yavaşça nefes verip, sesime tekrar kontrolü getirmeye çalışıyorum. “Tamam. Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış.” Salvatore’nin gülümsemesi hafif.

Kıkırdıyorum. “Sanırım burada bulunmakla pek iyi bir iş çıkarmıyorum. Basın, bir seks kulübünde olduğumu bilse bayram eder.”

“Ama burası artık sıradan bir seks kulübü değil, değil mi? Burası benim ve basın benimle uğraşmak istemez.” Bardağını eline alıp kadeh kaldırıyor.

İnsanlar benim tehlikeli olduğumu bilir, ama bu adam... Haklı; basın onunla uğraşmaz.

Kimse uğraşmaz.

Korkudan, korkunç bir şekilde ölmek ya da kaybolup bir daha haber alınamamak korkusuyla kimse ona bulaşmaz.

“Sen, eski dostum,”—bana işaret ediyor—“rahatlaman lazım. Bu işin içyüzünü ortaya çıkaracağız. O zamana kadar, biraz gerginliğini atman lazım.”

“Peki ne önerirsin, *eski dostum*?”

Çenesiyle bir hareket yaptı. “Müzayede bu akşam.”

Çöküş Müzayedesi. Lüks kılığına girmiş bir ritüel — platformdaki kızlar spot ışıkları altında geçit töreni yaparken, parası bol erkekler sanki sanat eseri satın alıyormuş gibi teklif veriyorlar. Her şey kurallar ve kadifeyle süslenmiş, böylece kimse bunun gerçekte ne olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıyor: sahiplenme ve hak iddia etme.

“Neden bir kız bulup, haftanın geri kalanını izin yapıp biraz eğlenmiyorsun?” Bunu şaka gibi değil, sıradan bir şey gibi söylüyor. “Biraz stres at.”

Onu etkilenmemiş bir şekilde izliyorum. “Stresimi atmak için bir kızıdan fazlası lazım,” alaycı bir şekilde söylüyorum. “Ve ben buraya eğlenmeye gelmedim. Ayrıca, sana yeterince para vermedim mi?”

“Daha fazlasını verebilirsin, *Dorian Vale*. Sürekli çalışıp hiç eğlenmemek bir erkek için asla iyi değildir.”

“İşini oyun alanı *olarak gören* bir adamdan gelen bir söz.”

Başını salladı. “Hayır, hayır, hayır. Karım, Mimi Giordano, benim oyun alanım.” Kalbini işaret etti. “Burası sadece gerçek dünyadan uzaklaşmak için yarattığım bir yer, ama karım benim sığınağım.”

Bu adamlar ve eşleri. Nereye baksam, evliliğin o kadar da kötü olmadığını hatırlatan biri var sanki. Salvatore tam olarak bunu söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu.

O ve karısı on yıldır evliler ve çocukken tanışmışlar.

Güzel bir hikaye. Yine de beni ikna etmiyor.

Salvatore kaşlarını kaldırıp dikleştirdi. “Bak ne diyeceğim. Buradaki işimiz bitti. Hadi müzayede salonunun önünden geçelim. Hoşuna giden bir kız görürsen, ben de makul olduğunu düşündüğüm bir fiyata kadar teklifi yükseltirim.”

“Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi?”

“Senin damarlarında da İtalyan kanı akıyor, mio amico.” Göz kırptı. “Bu soruyu sen cevapla.”

Cevap hayır. Hayır cevabını kabul etmeyecek. “Peki, gidelim.”

Ben sadece teklif vermeyeceğim.

Salvatore yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ayağa kalkar.

“Gidelim.” Ayağa kalkıp onu takip ederim.

Beni, dışarı çıktığımız anda kulüp müziğiyle dolan özel bir koridordan geçiriyor. Sonra balkona çıkıyoruz; aşağıda bir insan denizi dans ediyor ve seks yapıyor.

Buraya ilk geldiğimde tüm bunları gördüğüm anı hatırlıyorum. Üniversitede her türlü çılgınlığı yaşamıştım ama ben bile şok olmuştum.

Salvatore, sanki olan biten seks hiç önemli değilmiş gibi yürüyor.

Kulüp katını geçiyoruz ve müzayedenin yapıldığı salona girerken müzik sesleri azalıyor.

Özel dikilmiş takım elbiseli erkeklerden oluşan bir kalabalık, ortasında bir podyum bulunan altın ışıklarla aydınlatılmış sahnenin etrafında toplanıyor. Havada, eğlence kisvesi altında gizlenmiş beklenti ve açlık hissi dolaşıyor.

Salvatore korkuluğun yanında durup bana bir bakış atıyor. "Umarım hoşuna giden birini bulursun."

Cevap vermiyorum. Zaten ne kadar çabuk buradan çıkabileceğimi hesaplıyorum.

Görünüşe göre satışlar arasında gelmişiz. Sahne boş. Sunucu elinde mikrofonla merkeze geri adım atıyor ve bir sonraki kıızı duyuruyor.

"Beyler," diye mırıldanıyor, kelimeyi uzatarak. "Bu geceki bir sonraki sunumumuz oldukça tatlı bir zevk."

Aşağıdaki kalabalığın arasında heyecan dalgası yayılır.

"Karşınızda... Elodie Harper."

Vücudum donuyor.

Bir saniye nefes almıyorum. Gözlerimi kırpmıyorum. Bu isim kafama bir balyoz gibi çarpıyor ama bu yerde o kadar yanlıştır ki beynim bunu işlemek istemiyor.

Yanlış duymuş olmalıyım.

Elodie?

Burada mı?

Başka biri olmalı. *Lütfen başka biri olsun.*

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan ellerim balkon korkuluğuna sıkıca tutunur. Odanın kenarları bulanıklaşır, sesler kaybolur, ta ki tek duyabildiğim kendi nabzımın atışı olana kadar.

Önümdeki sahneye bakıyorum. Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum. Işıklar değişiyor.

Perde açılıyor. Ve sonra onu görüyorum. Elodie.

Benim Elodie'm.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Olmaz, hayatta olmaz."

Sanki biri onu bu dünyaya bırakıp hayatta kalmasını söylemiş gibi sahneye çıkıyor.

Saçları açık, omuzlarının etrafına yumuşak bir dalga halinde dökülüyor, yürürken spot ışıklarını yakalıyor. Her şeyi gösteren

. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmadığını bile söyleyemem.

Sutyen gibi görünen şey, kocaman göğüslerini ve pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

İnce bir kumaş şeridi amını zar zor örtüyor ve tüm erkekleri onu yutmak için bekleyen aç yaratıklar gibi öne doğru eğilmeye zorluyor.

İstediğim kadar bağışık mışım gibi davranabilirim, ama bedenim yalan söylemez. Onu görmek sikimi o kadar sertleştiriyor ki, nefesimi zar zor tutabiliyorum.

Podyuma çıktığında, 15 santimlik topuklu ayakkabıları sahneye tıklıyor. Ve en kötüsü, kendini nasıl topladığı

—çenesi yukarıda, sırtı dik, sanki kimsenin göremediği bir zırh giyiyormuş gibi. Sanki kendini bırakırsa, durmayacakmış gibi.

Midem bulanıyor. Haklıymışım. Böyle bir şey yapmak için çok çaresiz bir durumda olmalı.

Vücudunu satmak.

Ve ona bakan tüm o pisliklere bak. Onu elde edebilmek için teklif vermeye bekliyorlar.

Onlara bir haberim var. Bu olmayacak.

"Beğendiğin bir şey mi gördün dostum?" Salvatore, içimdeki kargaşadan habersiz, eğlenerek soruyor.

"O benim," diyorum sadece, sonra o başka bir şey söyleyemedi oradan uzaklaşıyorum.

Merdivenlere vardığımda, açık artırma çoktan başlamıştır. Bin dolardan başlar ve hızla yükselir, ben merdivenlerin altına bile inmeden yirmi bin dolara çıkar.

"Yirmi bin," diye onaylar sunucu anında. "Yirmi beş var mı?"

Önde bir levha kalkar. "Yirmi beş."

Üçüncü bir adam, Elodie'ye bakmadan, sanki o bir insan değil de sadece bir sayıymış gibi, levhasını kaldırır. "Otuz."

Kalabalık heyecanla uğulduyor.

Hareket etmeye devam ediyorum, kanım kaynıyor.

Elodie'nin gözleri, altındaki erkeklerin yüzlerini tarıyor. Bakışları odayı tarıyor ve sonra hiçbir şeye odaklanmıyor, sanki bunu katlanmak için kendi vücudunun dışına çıkmış gibi.

Başka bir levha havaya kalkar. “Otuz beş bin.”

Rakam havada asılı kalır ve birkaç adam dönerek, onun daha fazla değeri olup olmadığını düşünür.

Doğruca koridora, olayın tam ortasına doğru ilerliyorum. Geçerken insanlar bana bakıyor, bazıları beni tanıyor, bazıları ise sadece değişimi hissediyor. Para her zaman parayı tanır.

Sunucu gülümsüyor. “Otuz beş bin. Bir kez daha...”

"Kırk bin," diye bağıriyorum, sesim gürültüyü kesip geçiyor.

Herkesin başı bana doğru döner.

Sahnede, Elodie'nin nefesi kesilir. Gözleri sanki bir telle çekilmiş gibi bana kilitlenir ve bir an için hayalet görmüş gibi görünür.

Durup ona dik dik bakıyorum, ona bağırarak istiyorum. Siktir. Beni heyecanlandıran, içimdeki duyguları ortaya çıkaran çok az şey vardır.

Bu... Ne hissettiğimi tarif bile edemiyorum.

Çok kızgınım. Bana gelmediği için kızgınım. Her erkeğin gözlerinin ona kilitlendiği için kızgınım. Genelde sikim üzerinde sahip olduğum demir gibi kontrolümü kırdığı için kızgınım.

Başka bir kürek havaya yükselir ve o anı bozar. "Kırk beş."

Lanet olsun Salvatore. Benimle olan bu rekabeti durdurması gerekiyor, ama hâlâ küçük oyunumuzu oynadığımızı sanıyor — onun adil gördüğü yerde durmama izin vereceği oyunu. Elodie'nin burada olmaması gerektiğini bilmiyor.

“Elli,” diye bağıriyorum, daha yüksek sesle.

“Elli beş,” köşeden biri meydan okur. “Altmış,” diye karşılık veririm.

Müzayedeci bir telefon alır. Sonra elini Salvatore'nin durduğu balkona doğru kaldırır.

Yukarıya bakıyorum. Salvatore, sanki bana bir hediye sunmuş gibi başını bana doğru eğiyor.

“Üzgünüm beyler. Açık artırma burada sona eriyor. Patronun emri,” diye ilan eder müzayedeci. “Elodie Harper altmış bin dolara satıldı.”

Oda içinde şikayet sesleri yankılanır, ama yaptıkları tek şey budur. *Şikayet etmek.*

Bana neye mal olursa olsun, onu onlara bırakmayacaktım.

Elodie'ye bakıyorum.

Gözleri şok ve dehşetin karışımı bir ifadeyle bana sabitlenmiş durumda.

Neredeyse gülümsüyorum.

Evet, küçük kuzucuk. Korkmakta haklısın. Çünkü artık benimle uğraşmak zorundasın. Seni az önce satın aldım.

Bu düşünce içimde karanlık ve yasak bir şeyi ateşliyor ve ona baktığımda — o spot ışığı altında neredeyse çıplak olan — onun Dorian Gray'i oluyorum.

O bir çıkış yolu arıyordu.

Tebrikler, Elodie. Az önce şeytani buldun.

Bölüm 9

Elodie

Dorian Vale beni satın aldı.

Altmış bin dolara.

Dorian.

İntikam peşinde bir tanrı gibi koridorda duruyor, gözleri bana delici bir şekilde bakıyor ve nefes alamıyorum.

Podyumdayım — neredeyse çıplak — şok beni iliklerime kadar felç ediyor. Etrafımdaki dünya kararıyor, her şey onunla yaşadığım bu ana daralıyor.

O burada ne arıyor ki?

Onu bırakın, tanıdığım birini göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve o bana teklif verdi. Kazandı.

Dorian Vale'e altmış bin dolara satıldım.

Buraya geldiğimde banka hesabımda on dolar varken, bu kadar para kurtuluş gibi hissettirmeli. Ama bunun yerine, sanki bir kafesin kapaklarının kapanması gibi hissettiriyor.

Yanımda bir görevli beliriyor, varlığı boğucu gerginliği kesiyor. Beni, teklifçiyle, Dorian'la tanışacağım özel odaya götürmek için burada.

Elimi tuttu ve podyumdan inmeme yardım etti. Bıraktım. Bacaklarım sanki bana ait değilmiş gibi hissediyordum.

Ama sahneden tamamen inmeden önce, omzumun üzerinden bakıyorum ve Dorian'ın hâlâ beni izlediğini görüyorum.

Kalabalığın içindeki erkekler fısıldaşıyor. Daha fazla teklif vermek istemişler, ama sonra o gelmiş. Müzayedecinin ne dediğini duydum: *patronun emri.*

Sanırım Dorian buradaki patronu tanıyor olmalı.

Hiç şaşırmadım. O bir Vale. Hepsinin bağlantıları vardır. Sadece onun buraya kadar uzandığını hiç beklemiyordum.

Perdenin arkasına götürüldüğümde ona bakışım kesilir.

Görevli bana bornozumu uzatıyor, ben de düşünmeden giyiyorum.

Sıradaki kız çıkıyor ve müzayedede sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Sanki kendimi az önce kardeşimin eski en iyi arkadaşına satmamışım gibi. Borçlu olmamam gereken bir adama.

Başım dönüyor ve az önce gerçekten ne olduğunu tam olarak kavrayamıyorum. Ama oldu.

Çok utanıyorum. Önce kahvehanede bana rastladı. Şimdi de bu.

Ve bu çok, çok daha kötü.

O gelmeden önce, dünyadaki en kötü şeyin Marcus'a ödeme yapmak için müzayedeye katılmak olacağını düşünüyordum. Zamanlamadan dolayı çok endişeleniyordum. Gece yarısından önce Marcus'u görememekten dolayı. Yarın ofise gidip ödeme yapacağımı bildiren mesajlarıma hiç cevap vermedi.

Ondan haber alamamaktan nefret ediyordum. Müzayedeye, içimde midemi burkan ekstra bir korku hissiyle girdim.

Ama yanlış şeyler için endişeleniyordum.

Yutkunup, göğsümü sıkıştıran paniği nefes alarak yatıştırmaya çalışıyorum.

Çünkü aklıma gelen tek şey Dorian'dı.

Parfüm ve altında daha karanlık bir koku yatan koridordan geçerken, 15 santimlik topuklu ayakkabılarımda içinde bacaklarım titriyor.

Birkaç dakika sonra, bir kapının önünde durduk.

"Açık artırmacınız içeride," diyor görevli, sanki kahvem hazırmış gibi.

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzım kurumuş.

Kapıya bakıyorum, midem o kadar şiddetli bir şekilde burkuluyor ki boğazımda hissediyorum.

Kapıyı açıyor ve koridora sıcak bir ışık yayılıyor. İçeri girmem için başını sallıyor.

Derin suda yürüyormuş gibi hareket ederek içeri giriyorum.

Oda bir otel süitine benziyor, ama yatak yok. Kapı arkamda yumuşak, son bir tıklamayla kapanıyor.

İçeriye doğru ilerliyorum. Ve işte orada.

Dorian köşedeki pencerenin yanında duruyor, ceketinin düğmeleri açık, kravatı gevşemiş.

Nefesim kesilir. Ciğerlerim kilitlenir. Yürürken dururum, sanki nasıl var olacağımı unutmuşum gibi ona bakarım.

Bakışları yavaşça ve dikkatlice üzerimde geziyor, en son yüzüme konuyor.

Utanç beni kaplıyor, ama gözlerimi kaçırmıyorum.

Pencereden uzaklaşıyor ve bana doğru yürüyor.

Bir adım. Sonra bir adım daha. Yavaş. Ölçülü. Sonra durur ve gözleri yine üzerimde dolaşır.

Süit birdenbire çok küçük geliyor.

"Merak ediyorum. Sana ilk olarak ne sormalıyım? Burada ne halt ediyorsun ya da bir seks kulübünde açık artırmada vücudunu satmanın iyi bir fikir olduğunu neden düşündün?" Çenesini sıkıyor ve gözlerinde acımasız bir parıltı beliriyor.

Sözleri sert bir şekilde vurur ve omurgamdan titreme geçer.

Boğazım sıkışır. Cevap vermek için ağzımı açarım ama hiçbir şey çıkmaz, sadece nefesim.

"Peki," diye ısrar ediyor, kaşlarını çatarak.

"Paraya ihtiyacım vardı." Sanırım bu, o hayatıma geri döndüğünden beri ona söylediğim ilk doğru şey.

Para biriktirdiğini söylemekle, gerçekten paraya ihtiyacın olduğunu söylemek iki farklı şeydir.

Bakışları beni delip geçiyor. "Ne için?" "Kredi."

"Ne tür bir kredi seni böyle bir yere getirir ki?"

Jack'e söylediğimde olduğu kadar aptal ve saf görünmeden ona nasıl cevap verebileceğimi düşünüyorum. "Gerçekten, gerçekten büyük bir kredi."

Gözleri alev alev yanıyor. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Devam et. Bana bu gerçekten, gerçekten büyük krediden biraz daha bahset." Başını yana eğip bakışlarını yoğunlaştırıyor.

"Bir hata yaptım," diye fısıldıyorum, içimi derin bir utanç ve hayal kırıklığı asit gibi yakıyor. Sonra ona anlatıyorum. Jack'e anlattıklarımın aynısını ona da anlatıyorum.

Anlattığımda, bakışları düşündüğüm gibi yumuşamadı. Onun beni anlayacağını düşünmüştüm, ama daha da öfkeli görünüyor.

"Jack bu krediden haberdar mı?" Elleri yanlarında sıkı yumruklar haline geldi.

"Evet. Bana yardım edemedi. O..." Jack hakkında ona ne söylemeliyim? "Mali açıdan zor durumda."

Yine, bakışları değişmiyor. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ve öğrenmesini de istemiyorum."

"Oh, inan bana, bunu benden duymayacak. Lanet olası bir müzayedede onun küçük kız kardeşini satın almam konusunda kavgaya edecek vaktim yok."

Küçük kız kardeşi.

Harika. Bunca zaman geçmesine rağmen, beni hâlâ Jack'in küçük kız kardeşi olarak görüyor.

"Yapmam gerekeni yaptım." Çenemi kaldırıyorum, kendinden emin bir tavır takınarak sesimdeki titremeyi gizleyebilmeyi umuyorum. "Sence kendimi açık artırmaya çıkarmak mı istedim? Seçeneklerim sınırlıydı."

"Ama seçeneklerin vardı." Bana yaklaştı, keskin mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Sana bir seçenek sundum. Bana gelebilirdin."

"Senden yardım dilenmek istemedim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Sorunu kendim çözmek istedim."

"Anlıyorum." Bakışlarındaki gerginlik gevşiyor, ama bu yumuşak bir ifadeyle değil. Gözleri karanlık ve cüretkar bir ifadeyle doluyor. "Daha önce buraya geldin mi hiç, Elodie? Dark Odyssey'e?"

"Hayır."

"Buraya ne tür erkekler gelir biliyor musun? Senin gibi kızlara ne tür erkekler teklif verir?" Bakışları vücudumda aşağı doğru gezindi, bornozun bittiği dizlerimin hemen üzerinde durdu, çıplak uyluklarımı net bir şekilde görebiliyordu.

"Parası olan erkekler."

Bana attığı sırtış, psikopatlığın sınırında. "Para mı? Oh hayır. Mesele sadece *para* değil, küçük kuzu. Mesele, paranın *çok* ötesine geçen güç. Ne pahasına olursa olsun, arzuladığın her türlü karanlık, sapkın, manyak şeyi yapmana izin veren türden bir güç."

İçimden bir titreme geçiyor ve karnımın derinliklerine yerleşiyor. Haklı. Ama dikkatimi çeken şey, ne kadar bilgili konuştuğu. Sanki kendinden bahsediyormuş gibi.

Burada olması çok şey ifade ediyor. Benim burada olduğumu öğrenip beni kurtarmaya gelmiş değil. *Burada* tesadüfen karşılaştık — ne tesadüf ama.

“Her şeyi yapmayı kabul ettin, değil mi? Başvuru formunda.” Gözlerimin içine bakıyor. “Bu yüzden tekliflerin tavan yaptı.”

“Evet. Çaresizdim.”

Yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Nefes mesafesi kadar uzaklıkta duruyor. Çok yakın. O kadar yakın ki, tıraş losyonunun kokusu ve hakimiyeti burnumu gıcıkıyor.

Parmağını çeneme bastırıp kaldırıyor, bakışlarımın onun gözlerinde kalmasını sağlıyor. “Söyle bana, küçük kuzu. Seni kurtarmak için müdahale etmeseydim ne yapardın? Gerçekten *herhangi* biriyle *her şeyi* yapar mıydın?”

Nefesim kesildi. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama başaramadım. Bakışları çok yoğun.

“Tamamen yabancı birinin vücuduna sahip olmasına ve sana istediği her şeyi yapmasına izin verir miydin?” Kaşlarını kaldırıyor.

“Ben... mecbur kalırdım.”

Bana attığı o keskin bakış, kendimi ucuz bir fahişe gibi hissettiriyor.

“Oh, yani sırf sana para ödediler diye buraya gelmelerine, seni eğip sikmelerine izin mi verirdin?” Yüzümü tutar, parmakları derime batar. “Ya arkadaşlarını da getirselerdi ve tüm arkadaşlarıyla da sikişmeni isteselerdi? Bunu yapar mıydın, Elodie? Çünkü Dark Odyssey’de *her şeyin* anlamı budur.”

Aklıma gelen mide bulandırıcı görüntü midemi bulandırıyor, ama beni müzayedeye getiren kararlılık üstün geliyor. Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum — ve işe yarıyor — ama buraya sıkıldığım ya da çılgın yeni bir cinsel deneyim yaşamak istediğim için gelmedim.

Buraya geldim çünkü hayatım buna bağlıydı.

Onun gibi biri, köşeye sıkışmış olmanın nasıl bir his olduğunu anlayamaz. O Dorian Vale. Yüzüne çarpsa bile çaresizliğin neye benzediğini bilmez.

"Sen olsaydın..."

"Kes şunu." Elimi kaldırıp sözünü kesiyorum ve onun elinden kurtuluyorum. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak. Neye bulaştığımı biliyordum." Sözlerim titriyor, ama en azından konuşuyorum. "Buraya gelmenin beni mahvedebileceğini biliyordum."

"Yine de geldin?"

"Evet. Şimdi o ahlaki üstünlük tavrını bırak da ne istediğini söyle." Nefesim sığlaşıyor, gözleri kararmış, o tanıdık yırtıcı sükûnet ikinci bir deri gibi üzerine çökmüş. "Altmış bin doların karşılığında ne istiyorsun?"

Hemen cevap vermedi.

Bir anlığına sadece bakıyor, gözleri acımasız bir sabırla üzerimde dolaşıyor. Bakışları bornozda takılıyor ve altında nasıl görüldüğümü bildiğini hatırlıyorum. Utanç dalgası boğazımı sıkkan bir el gibi içimi kaplıyor, ama sonra yemin ederim ki buz gibi bakışlarının içinde gizlenmiş arzu gibi bir şeyin parladığını görüyorum.

Belki de hayal ettim.

Daha gençken, bana öyle bakması için her şeyi verirdim... Sanki ben sadece Jack'in küçük kız kardeşi değilmişim gibi. Sanki onun hoşlandığı kızlardan biriymişim gibi.

Yavaş ve kararlı adımlarla ilerliyor, gözleri hâlâ bana sabitlenmiş.

Benden ne isteyecek?

Bana bir olasılıklar listesi verdi; bu odada benden talep edilebilecek şeyler.

Benimle seks yapmak isterse ne yapacağım? O

bir yabancı değil.

O, ulaşılamaz, yaklaşılamaz, yasak olan Dorian Vale; karanlık bir tarafı olan bir adam.

Yaklaşıyor ve tanırım... haklıymışım. Gözleri... bakışları keskinleşiyor, sıcak ve sahiplenici bir hal alıyor, bu da midemi altüst ediyor.

Bu saf bir açlık ve o kadar güçlü ki içgüdülerim devreye giriyor ve geri adım atıyorum.

O da peşimden geliyor.

Bana kalacak tek yer duvar olana kadar yaklaştırmaya devam ediyor.

Sırtım duvara değiyor ve nefesim kesiliyor.

Hazırlıklı olmadığım şey ise o.

Dorian bir kolunu kaldırıyor ve elini başımın üstündeki duvara dayıyor. Vücudu beni sıkıştırıyor ve ona doğru gitmekten başka çarem yok.

Nabzım çılgına dönüyor ve vücudum kilitleniyor. Birkaç dakika önce sahip olduğum o küçük cesaret kayboluyor ve geriye sadece bundan sonra ne olacağı kalıyor.

Titriyorum ve onun bunu görebilmesinden nefret ediyorum.

"Gerçekten de altmış bin dolar karşılığında ne alayım?" Bakışları yarım saniye boyunca ağzıma düşüyor, sonra kalkıyor ve bir uyarı gibi gözlerime kilitleniyor. "Bir öpücük. Bir öpücük istiyorum."

Kalbim duruyor, sonra panik içinde tekrar atmaya başlıyor. "Bir öpücük mü? Sen... öpücük mü istiyorsun? Altmış bin dolar karşılığında?" *Seks değil. Aşağılama değil. Sapkın bir ceza değil. Sadece bir öpücük.*

"Evet." Sesi titremiyor. "Sen... beni öp. Ama uyarayım, küçük kuzu, karanlığın tadının ne olduğunu öğrenmek üzeresin."

Bir an kıpırdamıyorum. Aklım onun sözlerine, uyarısına takılıyor.

Dikkate almam gereken bir uyarı, ama ben her zaman karanlığın tadının ne olduğunu bilmek istemişimdir.

Ateşi kovalayan kelebeklere ne olacağını herkes bilir. Yine de ben, onun karanlığına çekilen kelebeğim.

"Beni bekletme, küçük kuzu," diye mırıldanıyor ve dudaklarını kıvıran gülümsemesi, bir kurtun dişlerini gösterdiği gibi, tehdit ve tehlikeli vaatlerle dolu.

Eli başımın üzerinde duruyor, dünyayı dışarıda bırakıp beni bedeni ile duvar arasındaki boşluğa hapsediyor.

Çenemi kaldırıyorum.

O kadar yakın ki, nefes alıp verişleri arasındaki saniyeleri sayabiliyorum. Ağzına bakıyorum.

Dudakları hafifçe aralanmış, sanki beni uyardığı şeye dönüşmeyecekmiş gibi rahat. Yutkunuyorum, boğazım sıkışıyor ve yavaşça dudaklarına doğru yaklaşıyorum, bir kalp atışı uzaklıkta duruyorum.

Sonra ağzımı onun ağzına bastırıyorum. Yumuşakça.

Dikkat et.

Neredeyse var olmayan bir öpücük.

Ağzım orada oyalanıyor, istememem gereken şeyi ezberliyor.

Bir an için, tatmam gereken karanlığı ararken, sert dudaklarının kıvrımlarını keşfetmeme izin veriyor.

Sonra kontrolü kayıyor.

Eli çeneme kayıyor, sert, sahiplenici, yüzümü tam istediği gibi çeviriyor. Ağzı kontrolü ele geçiriyor — sabırsız, yumuşaklık yok — sanki benim bu işin kontrolünün bende olduğunu varsaymamı artık istemiyormuş gibi.

Öpücüğü derinleştiriyor.

Soğukluğu anında sıcaklıkla yer değiştiriyor ve bana verdiği yakıcı öpücük başımı döndürüyor. Ona eriyorum, sanki tüm hayatım benden çekip gitmiş gibi kendimi onun güçlü, sert vücuduna yaslıyorum.

Dilinin ucu ağzıma girer, dudaklarımı ayırır. Onun için hevesle ağzımı açarım, sonra tadına bakarım. Karanlık.

Tadı duman, günah ve yıkım gibi. Sıcak, tehlikeli ve tatlı.

Sanki bir alevin çok yakınına adım atıp, yanmanın buna degeceğine karar vermek gibi.

Bir heyecan dalgası doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor. Vücudumun ona bu kadar çabuk tepki vermesinden ve ağzımdaki bu yeni tadın, yıllardır onun için bastırdığım açlığı alevlendirmesinden nefret etmem gerekirdi. Ama Tanrım, aklımı kaçırıyorum.

Dorian boynumun arkasını kavrayarak beni daha sert öpüyor ve dili, tutku ve ateşle benim dilimi ele geçiriyor; bu, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şeyler için şehvetli bir vaat.

Düşünmüyorum. Hissediyorum.

Dikkatli olmamı söyleyen içimdeki ses susuyor ve onun hakimiyeti beni sakinleştiriyor.

İçimdeki her şey ona doğru eğiliyor, sanki bedenim yıllardır canlı hissetmek için izin bekliyormuş gibi.

Müzayedeyi unutuyorum. Borcu. Utancı. Her şeyi. Sadece o var.

Ellerim göğsüne bastırıyor, gömleğinin altındaki kaslı kasları keşfediyor.

Rüyalarım dışında, ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Beni duvara itiyor, devasa ereksiyonu uyluklarıma batıyor.

Onu *benim* için sertleştirdiğimi fark edince içimden bir heyecan geçiyor. Ama bu an kısa sürüyor çünkü o hiçbir uyarıda bulunmadan çekiliyor, beni nefes nefese bırakıyor ve bedenim daha fazlasını istiyor.

Dorian çenemi kavrar ve bana tepeden bakar. Başparmağı aldatıcı bir nezaketle alt dudağımı okşar, sonra tutuşunu değiştirir, parmakları boğazıma yayılır. Nabzım hızlanır ve hareketsiz kalırım.

"Ödeme alındı." Sesinde hafif bir boğukluk olmasaydı, öpücüğün onu etkilediğini asla düşünmezdim. "Seni bir daha böyle bir yerde yakalayayım."

Beni bırakıp geri çekilir, uyarısı havada sis gibi asılı kalır.

Cevabımı beklemiyor. Dönüp uzaklaşıyor, acele etmeden, sanki az önce öpücüğüyle tüm vücudumu yeniden düzenlememiş gibi.

Arkasına bakmadan kapıya yöneldi, kapıyı açtı ve gitti. Aynen böyle.

Duvara yığıldım, kalbim deli gibi atıyordu.

Sanki alternatif bir evrenin yanlış tarafına adım atmışım gibi hissediyorum.

Ve o öpücük...

O sadece bir öpücük değildi. Bir sınırın aşılmasıydı.

Geri dönüş yolunu bulabileceğimden emin değilim. Ya da bulmak istediğimden.

Bölüm 10

Dorian

Duşı açıyorum.

Soğuk su sert ve ani bir şekilde başıma ve omuzlarıma dökülüyor.

Göğsümün düzlüklerinden, kaslarımın çıkıntılarından aşağı akıyor, kaygan ve acımasız, cildimi uyuşturuyor.

Başımı öne eğiyorum, avuç içlerimi duvara dayıyorum, çenemi sıkıyorum ve suyun akmasına izin veriyorum — her şeyi duyulara indirgemesine izin veriyorum.

Ama bu hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Elodie Harper'ı bedenimden temizlemiyor ya da zihnimden silip atmıyor.

Lanet olası sikim, kulüpten çıktığım zamankinden daha sert ve onun tadı hala günah gibi dilime yapışıyor.

Tatlı, tehlikeli bir günah.

Nasıl oldu da basit bir iş toplantısı olması gereken bir şeyden, Elodie Harper'ı bir müzayedede satın almaya kadar geldim?

Ve bir öpücük için altmış bin dolar mı?

Belki de Levi'nin Manhattan'daki Saint Dorian'ı oldum. Eğer o başka biri olsaydı, sadece bir öpücük istemek yerine onu duvara dayayıp sikerim.

Sorun şu ki, o lanet öpücük bir kapı açtı, asla geçmek istemeyeceğim bir kapı.

Ve şimdi diğer tarafta ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranamam.

Gözlerimi kapatıp o anı tekrar yaşıyorum — onun yumuşak tereddütünü, sanki ağzımı keşfediyormuş gibi öpüşüşünü, kontrolü ele aldığım anda dudaklarının dikkatli olmaktan açgözlü olmaya geçişini.

Ben farkında olmayan bir aptal değilim.

Jack'le arkadaşken bana olan ilgisinin tamamen farkındaydım.

Bunu besleyebilirdim. Ama yapmadım.

Onun yasak meyve olması yüzünden değil. Yedi yaş farkı yüzünden de değil.

Onu kasten kaçındım.

Ben, onun gibi bir kızın isteyeceği türden bir adam değilim.

Elodie Harper gibi bir kızın benim gibi karanlık bir ruhun yanına yaklaşması bile yakışmaz.

Aynı şey benim için de geçerli, bu yüzden onu düşünmemeliyim. Ya da hâlâ ödemesi gereken çok büyük bir borcu olduğu gerçeğiyle kafamı yormamalıyım.

En iyi arkadaşı Clara'yı hatırlıyorum. Yıllar önce bile çok şüpheli biriydi. Elodie'ye böyle berbat bir numara çekmesi şaşırtıcı değil. Sadece bunun olması çok yazık.

Onu bulup bedelini ödetmek için bir arama ekibi göndermeye meyilliyim, ama bu noktada geri adım atmam gerekiyor.

Vale Global'da olanlar ve medya skandalıyla başım yeterince dertte. Daha fazlasını eklemeye gerek yok.

Vücudumun bunu anlaması gerekiyor.

Onu istedim.

Onu öpmekten *çok* daha fazlasını yapmak istedim.

Onu kirli ellerimle yozlaştırmak ve karanlık arzularımın gerçek tadını ona tattırmak istedim.

Ne düşündüğümü bilseydi, cesareti ve ne gerekiyorsa yapacağı iddialarına rağmen benden kaçardı.

Gerçekten bir kadını arzulamamın üzerinden epey zaman geçmişti. Elodie Harper, bir köpekbalığının taze, kanlı ete susaması gibi beni kendisine susamaya itti.

Grace Astor'la olan ilişkim tam da buydu: *bir kaçamak*.

Ben sıkılmıştım, o ise memnun etmeye hevesliydi.

Birlikte olduğum kadınların çoğu böyledir ve benden ne bekleyeceklerini bilirler.

Sadece bir gecelik karşılıklı zevk. Belki iki. Hepsi bu.

Ondan sonra, sadece bir anı olurlar.
Kesinlikle lanet bir öpücük yüzünden hiç heyecanlanmadım.
Ellerimi duvara dayıyorum, nabzım sanki benimle alay ediyormuş gibi durmaksızın çarpıyor.
Bu gece her şey bitecek — hayaletim hakkındaki bu düşünceler ve ona karşı hissettiğim her ne tür bir hayranlık varsa.
Elodie bu gece müzayededen kredisinin büyük bir kısmını aldı.
Bundan sonra ne olursa olsun, beni ilgilendirmez.
Onunla ilgili tüm düşünceleri ait oldukları yere, geçmişe geri koymanın ve o bölümü sonsuza dek kapatmanın zamanı geldi.

* * *

Aşağıdan gelen ayak sesleriyle uyanıyorum.
Çoğunlukla yalnız yaşıyorum, asistanım Bertram ihtiyaç duyduğumda uğrar ve temizlikçi kadın ekibiyle birlikte gelip evin terk edilmiş gibi görünmemesini sağlar.
İkisinin de bugün burada olması gerekmiyor.
Oturup dinliyorum.
Bu sefer, alçak bir kahkaha duyuyorum — erkek sesi, tanıdık bir ses.
Kardeşlerim.
Locke ve Levi gibi geliyor.
Zaten sinirli bir halde odayı tarıyorum. Habersiz gelmelerinden nefret ediyorum. Evlerimizin kapıları her zaman açıktır, bu konuşulmamış bir kuraldır, ama şu anda misafir ağırlayacak havamda değilim.
Bu saatte burada ne işleri var?
Saate bakıyorum. Saat sabah yedi. Hepimizin saat dokuzda işte olması gerekiyor.
Bol bir tişört ve bir çift eşofman altı giyip aşağıya iniyorum.
Üç katlı modern malikanem, Hamptons'daki Billionaire's Row'da yer alıyor ve plajın manzarasını net bir şekilde görüyor. Bu, evi satın almamın nedenlerinden biri. Diğer neden ise mesafe.
Hepimizin Southampton çevresinde evleri var. Benimki bir nedenden dolayı en uzakta.

Mutfağa giriyorum ve tüm kardeşlerimin burada olduğunu görünce şaşırıyorum:

Levi, Locke ve Knox.

Knox'un buraya gelmesinin üzerinden epey zaman geçti, hele ki günün bu saatinde. Isla ile evlendiğinden beri hayatı ve öncelikleri değişti, ve bunun için onu suçlayamam. Yine de onu burada görmek şüphelerimi artırıyor.

Levi ilk olarak başını kaldırır ve sanki Noel sabahıymış gibi sırtarak gülümser. "Evet," der, sanki henüz sormadığım bir soruya cevap veriyormuş gibi.

Locke bir kez alkışlıyor ve Knox gözlerini deviriyor.

"Burada ne işiniz var?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Locke, kendinden çok memnun bir şekilde öne çıkar. "Bugün sana bir eş seçmene yardım edeceğiz."

Levi'ye bir göz atar, Levi hevesle başını sallar ve bir silahmış gibi bir klipboardu kaldırır. Üstüne bir liste tutturulmuştur.

Başımı sallayıp ellerimi kaldırıyorum. "Hayır. Bugün bunu yapmayacağım."

"Dorian," Knox, ben arkamı dönmeden sözümü keser.

"Knox, lütfen bana, tüm bu insanlar arasında senin de bu işin içinde olduğunu söyleme." Başımı yana eğip kapı çerçevesine yaslanıyorum.

Avuç içlerini ters çevirir. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence bunu bir an önce halletmek akıllıca olur. Zaman geçiyor. Hem de *çok hızlı*."

Ona sert bir bakış attım. "Eş bulmak planlanacak bir şey değildir."

Levi yılmadan öne doğru eğilir. "Ya bugün... tohumları eksek?"

"Aynen öyle," diye onaylar Locke. "Şu anda olduğundan çok daha ileride olurdun."

Adi herif. Tartışamayacağımı biliyor. Hiçbir şey yapmadım, o *yüzden* yaptığım her şey beni şu an olduğumdan daha ileriye götürür.

"Hadi ama. Bizi dinle." Levi beni yanına çağırıyor.

Cevap vermiyorum, kıpırdamıyorum. Düşünmeye devam ediyorum.

Levi, sessizliğimi devam etmemiz için bir izin olarak algılar. "Gününün çoğunu röportajlar için ayırdık."

"Görüşmeler mi?" Ona ifadesiz bir bakış atıyorum.

"Evet, görüşmeler. Elli potansiyel eş adayından oluşan bir liste hazırladık. Hepsi de çok katı bir gizlilik anlaşması imzaladı. Ve bugün hepsiyle tanışabilirsin. Tam *burada*."

"Aman Tanrım, hayır." Şakaklarımdaki damar sinirden zonkluyor. Evimde, her biri benden evlilik teklifi almayı uman elli kadın olması kadar kötü bir şey hayal edemiyorum.

"Bunu hızlı randevu olarak düşün," diye araya girdi Knox.

"Ve yine de işteki geç saatteki toplantılarımıza yetişebileceğiz." Levi'nin sırtışı genişledi. "En iyisi de, babam ne kadar zamana ihtiyacımız olursa olsun onay verdi."

Locke, sanki bu son çiviymiş gibi başını sallıyor.

Babam.

Şu anda ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. İyi ya da kötü. Ama sanırım onun onayı bir anlam ifade ediyor. Hatta Parker'la kavgamın yarattığı şoku hafifletebilir.

Ya da... bu bizi birbirimizden uzak tutmanın bir yolu olabilir. Babam hâlâ öfkeli olduğumu biliyor ve patlamamı istemiyor.

Dün ofiste ortam gergindi ve Parker bana sanki ayakkabısının tabanındaki pislikmişim gibi bakıp durdu. Gençliğimde, sırf bunun için bile ona haddini bildirirdim.

Knox yanıma geldi ve elini omzuma sertçe koydu. "En kötü ne olabilir ki, kardeşim?"

"Aynen öyle." Levi elindeki dosya klasörünü salladı. "En iyisi, gerçekten hoşlandığın birini bulman. Senin yerinde olsam, Parker meselesi yüzünden bu işi bir an önce halletmek isterdim."

Ona öfkeyle bakıyorum.

Haksız değil. Ve bu... tüm *bu* olay, Knox'un burada olması —bana endişelendiklerini gösteriyor. Benim için. Şirketteki konumum için.

Babamız saçmalamayan bir adamdır. Vale Global söz konusu olduğunda istisna olmadığını en başından beri açıkça belirtmiştir. Buna biz de dahiliz.

Parker'ı korkutma taktiği olarak getirmiş olabilir, ama COO rolünü bana değil ona verme konusunda son derece ciddi.

Bunu bir kenara bırakırsak... başka nedenlerden dolayı bir eş bulma işine koyulmalıyım.

Elodie Harper hâlâ kafamın içinde bedavaya yaşıyor. Onu orada istemiyorum.

Öpücüğü, kokusu ve iri ceylan gözleriyle.

Bu sorunu çözmenin bir yolu da bir an önce bir eş bulmak.

"Tamam." Bir kez başımı salladım. "Hadi şunu halledelim."

11. Bölüm

Elodie

Buraya gelmekten
nefret ediyorum.

Marcus'un binasının önündeki cadde, çatlamış kaldırımlar, taşan çöp kutuları ve yolun karşısındaki sönmek üzere olan neon tabelanın rahatsız edici vızıltısıyla dolu. Burası, seçenekleri olan insanların hava karardıktan sonra girmeyeceği türden bir mahalle.

Saat daha yedi bile değil ama temkinli olmak için yeterince geç.

Bina, yeni boyanmış duvarları, temiz cam kapısı ve üzerinde sadece "*Bellview Ofisleri*" yazan parlak pirinç levhasıyla oldukça düzgün görünüyor.

Burası, sizi öldürebilecek borçlar hakkında değil, vergi beyannameleri ve sözleşmeler hakkında konuşmaya geldiğiniz bir yer gibi görünüyor. Durumu iyi bilmeseniz, buranın zararsız olduğunu düşünebilirsiniz.

Ama bu semtte biraz akıllı olan herkes gerçeği biliyor.

Eğer bilmiyorsanız, ana kapının iki yanında duran siyah takım elbiseli, kapı görevlisi gibi görünen iki adam her şeyi ele veriyor.

Marcus'u görmeye geldiğimi biliyorlar, bu yüzden sorgusuz sualsiz içeri girmeme izin veriyorlar. Hiçbir şey söylememe bile gerek yok.

Kapıdan geçip dar merdivenleri tırmanıyorum, her adımda kalbim daha da hızlı atıyor. Tavan ışıkları titriyor, sanki benim kadar gerginmişçesine uğultu yapıyorlar.

Marcus, o pislik, bana hiç geri dönmedi. Mesaj yok. Arama yok. Hiçbir şey yok.

Buraya gelmek zaten yeterince korkutucu, ama onun sessizliği işi çok daha zorlaştırdı. Skylar benimle gelmek istedi, ama onun yüzünü görmelerini istemedim.

Muhtemelen aptalca bir hareketti. İzlendiğimi biliyordum ve son birkaç gündür onun dairesindeydim. Onlar

kesinlikle onu görmüş olurlardı.

Sanırım sadece onun bu işe doğrudan karışmasını istemedim.

Buradan çıkar çıkmaz onu arayacağıma söz

verdim. Tek tesellim parayı almış olmam.

Sözlerine sadık kalarak, kulüp bu sabah uyanmadan önce hesabıma altmış bin dolar yatırdı.

Hesabımda o kadar parayı görmek, omuzlarımdan bir yükün kalkmasından da öteydi.

Ve tabii ki, bunu mümkün kılan adamı düşündüm.

Dorian.

Onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir an bile. Aklım onunla ve o lanet öpücükle dolu.

Bu iki şeyi düşünmenin bana bir faydası yok, ama yok oluşa giden bir yolda sarmal şeklinde aşağıya doğru düşüyor gibiyim. Neden şimdi fren yapayım ki?

Muhtemelen Dorian'ı bir daha görmeyeceğim.

Planım, Marcus'a elli bin dolar vermek ve on binini yedekte tutmak. Bu sayede kahvehaneden ayrılabilirim. Şehre pek gitmediğim için, Dorian'la karşılaşabileceğim tek yer kahvehanedeydi. Gittiğimde de alışveriş için gidiyorum. O da nadiren oluyor.

Belki de onu görmemek o kadar da kötü bir şey olmaz.

Bana yardım etti, ama bunu yapmak zorunda değildi. Evet, beni satın aldı, bu da var, ama başka biri de benim sahibi olabilirdi ve eminim ki onlar öpücük istemezdi.

Bu yüzden bu deneyimi bir veda olarak kabul edeceğim. Bir ayrılık hediyesi.

Geçmişte aileme yardım etmemiş olabilir, ama şimdi en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etti.

Marcus'un ofisinin bulunduğu üçüncü kata ulaşıyorum ve bu görüşmenin iyi geçmesi için dinleyen her kim varsa ona dua ediyorum.

Marcus'un burada *olduğunu* biliyorum, yoksa adamlar beni içeri almazlardı. Nasıl bir ruh hali içinde olacak acaba?

Ve neden bana geri dönmedi ki?

Son tarihi kaçırdığımı anlıyorum. Ama mesajlarımda, bunu toplu bir ödemeyele telafi edeceğimi belirtmiştim.

Aylık ödemeleri daha makul bir düzeye indirmeye açık olmasını umuyorum.

Köşeyi dönünce ofisinin kapısının açık olduğunu ve yara izli adamın kapıda durduğunu görüyorum.

Neredeyse duruyordum ama bu işi bir an önce bitirmek istediğimden yoluma devam ettim. Beni görünce gülümsedi.

"İyi akşamlar, Bayan Harper."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece yanından geçip ofise girdim. Marcus pencerenin yanında duruyordu.

O, kalın dövmeli bir boynu, deri cekete sıkışmış etli omuzları ve kalıcı sakallarla gölgelenmiş çenesi olan iri yarı bir adam. Ona bir bakışta, onun bir iş adamı olmadığını hemen anlarsınız. O, korkunun faizden daha iyi para kazandırdığını erken yaşta öğrenmiş bir borç tahsildarı.

Onu görmek içimi ürpertir, ama kendimi toparlarım.

Bu insanların önünde asla zayıf görünmemeliyim. Asla.

"İyi akşamlar, Marcus." Sesimdeki kararlılıktan dolayı kendimi tebrik ediyorum.

Marcus gülümser. "Sana da, Elodie Harper."

Yüzünde yara izi olan adamla aynı Güney Boston aksanına sahip, ama onunki daha kalın.

"Ödemenin gecikmesi için özür dilerim," diye başlıyorum. Zaten açıkladığım bir şey için özür dilemekten nefret ediyorum, ama son yirmi dört saat içinde ona gönderdiğim mesajlar özürden başka bir şey değildi. Bu yeterli olmalı, ama bir kez daha yapmanın zararı olmaz. Bu tür insanlarla toplumun normal kurallarına bağlı kalamazsınız.

Marcus dikleşir ve masasının etrafından dolaşır. Masanın önünde durur ve kenarına oturur.

"Söyleyin bakalım, Bayan Harper," der, ellerini gevşekçe kavuşturarak, "bu gece bana ne kadar ödeyeceksiniz?"

Derin bir nefes alıyorum. "Elli bin."

Gözleri hafifçe açılır. Bunu, şaşırdığını anlamak için alıyorum.

Bu iyi bir şey.

En azından öyle olmalı.

Yüzü sertleşince iyimserliğim bir anda yok oluyor.

“Elli bin,” diye tekrarlıyor yavaşça, sanki rakamı tadıyormuş gibi. “Bu... küçük bir öğretmen için etkileyici.” Ağzı kıvrılıyor, ama bu bir gülümseme değil. “Bu parayı kazanmak için çok çalışmış olmalısın.”

“Çalıştım,” diyorum sessizce. “Aylık ödemelerin yeniden yapılandırılması hakkında konuşabilir miyiz diye umuyordum. Arkadaşımdan geri döneceğini sanmıyorum, bu yüzden bu borç bana kaldı. Tekrar geri kalmak istemiyorum. Ben...”

Dilini şaklatarak sözümü keser. “Görüyorsun, işte bu noktada seninle benim aramda bir sorun var, tatlım.”

“Ne tür bir sorun?” Dişlerimin takırdamaması için arka dişlerimi sıkıyorum.

Marcus öne eğildi, ön kollarını uyluklarına dayadı, bakışları beni yerinde sabitledi. Yüzündeki tembel dostane ifade kayboldu ve sonunda insanların fısıldaştığı adamı gördüm.

“Sanki hâlâ eski anlaşma geçerliymiş gibi konuşuyorsun,” diye mırıldanır. “Şu sevimli küçük aylık taksitler ve ödemesiz dönemlerin olduğu anlaşma.” Başını yana eğdi. “Ama son tarihi kaçırdın. Şartları ihlal ettin.”

Parmaklarım çantamın askısını sıkıca kavrar. “Geç kalacağımı söylemiştim. Bugün elimden geldiğince getireceğimi söylemiştim.”

“Ve ben de hayatını elinde tutmana izin verdim.” Sesindeki yumuşaklık içimi burkuyor. “Bu benim cömertliğimdi.”

Midemde soğuk bir düğüm oluşuyor. “Marcus... bu elli bin dolar.”

“Evet.” Gözleri donuklaşır. “Ve artık temerrüde düştüğüne göre, bu bir ödeme değil, Elodie. Bu bir *peşinat*.”

Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor. “Ne... neyin peşinatı?”

Gülümsemesi geri dönüyor, yavaş ve köpekbalığı gibi. “İlk iki yüz bin doların tamamı için. Tam tutarı tek seferde istiyorum.”

Bir an için, onu yanlış duyduğumu düşünüyorum.

“Tüm... tutar mı?” Sesim boğazımdan zorlukla çıkıyor. “Peki ya daha önce yapılan ödemeler ne olacak?”

“Ceza ödemesi olarak silindi.”

“Ama bu adil değil.” Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. “Sana geri ödemek için çok çalıştım. Bu kredi benim ödemem gereken bir şey bile değil.”

“Üzgünüm tatlım, burada adaleti belirleyen benim. Ve artık seninle iş yapmamayı seçiyorum. Bu yüzden, her şeyi şimdi istiyorum.”

Tanrım, bu olamaz. “*Her şeyi* mi?”

Başını eğdi, sanki ben son derece yavaş anlayan biriymişim gibi beni inceledi. “Tek seferde ödeme demek budur, tatlım.”

“Ama anlaşmamız böyle değildi.” Parmaklarım avuç içlerime o kadar sıkı kıvrıldı ki tırnaklarım derimi ısırды. “Aylık ödemeler üzerinde anlaşmıştık. Ben de aylık olarak ödüyordum.”

“Bir anlaşmamız *vardı*,” diye düzeltiyor, sesi düzleşiyor. “Sonra geciktin. İki kez. Zamanında gelmediğinde, şartlar değişir.”

Kalın parmağıyla defteri tıklatıyor, her tıklama sessiz odada küçük bir silah sesi gibi yankılanıyor. “Saat sıfırlanır. Cezalar birikir.” Yine gülümsüyor, dişleri görünür.

“O kadar parayı bir kerede bulamam. Bulamayacağımı biliyorsun.”

“Bu senin sorunun gibi görünüyor.” Marcus neredeyse sıkılmış gibi konuşuyor. “Sana ne istediğimi söylüyorum.”

“Marcus, bu imkansız...” Son kelimede sesim kesilir.

Ayağa kalkıyor ve arkamdaki kapı kapanıyor. Scarface yaklaşıyor, böylece iki adam beni köşeye sıkıştırıyor.

Damarlarımdan buz akıyor ve kendimi yine kapana kısılmış hissediyorum. Bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi hızlıca düşünüyorum.

“Ya sana altmış bin dolar bulabilirsem?”

Marcus eğilir, güçlü parfüm kokusu ve bayat puro dumanı ondan yayılır. “Telefonunu çıkar.”

“Telefonumu mu?”

“Hemen şimdi hesabıma altmış bin dolar havale edeceksin.”

Titrek ellerimle çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Artık zayıf görünmekten bile endişe duymuyorum. Banka uygulamamı buluyorum ve bir dakika içinde paranın *tamamını* Marcus'un hesabına havale ediyorum, geriye sadece daha önce sahip olduğum on dolarlık cüzi bir miktar kalıyor.

Ona işlemi gösteren ekranı gösterdim, o da başını salladı, ama gözlerindeki sert bakış bana bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyordu.

"Şimdi sana Marcus Reiner'la başını belaya sokarsan ne olacağını gösterme zamanı."

Sözleri daha ağızımdan çıkmadan kolu sallanır.

Elinin tersi yanağıma çarptığında kafatasımın içinde bir patlama hissettim.

Çığlık attım.

Gözlerimin arkasında beyaz bir ışık patlar. Yüzümde keskin ve kör edici bir ateş çizer ve başım o kadar sert bir şekilde yana savrulur ki boynum çığlık atar.

Oda sallanıyor. Kulaklarım çınlıyor. Bir an için zeminin nerede olduğunu bilemiyorum, sonra dizlerim pes ediyor ve zemin bana doğru hızla yaklaşıyor. Önce ellerimle, sonra kalçamla halıya çarpıyorum, yanaklarımdaki acı zonklayan, yakıcı bir ağrıya dönüşürken ciğerlerimden nefesim kopuyor.

Scarface beni yakaladı. Panik beni sardı ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Ama o çok güçlüydü.

Beni yere yatırması hiç zor olmuyor.

"Lütfen, hayır." Durduramadan içimden bir yalvarış çıkıyor.

Marcus üzerime eğilirken, Scarface sanki bir tatlı seçimi yapar gibi bana bakıyor.

"Lütfen dedi. Neden cevap vermiyorsun?" diye alay ediyor Marcus.

Scarface yüzümün ortasına bir yumruk indiriyor ve yemin ederim birkaç saniye bayılıyorum. Sanki acı dolu bir boşluğa itilmişim gibi hissediyorum, bedenimden kopmuşum ama hâlâ oradayım.

"Şimdi, işler şöyle yürüyecek." Marcus karnıma ağır bir tekme indiriyor ve bana tepeden bakıyor. "Bana paramı vermek için yirmi dört saatin var. Kaçmayı aklından bile geçirme. Eğer kaçarsan, seni bulurum ve seni ve birlikte kaldığın küçük arkadaşını öldürürüm... Skylar."

Skylar'ın adını duyunca damarlarımdan buz akıyor. "Lütfen, hayır. Onu bu işin dışında tut."

Çizmesi içime saplanır ve nefesim kesik kesik dışarı çıkar.

Marcus'un gülümsemesi ölümcül bir ifadeye dönüşüyor. "O zaman yaratıcı olsan iyi olur, Elodie Harper. Yirmi dört saat içinde paramı almazsam, *gerçekten* sinirlendiğimde neler olacağını göreceksin. Defol buradan."

Scarface kollarımı bıraktığı anda, ayağa kalkıp ofisten dışarı koşuyorum, yanaklarımdan gözyaşları akıyor. Alaycı kahkahalarının sesi peşimden geliyor ama korku beni ileriye sürüklüyor.

Burnumdan ve üst dudağımdan kan damlıyor, gözüm şişiyor. O kadar şişiyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

Ama yine de koşturaya devam ettim.

Dışarıya doğru koşuyorum, kapıdaki güvenlik görevlilerini ve bana meraklı bakışlar atan sokaktaki insanları geçiyorum.

Arabama ulaşana kadar durmuyorum.

Vücudum ağrılarla sarsılıyor, ama arabaya atlayıp yola çıkıyorum.

Yarın akşama kadar 140 bin dolara ihtiyacım var, yoksa öldüm demektir.

Ve Skylar'ı biliyorlar.

Lanet olsun, onu da belaya bulaştırdım. Hepsi Clara yüzünden. Hayır... bu benim hatam.

Clara'ya güvenme hatasını yaptığımda kendimi bu karmaşaya sokan bendim.

Ben.

Şimdi de kendimi soktuğum bu karmaşaya bir bak.

Bunu düzeltmek için aklıma gelen tek bir şey var, beni kurtarabilecek tek bir kişi.

Ve o kişi Jack değil.

Sert bir sağa dönüş yapıp Vale Global'e doğru yola çıkıyorum.

Bölüm 12

Dorian

Bu konferans odası bana hep bir mezarı hatırlatır.

Duvarlar çok boş ve burada kaç kişi olursa olsun, her zaman boş hissettiriyor.

Nedenini hiç anlayamadım.

Masanın ucundaki büyük ekranda Tokyo'da yaşayan üç adam görünüyor: bir baba ve iki oğlu.

Yamaguchi ailesi son sekiz yıldır müşterilerimiz. Üniversiteden yeni mezun olduğumda yaptığım ilk milyon dolarlık anlaşma onlarla olmuştu.

O zamandan beri Knox'un da desteğiyle onların özel sermaye yatırımlarını yönetiyorum. Şimdi sözleşmelerini uzatıyorlar ve anlaşmamızı Levi ile Locke'un uzmanlık alanı olan hedge fonlarını da kapsayacak şekilde genişletiyorlar.

Bu, bugün yapacağımız son ve en önemli toplantı. Yamaguchi gibi müşteriler, ismimizdeki "Global" kelimesinin anlamını koruyor. Masanın başına oturuyorum. Tüm kardeşlerim de bana katılıyor. Tamamen iş modundalar, bu sabah evimdeykenki hallerinden tamamen farklılar.

Son bir saati yeni yatırım tahminlerini gözden geçirerek geçirdik. Müşterilerime ne kadar değer versem de, bu toplantı, potansiyel eşimi bulmak için evimde yaptığımız görüşmeler kadar monoton geldi.

Bugün yaşadıklarımdanse, kollarımı çiğneyip bir yıllık domuz pisliği yeseydim daha iyi olurdu. İşin tuhaf yanı, planın tam bir başarı olmasıydı.

O kadınların her biri mükemmeldi çünkü onlara karşı hiçbir şey hissetmedim.

En ufak bir çekicilik bile hissetmedim.

Güzellerdi, bu yarımkürede en güzel kadınlardan bazılarıydılar, ama onlara baktığımda hiçbir şey hissetmedim.

Bunu hemen anladılar. Bunu hissedebiliyorlardı ve ben de bunu anlayabiliyordum, ama tanrım, ne kadar da memnun etmek istiyorlardı.

Sanırım bu şaşırtıcı değil. Herkes Vale ailesine gelin gitmek istiyor.

Sadece ailemizle ilişkilendirilmenin getirdiği para ve prestij bile bunu bir yaşam hedefi haline getirmek için yeterli.

Kardeşlerim iyi iş çıkardı ve şimdi aralarından seçim yapabileceğim elli kadın var. Sadece seçim yapmam gerekiyor, ya da daha da iyisi, o kadar ilgisizim ki kardeşlerimden birinin benim için seçim yapmasını sağlayabilirim.

Kendi kendime bile acımasız geliyorum.

Ama ben bunu istiyorum. Evlenmeye zorlanmasam bile, seçeceğim yol bu olurdu.

Bir iş anlaşmasından farksız bir evlilik: şartlar, koşullar, imzalar ve karşılıklı menfaatlerin yer aldığı bir sözleşme. Daha fazlası değil.

"Belirlediğiniz şartlardan memnunuz," diyor Bay Yamaguchi Senior, dikkatini bana yönelterek. "Sözleşmeleri imzalamadan önce ek hisse senedi portföylerini gözden geçirebilir miyiz? Her yönüyle net olduğundan emin olmak istiyorum."

"Elbette," diye başımı sallıyorum.

Ona ayrıntıları anlatmak üzereyken kapı çalınır.

Herkes başını çevirir.

Bunun kim olabileceğini hayal bile edemiyorum. Çoğu kişi bu saatte evine gitmiştir ve tüm personel, bizi burada rahatsız etmemesi gerektiğini çok iyi bilir.

Kapı tekrar çalıyor, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde, ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Girin," diyorum.

Kapı açılır ve sekreterimin yüzündeki solgun ifade, bu odanın dışında bekleyen her neyse, onun benim bir sonraki sorunum olacağını gösterir.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," diyor Elena. "Dorian, seni görmek isteyen genç bir bayan var. Oldukça acil bir durum."

Göğsümde ağır bir yük hissediyorum ve omurgamda bir tedirginlik hissi yayılıyor. Acilen bana ihtiyaç duyabilecek tek bir kişi geliyor aklıma.

"Adı ne?" diye soruyorum. "Elodie Harper."

Adı geçince omuzlarım gerilir ve midemde soğuk bir korku düğümü oluşurken ayağa kalkarım.

Lanet olsun. Ona ne oldu?

Ekranda, Bay Yamaguchi cevabımı bekliyor ve kardeşlerim birbirlerine, sonra da bana bakıyorlar.

Yüzümü toparlayıp, Bay Yamaguchi'ye bakarken sesimin titrememesini sağlıyorum. "Özür dilerim. Halletmem gereken acil bir durum var. Kardeşlerim toplantıya devam edecek."

"Hiç sorun değil," diye cevaplıyor ve kısa bir baş sallamayla onaylıyor.

Ben de başımı sallıyorum, sonra beni takip eden bakışları görmezden gelerek kapıya doğru yürüyorum.

Elena ve ben koridora çıkıp kapıyı kapatıyoruz. "Nerede o?" diye soruyorum.

"Ofisinde. Dorian." Bir an tereddüt eder. "O... çok kötü yaralanmış." Sözler kulağıma yanlış geliyor ve tüm vücudum donuyor, sonra

koşuyorum.

Elodie

yaralanmış.

Siktir.

Onun yaralandığını düşünmek içimi öfkeyle doldurur.

Ofisim köşeyi dönünce. Oraya vardığımda kapıyı neredeyse menteşelerinden koparırcasına açtım.

Orada, pencerenin yanındaki deri koltuklardan birinde oturuyor, elleri kucağında birbirine dolanmış. Paltosu omuzlarında eğri büğrü duruyor, sanki omuzlarına atmaya çalışmış ama yarıda pes etmiş gibi.

Bana baktığında, perişan olduğunu görüyorum.

Onu görmek beni donup kalıyor.

Alt dudağı çatlamış, şişmiş ve morarmış. Bir gözü şimdiden şişmiş, etrafındaki deri çirkin, yayılan bir morlukla kaplı. Burnundan akan kan kurumuş, ince bir çizgi oluşturmuş, elinin tersiyle sildiğinde

. Üstünün ön tarafında soluk bir ayakkabı izi var.

Nefesi sığ, omuzları titriyor.

Bir an için öfke ve suçluluk duygusu gözlerimi kör ediyor ve her şey kırmızıya bürünüyor. Dört adımda odanın karşısına geçiyorum.

"Elodie."

Ayağa kalkıyor, zayıf ve titriyor. "Özür dilerim. Başka nereye gideceğimi bilemedim," diyor fısıldayarak, gözyaşları yanaklarından akıyor.

Özrü görmezden gelip parmaklarımla çenesini kaldırıyorum, hasarı görebilmek için yüzünü çeviriyorum. O yüzünü buruşturuyor ve kontrolümün bir parçası daha kopuyor.

"Bunu sana kim yaptı?" Soru içimden fışkırır. "Hemen söyle."

"Marcus Reiner, tefeci." Yutkunurken boğazı hareket ediyor.

Dün gece bana ondan bahsetmişti. Böylesine büyük bir meblağı ödeyince onu peşinden atabileceğini düşünmüştüm. "Ne oldu?"

"Ödemeyi geciktireceğimi söyledim. Ama umursamadı. Parayı depozito olarak aldı ve krediyi yeniden başlangıçtaki miktara sıfırladı." Daha da şiddetli ağlıyor. "Yarın geri kalanını istiyor. Tam borcu istiyor, yoksa... Sanırım beni öldürecek."

Çenemi sıkıyorum, damarlarımdan ateş akıyor. "Hayatta yapamaz. Bu adamı nerede bulabilirim?"

"Dorian, o gerçekten çok tehlikeli."

Ona çılgınca bir gülümseme attım. "Benden daha tehlikeli olamaz." Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu nerede bulabileceğimi söyle."

"Bellview Ofisleri, Brownsville."

Arkamda kapı açılır ve kardeşlerim içeri girer. Bunun acil bir durum olduğunu duydukları anda peşimden geleceklerini biliyordum.

Onlara bir göz attım, Elodie'yi gördüklerinde şok olmuş yüzlerini inceledim.

Onu bırakıyorum, kafamda bir plan oluşuyor. "Neler oluyor?" diye soruyor Levi.

"Levi, Locke, Elodie'yi evime götürüp doktoru çağırabilir misiniz?" diye soruyorum. "Yapmam gereken bir iş var."

"Tabii ki," diye cevaplar Levi, ama ikisi de başlarını sallar. "Knox..."

"Ben de seninle geliyorum," diye sözümü kesen Knox, itiraz etmemi engelleyecek kadar sert bir bakış atar.

"Tamam, gidelim."

Elodie'ye bir anlığına bakıyorum.

Öfkem yeniden alevleniyor ve ellerim şiddet uygulamak için kaşınıyor.

Dönüp uzaklaşırken, kontrolümü kaybediyorum ve artık doğru ya da yanlış hakkında düşünmüyorum.

Tek istediğim kan.

* * *

Knox ve ben yirmi dakika sonra Bellview Ofisleri'ne vardık. Trafiğe rağmen deli gibi sürdüm.

Gözümün önüne sadece ofisimdeki Elodie geliyordu. Yarılmış dudağı, şişmiş gözü ve bluzundaki o soluk bot izi.

Kaldırıma park ettim ve arabadan indik. Siyah takım elbiseli iki adam binanın cam kapısının iki yanında duruyordu.

Bizi görünce dik dururlar.

"Bina kapalı," diyor içlerinden biri. "Şu saatte tekrar gelin..."

Arkamı gördüğünde sesi kesildi, gözleri dehşetle büyüdü. Ne gördüğünü çok iyi biliyorum.

Dönüp baktığımda, Salvatore Giordano'nun en sert üç adamıyla birlikte Knox ve bana doğru geldiğini gördüm.

Knox bana bir bakış atıyor. Güvenlik görevlileri gibi o da Salvatore'nin kim olduğunu çok iyi biliyor.

Bana her zaman arkadaşlarımı dikkatli seçmem konusunda uyarmıştı, ama şu anda hiçbir şey söylemiyor. Aslında, memnun görünüyor.

Buraya gelirken Salvatore'ye mesaj attım. Destek istedim. Kendisinin geleceğini beklemiyordum ama şaşırmamalıyım. Ben de geçmişte ona destek olmuşum. Buna minnettarlık denir.

"Beyler." Salvatore her birimize hızlıca selam vererek
Başını salladı.

"Geldiğiniz için teşekkürler,"
diyorum. "Elbette."

Bakışlarını benden ayırıp, kapıdaki
kapıdaki korumalara daha geniş bir gülümsemeyle baktı; korumalar ise
altlarına sıçacak gibi görünüyordı. Kimse İtalyan mafyasıyla başını
belaya sokmak istemez.

"Marcus Reiner?" diye soruyorum.

"Yukarıda. Üçüncü kat," diye cevaplar ilk muhafız, içeriyi işaret
ederek. "Güzel." Espriden uzak bir gülümsemeyle gülümserim.
İkisi yolumuzu açar ve biz de yukarı çıkıyoruz.

Üçüncü kata ulaştık ve koridorun sonunda Marcus'un adının yazılı
olduğu kapıyı gördük.

Kapıyı çalma zahmetine girmiyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Yüzünün yan tarafında bir yara izi olan bir adam duvarın yanında
duruyor. İri yarı bir adam büyük masanın arkasında oturmuş, paraları
sayıyor. Onu Marcus sanıyorum. Sorumlu kişi gibi görünüyor.

İkisi de sanki ölüm arzusunda olduğumuzu düşünürcesine bize dik
dik bakıyor. Ta ki Salvatore'yi görene kadar. O zaman yüz ifadeleri
korkuya dönüşüyor.

Hızla toparlanıp, müşteri hizmetleri gülümsemesini takınıyor.
"Salvatore Giordano. Sizinle işimiz olduğunu bilmiyordum."

"Artık var, Marcus Reiner," diye
cevaplıyor. "Ne şekilde?"

Salvatore bana bir bakış atarak, devralmamı işaret ediyor.

"Elodie Harper ismi size bir şey çağırıştırıyor mu?" Gözlerimi
ondan ayırmadan öne doğru yürüdüm.

Marcus'un yüzü soluyor. "Bana
borcu var." "Ve şimdi de bana
borcun var."

"Kimsiniz?" Beni baştan aşağı süzer, takım elbisemi inceler. "Dorian
Vale."

Gözlerinde bir anlık bir tanıma parıldıyor.

Scarface duvardan itilir ve sayıca az olduğunu fark edemeyen bir
aptal gibi bana doğru ilerler. "Hey, onun anlaşması..."

Knox onu durdurur, ön kolunu boğazına dayayarak onu siva duvara
yapıştırır, ardından Salvatore'nin iki adamı onu

her iki yanından tutarak silahlarını kafasına dayadılar.

Scarface şok olmuş bir şekilde bana bakıyor.

"Dediğimiz gibi," konuyu tekrar Marcus'a çeviriyorum, "*bana* borçlusun."

"Sana ne borcum var?" Gülümsüyorum.

"Hayatın."

O pislik kaçmaya çalışır. Onun bu cesaretini takdir etmeli miyim, yoksa bu kadar aptal olduğu için ona acımalı mıyım, emin değilim.

Gerçekten hepimizi geçebileceğini mi sandı?

Geçmeye çalıştığında yüzüne yumruğumu indiriyorum. Marcus sendeleyip duvara çarpıyor. Onu gömleğinin önünden yakalayıp duvara geri itiyorum. Salvatore ve kalan koruması Marcus'un kollarını yakalayıp, karşıımızdaki arkadaşı gibi onu yere yatırıyorlar.

Derin bir nefes aldı, gözlerinde panik parladı. "Hey..."

"Kapa çeneni." Yüzüne yaklaşıp dizimi karnına sapladım. "Elodie'nin buraya gelip sana toplu ödeme yapmak için geldiğini, ama yüzü mahvolmuş ve göğsünde ayakkabı izi ile ayrıldığını bana nasıl açıklayacaksın?"

Botlarına bakıyorum. Oymuş. Elodie'nin üzerine basmış.

"Ödemeyi geciktirmişti."

"Oh hayır, hayır. Benim geldiğim yerde insanlar ödemede geciktiklerinde dayak yemezler. Özellikle de bu rahatsızlığı telafi etmek için toplu ödemeye geldiklerinde."

Gözlerini kırıştırdı.

"Ayrıca, kesinlikle krediyi orijinal maliyetine yükseltmezler." Parmak eklemlerimle burnuna hafifçe vuruyorum.

"Bu benim kuralım."

"Artık değil." Başımı salladım. "Hanginiz ona vurdu?"

Scarface'e, sonra Marcus'a bakarım. İkisi de cevap vermez ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatır.

İkisi de vurdu.

Yüzüne sert bir yumruk indirdim. Burnundan kan fışkırdı. "Bu, onun dudağı içindi."

Marcus halıya kan tükürdü, gözleri şimdi fal taşı gibi açılmıştı.

Ona tekrar vuruyorum, bu sefer yanağına. "Bu da onun gözü için."

"Kes şunu lan."

"Siktir git. Bu onu tehdit ettiğin için." Daha fazla yumruk attım, göğsüne ve karnına vurdum. "Bu, onun hayatını cehenneme çevirdiğin ve önemli bir toplantının ortasında beni oradan ayrılmaya zorladığın için."

"Dur. Onun kimsenin koruması altında olduğunu bilmiyordum." "Kır onları."

Arkamda, adamlar Scarface'i fena halde dövüyorlar. Kısa süre sonra, yumrukların kemiklere çarpma sesi odayı dolduruyor.

Marcus'un yüzüne bir dizi yumruk indiriyorum ve Marcus, Elodie'den yüz kat daha kötü görünene kadar durmuyorum.

Aniden elimi çektim ve o, kanlar içinde, zar zor bilinci yerinde, yere yığıldı. Scarface tamamen bayılmıştı.

Marcus'a eğildim ve yumruklarımı göğüs kafesine vurdum. Alnında ter damlaları beliriyor.

"Şöyle olacak." Daha sert bastırıyorum. "Cömert davranıp, orijinal kredi sözleşmesinin şartlarına uymana izin vereceğim."

Orospu çocuğu. Hiçbir şey almamalı. Bir kuruş bile fazla almamalı. Ama bunun Elodie'ye geri dönmesini istemiyorum.

"Kayıtlarıma göre sana yüz yirmi bin borcum var." Buraya gelirken kontrol ettim. "Bu sana doğru geliyor mu?"

Marcus başını salladı, adem elması yukarı aşağı hareket etti.

"Kalan borcu ödeyeceğim. Yani bu krediyi silmiş say. Elodie Harper'la bir daha asla iletişime geçmeyeceksin. Arama yok. Mesaj yok. Hiçbir şey yok. Onun varlığını unutacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevaplar. "Anlıyorum."

"Güzel." Yüzündeki kocaman morluğun tam üzerine, yanağına hafifçe dokundum. O irkildi.

"Gerçekten istediğin tek şey bu mu?" diye sorar Salvatore. "Onları ortadan kaldırma seçeneğin hâlâ var."

Salvatore'ye bir göz attıktan sonra Marcus'a bakıyorum. "Şimdilik bu kadar yeter. Artık bu orospu çocuğu kime ait olduğunu ve bir daha çizgiyi aşarsa başına ne geleceğini biliyor." Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. "Bırak da korku içinde yaşasın."

* * *

“Oldukça hareketliydi,” der Knox, ben yola geri dönerken. “Uzun zamandır kavga etmemiştim.”

Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım ve ona yan gözle baktım. “Ben de. Arkamı kolladığın için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen. Hem, her gün süvarilerle birlikte at sürme fırsatı bulmuyorum.” Ağzı dikiz aynasına doğru kıvrılıyor ve Salvatore’den bahsettiğini anlıyorum.

"Sanırım öyle."

"Peki... Elodie Harper." Bana keskin bir bakış atıyor.

Bu konuşmayı bekliyordum. Az önce olanlardan sonra, bu kaçınılmazdı. Ama hâlâ ne demem gerektiğini bilmiyorum.

"Bu Jack Harper'ın küçük kız kardeşi mi?" Knox kaşlarını kaldırdı.

"Evet, o." Gözlerimi başka yere çevirip önümdeki yola bakıyorum.

"Hâlâ görüşüyor olduğunuzu bilmiyordum."

"İletişimde değiliz. Geçen hafta tesadüfen karşılaştık. Bu tür bir belaya bulaştığını bilmiyordum."

Onu, en yüksek teklifi verene bedenini satmaya hazır bir şekilde müzayede platformunda dururken görene kadar. Ve ben de onu satın alarak buna bir son verdim.

Bu kısımları saklıyorum.

O müzayedede daha fazla para kazanabileceğini fark etmedim değil. Lanet olsun, kredinin tamamını kolayca ödeyebilirdi. Ama sorun şu ki, başka biri onu satın alsaydı ona ne olurdu?

Sanki Dark Odyssey’e takılan kendini beğenmiş piçlerden daha iyi bir adammışım gibi konuşuyorum. Değilim.

Onu kurtarmak için mi satın aldım, yoksa başkasının ona sahip olmasını istemediğim için mi satın aldım, tam olarak karar veremiyorum. Her iki durumda da, bu onu önemsemiğim anlamına gelir.

"İlginç," diyor Knox düşünceli bir şekilde.

"Hangi kısmı?"

"Hepsi. Bu kız için, sen... en önemli müşterilerinizle olan toplantını yarıda bıraktın, onu evine gönderdin ve

doktoru çağırdın, sonra da buraya koşup İtalyan mafyasının liderlerinden biriyle birlikte tefecilerle savaştın. Sonra da yüz yirmi bin dolar ödedin," diye işaret ediyor Knox. Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, artık bana borçlu olduğu anlamına geliyor."

Kaşları yine yukarı kalkıyor. "O parayı ödeyemeyeceğini biliyorsun, Dorian."

"Biliyorum."

"Dorian..."

"Başka zaman, Knox. Şimdi değil. Çok yorgunum ve gömleğimde kan var."

Ellerini kaldırıp sırtıyor. "Tamam. O zaman başka zaman."

Knox benim gibi. Anlayışlı. Ama bu bazen çok fazla şey gördüğü anlamına da geliyor.

Neyse ki Elodie konusunu bir daha açmıyor. Onu evine bırakıp kendi evime dönüyorum.

Eve vardığımda doktor çoktan gitmiş, ama Levi ve Locke bana durumu anlatıyor.

Elodie'nin kırık kemiği yok. Yüzündeki morluklar var sadece, birkaç gün içinde geçer.

Ayrıca onu uyutmuşlar. *Benim* yatağında.

Adi herifler.

Onlara kızamıyorum bile.

Dışarı çıkıyorlar ve meraklı bakışlarını sessizce değiş tokuş etmelerini kaçırmıyorum.

Yukarıdaki odama çıkmadan önce, uzun bir süre koridorda durup düşünürüm.

Elodie'nin minik, çaresiz bedenini yatağında kıvrılmış halde görünce adımlarım yavaşladı.

Eşyalarımın arasında, benim dünyamda, buraya ait olmadığı anlamında, yersiz görünüyor.

Sanki kutsal bir varlığı yakalayıp, onu benim kutsal olmayan, yozlaşmış sığınağıma getirmişim gibi.

Yatağın yanına yaklaşıp ona bakıyorum.

Bir hafta önce, Jack'i, ailesini ya da geçmişi hiç düşünmeden işime bakıyordum.

Şimdi ise onun küçük kız kardeşi benim yatağında uyuyor. Ve bana borçlu.

Bir kez daha, çoğu insanın ciddi kararlar vermesi gerektiğinde karşılaştığı bir dönüm noktasındayım.

Ama onlarla benim aramdaki fark, benim ahlaki bir pusulam olmaması. Vicdanım yok, dürüstlüğü yok, doğru ile yanlış arasında bir sınır yok.

Benim için her şey gri. Kendi kurallarına göre yaşıyorum.

Bu yüzden hiçbir şeyi bedavaya yapmam. Yapabilsem bile. Yapmam gerekse bile.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Yine de, küçük kuzumun asla bir yardım kabul etmeyeceğini hissediyorum. Özellikle de onun düşmanı olması gereken benden.

Bana borcunu nasıl ödeyebileceğine dair aklıma gerçekten saçma bir fikir geliyor.

Ve bu aslında yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Zavallı kız. Henüz bir şeytandan diğerine kaçtığıнын farkında değil.

Ya da belki de farkında.

O, içimdeki karanlığı her zaman görmüş ve ondan asla kaçınmamıştı.

Bölüm 13

Elodie

Derin uykumdan uyanıyorum, vücudum ağırlaşmış bir şekilde yan dönüyorum.

Birkaç saniye hareketsiz yatıyorum, bilincimin geri gelmesini bekliyorum. Sonra gözlerimi yavaşça açtım.

Bakışlarım, pencereleri kaplayan kalın gümüş grisi perdelerle takılıyor. Güneş ışığı, içeri girmek için davet edilmeyi beklermişçesine kenarlardan sızıyor.

Otururum ve üzerimde bana ait olmayan bir tişört olduğunu fark ederim. Aynı anda, anılarım geri gelir, ardından göğsümde ve yüzümde keskin bir ağrı hissederim. Ama dün gecenin olayları bir anda zihnime dolarken, acı en son endişeleneceğim şey haline gelir.

Dorian.

Onun yatağındayım. Onun evindeyim.

Beni buraya Levi getirdi. Vale ailesinin doktoru, biz daha gelmeden bizi bekliyordu. Yaralarımı iyice muayene etti ve ciddi bir sorun olmadığından emin olduktan sonra beni yatağa yatırdı. Hayatım boyunca tanıdığım kendi doktorum bile bana hiç bu kadar özen göstermedi.

Ama zaten buna hiç gerek kalmamıştı. Dün geceye kadar, benim için bu kadar özenli bir ilgiye hiç ihtiyaç duyulmamıştı. *Kemiklerimin kırılmadığını kontrol etmek.*

Akciğerlerimin çökmemiş olup olmadığını kontrol etmek. Görme yeteneğimin hala yerinde olup olmadığını kontrol etmek.

Bana olanlara hâlâ inanamıyorum.

Marcus ve o pislik adamları beni dövdü. Gerçekten beni dövdüler ve hem benim hem de arkadaşımın hayatını tehdit ettiler.

Nefesim yavaşlıyor ve gözyaşlarım akmak üzere, ama iki kalp atışı boyunca gözlerimi sıkıca kapatıp her şeyi geri püskürtüyorum.

Şu anda ağlayamam. Tanrım, bir başlarsam, durduramayacağımı düşünüyorum. Elimi yüzümün üzerinde gezdirdim, sonra derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

Dorian Vale, ihtiyacım olacağını hiç düşünmediğim son adamdı, ama her şey cehenneme döndüğünde, başvurduğum kişi oydu. Ve bana yardım etti.

Burada olmam, sabah olması ve şu ana kadar başka bir şey olmaması, onun beni kurtardığı anlamına geliyor. Dorian, Marcus'u görmeye gittikten sonra neler olduğunu kimse bana anlatamadan uykuya daldım.

Onu bulmam lazım.

Umarım kabus bitmiştir. Başka bir şey olmamıştır. Dorian'ın zarar görmemiş olmasını.

Karşımdaki duvardaki saate bakıyorum. Saat sekiz. Umarım hâlâ buradadır ve işe gitmemiştir.

Ağrıyı görmezden gelerek dikkatlice yataktan kalkıyorum. Ayaklarım yumuşacık krem rengi halıya gömülüyor ve oda sallanıyor.

Dengemi bulup kapıya doğru ilerliyorum.

Mükemmel dekoru içime çekerek aşağıya iniyorum. Burası, milyarder bir münzevi olduğunu haykıran, "az ama öz" ve kozmopolit bir görünüme sahip. Dorian'a yakışıyor.

Merdivenlerin altına vardığımda, nereye gitmem gerektiğini merak ederek etrafa bakıyorum.

Tavada bir şeyin yumuşak cızırtısı sorumu yanıtlıyor.

Mutfağa doğru bakıp sesi takip ediyorum. Kahvaltının kokusu yarı yolda karşıma çıkıyor; çok lezzetli kokuyor. Kapının eşiğinde duruyorum.

Dorian ocak başında duruyor, büyük, geniş sırtı bana dönük, derisine bir kurt başı dövmesi yapılmış.

Üstsüz, kaslı ve dövmeli.

Gri eşofman altı kalçalarının üzerinde sarkıyor ve onu böylesine sıradan, evcil bir ortamda görmek beni şaşırtıyor.

Bir an için, beynim boşalıyor ve kendimi kaybediyorum. Ya da daha doğrusu, onu Dorian Gray'im olarak adlandıran halimi hatırlıyorum.

Onu yemek pişirirken izlemek tuhaf. Ailesi gibi ona hizmet eden, evde yaşayan bir personel ekibi olduğunu düşünürdüm. Dün gece burada biri vardı. Yaşlı bir adam. Belki de sadece o gün için buradaydı.

Dorian tavadaki yiyecekleri karıştırıyor. Yumurtalar ve domuz pastırması şeritleri görünüyor.

Başını hafifçe eğerek, omzunun üzerinden bana bakıyor, orada durduğumu hissediyor.

Spatulayı bırakıyor ve gözleri beni buluyor, yüzüme odaklandığında ifadesi sertleşiyor.

Kahretsin. Buraya inmeden önce aynaya bakmalıydım. Tanrı bilir nasıl görünüyorumdur. Yüzümün hala şiş olduğunu ve muhtemelen dün gecedен daha kötü morardığını biliyorum. Neyse, artık çok geç. Buradayım.

Daha dik durup düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ama o gözleri beni çiviler gibi yerine sabitliyor.

"Günaydın," ilk ben konuşuyorum çünkü konuşmam gerekiyor. "Otur." Tipik Dorian. Doğrudan konuya giriyor.

Mutfak adasına doğru ilerliyorum ve karşısındaki tabureye oturuyorum

Bir anlığına bana bakıyor, sonra tekrar ocağa dönüyor. "Kahvaltı hazırlıyorum," diyor bir süre sonra. "Sen de ?"

"O kadar aç değilim." Bu doğru. Etrafta bu kadar çok şey varken yemek yiyemiyorum.

"Peki, sana bir tabak hazırlayacağım." Tavada bir dilim pastırmayı çeviriyor. "Zayıf görünüyorsun. Yemen lazım."

Karşı çıkmıyorum. Haklı. Ve neye ihtiyacım olduğunu fark etmesi bana bir rahatlık veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum boğuk bir sesle.

Bir tabak alır, bolca yemek koyar, sonra bana döner, yaklaşır ve tabağı önüme koyar.

"Ye," diye emrediyor.

Onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Bu gerginlik içinde burada oturup yemek yiyemem. Neler olduğunu bilmem gerek.

"Benim için yaptıkların için teşekkür ederim," diye aceleyle söylüyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama senin hallettiğini biliyorum."

Kaşlarını çatıp kaşlarını çattı. "Ye, sonra konuşuruz."

Gözlerimi başka yere çevirmem biraz zaman alıyor. Gözlerini benden ayırmıyor ve yemeye başlamamı beklediğini biliyorum.

Çatalı alıp biraz yumurta alıyorum ve ağzıma götürüyorum. Hafif ekşi bir baharatla lezzetli oluyorlar ama yutmakta zorlanıyorum. Olan biten her şeyden sonra iştahım tamamen kaçtı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sessizliğin uzamasını engelliyor.

Sorgulayıcı bakışları o kadar güçlü ki, sanki zihnimin içindekileri görmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Boğazım düğümleniyor, ama konuşuyorum. "Berbat hissediyorum. Sanki biri beni bir milyon kez buldozerle ezip sonra cehenneme atmış gibi."

Kaşları daha da çatılır. "Marcus seni bir daha rahatsız etmeyecek. Borcunu ödedim ve ona unutmaması gereken bir uyarıda bulundum."

Marcus gibi bir adama ne tür bir uyarı vermiş olabilir ki?

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve ona o... *psikopat* bakışını verir. Tüylerim diken diken olur. Kötü anlamda değil, ki bu beni endişelendirmeli.

"Ya dinlemezse?" Yutkunuyorum.

"Dinleyecek."

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Başını salladı. "Henüz teşekkür etme."

"Ama teşekkür ediyorum. Ve borcumu ödeyeceğim." Kimseye borçlu kalmak istemiyorum. "Her kuruşunu."

"Ye." Yemeği işaret ediyor.

Birkaç lokma daha alıyorum ve yemek mideme yerleşince kendimi gerçekten daha iyi hissetmeye başlıyorum.

"Ödeme konusunu başka zaman konuşabiliriz," der ve tezgahdan uzaklaşır.

Çatalımı bırakıyorum. "İsrar ediyorum. Şimdi konuşmak istiyorum. Benim için çok para ödedin. Beni kurtardın."

Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Soğuk ve ilgisiz olması gerekiyor, bu yüzden böyle şeyler yaptığında, her zaman bunları bir kenara itiyor.

Sanki kimsenin onun bir kalbi olduğunu düşünmesine tahammül edemiyormuş gibi.

Bir an için sadece bana bakıyor, sonra yüzündeki gerginlik gevşiyor. "Jack'le konuştun mu?" diye soruyor, sanki Jack hakkında konuşuyormuşuz gibi.

"Hayır."

Bana doğru eğildi. "Söylesene, ona borçtan bahsettiğinden beri seninle iletişime geçti mi?"

Neden bu soruyu sorduğunu çok iyi biliyorum. Ve ikimiz de cevabı zaten biliyoruz.

"Hayır."

Dorian'a karşı Jack'i savunmak zorunda kalmadım hiç, ama başkalarına karşı savunmak zorunda kaldım. İşimizi kaybettikten sonra ona her türlü kötü lakap takan insanlara karşı. Onlar, sırf bana göz kulak olmak için bile olsa, onun daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorlardı.

Jack insanların ne dediğini umursamıyordu. Ama ben umursuyordum. Çoğunlukla içten içe onların haklı olduğunu bildiğim için.

Dorian'ın bana Jack'i sorması haklı, çünkü kardeşim beni kaderime terk etti. Mesajlarıma hiç cevap vermedi, beni aramadı. Yardım edemeyeceğini anlıyordum. Kendi başıma bulaştığım bu karmaşadan beni kurtarmasını kimseye beklemiyordum, ama o benim kardeşim. En azından beni kontrol edebilirdi.

"Sana iki teklifim var." Dorian ellerini tezgahın üzerine koydu.

Vücudumdaki her kas gerildi.

"Tamam," diyorum yavaşça, ona keskin bir bakış atarak. "İki teklif mi?"

Bakışları yerinden kıpırdamıyor. "Evet. Şöyle diyelim, bunlardan biri karşılıklı olarak yarar sağlayacak."

Ona bakmaya devam ediyorum. "Neler bunlar?"

"İlk seçenek basit. Bana borcunu ödersin," diye cevaplar, her zamanki gibi sakın bir şekilde.

Hemen başımı sallıyorum. "Evet. Tabii ki. Ay sonunda bir miktar ödeyebilirim."

"Taksitle ödeyebilirsin. Ne kadar ödeyebilirsen. Ne kadar sürerse sürsün."

Göğsümdeki sıkışma biraz hafifliyor. "Gerçekten mi? Çünkü bu biraz zaman alabilir."

“Sorun değil.”

Tanrım. Ona borcumu ödemem muhtemelen sonsuza kadar sürecek, ama en azından Marcus’a borçlu olmaktan iyidir. Ve hayatımı kurtarmış olurum.

Dorian bir anlığına beni izler, sanki yüzümde bir şeyleri ölçüyormuş gibi. İlk teklifi iyi bir anlaşma. Peki ikinci teklif ne? Ve bu nasıl karşılıklı olarak yararlı olacak? Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

“İkinci teklif nedir?”

O anda yüzündeki ifade değiştı. Gözlerimin içine bakarken neredeyse daha soğuk görünüyordu. “İkinci teklifim, benimle evlenmen.”

İçimdeki her şey tamamen donuyor.

Ona bakıyorum ve aklıma, belki de hâlâ uykuda olduğum düşüncesi geliyor. Kesinlikle rüya görüyorum. Dorian Vale’in bana evlenme teklif edeceği hiçbir evren ya da gerçeklik yok.

Ama karşımdaki adam *çok* gerçek. Yani... bu gerçekten oluyor.

“Affedersin... az önce ne dedin?” Dengemi kaybetmemek için elimi tezgaha dayadım.

“Benim karım olursun. Eğer olursan, borcun silinir.”

Ona gözlerimi kırpıştırtarak, şaka yaptığını söylemesini bekledim. Çünkü şaka yapıyor olmalıydı. Ama gülümsemesi yoktu, başka bir açıklama da yoktu, sadece bekliyordu.

“Gerçekten ciddi misin?” Elimi göğsüme bastırıp hızlıca nefes alıyorum.

“Ciddiyim.”

Mutfak etrafımda dönüyor ve dünya, yukarının neresi aşağısının neresi olduğunu ayırt edemediğim gerçeküstü bir tabloya dönüşüyor. Hareketsiz ve sabit kalan tek şey o: Sert ifadesiyle, gözlerindeki bekleyişle ve sonunda dikleşip kollarını kavuşturduğunda dövmeli pazısının hafifçe şişmesiyle Dorian Vale.

Bir dakika önce, borçlarımı nasıl ödeyeceğimi hesaplıyordum. Şimdi ise, sanki bu konuşmanın mantıklı bir sonraki adımımıymış gibi, masada bir evlilik teklifi duruyor.

Bu nasıl oldu?

Ve bu konuda bir şeyler bana şüpheli geliyor. Ne tür bir insan borcunu ödemek için evlilik teklifi eder ki?

Tabii ki o.

Güç hakkında ne demişti?

Güç, ne pahasına olursa olsun, istediğin her türlü karanlık, sapkın ve manyak şeyi yapmanı sağlar.

Onun dünyasında bu da başka bir hile.

İnanamayan bir şekilde kısa bir nefes verdim. "Ben biraz..."

"Şaşırdın mı? Evet. Anlıyorum."

Yüzünde o imkansız soğukkanlılığında bir çatlak var mı diye bakıyorum. "Neden... ben, Dorian?" Çok güçlü bir nedeni olmalı. Ve bunun aşk olmadığını zaten biliyorum. Dorian Vale, çok pahalı bir öpücükten sonra birdenbire bana karşı hisler beslemeye başlamadı.

"Çünkü bir eşe ihtiyacım var. Ve tanıdığım biriyle evlenmeyi tercih ederim." Nabzım hızlandı. "Bekle, bir eşe mi ihtiyacın var?"

Gerçekten tedirgin görünüyor. Bu onun için yeni bir ifade. "Evet, ihtiyacım var."

"Bu teklifin, söylediğinden daha fazlası var gibi geliyor."

"Çünkü öyle." Bir an durup içini çekiyor. "Babam, son zamanlarda yaşanan bir skandal yüzünden evlenmemi istiyor."

Bu skandal hakkında ne bildiğimi anlamaya çalışır gibi bana bir bakış attı.

Hiçbir şey bulamayacak. Hayatımla ilgili endişelenmekle o kadar meşguldüm ki, bahsettiği skandalı takip edemedim.

"Skandal neydi?" Farkında olmasam da, onu evliliğe iten skandalın ne olduğunu kesinlikle bilmek istiyorum.

"Bunu başka bir zamana saklasak nasıl olur?" Başını yana eğdi. "Asıl sorun, bu olayın itibarımı zedelemiş olması, bu da Vale Global'in imajını da kötüleştiriyor. Babam evliliğin bunu düzelteceğini düşünüyor. İtibarım umurumda değil. Benim umurumda olan şey, şirketteki mirasım. Babam, evlenmezsem COO pozisyonunu başkasına vereceğini söylüyor."

"Ciddi olduğundan emin misin?" Bu hiç de babasına yakışan bir şey değildi. Ama ne bileyim ki? Onun

“O çok ciddi, bu yüzden bir eşe ihtiyacım var. Ve önümüzdeki iki hafta içinde birini bulmam gerekiyor.”

Bu küçük sohbetin, Dorian’ın bana kendisi hakkında anlattığı en uzun şey olduğunu fark ettim. Sorununu benimle bu kadar detaylı bir şekilde paylaşmış olması bile çok şey ifade ediyordu.

“Yani, aklıma sen mi geldin?”

Dorian omuz silkti. “Bu bir teklif. Eğer ilgini çekiyorsa, daha fazla ayrıntı isteyebilirsin. Eğer reddetmek istersen, sorun değil.”

İş. Tamamen iş. Evlilik gibi özel bir şeyin onun için sadece başka bir iş anlaşması olması ne kadar üzücü.

Oysa benim gibi insanlar için... bu hâlâ bir anlam ifade ediyor. Ben, *Gurur ve Önyargı*, *Romeo ve Juliet* ve *Uğultulu Tepeler* gibi kitaplardaki romantik hikayeleri o kadar çok seven bir kızım ki, öğretmen oldum. Aşka o kadar aşıktım ki, kendimi *tüm* bu kitaplara kaptırmak için bir neden arıyordum.

Ama belki de ben bu konuyu tamamen yanlış değerlendiriyorum.

Belki de evlilik, Dorian için kolayca sıradan bir iş haline gelebilir, çünkü gerçekten aşık olduğu tek kadını kaybetmiştir.

Catherine. Onu sevmiştir.

Eğer sevmemiş olsaydı, onu kardeşimle aldatırken yakalaması böyle bir fırtına yaratmazdı.

Şimdi buradayız. Ya da daha doğrusu *ben* buradayım. Ben buradayım ve o, borcunu ödemenin bir yolu olarak evlilik teklif ediyor. *O borçtan* kurtulmanın hayatımı değiştireceğini kabul etmezsem, tam bir aptal olurum.

Yüz yirmi bin dolar çok büyük bir para. Dorian’ın gözlerindeki samimi bakış, borçtan kurtulmanın benim için ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini gösteriyor, aksi takdirde bu konuşmayı yapmazdık.

Mesele şu ki, o benim çaresiz olduğumu biliyor. Ben de biliyorum.

"Belki ilgilenirim. Düşünebileyim diye bana daha fazla bilgi ver." Kendimi daha az çaresiz gösterecek başka bir ifade bulamıyorum.

O hafif gülümseme, soğukkanlılığını bozmak üzere. “Bu teklifi kabul edersen, borcun ortadan kalkar, gidecek daha iyi bir evin olur

olacak,"—odanın içini işaret ediyor—"sahip olduğum her şeyin eşit payına sahip olacaksın ve bir daha hiçbir şeye ihtiyacın kalmayacak."

Tanrım. O kadar şaşkınım ki, tek yapabildiğim ona bakmak. Bana sadece bir çözüm sunmuyor — bu yeni bir hayat teklifi.

Dorian, milyarlarca dolarlık bir iş imparatorluğuna sahip bir aileden gelen bir milyarder. Ve az önce sahip olduğu her şeyin eşit payına sahip olacağımı söyledi. *Vay canına.*

Eğer onun karısı olursam, tüm maddi sorunlarım ortadan kalkacak.

Bir daha asla endişelenmek zorunda kalmayacağım.

Ne istersem yapabilir, ne istersem alabilirim. Ama...

Bu olur olur bir iş bir Ne olurdu gerçekten gerçekten ne anlama gelir?

Çoğu zaman bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, öyledir. "Peki ya hayatlarımız?"

"Sadece kağıt üzerinde evli olurduk. Bu bir anlaşma olurdu.

Daha fazlası değil. Ayrı hayatlar sürebiliriz." İşte bu—püf noktası.

Midem bir anda süzülür ve sonra düğümlenir.

"Sadece kamuoyuna ve şirkete iyi görünmemiz gerekiyor," diye sakın bir sesle devam ediyor.

Yani, o benim kocam olacak, ama bana aşk sunmayacak.

Tereddüt etmem aptalca mı?

Bu mutfağın güvenliği içinde oturmak yerine, bir ara sokakta ölü olabilirdim.

"Ayrıca bir varis de lazım," diye ekliyor aynı kayıtsız ses tonuyla, sanki bir kafede sipariş veriyormuş gibi.

Midem altüst oluyor. "Ne? Yani... bir bebek mi?" "Evet. Mümkün olduğunca çabuk."

Nasıl bu kadar sakın olabilir?

Bu gerçek dışı geliyor. Sanki... başka birinin hayatına girmişim gibi.

"*Bir bebek mi?*" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Tüp bebek yapabiliriz." Sanki çözüm gerçekten bu kadar basitmiş gibi bana bakıyor.

"Ama bir bebek mi?" Bu konuda takılıp kalıyorum. "Teklifim bu."

“Ama sen çocuklardan bahsediyorsun.”

“Evet, Elodie, çocuklardan bahsediyorum.” Bana alaycı bir gülümseme atıyor, sanki anlamakta zorlanıyormuşum gibi hissettiren türden bir gülümseme. “Çocuklara da sözleşmenin bir parçasıymış gibi mi davranacaksın de birer sözleşme parçasıymış gibi mi davranırdın?” Ne korkunç. Çocukların babaları için sadece birer sözleşme parçası olacağını bilerek onları kasten bu dünyaya getirebilir miydim, bilmiyorum.

Dorian başını salladığında neredeyse rahatlardım. “Çocuklarımin her zaman yanında olacağım. Onlara babalık yapacağım ve onları seveceğim.”

Ona dikkatle baktım. Söyledikleri sevimli ve güven vericiydi, ama sesli olarak dile getirmediği kısımlara odaklanmaktan kendimi alamadım.

“Onları seveceksin,” diye duraksıyorum. “Sadece beni sevmeyeceksin.” “Hayır.” Hiç tereddüt etmedi.

Hiç kimsenin bu kadar emin ve soğuk konuştuğunu duymamıştım. Kafam karışıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum.

“Bunu bir düşün ve bana geri dön.” Diye iç geçiriyor. “Ama hafta sonuna kadar bir cevap istiyorum. En geç o zamana kadar. Ve eğer kabul edersen, Jack’le konuşmak isteyebilirsin çünkü ben konuşmayacağım.”

Jack.

Nerede olduğumu bilse çılgına dönerdi. Bu *teklifi* ona götürsem ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

Hayatımızda ters giden her şey için Dorian’ı suçluyor. Ama bu Jack’in felsefesi. Ve o burada değil.

Bu benim hayatım. Başım belaya girdiğinde beni kurtaracağına güvенеbileceğim tek kişi kendimdim. Dorian'dan yardım istemeye karar veren bendim. Jack değil.

Şu anda ne seçeceğimi bilmiyorum.

14. Bölüm

Elodie

Arabamın ön camından önümdeki açık yolu izliyorum, ellerim direksiyonu sıkıca kavlıyor, zihnim hâlâ uyuşmuş durumda.

Düzgün sürmeye çalışıyorum ama arabanın sarsak hareketlerinden, yakında Dale'in Tamirhanesi'ne tekrar uğrayacağımı anlıyorum.

Dorian'ın şoförlerinden biri beni eve götürdü. Bentley ile seyahat ettik. Oradan *buraya* gelmek zor. Bu sefer arabayı kurtarabileceğimi sanmıyorum. Dale bir bakışta arabayı hurdaya ayırır. Zaten arabanın çok eski olduğunu ve tamir için para harcamaktansa yeni bir tane almamın daha iyi olacağını söylemişti.

Haklıydı, ama o zaman elimdeki az parayla yapabileceğim tek şey, en iyi kötü seçimi yapmaktı.

Şu anda da başıma gelen bu. Hepsi kötü görünen seçeneklerle karşı karşıyayım.

Dorian'ın sözleri aklımdan çıkmıyor.

Benimle evlen, borçların silinsin. Bir milyarderle evlilik.

Ve bir bebek.

Ama... bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım bir hayat. Henüz karar vermedim.

Aynada kendime bir bakıyorum. Yüzüm berbat görünüyor. Şişmiş ve morarmış, başıma gelen tehlikenin kanıtı cildime damgalanmış gibi.

Bu yüzden kardeşimi görmeye gidiyorum.

Eve geleli bir dakikadan az olmuştu ki Jack'i görmem gerektiğine karar verdim. Sabahları boş olduğu için onun dairesine gidiyorum.

Eğer Dorian'ın teklifini gerçekten kabul edersem, Jack'in işlerin ne kadar kötüye gittiğini tam olarak görmesi gerekiyor. Marcus'un bana ne yaptığını görmesi gerekiyor. Bunun benim dramatik, pervasız ya da aptalca bir davranışım olmadığını anlaması gerekiyor.

Bu, uçurumun kenarında durup bana daha iyi bir gelecek sunabilecek yolu seçmeye çalışan benim.

Teklifi kafamda tekrar tekrar düşünerek, her açıdan değerlendiriyorum.

Skylar'ı aramak istedim, ama kendimi durdurdum çünkü anlaşılmayı kabul etmemi söyleyeceğini biliyordum.

Niyeti iyi ve benim için yaptığı her şey sevgiden kaynaklanıyor, ama bu karar benim olmalı. Kimsenin kulağıma fısıldayıp beni bir yöne ya da diğer yöne çekmeden, tamamen benim. Jack'i görmeye gitmemin bir başka nedeni de bu.

Ayrıca, ne olursa olsun neler olduğunu bilmesi gerekiyor. O benim kardeşim.

Ve belki içimdeki küçük bir parça hâlâ onun bana yardım etmek için bir şeyler yapmasını istiyor. Sanırım bu sadece yorgun tarafımın umududur. Ama artık gerçekle yüzleşme zamanı. Jack, ona en çok ihtiyacım olduğunda beni kurtaramadı, o yüzden şimdi de bana yardım edemez. Etseniz bile, ondan ya da başkalarından beni kurtarmasını beklemek adil olmaz. Bu karmaşaya kendim bulaştım. Bundan kurtulmak da bana düşüyor.

Yorgun bir nefes verip kırmızı ışıktaki arabayı yavaşlatıyorum. Jack'in evinden çok uzakta değilim. Beş dakika sonra orada olacağım.

Ona ne diyeceğimi henüz bilmiyorum, ama kendim için daha çok endişeleniyorum.

Dorian beni gerçekten şaşkına çevirdi. Hayatıma geri döneli henüz bir hafta bile olmadı.

Belki de ona karşı eskiden hissettiklerim yüzünden teklifinin ve şartlarının etkisi daha da büyük oldu. Hayatın boyunca takıntılı olduğun adamın seni asla sevmeyeceğini duymak kolay bir şey değil.

Eski ben bu durumda yıkılırdı.

Belki de içimdeki küçük bir parça hâlâ öyle.

Bu aptalca.

Daha da kötüsü, eskiden Dorian'ı bir kaideye koyardım. Kimse ona yaklaşmazdı. Uzun bir süre boyunca,

İşler battıktan sonra nihayet hayatıma devam etmem yıllarımı aldı.

Onun teklifini kabul etmek, geriye gitmek gibi hissettirirdi. Öyle olmasa bile.

Işıklar değişiyor ve ben yoluma devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra, Jack'in binasının önüne park ediyorum. Motoru kapatıp, yanaktaki morlukları gizlemeye çalışarak sweatshirt'ümün kapüşonunu başıma geçiriyorum.

Arabadan inip içeri giriyorum. Dikkatlice merdivenleri çıkıyorum, her adımda vücudumdaki ağrılar daha da şiddetleniyor.

İkinci kata ulaştığımda, göğsüm morluklarla ilgisi olmayan bir şekilde sıkışıyor, sadece eskiden en iyi arkadaşı olan adam hakkında kardeşimle yüzleşmek zorunda kalma korkusundan.

Jack'in dairesinin önünde duruyorum, bir an kapıya bakıyorum, sonra zili çalışıyorum.

Birkaç saniye geçiyor, sonra diğer taraftan onun ağır ayak seslerini duyuyorum.

Kapı açılıyor ve Jack, sanki yataktan yeni kalkmış gibi duruyor. Saçları dağınık, tişörtü buruşuk, yüzünde uykunun ağırlığı var.

Bir şey söylemek üzere. Sonra yüzümü görüyor. Her şey birden netleşiyor.

"Tanrım. Ne oldu sana?" Panikle gözlerini kocaman açarak bana yaklaşıyor.

Boğazım düğümlenir, ama sözleri zorla çıkarırım. "Marcus. Marcus bana ulaştı."

Jack'in yüzü anında kararır. "Ne oluyor?" Bir adım geri çekilir, sonra gördüklerine inanamıyormuş gibi beni tekrar baştan aşağı süzer. "Aman Tanrım, Elodie."

Elimi tutuyor. Beni içeri götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Sonra beni döndürüp baştan aşağı süzüyor.

Kapüşon geriye düştüğü anda yüzümdeki morlukların boyutunu görür ve elini ağzına götürür.

"Ne oldu, Elodie? Ne oldu lan? Neden bunu yaptı?"

Marcus'un acımasızlığını hatırladığımda gözlerim yaşlarla doldu. "Ödemeyi geciktirdim, o da beni cezalandırmaya karar verdi, borcun tamamını ve hatta fazlasını talep etti."

"Siktir," diye homurdanır ve yumruğunu duvara vurur. "Bu inanılmaz. Lanet olsun, inanılmaz. Git onunla konuşayım."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Bir şeyler yapmalıyım. Ona ödeme yapamam ama onu ikna etmeye çalışmalıyım."

"Ödeyemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden ödeyebilecek birine gittim."

Jack tamamen hareketsiz kalır, kolu elim altında kaskatı kesilir.

"Kim? Kime gittin?"

"Dorian."

Adını söylediğim anda yüzünün rengi atar. "Hayır. Hayatta olmaz. Yapmadın."

Gözlerini kaçırmadan baktım. "Dorian'a gittim, Jack."

Bir saniye için oda sallanıyor gibi görünür, ileri geri, sonra tekrar geri. Sonra Jack'in yüzü öfkeyle buruşur.

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" Sesi hızla yükselir. "Bizi mahveden birine neden geri dönüp yalvardın?"

"Jack, o bizi mahvetmedi. İşin battığını ve babamın çok fazla insana borcu olduğunu sen söylemiştin."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ve onu savunmak için ne hakla bahane uyduruyorsun?" Sanki Dorian kapının diğer tarafında duruyormuş gibi kapıyı işaret etti. "Her şeyimizi kaybettik, ama o bunu engelleyebilirdi. Her şeyi, Elodie. Seksen yıllık bir aile şirketi bir anda yok oldu."

"Şimdi bana yardım etti."

"Bu geçmişti telafi etmez mi? Lanet olsun, geçmiş olmasaydı onun yardımına ihtiyacın olmazdı. Neden bana geri dönmedin?"

"Seni birkaç kez aradım, ama hiç cevap vermedin."

Elini yüzüne götürdü. "Kahretsin, meşguldüm."

"Başka seçeneğim yoktu, Jack." Sözlerim istediğimden daha sert çıktı ama geri almadım. "Marcus adamlarına beni dövdürdü. Beni tehdit etti. Skylar'ı tehdit etti. Tam olarak ne yapmam gerekiyordu?"

Derin bir nefes verdi. "Belki blöf yapıyordu. Belki sadece seni korkutmak istedi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Ciddi olamazsın.”

“*Belki de* dayaktan öteye gitmeyecekti diyorum.”

“Hayır. O ciddiydi.” Sesim soğuklaşır. “Sadece beni korkutmuyordu. Öyle olsa bile, bana yardım edebilecek biri varken neden o kadar korkmam gerekiyordu ki?”

O irkilir. “O olmamalıydı.”

Göğsüm yanıyor, öfke acımın üstüne çıkıyor. “Ama öyle oldu. Dorian halletti ve Marcus’un bir daha beni rahatsız etmemesini sağladı.”

Acı bir kahkaha attı. “Vay canına, ikiniz gerçek eski dostlar gibi konuşuyorsunuz. Bunca zamandır iletişim halinde olduğunuzu fark etmemiştim.”

“İrtibat halinde değildik. Geçen hafta kahvehanede rastlaştık.” Tanrım, ona Karanlık Odise’den bahsetmeye cesaret edemem, ya da Dorian’ın bana ikinci kez yardım ettiğinden. Beni bir müzayededen satın aldığını bilmek onu muhtemelen öldürür.

“Peki, ne yaptı, sana bir bakış attı ve ne kadar çaresiz olduğunu anladı mı?”

“Beni bir kafede bulacağını beklemiyordu. Sonunda ona bir şey için para biriktirdiğimi söyledim ve o da yardım etmeyi teklif etti.” Bunların hepsi doğru.

"Peki *yardımının* karşılığında ne bekliyor? Bunu bedavaya yapmış olamaz ve sana borcunu ödeyemeyeceğini biliyor. O pislik benim de meteliksiz olduğumu biliyor olmalı, yoksa yardıma ihtiyacın olmazdı."

Tereddüt ediyorum ve bu, onun benim sadece yüzeyi kazıdığını anlaması için yeterli oluyor.

Jack’in yüzündeki ifade değişiyor, daha fazla tedirginlik beliriyor. “Ne istedi, Elodie?”

Yutkunurum, doğru kelimeleri ararım. “Zamanla borcumu ödeyebileceğimi söyledi. Ya da onunla evlenebileceğimi.”

Jack’in yüzü soldu.

“*Onunla evlenecek misin?*” diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

“Peki neye karar verdin?”

Ellerim titriyor. “Henüz karar vermedim.” “İyi. Bırak da ben senin için vereyim. Ona borcunu ödeyeceksin.”

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum. Artık kontrolü ele almanın zamanı geldi. "Bu kararı benim yerime sen vermeyeceksin."

Yüzü sertleşir. "Ne diyorsun sen? Gerçekten onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Onunla evlenmek. *Ve onun çocuğunu doğurmak.* Bu kısım, Jack'in bilmesi gerekmeyen şeyler listesinin en başına yazılabilir.

"Evet. Düşünüyorum."

"Bunu yapmanı yasaklıyorum."

Ağzımdan acı bir kahkaha çıkmak üzere. "Jack. Bu seninle ilgili değil." "Onunla evleneceğini düşünüyorsan, kesinlikle seninle ilgili."

"Bu benimle ilgili," diye tersliyorum. "Benim hayatım. Benim kararım. Onunla evlenirsem, borcum ortadan kalkar. Ve daha iyi bir hayatım olur."

"Bu olmayacak." "Üzgünüm."

Ama olacak."

"Henüz karar vermediğini söylemiştin. Ama karar vermişsin gibi geliyor." "Vermedim. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, ne karar verirsem vereyim, *benim için olacak.*"

"Siktir et." Jack bana doğru adım attı. "Eğer onunla evlenirsen, hayatının geri kalanını mahvedersin."

"Hayatım zaten mahvoldu, Jack." Sesim çatlıyor, ama umursamıyorum. Yüzümü işaret ediyorum. "Bana iyice bak. Yüzüme bak."

Bu onun dikkatini çekiyor gibi görünüyor, ama yetmiyor. Başını sallıyor.

"Dorian Vale ile evlenmene asla razı olmayacağım. Asla. Bunu yapma."

Aynı şeyleri tekrar tekrar konuşuyoruz. "Ben gidiyorum."

"Elodie—"

Dönüp uzaklaşıyorum.

Bana tekrar sesleniyor, bu sefer daha yüksek sesle, ama durmuyorum. Arkama da bakmıyorum. Sadece yürümeye devam ediyorum, merdivenlerden aşağı, binadan dışarı, serin havaya geri.

Arabaya binerken titriyorum ve gözyaşlarım akmak üzere. Bir damla yanaklarımdan süzülüyor, ama geri kalanını tutuyorum. Şimdi yıkılmam. Yıkılamam.

Hareketsiz oturuyorum, nefes nefeseyim, sonra güneşlik aynasını indirip yansımama bakıyorum.

Yüzüm bana bakıyor, morarmış, bitkin ve hırpalanmış.

Bu, kendim için istediğim hayat değil. Ve gerçekçi olarak bakıldığında, tüm bu çile, krediden ve Marcus'tan çok daha fazlasıyla ilgili.

Uzun zamandır işler zordu — ailemi kaybetmek, işimi kaybetmek, özgürlüğe dair sahip olduğum azıcık umudu kaybetmek, sonra da arkadaşım sandığım bir kişi tarafından ihanete uğramak.

Bunların hiçbirini istemiyorum.

Korkmak istemiyorum. Borçlanmak istemiyorum. Hayatımın geri kalanını, bir gün sonra ne olacağını bilmeden, elime ne geçerse onunla geçinerek, zorluk içinde yaşamak istemiyorum.

Dorian'ın teklifi bir şans.

Sevgisiz bir evlilik asla hayalimdeki şey olmayacak. Ama en azından güvenli bir şey.

Belki bu beni zayıf yapıyor. Belki de aptal yapıyor. Ama şu anda para, istikrar ve kimsenin beni bir daha incitemeyeceği bir hayat düşüncesi, aşktan çok daha gerçek geliyor.

Bir an daha kendime bakıyorum, sonra aynayı kapatıyorum.

Hoşuma gitse de gitmese de, hangi yöne eğilimli olduğumu zaten biliyorum sanırım.

Bölüm 15

Dorian

Istifle bir iniltiyi iniltiyi iç dürtüye kapma kapma Levi'nin saçma sapan defterini elinden kapıp onu ve *defteri* pencereden dışarı fırlatma

Levi bir sayfa daha çevirdi, beni sinir etmek için kasıtlı olarak tırnaklarını kağıda sürtüyordu.

Onun arabama nasıl girdiğini hâlâ çözemedim. Bir an önce, uzun bir iş gününün ardından eve gitmeye hazır, anahtarlar elimde otoparkta yürüyordum. Bir de baktım ki kardeşim yolcu koltuğuna kayıyor.

Siktir. Potansiyel eş adayları listesini gözden geçireceğini bahane etti. Tartışmak istemediğim için ona uydum.

Bana bir gülümseme attı. Ay ışığında daha tehditkar görünüyordu ve istediğini elde edene kadar ondan kurtulamayacağımı anladım — *bilgi*.

O ve Locke bütün gün boyunca bana Elodie hakkında konuşmam için uğraşmışlardı. Knox ise sadece beni izliyordu, bana daha çok yakışan o esrarengiz bakışlarıyla.

Beklendiği gibi, hepsi Elodie'nin nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Sormazlarsa kötü görünürdü.

Ancak Levi ve Locke, Knox'un dün gece söylediği her şeyi tek tek sayarak, doğrudan konunun özüne indiler. Onu kurtarmak için önemli bir toplantıyı bırakıp ellerimi kirletmiş olmam. Bunun bana hiç yakışmaması. Onun ne kadar özel biri olması gerektiği.

Onları görmezden geldim. Ama Knox'un gün boyu aralıksız bakışları sinirlerimi bozdu.

Elodie'ye bir teklifte bulunduğumu kimseye söylemedim, ama eminim o bunu biliyordu.

Aklım başımda değil. Dün, hala yanıtını beklediğim, yardıma muhtaç genç kıza teklifimi sunduğumdan beri aklıma başımı toplayamıyorum.

Bugün Parker bile beni sinirlendiremedi. Ve, Tanrım, denedi de. Aklım başka yerde olduğu için şanslıydı.

Elodie'den haber almadan bir gün *daha* geçmesi çok şey ifade ediyor. Umutsuz durumda olmadığı anlamına gelmez bu. Buna bir an bile inanmıyorum. Ne kadar umutsuz olduğunu ilk elden biliyorum.

Eğer bu tamamen çaresizlikle ilgili olsaydı, teklifim ağzımdan çıkar çıkmaz bana bir cevap verirdi.

Masum küçük kuzum stratejik davranıyor ve kendini neye bulaştırdığını düşünmek için bol bol zaman ayırıyor. Onu suçlayamam. En azından önce düşünmeden şeytanla anlaşma yapmayacak kadar sağduyulu.

Benimle hayatının nasıl olacağı konusunda endişelendiğini hayal edebiliyorum.

Onun daha iyisini hak ettiğini ben bile biliyorum.

Onu en çok etkileyen kısım, onu sevmeyeceğimi açıkça ilan ettiğim andı. Birçok kişiye pisliliğin teki gibi gelmiş olmalıyım. Ben bunu bir merhamet olarak gördüm. Ona benden hiçbir beklenti yaratmayan ve geleceğimiz hakkında endişelenme zahmetinden kurtaran bir merhamet.

Bu, babamın annemle evlendiğinde hiç göstermediği merhameti ona gösterdi. Ama yine de annemin babamı sevdiğine inanıyorum. Knox, annemin babamın parasını sevdiğini düşünüyor. Katılıyorum, ama ben onda çoğu insandan daha fazlasını gördüm. Annem babamı seviyordu. Sadece çocuklarını sevmiyordu.

En azından Elodie'ye çocuklarımızı seveceğime dair güvence verebildim. Tanrım, bir de kendime bak.

Lanet olsun. Nasıl bu noktaya geldim ben?

Peki ya Elodie? Kahretsin, teklifimi yaparak ne tür bir sorun yarattım? Berbat bir fikirdi, ama yine de yaptım. Ve onun evet demesini istiyorum. Onun için değil. Benim için.

Borç, onu benim için en iyi seçim yapıyor. Birine borçlu olduğunuzda, o kişi size sahip olur. Bunun dışında, Elodie Harper ve benim

arasında sözsüz bir anlaşma var. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum, ama o beni anlıyor. Beni, teklifimi kabul ederse hayatlarımızın onun hayal ettiği gibi güllük gülistanlık olmayacağını bilecek kadar iyi anlıyor.

Ve bu yüzden hayır diyebilir. Eğer iyi bir insan olsaydım, ona tam da bunu yapmasını söyledim. Şeytana ait olmaktansa, ona borçlu olmak daha iyidir.

"Kaylee'yi listeden çıkardım," diyor Levi, sesi düşüncelerimi kesiyor. Kalemimi deftere vuruyor ve öne eğilip bana bakıyor. "O senin için fazla sessiz. Kabul edelim; onu canlı canlı yersin. Tabii *doğru* kadın için değişebileceğini düşünmüyorsan."

Orospu çocuğu.

"Beni dinliyor musun?" Levi sesini yükseltir.

Ona sert bir bakış attım. "Dinliyor gibi mi görünüyorum?" "Hayır."

Otoyola vardığımızda hızımı artırıyorum ve ondan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalışıyorum. Bir sonraki çıkıştan çıkıp onu yol kenarında karanlıkta bırakabilirim.

Karayipler'de tatil yaparken bunu daha önce de yapmıştım. Beni o kadar sinirlendirmişti ki, onun yanında biraz daha kalırsam onu fena halde pataklayacağımı biliyordum. Ona bir ders vermek tatmin edici olsa da, babamızın tepkisi buna değmemişti.

Babam bana bu kadar kızginken bunu yapsaydım, başım beladan kurtulmazdı.

"Fontaine'in kızından hoşlanmış gibiydin. Potansiyeli olduğunu düşünmüştüm." Levi gözlerini benden ayırmıyor. "Harika bir kıcı ve mükemmel göğüsleri vardı. Sana göre biçilmiş kaftan. Ama sanırım artık işler farklı."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Onun oyununa uymak daha iyi. "Elodie Harper."

Çenem gerildi. İşte başlıyoruz. "Onun nesi var?"

"Oh, lütfen. Bence bariz olanı tekrar etmemize gerek yok. Sorum şu: neden ona sormuyorsun?"

Senden çok öndeyim, küçük kardeş. Ama yine de ona söylemeyeceğim. "Ona neyi sorayım?" İnanılır bir iç çekişle masumiyet numarası yapıyorum.

“Ne soracağını biliyorsun. Tamam, bence o çok fazla...” Daha iyi kelimeler, gerçeklerden farklı bir şey bulmaya çalışır gibi yüzünü buruşturdu.

“Benim için fazla iyi,” dedim, yüzümde hiçbir ifade yoktu.

“Evet. Ama ben iyi derken, gerçekten *iyi* demek istiyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ve haklısın.”

“Peki, ne düşünüyorsun?” Daha dik oturur, bana İrlanda kurt köpeğini hatırlatır.

“Bence... cevap vermeyeceğimi çok iyi bildiğin soruları sormayı bırakmalısın.”

Bana tıslayarak başını salladı. “Sen gerçekten çok sert birisin, biliyor musun?”

“Öyle diyorlar, küçük kardeş. Öyle diyorlar.” Gülümsüyorum ve o defterini kaldırıp sayfayı tekrar çeviriyor.

“Vanessa Nell; o da iyi bir aday.” Onun özgeçmişini okumaya başlar. Beni kızdıracağını düşündüğü bellidir, ama bu gece işe yaramayacak.

Konuşmaya başlar başlamaz, aklım hemen Elodie’ye dönüyor. Malikaneye doğru çıkışa girerken ağaçlar yanıımızdan hızla geçip gidiyor.

Birkaç saniye sonra, evimin ferforje kapıları görünür ve yaklaşırken açılır. Yol, meşe ağaçlarının oluşturduğu bir gölgelik içinde daralır ve ben arabayı uzun araba yolunda sürerim.

Ay ışığı, dalların arasından keskin gümüş çizgiler halinde süzülüyor. Bu gece daha yoğun geliyor. Ya da belki de sadece bana öyle geliyor. Aklımda çok fazla şey var.

Levi bir şey söylemek üzereyken, ikimiz de verandamın en üst basamağında oturan bir kadın görüyoruz.

Sıradan bir kadın değil. Elodie.

Bacaklarını altına çekmiş, saçları omuzlarına dökülmüş, elleri kucağında birleştirilmiş, yine o genç kız gibi görünüyor. Ve görünüşe göre bir süredir orada bekliyor.

“Vay canına, şuna bak,” diyor Levi, sesinde bir gülümsemeyle.

Ona bakmıyorum. Gözlerim onda ve o da beni görebiliyor,

Ayağımı gazdan çekiyorum ve araba yavaşlıyor. Arabayı park ediyorum ve bir an onu izliyorum, bu işin nereye varacağını merak ederek.

Motoru kapatıyorum ve Levi'nin yine o dayanılmaz yorumlarından birine hazırlandığını hissediyorum. Ona bu fırsatı vermeyeceğim.

"Çık dışarı," diyorum.

Kaşlarını çatıp ağzını açar. "Dorian..."

"Arabayı al." Anahtarları ona fırlatıyorum. Anahtarlar dizüstü bilgisayarın üstüne, kucağına düşüyor. "Eve git, Levi."

"En azından merhaba demeliyim."

"Gerek yok. Eve git. *Hemen*."

"Peki. Selamlarımı ilet." Bana attığı gülümseme, şimdilik memnun olduğunu gösteriyor, ama artık ilgimi çekmiyor.

Kapıyı açıp soğuğa çıkıyorum. Arkamda Levi arabayı çalıştırıyor ve garaj yolundan geri geri çıkarken farları evin önünü aydınlatıyor. O yola çıkana kadar bekliyorum, sonra merdivenlerimde oturan kadına doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça nemli gece havası etrafımda dalgalanıyor.

Kadın ayağa kalkıyor, hareketi o kadar hızlı ki bu anı prova etmiş olduğu, belki de burada oturup beni beklerken kafasında tekrar tekrar canlandığı belli oluyor.

Narin eliyle paltosunun önünü düzeltir, sonra iki elini de yanlarına indirir.

Dünden daha iyi görünüyor. Morluklar ve şişlikler önemli ölçüde azalmış, ama hâlâ zar zor ayakta duruyor gibi görünüyor. Ve aşırı gergin olduğu belli.

"Merhaba." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bir adım öne çıktığında, verandanın ışığı boğazının çukurunu aydınlatıyor.

"Gelmişsin." Durup onu baştan aşağı süzdüm.

Saçlarını geriye itiyor ve gözleri daha da açılıyor. "Seninle konuşmak istedim. Teklif hakkında."

Hmmm. Beni yakaladı. Beni reddedecek olsaydı, bunu telefonda yapardı. Konuşmak için buraya gelmezdi.

"Neden içeride beklemedin?" Çalışanlarımdan biri seni içeri alırdı.

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Burada kalıp beklemeyi tercih ettim. Umarım Levi ile planladığınız bir şeyi bölmemiştir." Elini araba yoluna doğru sallıyor.

"Hayır. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Sadece birkaç şey. Tabii, teklif hala geçerliyse." Gözlerime bakarken, gözlerinde bir parça çaresizlik belirliyor ve bu da umutlarımı yeşertiyor.

"Hâlâ geçerli." Ses tonumu ölçülü tutuyorum.

Yüzündeki gerginlik gevşedi. "Oh. İyi." "İçeri gel." Elimi kapıya doğru salladım.

Beni takip ediyor, yanımda adımlarını uyumlu bir şekilde atıyor ve kokusunda hafif bir vanilya esintisi alıyorum.

Onu içeriye götürüyorum, sonra fuayeden geçip ilerliyoruz. Elodie duvarları, tavanı, koyu renkli ahşap panelleri inceliyor ve etkilenmiş mi yoksa tedirgin mi olduğunu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisinden de biraz.

Bu saatte ev her zamanki gibi sessiz. Albert, etrafta kalan tek personel olmalı. Eve gitmeden önce bana uğramayı sever.

Oturma odasına giriyoruz. Ceketimi çıkarıp koltuğun koluna atıyorum.

"Otur." Kanepeye doğru işaret ediyorum.

O da oturur, bir bacağını diğerinin üzerine atar ve bakışlarımı bacaklarına çeker. Ceketinin altında uyluk ortasına kadar uzanan bir etek giymektedir.

Bakışlarımı ondan ayırıp içki dolabına doğru ilerliyorum.

O da beni başından sonuna kadar izliyor. Viski şişesini alıp iki bardağa yarısına kadar dolduruyorum, sonra ona doğru dönüp bardağını uzatıyorum.

"İç." Bu bir soru değil. O da bunu biliyor, bu yüzden bardağı alıyor ve tek yudumda içiyor.

"Teşekkür ederim." Yutkunur ve elinin tersiyle ağzını siler.

Karşısındaki sandalyeye oturup bir yudum alıyorum.

Ben gergin bir insan değilim. Beni öldürmek isteyen adamların karşısında oturup, nabzımı sakin tutmayı başardım. Onun aksine, şimdi de aynısını yapabiliyorum.

"Peki, dinleyelim." Öne doğru eğilip bir yudum daha alıyorum. "Sanki bir sürü sorunuz var gibi görünüyor."

Bardağı sehpayaya koyar ve çenesini kaldırır, gözlerinde bir cesaret kıvılcımı belirir. "Teklifi kabul etmek isterim. Ama benim de bazı şartlarım var."

Tamam. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor. Kabul etmek istiyor. Ama Elodie Harper, özellikle de benden taleplerde bulunacak durumda değil. Yine de onu dinleyeceğim. Onun düşündüğü, benim düşünmediğim şeyler olacaktır. Umarım bunların hiçbirisi Jack'le ilgili değildir. "Şartların neler?"

Omuzları gerildi, çenesi sıkılaştı ve elleri hareketsiz kaldı.

"Üç şartım var. İlki kariyerimle ilgili," diye başlıyor. "Hiçbir engelleme olmadan kariyerime devam etmek istiyorum. Her zaman öğretmen olmak istemişimdir ve şu anda kariyerimin zirvesine çok yaklaştım. Birkaç yıl içinde, yolumdan sapmazsam bölüm başkanı olabilirim. Bundan vazgeçmek istemiyorum. Tabii ki, şey... çocuk sahibi olmak bir istisna olur. O zaman ara veririm, ama her zaman çalışmak istiyorum."

Çocuklar konusunda bile bu kadar çok düşünmüş olması beni etkiliyor.

"Bunda bir sorun görmüyorum." Ciddiyim. "Asla seninle kariyerin arasına girmeyeceğim."

Yüzünde rahatlama belirgin. "Bu harika."

"Başka ne var?"

Gözlerini kısıyor. "Ayrı hayatlar yaşamak derken tam olarak neyi kastettin?"

Hemen cevap vermiyorum. İçkimin kalanını içip bardağı masaya koyuyorum. "Bu, karı koca olarak aynı çatı altında yaşarken, başka insanlarla da görüşebileceğimiz anlamına geliyor."

Vücudu gerilir. Bu fikir ona tamamen ters gelmiş olmalı, ama yine de ilgileniyormuş gibi bana bakıyor.

"Ya birlikte olmak istediğimiz birini bulursak ne olur?"

Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "*Sen mi* demek istiyorsun, küçük kuzu?" "Ya da sen."

"Hayır. Bana böyle bir şey olması pek olası değil, o yüzden sen hakkında konuşalım. Eğer birini bulursan, bir çözüm buluruz."

"Öyle mi?"

Omuz silktim. "Aynen öyle."

“Ve benim bir ilişkim olması senin için sorun olmaz mı?” Sanki rahatsız olacağımı gösteren en ufak bir duygu kırıntısı arıyormuş gibi bana bakıyor.

Hiçbir şey bulamayacak. Elbette, benim olan bir şeye başkasının dokunması düşüncesi beni çok rahatsız ediyor. Ama bunu şu anda bilmesine gerek yok.

“Dediğim gibi, bir yolunu buluruz.” Derin bir nefes alıyorum. “Bu anlaşmanın bir süresi var mı?”

“Öyle bir şey yok. Fesih maddesi yok, ama babamın ikimizin de mutlu olmadığımız bir evlilikte kalmamızı isteyeceğini sanmıyorum. Bununla birlikte, birkaç yıl evli kalmamız gerekecek.” Babam bu sefer pes etmiyor. Ve ben onun bu hale geldiğinde nasıl olduğunu biliyorum. Beni tam olarak istediği gibi davranmaya zorlayacak bir yol bulacaktır.

Elodie yavaşça başını salladı. “Yıllar. Tamam. Bunu yapabilirim.” “Güzel. Peki, asıl soru ne?”

Derin bir nefes alır. “Utanmak istemiyorum.” Hareketsiz kalır. “Eğer biriyle görüşüyorsan, bunu bilmek istemiyorum. Ve tüm dünyanın da bilmesini istemiyorum. Alışveriş merkezinde, süpermarkette ya da herhangi bir yerde ona rastlamak ve onun bana sanki... *daha azmışım* gibi bakmasını istemiyorum.”

Bu, deneyimlerinden gelen bir söz gibi geliyor.

“Babam bizi severdi,” diye devam ediyor. “Ama o bir aziz değildi. Annemi aldatıyordu. Sürekli.”

Onu aldatırken ilk yakalayanın ben olduğumu bilse ne düşünürdü acaba? Jack'e anlattım ve annesine söylememeyi o karar verdi. Ona gitmesini söyledim ama bu bana düşen bir şey değildi.

“Tamam,” diyorum. “Seni utandırmayacağım.” Gözlerini kırpmıyor.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Bana bir an fazla uzun süre bakıyor, sanki daha uzun bir argüman hazırlamış da şimdi nereye koyacağını bilemiyormuş gibi. Ama cesareti yerine geri geliyor. “Peki ya skandal? Ya da Grace Astor?”

Ödevini yapmak için zamanı olmuş. “Bunun için endişelenmene gerek yok. Ben hallediyorum. Kimse beni bir daha o şekilde ifşa edemez

."

Kendimi bir daha asla o duruma sokmam. Aramızda bize oyun oynayan bir köstebek var, ama bu benim hatamdı. Dikkatsiz davrandım. Ve o kadar tanınmış bir kadınla birlikte olmamalıydım.

Elodie beni izliyor, tepkimi inceliyor. "Hâlâ onunla görüşüyor musun?"

Tetikte olan gözleri bana hiçbir şey vermiyor. Duygularını kontrol altında tutmakta neredeyse benim kadar iyi, bu yüzden gerçekten merak ettiği için mi soruyor, yoksa pratik nedenlerden dolayı mı bilmek istiyor, anlayamıyorum. Sanki Grace'e rastlarsa diye önceden haber almak istiyormuş gibi.

"Bilmek istemediğini sanıyordum." Başımı eğip ona sert bir bakış attım.

"Bu farklı. Bu bilinen bir skandal. Eğer evleneceksek, insanların senin hala onunla görüştüğünü düşünmesini istemem."

Haklısın. "Düşünmezler. Ve onunla görüşmüyorum. Üç dört hafta sonra evleneceğiz. O zamana kadar skandal unutulmuş olacak."

Yüzü soldu. "Üç dört hafta mı? Düğün için mi?"

"Evet." Bu zaman diliminin onu şok edeceğini zaten tahmin etmiştim, o yüzden şaşırmadım. "Hızlı hareket ederim."

"Kesinlikle öyle." Kaşlarını çatı. "Bu kadar hızlı bir düğünü nasıl açıklayacağız?"

"Ekibim halk için yeni bir hikaye yazacak." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, halkın benim istediğim şeyi düşüneceği anlamına geliyor. Nişan için hazırlık yaparız, sonra da düğün. Her şey doğal görünecek. Altara çıktığımızda kimse Grace Astor'un adını hatırlamayacak. En azından benimle bağlantılı olarak." Bu doğru. Evet, fısıltılar devam edecek, ama doğru miktarda parayla, insanların görmesini istediğin resmi çizebilirsin.

Elodie bunu düşünür. "Tamam. Sanırım bu işe yarar." "Son olarak ne var, küçük kuzu?"

Bunca zamandır sakın kalmıştı, ama bir anda tavrında bir değişiklik oldu. Ellerine baktı, sonra tekrar bana, ve gözlerinde gizleyemediği bir rahatsızlık vardı.

"Tüp bebek tedavisi olmak istemiyorum." Sesi daha sessiz. "Ben... bir sözleşme için vücuduma bu kadar ağır bir yük bindirmek istemiyorum."

Parmakları kucağında birbirine dolanıyor. Bana tam olarak bakmıyor ve söylemeye cesaret edemediği şeyi anlıyorum: onu sevmeyen bir adam için bunu yaşamayacak.

Bu da demek oluyor ki... çocuk sahibi olmanın tek seçeneğimiz *doğal* yoldan.

Bu düşünce aklıma geldiği anda boynuna bir kızarıklık yayıldı.

Onunla yatmanın içimdeki bir şeyi mahvedeceğini bir süredir biliyordum, bu yüzden onu "sikilmeyecekler" listesinin en başına koydum.

Şu anda bu konuda ne durumdayım?

Mirasım tehlikede. Miras, bu odada oturmamızın sebebi. Ama o haklı; vücudunu bu kadar sert bir şeye maruz bırakmamalı. Bu artık sadece şartlar ve koşullarla ilgili değil. Bu onunla ilgili.

Ona dokunma fikri — kulüpteki öpücüğün ötesine geçme fikri — içime sinmiyor. Ama bu fikir, olmaması gereken şekillerde zihnimde yayılıyor, ben onu durduramadan derimin altına sızıp karanlık arzularıma giriyor.

Gözlerim acımasızca üzerinde dolaşıyor, boğazındaki kızarıklığı ve ellerindeki hafif titremeyi yakalıyor.

Onun vücuduna sahip olduğumu ve dokunuşuma boyun eğdiğini hayal ediyorum. Bu cazibe, bir aslanın önüne fare sallamak kadar baştan çıkarıcı.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum, ama onun da bunu düşündüğünü görebiliyorum.

Sanki *bu* istek onun için en önemli şartmış gibi bana bakıyor, ama kaç sınırı aşmamız gerekeceğini anlıyor. "Tamam," diyorum, onu bu ızdıraptan kurtarıyorum, ama cevabım düşündüğümden daha ağır basıyor.

Ben neye bulaşıyorum böyle?

Teşekkürler, baba. Sen gerçek bir sert adamsın.

Elodie'nin yanakları kızarıyor ve rahatlamış olmaktan çok şaşkın görünüyor, ama rahatlama birkaç saniye sonra geliyor.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum, konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirerek.

O tereddüt eder. "Evet. Şey... senden bu kadar mı? Bunu yapıp yapmayacağımızı bana ne zaman söyleyeceksin, bir tarih falan var mı?"

"Şimdi." Elimi koltuğun koluna koyuyorum. "Seni şimdi seçiyorum."

Nefes alış, şöminenin üzerindeki saatin tik taklarıyla aynı ritimde hızlanır. "Oh... teşekkürler." Kararsız görünmesi haklıdır, çünkü eminim o da neye razı olduğunu tam olarak bilmiyor.

"Avukatlarıma bir sözleşme hazırlatacağım. Yarın eline geçecek." Viski bardağını bitirip dolabın üzerine koyuyorum. "Bu arada, eşyalarını topla. Yarın akşama kadar taşınmanı istiyorum."

"Yarın akşama kadar mı?"

"Evet. Eşyalarını toplamaları için adamlar göndereceğim."

Ağzını açıp kapattı, sonra kekeledi. "Tamam. Yapabilirim."

"Güzel."

"O zaman evleniyoruz galiba." Zavallı kız. Sesi, cenazede yas tutan birinden pek de farklı gelmiyor.

"Evet, evleneceğiz."

Ayağa kalkar, verandada yaptığı gibi paltosunu düzeltir ve ben bu hareketi şimdi anlarım. Kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyaç duyduğunda yaptığı şeydi bu.

"Gitsem iyi olacak. Yarın görüşürüz. Ya da... ne zaman olursa." Başını eğip kapıya doğru döner.

Ben de ayağa kalkıyorum, ama merak ettiğim bir şey var. "Elodie."

Durur ve bana döner.

"Neden evet dedin?" Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve o donar, gerginlik geri döner. "Bariz maddi faydanın dışında. Neden?"

Bana uzun bir süre baktı ve gardını indirdi, içimdeki kaosu görmeme izin verdi.

"Bu halimden bıktım," diyor. "Uyanma zamanı. Hayal dünyasından çıkıp farklı bir şey deneme zamanı. Bu, daha önce yaptıklarımın daha iyi sonuç verebilir."

"Daha önce ne yapıyordun?" Neden sorduğumu bilmiyorum.

"Hayal kurdum." Bu kelime, sanki artık ona ait değilmiş gibi, kırılgan bir şekilde ağzından çıkar.

Neredeyse üzülüyorum. Gömdüğü hali, benim sevdiğim haliydi.

O, her ne olursa olsun, hala bir şeylere inanması gereken insanlardandı.

Şimdi ise kırılmış gibi geliyor. Benim kadar kırılmış.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum ve bunun beni neden rahatsız ettiğini sorgulamaktan vazgeçiyorum.

Elodie bana kısa bir gülümseme atıyor, sonra gidiyor. Sesini duyamayana kadar ayak seslerini dinliyorum, sonra ev yine sessizliğe bürünüyor.

Bir viski daha doldurup az önce kazandığım zaferi düşünüyorum.

Kendime bir eş edindim. Bunun Jack'in küçük kız kardeşi olacağını kim tahmin edebilirdi?

Benim için yasak olan kız. Artık o benim.

Bölüm 16

Elodie

Kollarımda bir kutu ile yeni yatak odama giriyorum ve kapının hemen içinde duruyorum.

Odanın ortasında yumuşak saten çarşaflarla örtülü bir çift kişilik yatak duruyor. İki duvar boyunca uzanan gömme raflar, yıllardır kutularda sakladığım tüm kitapları barındırmaya hazır. Duvarlar, evin geri kalanını kaplayan koyu tonlardan farklı, ipeksi krem desenli duvar kağıdıyla süslenmiş.

Her şey bakımlı ve olağanüstü güzel görünüyor.

İçeriye birkaç adım daha atıyorum, her şeyi bir anda gözümün önüne sığdırmaya çalışırken bakışlarım odanın içinde dolaşıyor. Solumda açık bir kapı var, mermer tezgahları ve cam duşakabini olan bir banyo görünüyor.

Diğer tarafta ise, doldurulmayı bekleyen boş askılar ve çekmecelerle donatılmış bir giyinme odası uzanıyor.

Tanrım, oda benim tüm dairemnden daha büyük ve göz alıcı lüksü, Dorian'ın teklifini neden kabul ettiğimi bana hatırlatıyor.

Skylar ve ben on dakika önce geldik. Eşyalarımın çoğunu, çoğunlukla kitapları taşıyan nakliyecilerin hemen arkasındaydık.

Kişisel eşyalarımı ve okulda ders planlarım için kullandığım defterleri biz aldık.

Skylar aşağıda evi geziyor. Ben de aynısını yapacağım ama önce kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu.

Kutumu şifonyerin yanına koydum ve yeni hayatımın ilk anlarını sindirirken derin bir nefes aldım.

Bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyorum, ama şu anki durum fena değil. Bu iyi bir şey.

Son derece gerginim, o kadar gerginim ki midem durmadan altüst oluyor, ama şu ana kadar hiçbir şey çok kötü gelmedi.

Kardeşimin eski en iyi arkadaşı olan Dorian Vale ile evlenmeyi kabul ettiğim ve onun çocuklarını doğurmayı kabul ettiğim düşünülürse, bu çok şey ifade ediyor.

Sanırım felaket bir durumu daha az kötü bir durumla takas ettim. Ölü olmadığım için mutluyum. Geçen hafta yaşadığım hayat, yaşanacak bir hayat değildi.

Yine de önümdeki yolun zorlu olacağını biliyorum. Ve Dorian'ı bir dahaki sefere ne zaman göreceğimi bile bilmiyorum.

Bir adım daha atamadan cebimdeki telefonum titredi. Telefonu çıkardım ve ekranda milyonuncu kez Jack'in adı belirdiğinde kaşlarımı çattım. Tıpkı önceki tüm aramalarında olduğu gibi, bu aramayı da sesli mesaja yönlendirdim.

Onunla konuşmak istemiyorum. Tartışmak istemiyorum ve kimsenin beni ikna etmesine ihtiyacım yok. Kararımı verdim ve beni geçen hafta yaşadığım cehenneme geri sürüklemek isteyen herkes cehenneme gidebilir.

Ayrıca, bu sabah itibariyle, bir sözleşmeye bağlıyım.

Birkaç saat önce Dorian'ın teklifini resmen imzaladım. Asistanı Albert'i, sözleşmeyi ve bir sürü başka evrakı teslim etmesi için gönderdi; bunların arasında aklımı başımdan alan bir gizlilik anlaşması da vardı. Her şey beni bağlamak için tasarlanmıştı ve ben hepsini kabul ettim.

Yukarı taşıdığım kutuda tüm belgelerin birer kopyası var. Onları daha sonra tekrar gözden geçireceğim. *Düzgün bir şekilde.*

Bu sabah önemli maddeleri ve belirli zaman çizelgelerini öğrenecek kadar okudum.

Bir maddenin beni hazırlıksız yakaladığını itiraf etmeliyim.

Taraflardan hiçbirisi, diğerine kişisel veya kamuoyu önünde utanç verecek ilişkiler kurmayacaktır.

Dorian, beni de dahil etmek için isteğimi kendi lehine çevirmiş olsa da, buna gülümsedim. Karşılığında aynı güvenceyi istemesi adil ve anlaşılabilir bir şeydi. Ama benim için endişelenmesine gerek yoktu. Evliliğim dışındaki kimseyle birlikte olamazdım. Evlilik gerçek olmasa bile.

Bunu aldatma olarak görürdüm, ki bu benim öğrendiğim bir şeydi.

Babamdan hiçbir farkım kalmazdı, ama annemin aksine, Dorian umursamazdı.

Raflara doğru yürüdüm ve parmaklarımı kenarlarında gezdirdim.

Dorian Vale gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Sanki ruhu yokmuş gibi, hiçbir şekilde duygu gösteremiyordu. Dark Odyssey'deki o öpücük ve Marcus'a davranış şekli olmasaydı, buna inanırdım.

Bu, gerçekten birlikte olmak istediği kadınlara karşı nasıl davrandığını merak etmeme neden oluyor. Grace gibi kadınlara.

Ama yine de, Grace Astor her moda dergisinin kapağına çıkacak bir görünüme sahip. Herhangi bir Hollywood yıldızına rakip olabilecek bir zarafete sahip. Elbette, Dorian bile onunla birlikte olmak istemişti.

Raflardan uzaklaşıp pencereye doğru yürüyorum. Camın ötesinde kumsal uzanıyor, soluk kumları ve mavi suları kıyı şeridini süslüyor. Bu manzara huzur verici olmalı, ama değil.

Gazeteler hâlâ Dorian ve Grace'den bahsediyor. O skandalı kaçırmış olmam, ruh halim hakkında her şeyi anlatıyor.

Dorian bana bunu anlattıktan sonra eve gidip araştırdım. Ayrıntılar hemen ortaya çıktı ve onun itibarından neden endişelendiğini anlayabildim. Ve babasının neden öfkelenildiğini de.

Basın, Grace ile olan ilişkisinin, kocası Montgomery Astor'a —New York'un altın azizi— kalp krizi geçirmesine ve ölümüne neden olduğuna inanıyordu.

Dorian'ın ölümünden sonra Dorian ve Grace'in görüştüğünü bildiren başka haberler de gördüm, ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Dorian'ın dediği gibi, o halkı istediği her şeye inandırabilir.

Bunun benim için de işe yarayacağından pek emin değilim. İnsanlar aptal değil. Bana bir bakış atacaklar, Grace'e hiç benzemediğimi görecekler ve benim, işleri yoluna koymak için yaratılmış bir hile olduğumu anlayacaklar.

Telefonumu cebime geri koyarken Skylar odaya girdi. "Yine Jack mi?"

Gözlerimi devirdim ve yerimden kıpırdadım. "Evet. Onu tanırsın. Benimle konuşana kadar durmayacak." Bununla birlikte, hiç bu kadar önemli bir kavga yaşamamıştık.

Dudaklarının içini ısırır ve birkaç adım ötede durur. "Onunla ne zaman konuşacaksın?"

"Yakın zamanda değil." İç çekiyorum. "Şu anda onunla başa çıkamıyorum."

Yatağın kenarına oturuyorum. Yatak, eskisinin hiç yapmadığı bir şekilde altımda esniyor—batmadan yumuşak ve tüm yaylar...

"İyi misin?" Skylar endişeyle beni inceliyor. "İyiyim. Ama bir parçam biraz... bunalmış durumda."

Gizlilik anlaşmasında ona neler olduğunu anlatmama izin veren bir madde vardı, ama o da bir gizlilik anlaşması imzalamak zorundaydı. Beni yargılamadı, eleştirmede ya da Jack gibi çıldırmadı, buna da sevindim. Ama beni daha derinden endişelendiren şeyleri ona hiç anlatmadım. Çoğunlukla kararsız görünmek istemediğim için.

Skylar karşımdaki koltuğa geçip içine çöktü. Bacaklarını kendine doğru çekti, gerçek bir sohbeta hazırlanırken her zaman yaptığı gibi bacaklarını altına kıstı. "Bunalmış hissetmen normal, biliyorsun."

"Biliyorum. Sanırım sindirmek için çok fazla şey var." Avuç içlerimi yorganın üzerine bastırıyorum. "Bir de Dorian var. O benim kocam olacak. Ve çocuk sahibi olmamız gerekiyor." *Yakında.*

Dün gece buraya gelip taleplerimi dile getirmek gerçekten cesaret gerektiren bir şeydi. Tüm taleplerim benim için önemliydi, ama sonuncusu — IVF'ye hayır — beni en çok endişelendireniydi.

Dorian'ın kabul etmesine sevindim. Ciddi yan etkileri hakkında okumuştum ve gerekmedikçe vücudumu böyle bir şeye maruz bırakmak istemiyordum.

Ama öte yandan, bunun onunla yatmak anlamına geldiğini biliyordum. Sadece mantıklı davranmaya çalışıyordum. Ve şimdi isteğimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştım. Bebek sahibi olmaya çalışacak olsak da, teknik olarak anlamsız olacak bir seks ilişkisini nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Onunla bu şekilde birlikte olacağımı düşününce tüm vücudum kızarıyor ve bunun nasıl bir şey olacağını merak etmeden duramıyorum.

Onu öptüğümde, tadı karanlık gibiydi. O anı zar zor atlatabildim.

Skylar dikleşir, saçlarını omuzlarının üzerine atar. Bu hareket beni düşüncelerimden koparır.

"Bugün ondan haber aldın mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Beni bir an izliyor. "Her şeyin çok abartılı geldiğini biliyorum, ama hayatının tehlikeye girmesindense bunu tercih ederim. Marcus ve taleplerine daha fazla tahammül edemezdin."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Chloe'ye gelince..."

Elimi alnıma götürürüm. "O ismi duymak bile istemiyorum."

"Tatlım, bir noktada bununla yüzleşmen gerekecek. Onu öylece affedemezsin." Skylar'ın sesi nazik ama kararlı, tam da duymak istemediğim şeyleri söylediğinde olduğu gibi. "Polise şikayette bulundun mu?"

"Birkaç gün önce."

"Güzel. Bu bir başlangıç."

Öyleydi ve şu anda yapabileceğim en iyi şey, polisin işini yapmasına izin vermek.

Chloe'nin yaptıkları ve bana yaşattığı cehennem... Tanrım, göğsümde zehir gibi duruyor. Nefesimi derin nefes aldığımda göğsüm sıkışıyor ve bana varlığını hatırlatıyor.

O duygunun içinde yaşamak istemiyorum. Onu bir kenara itip biraz ara vermek istiyorum, belki o zaman boğuluyormuş gibi hissetmediğimde bununla başa çıkabilirim.

"Bu yeni bir başlangıç, Elodie." Skylar bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Ve bu sayede kariyerine odaklanabilirsin."

"Aynen öyle." Başımı sallıyorum.

"Keşke sesin daha iyi gelseydi." Beni baştan aşağı süzer. "Görünüşün ve sesin... hissiz."

Derin bir nefes alıp tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Zamana ihtiyacım var. Her şeyi kafamda oturtmak için zamana."

Skylar'a dönüp daha neşeli bir gülümseme deniyorum. "Gerginim, yorgunum ve Jack'le savaş halinde olmaktan nefret ediyorum."

"Bunların hepsi gayet anlaşılır. Ve eminim Dorian'la birlikte olmaktan da endişelisin." Gözlerimi kaçırmamamı sağlıyor. "Ona karşı derin hislerin vardı."

Tereddüt ettim ve bir an için yeniden on altı yaşında oldum. Aslında olmamam gereken bir üniversite partisinin koridorunda durmuş, odanın diğer ucundan Dorian Vale'i izliyordum. Onu isteyen bir grup kızla konuşuyordu.

Beni o partiye sokan Chloe'ydi. Dorian kızlardan birini yukarı çıkardığında oradan ayrıldım. Daha merdivenlerin tepesine bile çıkmadan kız onu öpmeye başladı. Beni izlediğimi görmedi. Gördü bile olsa, fark etmezdi. Umursamazdı.

"O geçmişte kaldı." Ses tonumu ölçülü tutuyorum. "Artık o kız değilim."

"Bir kontrol etsem iyi olur diye düşündüm." Skylar beni inceliyor. "O kısımdan bahsetmedin."

"Ben iyiyim. Konuşacak bir şey yok. Bu bir iş anlaşması. Bunu anlıyorum." Ve bununla barışmayı öğrenmem gerekiyor. O zamanlar ona karşı hissettiklerim geçmişte kaldı ve artık önemsiz. Bu, gelecekle ilgili.

Skylar bir an sessiz kalır, sonra şöyle der: "Senin için daha iyisini istediğimi inkar edemem. Seni ayaklarından kesip götürecek rüya gibi bir erkek bulmanı istedim."

Mizahsız bir şekilde gülüyorum. "Bunun gerçekleşmesinin tek yolu rüyalarımda *olur*."

Kaşlarını çatıyor. "Ah, Elodie. Üzgünüm."

"Hayır. Üzülme." Onu teselli ediyorum. "Bu benim için ikinci bir şans ve isteyebileceğimden çok daha fazlası." Odayı işaret ediyorum ve ikimiz de bu lüksü içimize çekiyoruz.

"Buna karşı çıkamam. Sanki bir oteldeymişim gibi hissediyorum. Rüyadaki bir otelde."

İkimiz de güldük. Bu iyi hissettiriyordu, özgürleştiriciydi.

"Dorian'ın burada tek başına yaşadığına inanamıyorum." Etrafıma tekrar bakındım. Burası bir aile evi, ama Dorian gibi erkekler böyle şeyler için ev almazlar.

“Komik. Onu şehirdeki bir bekar evinde hayal etmiştim.”

“Ben de öyle.”

“Peki, zaman çizelgesi nasıl görünüyor?” O öne doğru eğilir, gözleri heyecandan parıldar.

“Düğün muhtemelen birkaç hafta sonra olacak.”

Skylar’ın ağzı bir tarafa çekilir. “Biraz hafta mı? Bu gerçekten çok çabuk.”

“Evet. Hâlâ bunu kafamda oturtmaya çalışıyorum. O zamana kadar kamuoyuna karşı rolümüzü oynamalıyız. Doğru görünüşleri, doğru hikâyeleri, doğru fotoğrafları sunmalıyız. Düğünden sonra üç ay boyunca Dorian’ın babasını memnun etmeliyiz. Hangisi beni daha çok tedirgin ediyor, emin değilim.”

Jeremiah Vale bana karşı her zaman nazik olmuştur, ama imparatorluğunu demir yumrukla yöneten sert bir adamdır.

“Endişelenmemeye çalış. Eminim her şey yoluna girecek. Birkaç hafta içinde bir düğün organize edebilirsin. Benim ailemkinin iki haftada planlamıştı.” Bana başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı.

Ailesi hakkındaki bu ilginç detayı unutmuştum. Ama evlenmeye karar vermeden önce yıllarca birlikte oldukları için onlar için kolay olduğunu tahmin ediyorum.

“Ve tüm o alışverişi bir düşün.” Skylar heyecanla alkışlıyor ve ellerini sallıyor.

Gülümsüyorum. Beni neşelendirmeye çalışıyor. Ve işe yarıyor. “Sanırım bol bol alışveriş yapacağız.”

“Kulağa hoş geliyor.” Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, elimi tutup beni kapıya doğru çekiyor. “Ve başka ne var biliyor musun?”

“Ne?”

“Biz içindeyiz bu harika evde içinde bu bu Hadi keşfe çıkalım. Plajın nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyorum.” Kız kıkırdıyor.

Ben de gülümsüyorum. “Bence bu harika bir fikir.” “Hadi, gidelim. Ve sadece... tadını çıkar.”

Haklı. Sadece tadını çıkaralım. Bu kadar sıradan bir şey yapabileli çok uzun zaman oldu. En azından bir günlüğüne endişelerimi bir kenara bırakabilirim. “Gidelim.”

“Yaşasın.”

Beni kapıdan dışarı çıkarır ve merdivenlerden aşağı inerken, son birkaç ayı nasıl atlattığımı düşünürüm.

Eğer bunu atlatabildiysem, yaklaşan evliliğimin bana ne getireceği de umurumda değil.

Ve sadece katlanmayacağım. Bunu kendi lehime çevireceğim.

Dorian, anlaşmamızın karşılıklı olarak yararlı olacağını söylemişti. Artık bunun böyle olmasını sağlamanın zamanı geldi.

17. Bölüm

Dorian

“Bu tahminler doğru çıkarsa, gelecek çeyrekte yüzde yirmi getiri elde etmeliyiz. Bu hedefin altında kalmaya niyetim yok.” Babamın sesi, toplantı odasını keskin, kararlı ve kesin bir şekilde doldurdu.

Tüm gözler masanın başında oturan ona dikilmişti. Kimse —ben bile—o tahminlerden bahsederken gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemez.

Masada benimle birlikte yönetim kurulu üyeleri, kardeşlerim ve *Parker* oturuyor.

Gözümün ucuyla onun konsantre olduğunu izliyorum. Ne yazık ki, tam karşımda oturuyor.

Ne kadar pislik biri olsa da, iş söz konusu olduğunda ciddiye alıyor. Ve bunu söylediğime inanamıyorum ama işinde iyi. O pisiğin İngiltere’ye dönüp orada iyi olmasını istiyorum; orada onu göremeyeceğim ve bana tehdit oluşturmayacak.

Onun burada olmasından bile nefret ediyorum. Yönetim kurulu toplantımıza katılmak için hiçbir sebebi olmadığını iddia ederdim, ama babam buna *şiddetle* karşı çıkardı. Sonra, geçen gün yaptığı gibi, Parker’a *benim* işim verilirse, üst düzey meselelerden haberdar olması gerektiğini belirtirdi.

Bana söylenecek ne boktan bir şey. Hem de tam Parker’ın önünde, o da bana son derece kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu.

Bırak gülümsesin. Yapabileceği tek şey bu.

Toplantının sonunda babama Elodie’den bahsedeceğim. O zaman herkes öğrenecek ve yakında Vale ailesinin ikinci en büyük oğlunun evleneceği haberi yayılacak.

Elodie şimdiye kadar taşınmış olmalı. Albert bir saat önce imzalı sözleşmesini avukatlarıma teslim etti ve geriye kalan tek şey

. Sonunda kontrol yeniden benim elimde.

"Ashford sözleşmesini aldık. Doğru şekilde yönetirsek bize güçlü bir giriş noktası sağlar," diye devam etti babam. "Uygulamanın bu fırsatla uyumlu olmasını bekliyorum. Tereddüt yok. Hata yok. O sözleşmeyi herhangi biri getirebilirdi. Önemli olan şimdi onunla ne yapacağımız."

O sözleşmeyi herkes getirebilirdi...

Babam bunu söylerken özellikle bana bakmıyordu, ama sanki bana bir yumruk daha atmış gibi hissettim. Benim yerimin doldurulabilir olduğunu hatırlatmak için.

Niyeti bu olmayabilir, ama son günlerde, doğrudan ya da dolaylı olarak yaptığımız her konuşma, sanki savaş alanında gibi hissettiriyor.

Ashford sözleşmesini tek başıma ben aldım.

Genellikle Knox ve ben, yüksek profilli hisse senedi yatırım portföyleri üzerinde birlikte çalışırız. Ama onu fark eden bendim. İlk hamleyi yapan bendim. Elimizden kaçmamasını sağlayan da bendim.

O lanet sözleşmeyi başlangıcından kapanışına kadar takip ettim ve sonunda Vale Global imparatorluğuna katkıda bulunacak milyonlarca dolarlık bir anlaşma daha imzaladım. Deliler gibi çalıştım, ama babamın gözünde... Bunu herkes yapabilirdi.

Genelde pek bir şeyin beni rahatsız etmesine izin vermem, ama bunu duymak beni çok sinirlendiriyor.

Babam ellerini masaya koyar ve etraftaki herkese bakar. Bakışları bana takıldığında, sol gözü seğirir. Hâlâ sinirli olduğunun bir işareti.

Umurumda değil. Sanki hiçbir sorun yokmuş ya da hiç olmamış gibi ona bakıyorum. Eminim bu onu daha da sinirlendiriyordur.

Gözlerini başka yere çevirip konuşmaya devam ediyor. "İngiltere'ye gitmeden önce bu şirketin kendi kendine yürümesini istiyorum."

Oh, öyle olacak. Bunun için elimden geleni yapacağım. Bunun için, yeni görevime başladığımda yapacağım ilk şey, Parker'ı İngiltere'ye geri göndermek olacak; orada o ve babam sonsuza dek mutlu mesut yaşayabilirler.

O zamana kadar, bu yolculuğu sonuna kadar sürdürmem gerekiyor.

Beni bitiş çizgisinden ayıran dört ay var. Aşamayacağım hiçbir zorluk yok, ama bu seferki beni epey zorlayacak. Elodie Harper ile evlenmek kolay bir iş olmayacak.

Onun yanında farklı biriyim. Bunu kabul etsem iyi olur. Beni onunla gören herkes bunu biliyor. Bu, kendimden bile saklayabileceğim bir şey olmayacak. Ve beni endişelendiren de bu.

Bu durum, Levi'nin listesindeki kızlardan biriyle çıkmam gerekip gerekmediğini düşünmeme neden oldu. Ama bunu her düşündüğümde, Elodie'yi seçme nedenlerim ağır basıyor. Bunların hiçbirisi, onun yanında ne kadar farklı olduğumla ilgisi yok.

Onu istiyorum çünkü onunla olmak *bana* iyi geliyor. Bu kadar basit.

Babam yeni strateji atamalarını açıklarken, üzerimde bir bakış hissettim.

Parker.

Dönüp ona bakıyorum ve sessizce göz göze geliyoruz.

Kuzenim hakkında beni her zaman rahatsız eden tek şey, onu hiçbir zaman anlayamamış olmamdır. İnsanlar benim bir psikopat kadar soğukkanlı olduğumu söyler, ama Parker Vale bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

O, Hannibal Lecter ile lanet Joker'in birleşimi gibi. Belki o da benim için aynı şeyi düşünüyordur. İnsanlar beni anlayamıyor, bu yüzden benden uzak duruyorlar. Ama Parker her fırsatta benimle kavga etmeye çalışıyor.

Çocukluğumuzdan beri böyleyiz. O zamanlar annemle babamın boşanması yüzünden durum daha da kötüydü. Babam bizi bir süreliğine İngiltere'ye, dedemlerin yanına göndermek iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü; ama bu süre yıllara dönüştü.

Benim dışımda herkes için, annemle babam arasındaki çirkin ayrılıktan uzaklaşmak iyi bir fırsat olmuştu. Parker yüzünden.

Her fırsatı değerlendirip benimle alay ederdi ve o zamanlar annemin bize kötü davrandığı bir sır değildi. Parker, annemden olsun ya da olmasın, vücudumdaki her izi hedef olarak kullanırdı.

O, her şeyi onun için yapan, sevgi dolu bir aileden geliyordu. Babası — Richard Amca, babamın ikinci en küçük kardeşi — Parker'a her şeyi gümüş tepside sunmuştu. Lanet olasıca minnettar olmak yerine, bunu yüzüme vuruyordu.

Zulmü yıllarca sürdü, ta ki onu o kadar fena dövüp bir hafta hastanede yatmasına neden olana kadar. Onun

aptalca yorumlarına katlanabiliyordum, ama Levi ve Locke'a sataşmaya başladığında, kendimi kaybettim ve onu neredeyse öldürüyordum. Her ne kadar bana asi damgası vurulmuş olsa da ve ailesi bugüne kadar benden nefret etse de, akli başında olanlar yaptıklarımı anladı ve onun hak ettiğini bildi.

Şu anda ne haltlar dönüyor kafasında? Yine kendini benim ofisimde mi hayal ediyor?

Siktir et onu.

Parker sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi çenesini sıkar, bakışlarını keskinleştirir, sonra göz teması kurmayı bırakıp dikkatini babama geri verir.

Gözlerimi başka yöne çevirip düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Planlarım işliyor. Tek endişelenmem gereken şey bu.

Toplantı devam eder ve zaman, tırnakların kara tahtaya sürtünmesi gibi ağır ağır geçer, ama sonunda sona erer.

Herkes dışarı çıkarken ben geride kalıyorum. Knox çıkmadan önce bana bir bakış atıyor. Onunla daha sonra görüşeceğim.

Babama döndüğümde o zaten bana bakıyor. Ayakta duruyor, ben de ayağa kalkıyorum.

"Bir dakika konuşabilir miyiz, lütfen, baba?" Sesimi sabit tutuyorum, önemli bir şey söyleyeceğimi açıkça belli ediyorum.

"Elbette." Bana merakla bakıyor, ama gözleri temkinli. Kavgaya hazır.

Belki de kavga ederiz. Seçtiğim müstakbel eşimin kim olduğunu duyduğunda mutlu olmayacak. Elodie'ye karşı bir şeyim yok; mesele onun bir Harper olması.

"Eşim olarak kimi seçeceğime karar verdim." Gülümsüyorum.

Gözleri büyür ve yüzündeki ihtiyatlı ifade kaybolur. "Öyle mi?"

"Evet."

"Peki, beni merakta bırakma. Şanslı bayan kim?" Meraklanmış ve itiraf etmeliyim ki, rahatlamış görünüyor.

"Elodie Harper."

İlk başta yüzü aydınlanır, ama kendini toplar ve tanıdığı anda gülümsemesi kaybolur.

Vücudu gerilir, omuzları eskisinden daha gergin olur. "Dorian." Adımı söylerken sesi alçalır, her hecede

“Lütfen bana Cole Harper’ın kızı Elodie Harper’dan bahsettiğini söyleme. Jack’in kız kardeşi.”

"Evet. Tam olarak onu kastediyorum."

Babam, sanki gerçekten aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bana bakıyor. “Hayır. O olmaz. Başka birini bul.”

Gördün mü, haklıydım. Bu konuda kesinlikle kavga edeceğiz. “Hayır, başkasını bulmayacağım *baba*. Onunla evleneceğim.”

“Elodie’nin iyi bir kız olduğuna eminim, ama başka birini bulmalısın.”

“Hayır dedim.” Sesimi onunki kadar sert tutuyorum. “Seçtiğim kişiyi onaylayan gerektiğini hiç söylemedin, sadece bir seçim yapmam gerektiğini söyledin. Şimdi seçimimi yaptım.”

Tartışmaya başlamak üzereydi ama kendini durdurdu. Haklı olduğumu biliyordu.

Derin bir kaş çatışı yanaklarını kızarttı. “Seninle her zaman bir sorun var, değil mi?”

“Hayır, baba. Sadece sen öyle düşünüyorsun.”

“Sana temin ederim ki sadece ben değilim.” Burun delikleri genişliyor ve omuzlarını dikleştiriyor.

“Eh, görünüşe göre benim için önemli olan tek görüş seninkisi.” Bunu yarı ciddiye yarı şaka söylüyorum ve o da bunu biliyor.

"Neden o, Dorian? Başka herhangi birini seçebilirdin. Kardeşlerin görüşmeler yaptı. Levi'nin bir listesi var gibi görünüyor. Neden o?"

"Neden o olmasın?"

Bana ifadesiz bir bakış attı ve onu suçlayamıyorum bile.

Neredeyse on yıl önce, Harper soyadı, babam gibi bir adamın onayını almak için yeterli olurdu. İşleri battığında büyük bir heyecan yarattı ve çevremizdeki birçok kişi Vales’lerin neden yardım etmediğini merak etti.

Cole Harper ölüm döşeğindeydi ve oğlu Jack işleri devralmaya hazırды, ama Cole son nefesini verdiği gün iş de sona erdi.

Jack ve Catherine’i birlikte yakaladığımı duyanlar, ailemin yardım etmemesinin sebebinin bu olduğunu varsaydılar. Ben de onların, Elodie dahil *hepsinin*, buna inanmasına izin verdim.

Bu doğru değildi. Gerçek daha derinde yatıyordu ve sadece bir avuç insan bunu biliyordu. Benim sayemde.

Babam da o insanlardan biri. "O, ailesinden biri değil," diye devam ediyorum.

"Biliyorum. Ama her şeyin ters gitme ihtimalinden endişe duyuyorum. Harper ailesine gelin gitmek, geğmişi yeniden gündeme getirecektir."

"Geğmiş geğmişte kaldı." Ve insanlar ağısından Harper's Enterprises'in kaybı üzücü bir hikayeydi.

"Yine de, bu durum insanların şu anda ihtiyacın olmayan şekilde konuşmasına neden olur. Zaten bir skandalın ortasındasın. Neden bir başkasına kapı ağasın ki?"

"Sanki bir şey olmuş gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını daha da çattı. "Öyle insanlarla birlikteyken, *her zaman* bir şeyler olur "Olacak." "İnsanlar" derken Jack'i kastediyor. Ve haksız da değil.

"O benim seçimim, baba. *Hiçbir şeyin* olmamasını sağlayacağım."

Hareketsiz kalır, bir an beni inceler ve bakışları, sanki yüksek sesle söylemeyeceği bir şeyi tartıyormuş gibi üzerinde durur. Beklemediği bir şey gördüğünü anlayabiliyorum ve bana daha fazla talepte bulunamayacağını bildiği için, yapabileceği tek şey bir adım geri çekilmektir.

"Bundan emin misin?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Eminim. Aslında bu mükemmel. Beni iyi gösterecek saygın bir kadınla birlikte olmamı istemiştin. O ikisini de yapabilir. O bir lise öğretmeni. İnsanlar araştırırsa, geğmişimden bir kadın bulacaklar. Birlikte büyüdüğüm bir kız." Bunu daha önce düşünmüştüm ve mükemmel bir hikaye uydurdum. "İnsanlara yıllardır ara sıra görüştüğümüzü ama ailelerimiz arasındaki gerginlik yüzünden bunu resmileştirmediğimizi söyleyebiliriz. Grace ile olan olay beni Elodie'ye geri itti ve ben de zaman kaybetmeyi bırakıp, ani bir düşünle bunu kesinleştirmeye karar verdim."

Babamın yüzü şaşırtıcı bir şekilde aydınlandı. "Bu kesinlikle işe yarar ve ortalığı yatıştırır."

"Öyle olur."

"Peki. Hoşuma gitti."

Onun onayını duymak, hoşuma gitmeyen bir şekilde omuzlarımdaki yükü kaldırıyor. Bu, onun üzerimde ne kadar büyük bir gücü olduğunu gösteriyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

“Öyle. Ama üç aylık deneme süresini unutma.” Çenesini kaldırıp bana dik dik bakar. “O süre içinde herhangi bir şey olursa, biter Dorian. Sana başka şans vermeyeceğim. Verirsem, şirketin çıkarlarını göz ardı edip oğlumu kayırıyormuşum gibi görünür. O zaman COO pozisyonu Parker’a gider.”

Başımı eğiyorum, ama bu ültimatomdan nefret ediyorum. “Bunun için endişelenme.”

Gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzer. “Peki ya Grace? Umarım o artık ortada yoktur.”

“Çıktı.”

“Harika. Öyleyse yine aynı fikirdeyiz gibi görünüyor.” Bana kısa bir baş sallama yapıyor. “Köstebeğe ilgili başka haber var mı?”

“Henüz yok. Adamlarım hâlâ araştırıyor.” Salvatore’nin işini titizlikle yapacağına güveniyorum, ama bu kişiyi henüz tespit edememiş olması, izlerini o kadar iyi örtmüş olduklarını gösteriyor ki, bir mafya patronu bile onları bulamıyor. Ama bulunacaklar. Öyle ya da böyle. Bu iş bitene kadar rahat etmeyeceğim.

“Beni haberdar et.”

"Tabii." Tekrar başımı salladım. "Görüşürüz."

“Görüşürüz. Sanırım tebriklerimi de iletmeliyim.” Elini uzatıp benimkiyle tokalaşır.

Elini sıkıca sıkıp dışarı çıkıyorum.

Giderken beni izliyor. Planımdan tam olarak emin olmadığını biliyorum, ama en azından onun en önemli talebini yerine getirdim. *Evlilik.*

Benim gibi bir adam için evlilik, alternatif bir boyutta yabancı bir topraklara girmek gibidir. Ama bunu başaracağım.

Ofisime doğru ilerliyorum, ama kapının aralık olduğunu fark edince adımlarım yavaşlıyor. İçeride biri beni bekliyor — bu, ölüm fermanı demek. Kardeşlerim bile benim iznim olmadan oraya girmezler.

Geçen gece Elodie bir istisnaydı. Sekreterim onu oraya göndererek doğru şeyi yaptı.

Elodie’nin evde olduğunu bildiğim için, içeride kim varsa başını belaya sokuyor demektir.

Parker. O olmalı.

Ama içeri girdiğimde yanıldığımı anlıyorum.

Parker değil.
Jack.

Bölüm 18

Dorian

Jack pencerenin yanında duruyor, sırtı bana dönük, elleri ceplerinde.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, baştan aşağı siyah giyinmiş.

Bana dönüyor ve birbirimize baktığımızda sanki hiçbir şey değişmemiş gibi geliyor. Ama değişti. O kadar çok şey değişti ki, artık aynı insanlar değiliz.

Arkamdan kapıyı kapatıyorum. Sessizlikte kapının kapanma sesi keskin bir şekilde duyuluyor.

En son bu ofiste birlikte durduğumuzda, arkadaşlığımızı sonlandırmıştık. Benden yardım istemek için gelmişti, ama ben onu reddedip yirmi yıllık arkadaşlığımızın kapısını kapatmıştım.

Bundan bir hafta önce, onu Catherine ile yatakta yakalamıştım.

O zaman dostluğumuzun resmi olarak sona ermemiş olması garip.

İstem dışı olarak zihnim o anlara geri dönüyor.

Onu, onu ve aramızdaki yalanları düşünüyorum.

İkisi de aynı hikayeyi iki kez anlatmadı. Aralarındaki ilişkinin ne kadar süredir devam ettiği konusunda değil. Ne zaman başladığı, ne zaman bittiği konusunda da değil. İkisine de hiç inanmadım.

Hâlâ da inanmıyorum.

Zaten önemi de yoktu.

Asıl berbat olan şey, Catherine ile benim ilişkimizin başından beri sona ermeye mahkum olmasıydı.

O, benim ona asla veremeyeceğim bir şey istiyordu. Bunu, onları yakalamadan çok önce anlamıştım.

O an sadece her şeyi bitirdi. Asıl kaybım Jack'ti.

Çok az kişinin bana yakınlaşmasına izin veririm. O bir istisnaydı. Elbette, birlikte büyüdük, bu yüzden daha kolaydı, ama onu

kardeşlerimden biri gibi görüyordum.

Elodie bugün erken saatlerde sözleşmeyi imzaladı. Aslında onun beni görmeye gelmesi gayet mantıklı.

Bir ara karşılaşacağımızı tahmin ediyordum. Ama şimdi değil. Ve burada değil.

"Sekreterin beni içeri aldı," diye konuştu sonunda.

"Hayır, o yapmadı. Sana beklemeni söyledi." Elena tam da bunu yapardı, özellikle de ona karşı. Jack'i tanır. Benim sekreterim, daha yeni başladığım günlerden beri.

Jack başını eğdi ve neredeyse gülümsedi. "Beklemek istemedim."

Tipik Jack. Bazı şeylerin asla değişmediğini görebiliyorum. Sanki sınırlar onun için yokmuş gibi her zaman sınırları aşıyor.

Odanın içine doğru ilerliyorum, bakışlarım onu baştan aşağı süzüyor. Garip görünüyor. Daha zayıf. Sanki yıllar ona pek iyi davranmamış gibi.

Onun yaşam tarzını düşününce, bu beni şaşırtmaz.

Birkaç adım ötede duruyorum ve bir saniye boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. "Ne istiyorsun, Jack?" Lafı dolandırmayı reddediyorum.

Ağzı seğiriyor ve gerginlik yeniden başlıyor. "Elodie hakkında konuşmak için burada olduğumu biliyorsun."

"Onun neyi var?" Soğukkanlılıkla gözlerine bakıyorum.

Nasıl davranacağına karar vermeye çalışır gibi burnundan nefes verir. "Sana kızmak istiyorum," der. "Ama buna hakkım yok. Elodie'ye gerçekten çok büyük bir yardımda bulundun."

Tereddüt etmiyorum. "Haklısın. Ve bana kızmaya hakkın yok."

Çenesi gerilir, ama karşı çıkmaz. Bu konuda değil. "Evlilik mi, Dorian?"

"Evet."

"Onun daha kolay yolu seçeceğini biliyordun." "Sence bu kolay yol muydu?" diye soruyorum düz bir sesle.

"Elbette öyleydi. Sana borcunu ödemek için iki işte çalışmak yerine. Evet, kesinlikle, bu kolay yoldu," diye öfkeyle söylüyor. "Neden başka birini seçemedin ki?" Sesi babamın yankısı gibi geliyor, ama babam bu kadar acımasız konuşmazdı.

"Ona bir seçim şansı verildi. O da seçimini yaptı."

Olan biteni bilen herkes arasında, gizlilik anlaşması imzalamayan tek kişi oydu.

Ama onun için endişelenmiyordum. Mesele sadece ben olsaydım durum farklı olurdu, ama Elodie söz konusu olduğunda, onun adını lekelemezdi. Üstelik tek bildiği şey krediydi. Dark Odyssey'deki müzayededen ve kız kardeşini fiilen satın aldığımdan haberi yoktu.

"Ona böyle bir teklifte bulunmamalıydın." Derin bir nefes alıp devam etti. "Sınırı aştın."

"Öyle mi?" Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

"O senin gibi erkeklere alışık değil," diye ekledi. "Sen, bu dünya"—ofisi eliyle belirsiz bir şekilde işaret etti—"onun için değil. Ve servetten bahsetmiyorum. Kadınlarınla, uşaklarınla ve skandallarınla yaşadığın hayattan bahsediyorum."

"Peki onun için en iyisinin ne olduğunu *sen* biliyor musun?" diye karşılık veriyorum, ses tonum soğuk olsa da.

"Ben onun ağabeyiyim. Elbette onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Ve o da sen değilsin. İkimiz de biliyoruz ki, işleri farklı şekilde halledebilirdin. Lanet olsun, yüz yirmi bin dolar senin için cep harçlığı bile değil."

"Yani ona bedavaya yardım etmem mi gerekirdi?" Başımı yana eğiyorum.

"Öyle demiyorum." Elini yumruk yapıp bir adım öne atıyor. "Demek istediğim, işleri *farklı şekilde* halledebilirdin. Eğer ona zarar verirsen..."

"Yapma," sözünü kesip başımı sallıyorum. "O konuyu açma bile." Gözlerini sabit bir şekilde izleyerek, uyarımın etkisini hissettiriyorum.

Hareketsiz kalır, ama öfkeden köpürmektedir. Bana saldırmak istediğini biliyorum, ama para yüzünden kendini tutuyor. Çünkü o yokken ben kız kardeşinin yanındaydım.

"Onu incitecek olan ben değilim," diye devam ettim, sesim artık daha alçaktı ama kararlılığım azalmamıştı. "Ne olursa olsun, o kişi ben olmayacağım."

Yüzünde bir şey parladı. Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

Geçmiş yad edip onun yaptıklarını tekrar gündeme getirmemize gerek yok.

"Haklısın," diye mırıldanıyor, anlıyor. "Yine de, umarım bunu içten söylüyorsundur."

Cevap
vermiyorum.
Cevap vermeme
gerek yok.

Yine kıpırdanıyor, artık huzursuz. "Sanırım vicdan azabı çekiyorsun. Belki de geçmişı telafi etmeye çalışıyorsun."

"Hayır," diye cevap veriyorum, onu şok ederek. "Değilim."

Derin bir nefes alır ve bana soğuk bir bakış atar. "İnanılmazsın. Sen yardım edebilirdin, ama biz her şeyimizi kaybettik. En ufak bir pişmanlık bile duymuyorsun."

"Hayır, Jack. Hissetmiyorum." Sert bir söz, biliyorum, ama gerçek bu. Jack hiçbir zaman yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmedi. Ben de onun yerine üstlenmeyeceğim.

"Bundan hiç memnun değilim." Dişlerini sıkıyor. "Sen, benim küçük kız kardeşimle."

"Küçük kız kardeşin yetişkin bir kadın. Ve beni seçti." Ses tonum onu susturur.

Çenesini sıkarak başını salladı. "O zaman sanırım söyleyecek başka bir şey yok."

"Hayır. Aslında yok."

"O senden daha iyisini bulabilir, Dorian Vale. Keşke bulsaydı." Alaycı bir gülümsemeyle başını dik tutarak yanımdan geçip kapıdan dışarı çıkıyor.

Onun gidişini izliyorum.

Kapı açılır. Kapanır. Ve bir anda, gitmiştir.

Bir an orada durup, onun durduğu yere bakıyorum, gerginlik sanki henüz onu yakalamamış gibi odada asılı kalıyor.

Sonra yavaşça nefes veririm, zihnim bu karşılaşmayı çoktan bir kenara itmiştir.

Halletmem gereken daha önemli şeyler var. Jack

Harper onlardan biri değil.

Uzun zaman önce onlardan biri olmaktan çıktı.

Öte yandan, kız kardeşi listenin en başında yer alıyor.

Yakında karım olacak *kadın*.

Bölüm 19

Elodie

Ev artık daha sessiz.

Gece birkaç saat önce çöktü.

Çalışanların çoğu gitmiş, kutularımın hepsi odamda ve çoğu açılmış durumda. Gün, her şeyin durup nefes aldığı o doğal duraklama noktasına gelmiş gibi görünüyor.

Skylar hava kararmadan önce gitti. Şaşırtıcı bir şekilde, oldukça iyi bir

Dorian'ın üç çalışanı var: yemek pişirip evi temizleyen yemek pişirip evi temiz tutan Joanne ve Vanessa ile bana sözleşmeyi getiren Albert. Diğer her şeyle o ilgileniyor.

Skylar ve ben evi keşfetmek için aşağıya indiğimizde, Albert bize neredeyse iki saat süren bir tur düzenledi; olimpik boyutlarda bir sonsuzluk havuzu, bir tenis kortu, özel bir plaj ve bir yelkenli tekneye sahip yedi yatak odalı bir malikane için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Bütün bunları düşünmek bile kafamı karıştırıyor.

Ama şu anda çevrem... sessiz.

Skylar gittikten sonra odamda eşyalarımı düzenliyordum. Joanne bana yardım etmeyi teklif etti ama ben kendim yapmakta ısrar ettim. Bu iyi bir dikkat dağıtıcı oldu. Neredeyse terapötik. Işıkları loş tuttum, deniz esintisinin içeri girebilmesi için çift kapıları açık bıraktım ve arka planda radyo hafifçe çalışıyor.

Dorian eve gelene kadar biraz iş halledebilirim diye düşündüm. Tabii eve gelecektse. Hiçbir fikrim yok. Hâlâ onunla konuşmadım. Ondan gelen her iletişim, ya Albert ya da Joanne aracılığıyla mesaj şeklinde geldi.

Sorun değil. Sanırım bu gece onu görmeyeceğim. Belki de ikimize de biraz mesafe vermek en iyisidir — daha doğrusu *bana*. Sanırım bu, ayrı hayatlara alışmamıza da yardımcı olur. Her ne kadar her zaman öyle yaşamış olsak da.

Sadece neler olup bittiğini daha iyi anlamak için onu görmek istedim. İki gün sonra işe döneceğim ve bu hafta bir planımız olup olmadığını bilmek istiyorum. Sanırım eninde sonunda öğrenirim.

Artık aynı evde yaşıyoruz. Onu hiç görmeyeceğim değil ya

Paketlediğim kutuyu kapatıp ayağa kalkıyorum. İçinde ihtiyacım olmayan ihtiyacım olmayan şeylerle dolu. Geçmişten kalan şeyler. Muhtemelen atmam gereken ama kendimi atmaya ikna edemediğim şeyler.

Annemin eski, yıpranmış bahęe eldiveni gibi.

Üzerinde kocaman bir delik var ve her zaman atılması gereken bir şey gibi görünüyordu. Ama hala annemin kokusunu taşıdığını düşündüğüm için saklıyorum.

Bazen, kendimi gerçekten çok kötü hissettiğimde, onu bulur, ona bakarım ve bu beni neşelendirir.

Bu düşünceyle onu kutudan çıkarıp, odada saklamak istediğim kutuya geri koyuyorum.

Annem fiziksel olarak yanımda olmayabilir, ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Ve bu, hala onun kokusunu taşıyan bir şeyi yanımda tutmak anlamına geliyorsa, o zaman tam da bunu yapacağım.

Odadan çıkıp tavan arasına doğru yol alıyorum. Albert, ihtiyacım olmayan her şeyi oraya koymamı söylemişti.

Merdiven sahanlığına çıkıp balkona bakarak hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Saat on civarında çıkacağını söylemişti. Anlaşılan, günün sonunda evden en son çıkan ve sabah ilk gelen hep o oluyor.

Dorian'ın neden onun burada yaşamasına izin vermediğini merak ettim. Sonra Dorian'ın mahremiyetine önem verdiği söylendi; bu yüzden personel sadece sabah yediden akşam on'a kadar buradaydı.

Merdivenleri çıkıp çatı katına çıkıyorum. Bu merdivenler diğer merdivenlerden çok daha dar.

Kapıyı itip açtığımda, otomatik ışık yandı ve düzgünce dizilmiş kutu yığınları ortaya çıktı. Bu, gördüğüm en düzenli tavan arası. Oda tertemiz, ortada tek bir toz zerresi bile yok.

Küçük kutumu bu koleksiyona eklemek beni neredeyse gerginleştiriyor. Sanki buraya ait değilmiş gibi geliyor. Biraz da benim gibi.

İçeriye doğru ilerleyip odanın karşı tarafına doğru yürüyorum. Orada kutumu koyabileceğim bir yer buluyorum. Yeterince uzak, yolumu tıkamıyor ve bir şeye ihtiyacım olursa kolayca ulaşabileceğim bir yer.

Kutuyu yere koyup etrafa bakıyorum. Buradaki her şey Dorian'a ait. Burada ne sakladığını hayal bile edemiyorum.

Belki de Princeton'daki lise ve üniversite yıllarına ait eşyalarıdır. Jack'in o zamanlar onun hayatının bir parçası olduğunu düşünmek garip geliyor.

Sıranın sonunda bir şey gözüme çarptı. Açılmış bir kutu.

"Eh, buraya ait değilsin," diye mırıldanıyorum, daha iyi görebilmek için öne eğiliyorum

daha iyi görebilmek için öne eğildim.

Elbette hiçbir şey seçemiyorum. Bakmamam gerektiğini biliyorum ama merakım galip geliyor ve kendimi kutuya doğru sürüklenirken buluyorum.

Yanına diz çöküyorum. İçinde bir sürü defter, on yıl öncesine ait gibi görünen *Scientific American* dergilerinin kopyaları ve büyük bir fotoğraf albümü var.

Albümün duruşuna bakılırsa, biri onu karıştırmış gibi görünüyor.

Merakım yeniden uyanıyor ve beni de bir göz atmaya zorluyor. Ne zararı olabilir ki? Buraya kadar çıkmışım, evde adeta bir hayalet gibiyim. Üstelik Dorian da evde değil.

Sanki oturup samimi bir sohbet edecekmişiz gibi değil.

Onu tanıyorum, ama aynı zamanda onu hiç tanımıyorum. Marcus olayı yaşanmadan önce, birbirimizi sekiz yıldan fazla süredir görmemiştik. Evleneceğim adam hakkında bana biraz fikir verebilecek tek şey, işte bu tür parçalar.

Albümü açıyorum.

Kalın, krem rengi sayfaları ve her fotoğrafın arasına yerleştirilmiş ince kağıt yaprakları olan eski tarz albümlerden biri.

İlk fotoğraf beni gülümsetiyor.

O, belki de onlu yaşlarının sonlarında, arkasında sörf tahtasıyla sahilde durmuş, havalı bir görünüm sergiliyor. Ve gerçekten gülümsüyor. Nadir görülen bir şey.

Sayfayı çeviriyorum ve onunla kardeşlerinin bir dizi fotoğrafını görüyorum.

Bir sonraki fotoğrafta o ve Jack var. Bunu görünce gerçekten şaşıyorum. Jack, kendisinin ve Dorian'ın olduğu tüm fotoğrafları atmıştı.

Fotoğrafa bakıyorum ve onların rahat gülümsemelerini ve yakınlıklarını fark edince hüzünleniyorum. Bir restoranın önünde birlikte duruyorlar ve sanki sonsuza kadar arkadaş kalacaklarmış gibi görünüyorlar.

Kimse, aralarında neredeyse on yıldır böyle bir şeyin olmadığını asla inanmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, suçlanacak tek kişi Jack.

İşler kötüye giderken, tek odaklandığı şey Dorian'ın yardım etmemesinin ne kadar kötü olduğu idi. Catherine ile olan fiyaskodan neredeyse hiç bahsetmedi. Hiçbir üzüntü bile göstermedi.

Suçlu olanın sadece o olmadığını biliyorum. Catherine de suçluydu. O zamanlar onu pek sevmezdim — şimdi de sevmiyorum — bu yüzden neden erkek arkadaşının en iyi arkadaşıyla yatmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum.

"İlginç bir şey mi buldun?"

Dorian'ın derin sesi beni ürküttü ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Albümün elimden düşmemesi için onu sabit tutmam gerekti.

Başımı kaldırıp baktığımda, birkaç adım ötede durmuş beni izlediğini görüyorum. Sanki bir süredir orada duruyormuş gibi görünüyor.

Tanrım, nasıl bu kadar yanıma yaklaşabildi? İçeri girdiğini bile duymadım.

Nefesim kesilir, ama ayağa kalkıp albümü kapatırım. Kahretsin, ben ve lanet merakım.

Gözlerine bakıyorum ve bu bariz meraklılığım için en iyi mazereti bulmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim. Kutu açıktı, ben de sadece bakıyordum." *Harika bir bahane, Elodie. Bir de kendine öğretmen diyorsun.* "Kokalamak istemedim."

"Eminim öyle değildir."

Tamam. Bunun kızgın olduğu anlamına mı geldiğini anlayamıyorum. Yüzünde her şeye karşı kullandığı o aynı ifadesiz ifade var. Hiçbir şey belli etmiyor.

Bakışları elimdeki albüme kısa bir süre kaydı. Hemen albümü kutunun içine geri koydum.

"Yerleşebildin mi?" diye sordu, gözleri yine benimkilere takıldı.

"Evet. Eşyalarımı yerleştirdim. İhtiyacım olmayan eşyaları bu kutuya koyuyordum."

"Sorun değil."

En azından bu olumlu bir şey.

"Yarından itibaren işler farklı olacak," der, hemen konuya girer.

"Oh, ne oluyor?"

"Düğün organizatörü buraya gelecek. Seninle irtibat kuracak, ama istersen tüm planlamayı o halledebilir, Albert de oradan devralır."

Böyle bir şeyi bir yabancıya devretmeyi hayal bile edemiyorum. Ben de dahil olmak istiyorum. Gerçek bir evlilik olsun ya da olmasın, bu benim düğünüm. "Onunla çalışacağım."

"Harika."

Anladığım kadarıyla o bu işe karışmayacak.

"Cuma günü bir yat partisi var. İlk kez o zaman halka çıkacağız."

Midem sıkıştı. "Parti mi? Kulağa harika geliyor."

"Bu, bizi *görünür* kılmanın ilk adımı. Ondan sonra başka halka açık etkinliklere katılmamıza gerek kalacağını sanmıyorum. Böylece düğüne odaklanabiliriz."

Başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Harika. Birkaç gün meşgul olacağım, sonra da seyahate çıkacağım, ama Albert her şeyi halledecektir."

"Nereye gidiyorsun?"

Bana kısa bir gülümseme atıyor. "İş için Los Angeles'a."

İş. Kulağa mantıklı geliyor, ama bunun doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğim sanırım. Bildiğim kadarıyla, Grace'le ya da başka biriyle görüşüyor olabilir.

Tanrım, kendime bir bak. Daha ilk gün ve ayrı yaşamak konusunda şimdiden başarısız oluyorum.

Ben başka bir şey söyleyemedim, cebine uzanıp bana bir şey attı.
"Bu senin."

Onu yakalıyorum. Anahtarlar. Araba anahtarları. Şaşkınlıkla onlara bakıyorum. "Bunlar benim değil."

"Artık senin." Gülümsüyor. "Sabah yeni araban dışarıda olacak."
Nefesim kesildi. "Bana yeni bir araba mı aldın?"

"Evet, ve o şey söylediğin yaptığın sürdürdüğün
hurdaya hurdaya

"Ama ben—"

"Al şunu, Elodie."

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Sanki konuşma bitmiş gibi arkasını döndü ve ben onun gittiğini fark ettim.

"Bekle."

Durur ama tam olarak dönmez. "Ne?" Bir adım yaklaşıyorum. "Bu kadar mı?"

"Hepsi bu." Bana doğru düzgün bakar. "Ne oldu?"

"Sadece biraz daha konuşuruz diye düşünmüştüm."

"Ne hakkında?" Soru, sanki gerçekten ne demek istediğimi anlamamış gibi, duygusuz bir tonda geliyor.

Tereddüt ediyorum. Ve şimdi ne hakkında konuşmak istediğimi bilemiyorum. "Şey... belki normal insanlar gibi konuşabiliriz. Bana gününün nasıl geçtiğini anlatabilirsin." Tanrım, bu çok saçma geliyor.

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Günüm iyiydi. İyi geceler, Elodie." Tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Ve hepsi bu.

Onun gidişini izliyorum.

Kapı arkasında yumuşakça kapanıyor, ama geride bıraktığı sessizlik her şeyden daha gürültülü geliyor.

Bir an orada duruyorum, anahtarlar hâlâ elimde, boşluğa bakıyorum.

Böyle mi olacak? Sadece... *bu mu?*

İş. Şartlar. Koşullar.

Kutuya, içindeki fotoğraf albümüne bir göz atıyorum.

Artık varolmadığı görünen geçmişteki halini düşünüyorum.
Yine kapıya bakıyorum. Eh, ben de
bunun için anlaşımtım.

Bölüm 20

Dorian

Kahve kokusu havada yayılıyor ve yönetici dinlenme odasına, mola verdiğinizde gerginliğinizi atmanıza yetecek kadar sakinlik katıyor. Bu mola, sabahın ilk saatlerinde, masanıza bile oturmadan önce olsa bile.

Levi kendine bir fincan kahve hazırlarken, ben tezgaha yaslanıp kahvemini bir yudumunu alıyorum.

Arkamda espresso makinesi düşük ve sabit bir sesle uğulduyor, ben ise tavandan tabana pencerelerden dışarı bakarak şehrin uyanışını izliyorum.

"En azından Elodie'ye sorduğunu söyleyebilirdin," diye sızlanıyor Levi, bana sert bir yan bakış atarak. "Ben de arabada seninle birlikteydim. Bana söylemek için bolca fırsatın vardı. Bunun yerine, Albert'ten öğrenmek zorunda kaldım."

Haklı. Ona söylemeliydim. Çok sinir bozucu davranıyordu ama bana yardım ediyordu. "Zaman su gibi akıp gitti."

Kaşlarını çatıp tsk ediyor. "Ama beni görmeden çok önce ona sormuştun. Senin için adayları sıralayan kişi ben olduğum düşünülürse, planlarını benimle paylaşabilirdin."

"Ve senin her şeyi mahvetme riskini mi alayım?" Kaşlarımı kaldırdım. Omuzları çöküyor ve bana ifadesiz bir bakış atıyor. "Ben mi? Planlarını mahvetmek mi? Bu ne zaman oldu ki?"

Bakışlarım tekrar ona dönüyor ve anılarının geri gelmesini bekleyerek birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Onun müdahalesinin mahvettiği sayısız planı ona hatırlatacak vaktim yok.

İnleyerek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, evet, ara sıra böyle durumlar olmuş olabilir. Ama bu sefer sana bulaşmazdım"

. Aslında senin adına mutluyum. Her şey mükemmel gitti, ama yine de onun senin için fazla düzgün olduğunu düşünüyorum.”

“O benim için fazla düzgün. Ama idare eder.”

Sınırları belirledim.

Ayrı hayatlar. Elodie benim için bir ev arkadaşından biraz daha fazlası ve öyle de kalacak.

Bu yüzden *normal* insanlar gibi konuşmak istediğinde onu durdurdum. Bizim normal olmadığımızı anlaması gerekiyordu. Yani, bana günümün nasıl geçtiğini sorması işe yaramayacaktı.

Bununla birlikte, bana ne söyleyeceğini düşünmeden edemediğim için, normal bir insan gibi kibar bir sohbete kendimi kaptırmalıyım.

Önemli değil. Doğru olanı yaptım.

"O işini fazlasıyla yapar. İnsanlar onun gibi tatlı bir kızın senin gibi bir Gruffalo ile nasıl birlikte olduğunu merak etmeyi bıraktıklarında, itibarını düzgünce temizleyecektir."

"Oh, teşekkürler." Alaycı tavrımı gizlemeye çalışmıyorum.

"Önemli değil." O da oyuna katılıyor, kahvesine şeker karıştırırken kıkırdıyor. "Demek düğün planlıyoruz? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben hallederim. Bu arada sadece aşk hikayemizi inşa etmeye odaklanmam gerekiyor."

"Halkla ilişkiler konusunda ben hallederim. Hâlâ köstebeğe karşı dikkatli olmalıyız."

"Teşekkürler. Evet, dikkatli olmalıyız. Kim olduğunu bulana kadar bu kişi herhangi birimize saldırabilir. Bunun olmasını istemiyorum, ya da aramıza sızıp beni daha kötü göstermelerini."

"Umalım da ikisi de olmasın." Bana güven verici bir gülümseme attı. "Onu bir kenara bırakırsak, genel durum gerçekten çok iyi görünüyor. Bir yıl içinde Vale kardeşler tüm imparatorluğu yönetiyor olacak. Ve tanrım, bizim için bir sonraki seviyeye geçecek planlarım var."

Buna gülümsüyorum. Sonucu göz önünde bulundurmak her zaman iyidir. Benim de bizim için planlarım var. Kardeşlerim ve benim en iyi yanımız, her birimizin bizi rakipsiz kılan yeteneklere sahip olmamız, ama bir araya geldiğimizde durdurulamaz olmamız. Bizim için büyük şeyler görüyorum.

Babam şirketin adına "*Global*" kelimesini ekledi. O ve kardeşleri, halihazırda kurulmuş bir mirasın temellerini aldılar ve

bugün olduğu gibi tanınmış bir şirkete dönüştürdüler. Biz çok daha fazlasını yapabiliriz.

Ancak şimdilik, oraya ulaşmak için izleyeceğim yola odaklanmam gerekiyor. Bu yol, Elodie ile evlenmemle başlıyor. Evet, onun itibarımı düzgün ve sağlam bir şekilde düzelteceğine inanıyorum.

"Geleceği sabırsızlıkla bekliyorum." Gülümsüyorum.

"Ben de," arkamdan zehirli bir ses yankılanıyor, her kelimesinde tehdit var.

Levi ve ben aynı anda dönüp kapıda duran Parker'ı görüyoruz.

Nefret ettiğim o rahat tavırlarıyla içeri giriyor, elleri ceplerinde, ceketini omzuna atmış.

"Bana günaydın demeyecek misin?" Levi ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor, sanki komik bir şey bulmuş gibi kulaklarına kadar sırtıyor.

"Aslında , " diye cevap veriyorum. Çoğu insan çekinir çekinirdi cevap , ama ben çoğu insan değilim.

"Tebriklerimi kabul etmelisin." Gözlerini bana dikti. "Sakin beni tebrik etmeye geldiğini söyleme. Bu sana hiç yakışmaz."

"Sadece samimi olmaya çalışıyordum. Ama belli ki, bu işe yaramayacak."

Başımı salladım. "Hayır, denemenin bile bir anlamı yok."

Parker, Levi'ye bir göz attı ve hiçbir sebep yokken ona somurtkan bir bakış attı.

Yanımda duran Levi hareketsiz kalır ve gergin gözlerle ona bakar. Parker'dan en ufak bir tehdit hissetmemektedir. Sadece dikkatli davranmaktadır. Hepimizin pisliklerle başa çıkma yöntemleri vardır. Ben soğuk ve açık sözlüyken, o daha hesaplıdır. İnsanlar bazen onun kayıtsız tavrını nezaketle karıştırır. Bunu yaptıklarında, o saldırır ve onlar hiç doğmamış olmayı dilerler.

Parker bana bakıyor. "Ee, şu kızın. Oldukça çabuk bir araya gelmişsiniz. Gerçi, onu zaten tanıdığın için, oyuna katılmasını sağlamak kolay olmuş olmalı."

"Oyuna gelmek mi? Ne demek istediğini anlamadım." Tabii ki anlıyordum. Onun gibi insanların babamın benden ne istediğini tam olarak tahmin edeceklerini biliyordum.

"Evet, aptal rolü yap. Sana yakışıyor." Gülüyor. "Kazanabileceğin tek oyun bu. Yine de o kadar çok istediğin işi ben alacağım

”

“Bu konuda kendinden çok emin görünüyorsun.” Öfkemi bastırarak ona sertçe baktım. Ne cüretle şirketime gelip beni böyle tehdit ediyordu?

“Kendime güveniyorum. Nedenini biliyor musun, Dorian?” Bakışları bir an için gökyüzüne doğru yükselir, sonra tekrar bana döner; gözlerindeki o her şeyi bilen bakış sinirlerimi bozuyor. “Seninle her zaman aynı şey olur. Sen bir isyankarsın. Bir şey olacak. Sen de onu mahvetmenin bir yolunu bulacaksın. Ve bunu yaptığında, ben içeri girip işini alacağım.”

Dişlerimi sıkıca birbirine kenetleyip, kendimi bir şey söylemekten alıkoymaya çalışıyorum. Eğer söylersem, bu da başka bir kavgaya dönüşecek. Bunu göze alamam. En azından geçen seferden sonra. Parker sadece beni kışkırtıp, dişlerini o sefil boğazına sokmamı sağlamaya çalışıyor. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Özellikle de nihayet babamın gözüne girmişken.

“Hadi, Levi. Gidelim.” Levi’ye bakıyorum. O da başını sallıyor.

“Evet, kaç. Tıpkı eskisi gibi,” diye alay ediyor Parker. “En azından müstakbel karın güzelmiş. Belki ben de malı kendim denerim. Duyduğuma göre oldukça sikilebilirmiş.”

Gidebilirdim. O bunu söyleyene kadar.

Elimde hala kahvem varken yüzüne doğru yürüdüm.

Levi kolumu tutar. “Buna değmez, Dorian. Hadi, gidelim.”

Dinlemiyorum. Bunun yerine, Parker’a gülümsüyorum, onun Cheshire kedisi sırtışını gölgede bırakarak. “Seni orospu çocuğu. Ona dokunursan, seni

seni mahvederim. Ciddiyim.”

Parker daha geniş bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Görünüşe göre doğru düğmeye bastım.”

Evet, tam da o tuzağa düştüm. Ama umurumda değil. Ona bunu söylemem gerekiyordu.

“Bana bir iyilik yap ve siktir olup git.”

“Hep laf, kuzen. Ama gerçekçi olalım. Onun gibi bir kız seni asla istemeyecek. Bekle de gör. Seni ne kadar süredir tanıdığı ya da onu elde etmek için ne yaptığın önemli değil, kim olduğunu anladığı anda eşyalarını toplayıp seni terk edecek. O evlilik, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Tıpkı annenle baban gibi.”

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Levi beni Parker'dan çekip uzaklaştırdı. Ona vurmak üzereydim.

Ne yazık ki Parker, benden nasıl tepki alacağını çok iyi bilen birkaç kişiden biri. Beni dünyaya getiren o kadından bahsedilmesi bile yeter. Bir de Elodie'ye karşı yaptığı o numara...

Patlamaya hazır bir saatli bomba gibi hissediyorum kendimi.

"Git biraz yürüyüş yap, Dorian." Levi beni kapıya doğru itiyor. "Evet, kaç," Parker alay etmeye devam ediyor.

Levi bir an durur. "Yakında hak ettiğini bulacaksın, Parker. Sözlerimi unutma."

"Bana yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Öyle düşünmeye devam et."

Dışarı çıkıyoruz ve ben kendime tekrar hakim oluyorum.

Levi, koridora çıkana kadar beni bırakmıyor. Muhtemelen, dinlenme odasına geri koşup Parker'ı fena halde döveceğimden korkuyor.

"İyi misin?" diye

soruyor. "İyiyim."

"Parker'ı ve saçmalıklarını unut. Ne dediğini bilmiyor."

"İyiyim dedim."

Israr etmemesine sevindim.

Parker'ın en sinir bozucu yanı, bazen haklı olması.

Elodie bu anlaşmanın yürümesi için beni yeterince tanıyor, ama eğer aramızda bir sözleşmeden daha fazlası olsaydı, karanlığımın boyutunu görür ve ayakları kanayana kadar kaçardı.

Tanrıya şükür değiliz.

* * *

Sessiz koridorda ilerliyorum, ayak seslerim mermer zeminde yankılanıyor, bu saatte evime yakışmayan aceleci bir ritimle.

Siktir. Saat neredeyse bir, işten dönmek için çok geç. Benim gibi bir işkolik için bile.

Parker'la olan tartışmadan sonra, sanki cehennem ateşi kıcımlı yakıyormuş gibi çalıştım. Bu gidişle, kendime lanet bir anevrizma geçireceğim.

Parker'ın sözleri hâlâ aklımda, sinirlerimi bozuyor. Beni sinirlendiren onca insan arasında, o en kötüsü. Aynı kanı paylaştığımız gerçeğinden nefret ediyorum.

Derin bir nefes alarak, merdivenleri çıkıp ikinci kata çıktım. Evin arka kapısından girdim çünkü Porsche'mi diğer garaja park etmem gerekiyordu, böylece Albert sabah servise götürebilecekti.

Geceleri, havuz kenarı boyunca uzanan cam duvarlar nedeniyle evin bu tarafı her zaman daha soğuktur. Şimdi daha da soğuk geliyor.

Koridora bir göz attığımda nedenini anlıyorum. Kapı açık bırakılmış.

Hızla kapıyı kapatmak için ilerliyorum ama aşağıdaki havuzdan gelen hafif su sıçrama sesi dikkatimi çekiyor.

Biri yüzüyor.

Çalışanlarımdan hiçbiri burada değil, yani çılgın komşularım eve girip havuzumu kullanmaya karar vermediyse, gece yarısı yüzüyor olan tek bir kişi olabilir.

Duvara doğru ilerleyip aşağıya bakıyorum.

İşte orada — Elodie Harper, uzun, hipnotik hareketlerle suda süzülüyor.

Suyu yarararak ilerlerken, ay ışığı soluk teninden yansıyor ve havuzun loş ışıklarına çarpıyor.

Yürümeye devam etmek akıllıca olur. Aramızdaki mesafeyi açmaya çalışırken onu izlemek pek iyi bir fikir değil.

Ama kendimi duvara doğru sürüklenirken buluyorum, daha iyi görebilmek için.

Bu kadında her şeyde olduğu gibi, ben de büyülenmiş durumdayım.

Elodie, sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi suda ilerliyor. Nefes almak kadar zahmetsiz.

Bu saatte ne halt ediyorsun sen, Elodie? Hem de yüzerek?

Sabah işi yok mu?

Belki de aklında bizim küçük anlaşmamız vardır. Olmasa şaşırırdım. Üç hafta sonra evleneceğiz.

Sonrası için planlarımın ne olacağından bile emin değilim.

Şu anda, itibarımı düzeltmek ve köstebeği bulmakla meşgulüm. Ama her şey çözüldüğünde onunla hayatım nasıl olacak, bilmiyorum.

Kaçınmak en iyisi. Ona olan çekiciliğim iyi bir şey değil. Bu küçük ayrıntı, zırhımdaki bir çatlak.

Ama birinin varlığını yokmuş gibi davranma yeteneğim olsa bile, ondan sonsuza kadar kaçamam.

O şekilde de bebek yapamam.

Siktir. Onunla seks yapmak, beni uçuruma iten son damla olabilir.

Dark Odyssey'deki o öpücükten sonra mahvolmuştum. Daha fazlasını istedim. Bir parçam hâlâ istiyor.

Turunu bitirir, havuzun kenarına tutunur ve tek bir hızlı hareketle kendini havuzdan çıkarır.

Vücudumdaki tüm kan doğrudan sikime akıyor.

O müzayede kürsüsünde dururken onu iyice süzmüştüm zaten. Ama bu başka bir şey. Baştan çıkarıcı bir şey. Sadece benim için özel bir gösteri.

Bikinisinin krem rengi kumaşı vücuduna yapışıyor, dolgun göğüslerini neredeyse tamamen ortaya çıkarıyor. Meme uçlarının izleri çok net görünüyor ve umarım diğer insanların yanında da böyle giyinmiyordur.

Eğer öyleyse, bir sorunumuz var.

Zaten bir sorun var. Başka kimsenin ona bakmasını istemiyorum. Ve ben bile bakmamalıyım.

Su damlaları vücudundan aşağı akıyor, bakışlarımı da peşinden sürüklüyor.

Havuz kenarına çömelip bağdaş kurarak oturuyor, sonra bir havlu alıp saçını kuruluyor.

Üstünün kopçasını açtığı anda, oradan ayrılma ihtimalim ortadan kalkıyor.

Göğüsleri serbest kalıyor, artık gözümden saklanmıyor. Ve hayal ettiğim şey, gerçekliğin yanına bile yaklaşıyor.

Kahretsin. Gitmem gerek.
Ama bacaklarım hareket etmiyor.
Gözlerimle yaptıkları her mücadelede yeniliyorlar.
Elodie açıkça yalnız olduğunu düşünüyor. Lanet olası bir röntgenci olduğunu hiç bilmiyor.
Bende hiç utanma duygusu yok.
Ama üstsüz müstakbel karımı izlemenin sorunu, bunun bana hiçbir fayda sağlamaması.
Sessizce, külotunu çıkarmamasını diliyorum.
Tanrıya şükür, çıkarmıyor.
Bunun yerine, çantasından bir tişört çıkarıp başından geçiriyor.
Kalkıp içeri gireceğini sanıyorum ama bunun yerine sırt üstü uzanıyor, ıslak saçları betona yayılıyor.
Sonra öylece... orada uzanıyor. Gece gökyüzüne bakıyor.
Bakışlarımı ondan ayırıp ben de yukarı bakıyorum, ne gördüğünü merak ediyorum.
Mürekkep gibi siyah gökyüzündeki yıldızlar bana göz kırıyor, ama bana hiçbir şey söylemiyorlar.
Gözlerim hemen ona geri dönüyor. Tişörtün altından bile meme uçları hala görünüyor. Hala bir davet.
Oraya inmek istiyorum. Ona dokunmak. Onu soyup çıplak bırakmak. Onu havuz kenarında, ellerinin ve dizlerinin üzerinde sikmek.
Bu görüntü, nabzımı hızlandıracak kadar güçlü bir etki yaratıyor. Bu tehlikeli bir oyun. Bunu biliyorum.
Burada durmamalıyım. İzlememeliyim. Ama kendime bir dakika daha veriyorum.
Sonra kendimi uzaklaştırıyorum.
Bir saniye daha, ve sadece izlemekle yetinmeyeceğim.

Bölüm 21

Dorian

"Hadi, anlat bakalım. Evde işler nasıl gidiyor?" Knox bana hevesli bir gülümseme atıyor.

"İyi." New York silüetine bakarak, batmakta olan güneşin son ışınlarını içime çekiyorum.

Yatın burasından binalar ufukta kayboluyor.

Knox ve ben, parti için toplanan kalabalıktan uzakta, pruvanın yakınında duruyoruz.

Elodie ve benim ilişkimizi ilan etmemiz için bir sahne olarak düzenlenen parti.

Havuz kenarındaki o geceden beri onu görmedim. Albert, ona o akşam için talimatlarımı iletti, ama bunu kendim yapmalıydım.

Meşguldüm, ama arayabilirdim. Hâlâ temkinli davranıyorum — kendi iç huzurum için.

Knox bana sert bir bakış attı ve alaycı bir sırıtişla gülümsedi. "İyi misin? Aklına gelen tek şey bu mu?"

"Söylenecek başka bir şey yok."

"Elodie günlerdir senin çatının altında yaşıyor ve elinden gelen tek şey bu mu?"

Ona bakıyorum. İkimiz de son birkaç gündür uzaktaydık. O Chicago'daydı, ben de Los Angeles'taydım. Beni gördüğü anda soruları olacağını biliyordum.

"Elimden gelen bu." Başımı sallıyorum. "Birbirimizi pek görmedik."

Knox başını eğiyor. "Onu aradın mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden arayayım ki?"

"Düğünün iki hafta sonra olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ee?"

"Hadi ama Dorian." Gözlerini devirdi. "Tanrım, senin neyin var böyle? Bir sıcak bir soğuk, sonra daha da soğuk davranıyorsun."

Kıkırdıyorum. "Benden ne istiyorsun dostum?"

"Her şeyi. Onun hakkında hiç konuşmadın. Hiçbir şey. Sanki o hiç yokmuş gibi."

"Çünkü söyleyecek bir şey yok. İş iş olduğunda böyle davranırsın. Ama sanırım *sen* bunu bilemezsin."

Bardağını korkuluğa koyar ve bana dik dik bakar. "Bu ne demek oluyor?"

Tipik Knox ve seçici hafızası. Ne demek istediğimi çok iyi biliyor, ama ona bunu hatırlatmaktan asla bıkmayacağım. "İsla ile tanıştığında, onu en başından beri istemiştin. Gerçekçi olalım; onun mirası ve ailesinin restoranıyla ilgili tüm o çileyi, onunla evlenmesini sağlamak için sen düzenledin."

Kaşlarını çattı, ama gözlerinde bir hafiflik vardı. "Öyle olmadı."

"Ama öyle oldu."

"Bu—" Benimle tartışmanın pek bir anlamı olmadığını bildiği için sözünü keser.

"Haklıyım."

"Bu farklıydı."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bu..." Kendimi işaret ediyorum. "Elodie ile aramızdaki durum farklı. Karşılıklı olarak yarar sağladığımız bir anlaşmamız var. Ve her şey planlandığı gibi ilerliyor."

Beni, ısrar edip etmemeye karar verirken yaptığı gibi inceledi. "Peki. Sen bilirsin. Her halükarda, işlerin yolunda gitmesine sevindim. O yolda mı?"

"Evet. Bir dakika içinde burada olacak."

Bardağını hafifçe kaldırır, belirli bir şeye değil, genel olarak bir şeye kadeh kaldırır. "Güzel. En iyi yanı da babamın mutlu görünmesi."

Üst güvertede duran anne babamızı işaret etti. Babam, üvey annemiz Louise'in omzuna kolunu atmıştı. Mutlu görünüyorlardı. Özellikle babam daha rahat görünüyordu. Bunun benim sayemde olduğunu sanıyorum.

Bir anlığına onu inceledim ve annemden nasıl kurtulup Louise ile aşkı bulduğunu merak ettim. Kardeşlerim ve ben İngiltere'de yaşarken görücü usulü

, biz Amerika'ya döndüğümüzde ise kız kardeşim Adeline'i doğurmuşlardı. Yıllardır birlikteler ve ilişkilerini yürütmeyi başardılar. Ama bir noktada, gerçek bir çift oldular.

Bu üzücü. Babamın Louise'e karşı eskiden anneme karşı olduğu kadar neşeli olmadığını görebiliyorum. Louise, annemin asla olamayacağı kadar bizim için bir anne, onun içinse bir eş oldu.

Annemi son gördüğümde, başka bir adamın çocuğuna hamile olarak bizi terk ediyordu. Babam o sırada ne kadar üzgün ve tiksiniş görünse de, gözlerinde hala ona olan sevgisi vardı.

Bunu asla itiraf etmez, ama annem onu farkında olduğundan çok daha fazla şekilde kırmıştı.

Ben asla öyle olmayacağım.

Dikkatimi tekrar Knox'a veriyorum. O da aynı anda bana bakıyor.

"Babam ensemden nefes almadığı sürece sorun yok," derim ve içkimin bir yudumunu alırım.

"Görünüşe göre her şey yolunda." Knox başını sallar. "Jack'ten yine haber almadın mı?"

"Hayır. Bana ne diyecek ki?" alaycı bir gülümsemeyle soruyorum.

"Elinde hiçbir şey yok." "Doğru."

"İşte oradalar," karşımızdan yumuşak bir ses geliyor. Bu Isla.

Knox dönüp karısını gördüğü anda yüzü aydınlanır ve bambaşka birine dönüşür.

Isla, Adeline'i de yanına alarak bize doğru yürür. Knox ve Isla evlendiğinden beri bu ikisi ayrılmaz bir ikili olmuştur.

Bu gece, elbiseleriyle adeta bir masaldan çıkmış gibiler; Isla platin sarısı saçlarıyla, kardeşim ise ateşli kızıl saçlarıyla.

Isla bize doğru ilerlerken, elbisesinin altından karnındaki bebek şişkinliğini hafifçe görebiliyorsunuz.

"Aşkım," diyor Knox ve onu kollarına alıyor. Bir saniye ona sarılıyor, sonra baba adaylarının yaptığı o sinir bozucu şeyi yapıyor ve karnını öpüyor. Nerede olursa olsun, kiminle olursa olsun, bunu yapıyor. Utanmadan ve gururla parıldayarak.

Adeline ve ben birbirimize bakışıp gözlerimizi deviriyoruz. "Selam Kızıl," diye selamlıyorum onu, o da bana gülümsüyor.

"Bence çok tatlı," diye mırıldanıyor, hâlâ karısı ve bebeğiyle ilgilenen Knox'a bakarak.

"Yalancı," *diyorum*.

Kıkırdar. "Belki."

"Elodie geldi mi?" diye sorar Isla, bana bakarak.

"Yakında," diye cevaplarım.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye Adeline de katılır. "Bu gece ilk tanışmaların gecesi." Her zamankinden daha heyecanlıdır çünkü eşlikçisi, yani yeni erkek arkadaşı, bu gece gelecek. Onunla ilk kez tanışacağız.

Knox onun ne demek istediğini hemen anlar ve omuzlarını geriye atar. Babamdan daha fazla onu korur. "Mark'la samimi bir sohbet etmek için sabırsızlanıyorum."

"Adı *Matt*, Knox. Mark değil." Adeline kaşlarını çattı. "Lütfen adını doğru söyle. Ve onu korkutup kaçırma. Beş dakika sonra burada olacak. Ondan çok hoşlanıyorum."

"Sadece saklayacak bir şeyi varsa korkar." "Aman Tanrım. Sen dayanılmazsın."

"Değilim. Fazla dikkatli olmanın hiçbir zararı olmaz. Sen on sekiz yaşındasın."

"Birkaç ay sonra on dokuz yaşında olacağım. Lütfen erkek arkadaşına nazik davran."

Kolunu tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Merak etme. Bu seferki de onu öldürmesin diye ben hallederim."

Kaşlarını daha da çattı. "*Bu seferki derken* neyi kastediyorsun, Dorian?" Knox ve ben güldük.

"Ah, sizler," diye azarladı Isla, sonra kolunu Adeline'in omzuna doladı. "Hadi, çikolata çeşmesine marshmallow batıralım."

"Kulağa hoş geliyor."

Onlar uzaklaşırken Knox bana dönüyor. "Sen çok kötüsün." Kıkırdıyor.

"Senin kadar değil."

"Adeline söz konusu olduğunda senden çok daha iyiyim. Ben hoşgörölüyüm." Omzumun üzerinden bir bakış atar, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı belirir.

"Öyle mi? Bakalım müstakbel karına ne kadar hoşgörölü davranabileceksin."

Gerçi *iş işidir* demiştin.” Çenesini kaldırarak bana bakmamı işaret eder.

Bakışlarını takip ediyorum ve ilk gördüğüm şey Elodie Harper.

Merdivenlerin başında duruyor, sanki bir rüyadan çıkmış gibi görünüyor.

Açık mavi, kolsuz bir elbise vücudunu sarmış, ipek kumaş ağırlıksız katmanlar halinde düşüyor. Elbise belinden sıkıca sarılmış, zarif kıvrımlarını ve ince vücudunu ortaya çıkarıyor. Platin rengi saçları gevşekçe geriye taranmış, yüzünün etrafında yumuşak bir çerçeve oluşturuyor.

Bir an için, diğer her şey kayboluyor ve içimde derinlerde bir çekim kıvılcımı parlıyor.

Gözler ona dönüyor ve tek düşünebildiğim şey, onun benim olduğu. Bu düşünce beni derinden etkiliyor, pantolonumun içindeki aletim sertleşiyor, zihnimde olmaması gereken düşüncelerle doluyor.

Sonra Parker yanına yaklaşır ve kız ona bakıp gülümser.

Demek Knox bunu kastetmişti.

Bardağımı daha sıkı kavrayarak hareketsiz kalıyorum.

Parker ona bir şey söyler ve o merakla bakarak güler. "İş iştir, değil mi?" diye mırıldanır Knox.

Ona bakmıyorum. İçkimi en yakın masaya koyuyorum ve zihnim yetişmeden Elodie ve o pislik kuzenime doğru büyük adımlarla yürüyorum.

Orospu çocuğu. Ne yaptığını sanıyor bu?

İşimi ve hayatımı istemesi yetmezmiş gibi. Şimdi de kadınıma mı el atıyor?

"Hampton Court. Tatlım, orayı seveceksin," der Parker, Elodie'ye çapkın bir gülümseme atarak. "Özellikle kışın, kar yağdığında. Gerçi İngiltere'de düzgün bir kar yağışı görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Şu haline bakın, aksanını abartarak, sanki *Bridgerton* dizisinin setinden çıkmış gibi konuşuyor.

"Hampton Court kulağa harika geliyor. Oraya gitmekten daha çok istediğim bir şey yok," diyor Elodie, sesinde heyecanla.

İngiltere. Tabii ki. O buraya takıntılı. Oraya gitmeye her zaman takıntılı olmuştur. Yani, oralı olan ve

sanki Buckingham Sarayı'nda büyümüş gibi—onu kesinlikle büyüleyecekti.

"Hanımım..."

O devam etmeden önce boğazımı temizledim. Çünkü hayır, o onun hanımı değil. Ve hayır, iş iş değildir.

İkisi de bana dönüyor. Elodie bana bakarken yanakları kızarıyor ve gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

"Dorian, merhaba," der.

"*Tatlım.*" Ben de abartılı davranabilirim.

Elini tutup kendime doğru çekerim.

"Az önce kuzeninle konuşuyordum. Otoparkta rastladım," diye açıklıyor Elodie, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek. "Bana İngiltere'den bahsediyordu."

"Öyle mi?"

Parker sırtıyor. "O benden çok etkilenmiş. Kendimi tutamadım."

"Aksanına bayılıyorum," diye coşar Elodie ve ben nasıl sakın kalabildiğimi bilmiyorum.

"İngiltere'ye gitmelisin, hayatım."

Aslında kendisinin de oraya dönmesi gerekiyor.

"Belki Dorian seni götürür. Yakında oraya gideceğini duydum."

Tanrım, bana güç ver. Beni ıgnelemek için her fırsatı değerlendiriyor. Şu anda bile.

Elodie'nin yüzü aydınlanır ve narin eli benim elimde ısınır.

"İngiltere'ye mi gidiyorsun?"

"Yakın zamanda değil. Parker bazen kafası karışıyor. Özellikle de benimle ilgili konularda. Ve *bana* ait olan şeylerde."

Elodie'nin gülümsemesi soluyor ve ne demek istediğimi anladığını anlayabiliyorum.

"Yok. Pek sayılmaz. Sana *ait olan hiçbir şey* konusunda kafamın karıştığını hatırlamıyorum."

."

Beni sınıyor. Tekrar karşılık vermemi istiyor. Bu gece işe yaramayacak.

"Gidelim, bebeğim." Elodie'yi kendime yaklaştırıyorum, ama gözlerim Parker'da kalıyor.

Gülümsüyor, beni sinirlendirdiğini biliyor.

Gitmek için döndüğümüzde başka yere bakıyorum, ama aslında yüzündeki gülümsemeyi silmek istiyorum.

Elodie'ye bakıyorum, o da şimdiden bana daralmış, şaşkın gözlerle bakıyor.

Siktir. Daha evlenmedik bile, ama şimdiden kendi kurallarımı çığnıyorum.

Bölüm 22

Elodie

Bu gerçekten oldu mu?

Dorian kuzenine gerçekten böyle mi davrandı?

Anlamaya çalışmak için gözlerimi kırpıyorum, ama hiçbir şeyi hayal etmediğimi biliyorum.

Dorian, Parker'a sert çıktı, sonra onu başından savdı, elimi tuttu ve beni oradan uzaklaştırdı. Şimdi yatın diğer tarafına doğru ilerliyoruz ve o o kadar hızlı yürüyor ki, ona yetişmekte zorlanıyorum.

Bize gülümseyen konukların arasından geçiyoruz, beni sürüklerken elimi sıkıca tutuyor. Herkes en güzel kıyafetlerini giymiş, açık bir merakla bizi izliyor. Nazik olmaya çalışarak gülümsüyorum.

Dorian, korkuluğa ulaşana kadar durmuyor. Ancak o zaman bana dönüyor.

Kaşlarımı kaldırıp onu baştan aşağı süzdüm. "O da neydi öyle?"

Başını yana eğdi. "Ne?"

"Kuzenine çok kaba davrandın." "Ne demek istediğini anlamadım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Başını sallıyor. "Biz hep böyle konuşuruz." Nedense bunun doğru olduğuna inanmıyorum.

"Her neyse," diye ekliyor, "onunla konuşmamayı tercih ederim."

Gözlerimi kısarım. "Neden? O gerçekten çok nazikti. Üstelik İngiltere'den geliyor." Dorian'ın orada ailesi olduğunu unutmuşum.

"Parker Vale iyi biri değil, Elodie." Sesindeki onaylamama tonunu fark etmemek imkansız.

"Bana hoş biri gibi geldi."

“Çünkü sen *sensin*.” Alaycı bir gülümsemeyle. “Onun cazibesine kanma. O bir pislik.”

Karşı çıkmak istiyorum ama vazgeçiyorum. Dikkate almam gereken daha önemli şeyler var. Parker onlardan biri değil.

“Peki.” İç çekerek, ona yeniden odaklanarak baktım.

“Buraya sorunsuz geldin mi?” Konuyu hızla değiştiriyor.

“Evet.” Şoförü beni getirdi. Şoförün adını hatırlayamıyorum. Geçen gün çok üzgünken beni daireme geri götüren yaşlı sarışın adamdı.

Az önce arabaya bindiğimde, beni bu kadar iyi görünce neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu. Bu gece iyi görüldüğümü ben bile biliyorum — yıllardır hiç bu kadar iyi görünmemiştim. Yüzümdeki şişlik, makyajımı düzgün yapabileceğim kadar indi ve elbise de yardımcı oluyor.

Porsche’mi düşünüyorum ve Dorian’ı henüz görmediğimi, ona bunun için teşekkür etmediğimi fark ediyorum. “Arabam için çok teşekkürler. Bana bir Porsche almışsın.”

Dorian elini sallayarak önemsemediğini gösterdi. “Önemli değil.” “Eski arabamı gördün mü?” diye gülümsedim.

Bana inanamayan bir bakış atıyor. “O şey araba değildi.”

“Aynen öyle.” Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha dökülüyor. “Los Angeles nasıldı?” Yine havadan sudan konuşmaya çalışıyorum.

Bana tavan arasında geçirdiğimiz o geceki gibi sert bir ifadeyle bakıyor. “İyiydi,” diye cevaplıyor. *Yine aynı cevap*.

Bu tür sorular sormayı bırakmam lazım. Bana normal bir insan gibi cevap vermeyeceği belli ve bu, onun da dediği gibi, *sorun değil*.

“Albert, bu gece basınla ilgili neler olacağını bana özetledi.” Daha acil konulara geçmek daha iyi. “Sanırım çoktan geldiler. Gelirken bir muhabir gördüm.”

Rıhtıma doğru bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. “Bu iyi. Sadece doğal davran.”

Sinirlerim gerilse de başımı sallıyorum.

Etrafa bakıyorum, bakışlarım şampanya kadehleri ve rahat kahkahalarıyla toplanmış insan sıralarına kayıyor. Buradaki her şey lüksün en uç noktası. Ve ben bir yattayım. Daha önce hiç yata binmemiştim.

Ben küçükken, ailem sürekli partilere katılırdı, çoğu yatlarda olurdu. Ya gitmek için çok küçüktüm ya da ortalıkta yoktum. Genellikle yazın düzenlenirdi ve ben kampta olurdum. Bu yüzden bu insanların yanında nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmiyorum.

"Hey, sadece doğal davran," diyor Dorian, düşünceli ama kararlı bir ifadeyle. Sanki New York'un yüksek sosyetesinde *doğal* davranmak çocuk oyuncağıymış gibi konuşuyor. Gerçi onun için öyle olduğunu sanıyorum.

Ona bir bakış atıyorum, göğsümde gerginlik hissediyorum. "Basın bana soru soracak mı?"

"Bu gece olmaz." Sesi sakın ve kendinden emin. "Onlar sadece gözlem yapmak için buradalar. Biz de görmezden geliyormuş gibi davranacağız. Seni gizemli kadın olarak görecekler."

Gizemli kadın. Bu benim için yeni bir şey. Ama uyuyor.

Ve sanırım bu, onlara anlatacağı hikayenin başlangıcı.

Hızlıca nefes alıp başımı sallıyorum. "Tamam. Gizemli kadın olabilirim."

"Şöyle düşün." Dudaklarında acımasız bir gülümseme beliriyor.

"Şimdiye kadar yaşadıklarından daha kötü olmayacak."

İnliyorum. "Lütfen bana hatırlatma."

Ama haklı. Bu, son birkaç haftaya kıyasla hiçbir şey. Yanına bile yaklaşmaz.

"Gel." Kolunu uzatıyor. "Gidip ailemi görelim."

"Benim hakkımda ne biliyorlar?" diye soruyorum hemen. "Yani, beni zaten *tanıdıklarını* biliyorum, ama onlara tam olarak ne anlattın?"

Kardeşleri beni en son gördüklerinde yüzüm morarmıştı. Başımın belada olduğu belliydi. Ayrıca babası konusunda da endişeliyim çünkü Jeremiah Vale'in oğlu için kesinlikle daha iyi birini tercih edeceğinden eminim; kibar, kendi dünyasından, ailesi iflas etmemiş birini.

"Nişanlandığınızı biliyorlar. Bilmeleri gereken tek şey bu."

"Hepsi bu mu?" diye ısrar ettim.

"Hepsi bu, Lamb. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum, ama içimde hâlâ bir tedirginlik var. Kolunu uzatır, ben de kolumu onun koluna geçiririm.

Dorian beni ileriye doğru yönlendirir ve alt güverteye indirir. Burada daha fazla insan var. Etrafa hızlıca göz gezdirdikten sonra, uzak köşede kız kardeşi ile konuşan erkek kardeşlerini görürüm. Anne babası barda oturmuş gülüşüyorlar.

Dorian önce onları görmem için beni oraya yönlendiriyor.

Bize ilk fark eden babası oluyor. Gözleri bana takıldığı anda sinirlerim dağılır, ama nefes alıp kendimi toparlarım. Jeremiah Vale bana küçükken yaptığı gibi gülümser ve ben de kendimi ona gülümserken bulurum.

"Hoş geldiniz," diye ikimizi de selamlıyor. "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

Louise bana gülümser, kollarını açarak öne doğru adım atar, sonra beni kucaklar. "Şu haline bak," der coşkuyla, beni sıkıca sarar, sonra bir adım geri çekilip beni baştan aşağı süzer. "Yıllar oldu."

"Biliyorum. Çok uzun zaman oldu," diyorum. "Gerçekten çok güzelsin."

Gülümsemem genişliyor. "Teşekkürler. Elimden geleni yaptım."

"Ah canım, senin gibi kızların çaba sarf etmesine gerek yok, tatlım." Louise bana karşı her zaman nazikti. Dorian'ın annesiyle ilgili hatırladığım azıcık şeyi de unutmayı tercih ederdim. Louise, onu telafi etmek için gönderilmiş bir melek gibi geliyordu bana.

"Çok nazıksın." Jeremiah'a ve Louise'e bakarak gülümsüyorum. "İkinizi de görmek gerçekten harika."

"Biz de," diyor Jeremiah. Elimi tutuyor, iki eliyle sıkıyor ve bir an öyle tutuyor. "Ailemize hoş geldin, canım. Yakında tebrikler alacağımı duydum." Elimi bırakmadan önce hafifçe sıkıyor.

Yanaklarım kızarır. "Teşekkür ederim." Onun samimiyeti karşısında kendimi rahatlamış hissederim.

"Gel, sana bir içki getireyim," diyor Louise. "Sonra seni tanımadığın insanlarla tanıştırayım. Knox'un karısı Isla'yı çok seveceksin."

"Eminim seveceğim."

Louise beni götürmeden önce Dorian'a bir kez daha bakıyorum.

Louise bana egzotik bir meyveli kokteyl getirir ve beni bir grup bebek gibi görünen bayanların yanına götürür.

İnce, güzel, sevimli bir bebek karnı olan ve benimle aynı saç rengine sahip olan Isla'dır ve Louise haklıdır; onu ilk görüşte severim.

Eğlenceli, komik ve bir sanatçı.

Yaklaşan sergisinden bahsetmeye başladığı anda kendimi kaptırıyorum.

Konuşma bir konudan diğerine kolayca geçerken zaman su gibi akıyor, ta ki konu bebeklere gelene kadar. Diğer kızlar da sohbete katılıyor, deneyimlerini paylaşıyor, ne zaman çocuk sahibi olabileceklerine dair kabaca bir zaman çizelgesi belirliyorlar.

"Üç aylık oldum," diyor Isla heyecanla. "Geri kalan zamanın nasıl geçeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bebeğin cinsiyetini öğrenecek misin?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

Zamanı geldiğinde ben kesinlikle bilmek isterdim.

Isla başını sallar. "Hayır. Ben bilmek istiyorum ama Knox sürpriz olsun istiyor. Sanırım ben de bu fikri seviyorum. Tahmin etmeye çalışarak bunu küçük bir oyuna dönüştürdük. Oradan bebek isimlerine geçiyoruz, sonra kız ya da erkek olursa ne yapacağımıza."

Bu kadar heyecanlı olmak güzel olmalı. *Benim* durumumun nasıl olacağını merak etmeden duramıyorum. Hamileliğimin sorunsuz geçeceğini bile bilmiyorum. Hiç ciddi bir ilişkim olmadığından, çocukları pek düşünmemiştim. İstedigimi biliyordum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordum.

"Karnın sana çok yakışıyor," diyor solumdaki uzun boylu, siyah saçlı kız Cindy. Gözleri Isla'nın karnına sabitlenmiş.

Isla sırıtıyor. "Bu daha başlangıç. Eminim altı ay sonra bu kadar iyi görünmeyeceğim."

Herkes gülüyor.

"Özellikle de bu kadar çok yediğim için. Kendimi durduramıyorum," diye ekliyor. Yine gülüyorlar.

"Kaç tane istiyorsun?" Cindy ellerini birleştirir. "Ben bir taneden fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Isla, karnına bakarak hafifçe gülüyor. "Knox ve ben en az üç tane istiyoruz. Belki dört. Her zaman büyük bir aile istemişimdir."

"Dört mü?" Cindy şaşkınlıkla nefesini tutar. "Çok cesursun."

"Ben tek çocuktum. Evin çocuklarla dolu olması fikrini çok seviyorum," diyor Isla hayalperest bir şekilde. "Gürültü, kaos... hepsi. Bana verin."

Bu kadar kendinden emin görünmesine şaşıyorum. Sonra düşüncelerim kendi durumuma geri dönüyor.

Ben de hep büyük bir aile hayal etmişim. Ama bunu hiç hayal etmemişim. Ya da Dorian Vale'i.

Dorian benim joker kartım, hiç beklemediğim tek şey.

Büyük olasılıkla bir çocukla başlayıp, oradan devam edeceğiz.

Başka bir soru sormak üzereyim ki, ensem dibinde sessiz bir farkındalık uyandırıyor, ardından arkamdaki bir bedenin ısı omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Büyük bir el belimin alt kısmına bastırıyor ve misk ile sedir ağacının hafif kokusu burnuma ulaşıyor.

Kim olduğunu bilmek için dönmeme gerek yok.

Dorian kulağıma yaklaşıyor, sakalının uçları yanağıma değiyor. "Sana ihtiyacım var." Derin bariton sesi doğrudan kalbime işliyor, karnımda yaşayan kelebekleri uyandırıyor.

Ona bakıyorum, o delici mavi gözlerle göz göze geliyor. "*Şimdi*," diye mırıldanıyor, sesini alçak tutarak.

"Tabii." Gruba bir göz atıyorum. Herkes bizi büyük bir ilgiyle izliyor. "Birazdan görüşürüz çocuklar."

Hepsi bana el sallıyor.

Dorian beni yine uzaklaştırıyor, ama bu sefer elimi tutuyor ve hareketlerinde bir amaç var. "Beni öpmeni istiyorum."

Hazırlıksız yakalandığım için ona sertçe dönüyorum. Önüne bakarken yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmaması beni şaşırtmamalı.

"Seni öpmemi mi istiyorsun? *Şimdi mi?*"

"Sadece beni takip et. Burada *The Chronicle*'dan iki muhabir var."

Skandalı araştırırken, *The Chronicle*'ın Dorian ve Grace hakkında en çok ses çıkaran gazete olduğunu fark ettim. Bunun nedeninin, Dorian'ın önceki bir röportajda onlara kaba davrandığı ve onların da intikamını aldıkları olduğu izlenimini edindim.

Dorian ve Grace arasında bir ilişki olduğunu ilk ima edenler onlardı. Sonra diğer gazeteler de bu haberi yayınlarak hikayeye daha fazla ayrıntı eklediler.

“Bütün gece bizi izliyorlardı,” diye ekliyor, omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atarak.

Hayret. Her zaman, biri beni izliyorsa, insanların bahsettiği o altıncı hissi hissedeceğimi düşünmüşümdür. Açıkçası, bu hiç de doğru değil. En azından bu durumda değil. Hiç farkında olmadan herkesle konuşuyordum.

Ve sanırım *hâlâ* izleniyorduk. Ama bu endişelerimin en küçüğü.

Dorian benim onu öpmemi istiyor.

Tabii ki, bu gecenin ne anlama geldiğini düşünürsek, bunu hesaba katmalıydım. Ama katmadım.

Tanrım, Dorian beni en son öptüğünde, zar zor kendimi toparlayabilmişim. Ve o gerçek bir öpücüktü.

Bu seferki nasıl olurdu?

Sadece gösteriş için olan.

Gözünün ucuyla bana bakıyor. "Doğal davran, Elodie."

"Deniyorum," diye tısladım.

"Daha çok çabala. Çok korkmuş görünüyorsun. Sanki seni ormana sürükleyip parmaklarını kesecekmişim gibi." Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Böylesine ciddi bir konuda benimle alay ederken bile yüzünde hiçbir ifade yok.

"Eminim öyle görünmüyorum."

Başını sallayarak cevap veriyor.

"Bu nasıl bir öpücük olacak?" diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu ne biçim bir soru?" "Sıradan bir öpücük."

"O zaman sıradan bir öpücük olacak."

Harika. Şimdi de her zamankinden *daha* zorluk çıkarıyor.

Onun saçma cevabını görmezden gelip yine de ısrar ediyorum. Kendimi hazırlamak için bir şeye ihtiyacım var. "Büyükanne verdiğin türden bir öpücük gibi mi?" Sert ifadesinin ardındakini okumaya çalışarak biraz öne doğru eğiliyorum. "Yoksa... kulüpte beni öptüğün gibi mi?"

Bu anı midemin derinliklerinde bir sızı yaratıyor ve vücuduma bir sıcaklık yayılıyor.

Sürpriz bir şekilde, gülümsemesini zorla bastırıyor, sol yanağındaki gamze onu ele veriyor. "Büyükannemi hiç öpmedim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında hayır, Küçük Kuzucuk. Öpücükleri kategorilere ayırmam." Bana kısaca bir bakış atıyor. "Ama ayırsaydım, ben..."

Cevabını bekliyorum ama gelmiyor. "Ne yapardın?"

Bana tekrar baktı, bu sefer bir an gözlerimi yakaladı, sonra gözleri dudaklarıma indi. "Üç seviye olduğunu söyleyebilirim."

Artık daha uzaktayız, neredeyse baş başayız.

"Neler?"

"Gündelik öpücük. Merhaba ya da hoşça kal demek için uygun. Ön öpücük, sadece bir öpücükten fazlasını istemene neden olan türden. Ve sonra..."

Duraksıyor ve bu gerilim yüzünden kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Sonuncusu ise zihni altüst eden öpücük." Yüzünde tehditkar bir gülümseme yayılıyor. "Seni çılgına çeviren öpücük. Karşıdaki kişiyle öpüşürken aklı başında olabildiğin tek an. Ondan sonra geri dönüş yok."

Alt dudağım titriyor ve aniden boğazım o kadar kuruyor ki en son ne zaman su içtiğimi hatırlayamıyorum.

Artık soru sormamalıyım. Tanrı biliyor ki sormamalıyım, ama dayanamıyorum. "Hangisini yapacağız?"

Gülümsemesi genişledi. "Bunu sen karar ver."

Cevap veremeden beni kendine doğru çeker. Ani temas ciğerlerimdeki havayı çalar, sonra dudaklarını benimkilere bastırır. Yakıcı öpücük zihnimdeki tüm mantığı silip süpürür, beni çaresiz bırakır.

Dorian başımın arkasını avuçlayarak beni kendine yaklaştırıyor, aramızdaki her katmandan onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın.

Dili dudaklarımin arasından kayar, sanki bana sahip olduğunu bildiğimden emin olmak istercesine ağzımın her santimini keşfeder. Sert vücuduna karşı gevşerim, ben de onun tadını çıkarırken ona yapışıyorum.

Lanet olsun, kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu. Zihnimi ve bedenimi kontrol altında tutmalı ve bunun gerçek olmadığını hatırlamalıydım.

Ama bana çok gerçek geliyor ve kendimi bu zevke kaptırmaktan alıkoyamıyorum. Tadı muhteşem. Karanlık ve günah gibi. Yaz ve kar gibi.

Ateş ve buz gibi.

Avuç içlerim göğsüne bastırıyor, ama sonra o öpücüğü yavaşlatıyor ve durduruyor.

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Aramızda bir nefes daha geçiyor, sonra geri çekilip bana bakıyor.

Nefes nefese ona bakıyorum, acaba bitti mi, izleyen her kimseye yeterince boyun eğdik mi diye merak ediyorum.

Dorian bir anlığına bana bakıyor, sonra tekrar eğiliyor, eli belime kayıyor.

"Buraya gel," diye dudaklarımın üzerine fısıldıyor.

Fazla düşünmeden ona doğru geri çekiliyorum. Sonra tekrar öpüşüyoruz ve Tanrı yardımcım olsun, bana dokunuşunda bir şey değişiyor ve artık bu bir gösteri gibi gelmiyor.

Aslında, hiç de öyle olmamıştı.

Baskı derinleşiyor, aramızdaki sınırları daha da bulanıklaştırıyor. Kendimi durduramadan parmaklarım gömleğine dolanıyor. Öpüşmesinin hiç bitmemesini istiyorum.

Yüksek sesler ve kahkahalar o anı kesiyor. Büyü bozuluyor ve o ilk geri çekiliyor.

Bakışları beni geçip başka bir yere kayıyor. Ben de bakıyorum. Bir grup insan elinde içki şişeleriyle yaklaşıyor.

"Gidelim," diye fısıldıyor.

Dudaklarım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Aklım hâlâ karışık. Başımı sallayabiliyorum sadece.

Dorian omzunun üzerinden bakıyor, belirli bir şeye bakmıyor ama onun benim göremediğim bir şeye *ya da birine* odaklandığını anlıyorum.

Elimi tutar ve beni güverteye geri götürür. Ve işte böylece, yine rol yapmaya başlarız.

Yanından geçerken ona bir bakış atıyorum.

Öpücük.

Üçüncü türden bir öpücüktü. Aklımı başımdan alan türden.

O haklıydı. Ondan geri dönüş yok. Sanırım ben de dönmeyeceğim.

Bölüm 23

Elodie

Eve vardığımızda gece yarısını geçmişti. Dorian ve ben arabadan indi ve merdivenleri çıkarak ön kapıya doğru ilerledik.

Onu göz ucuyla sessizce izliyorum. O da beni izliyordu. Buraya gelirken bana gizlice bakışlar attığını fark ettim.

Sessizce geri döndük, ama bu garip bir sessizlik değildi. Kararlar arasındaki boşluklarda nefes almanı sağlayan türden bir sessizlikti. Ya da eylemler arasındaki.

O öpücük yüzünden kafam hâlâ dönüyordu, sanki dipsiz bir boşluğa düşüyormuşum gibi. Beni öpüş şekli düşüncesi bile kanımı kaynatıyordu. Bunu düşünmemeye çalışmam gerektiğini biliyordum, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

O olaydan sonra, sözde sahte öpücüklerimizi daha fazla istemekle gecenin bir an önce bitmesini dilemek arasında kalmıştım. Sonra, beni bir daha öpmediğinde ve gitme vakti geldiğinde, gitmek istemedim.

Bu delilikti ve ben de aklımı kaçırmış gibi davranıyordum. Belki de tüm bu durum, eskiden ona karşı hisler besleyen eski halimin bazı kısımlarını uyandırıyor. Ama oraya geri dönmenin hiçbir faydası olmayacaktı.

O engebeli yolu daha önce de yürüdüm. Aramızda duygularımı netleştirecek hiçbir şey olmadı, ama kafamı bulutlardan çıkarmak için yeterince mantıklıydım. Ne yazık ki şu anda o yeteneği toplayamıyorum.

Dorian kapıyı açar ve içeri girmem için kapıyı açık tutar.

"Teşekkürler," derim ve ondan önce içeri girerim.

Birlikte eve gelmek biraz garip. Bu ilk kez oluyor.

Yine bana baktığını hissediyorum. Merakla omzumun üzerinden bakıyorum ve haklı olduğumu görüyorum. Dorian'ın bakışları sırtımda geziniyor, kıcımda bir an fazla duruyor, sonra başka yere kayıyor. Baktığımı fark etti mi emin değilim. Muhtemelen fark etmedi.

Bunun bir anlamı yok, Elodie. Erkekler sana sürekli bakar.

Ama Dorian bambaşka bir sınıfta. Onu tanıyorsam, muhtemelen bu gece uygun giyinip giyinmediğimi kontrol ediyordu — onu iyi gösterecek güzel bir şey.

Ama o benim kıcıma bakıyordu. Bu konuda yanılmamıştım.

Tanrım, yatmam lazım. Düşüncelerim çılgına dönmeden önce. Dorian Vale'i anlamak zor bir iş. Yatağımın ucunda bir altın potu bulmak, onun zihninin iç işleyişini çözmeye çalışmaktan daha kolay olurdu.

Ve kendimi buna maruz bırakmanın ne anlamı var ki? Bu gece, hayatımızın nasıl olacağına dair bir ön izlemeydi — bir gösteri. Her zaman bir gösteri, müstakbel kocamın başkalarının neye inanmasını istiyorsa, onların buna inanması için bir performans.

Ben koridorda oyalanırken Dorian mutfığa doğru ilerliyor. Arkasına bakmıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Bir an için, bu gece beni başından savmaya çalıştığını merak ediyorum. Buradan sonra yollarımız ayrılacak. Merdivenlerden yukarı, odama çıkacağım ve onu burada bırakacağım, sonra ne zaman görürsem o zaman görürüm.

Ona seslenip iyi geceler demek dilimin ucunda, ama onu izlerken bir şey beni durduruyor.

İlk başta bu direnç beni şaşırtıyor, sonra beni o noktada tutan şeyin ne olduğunu tam olarak anlıyorum.

Öpücük.

O... aklımı başımdan alan öpücük.

Onu kafamdan atamıyorum ve sanki... daha fazlasıymış gibi hissetmediğimi iddia edemem. En azından benim için.

Merak yine beni sarmalıyor ve burada biraz daha kalmanın ne zararı olabileceğini merak ediyorum.

Sonuçta, onu tanımak istemişim. Onun o deli gibi yoğun programında, bu evlenmeden önce yakalayabileceğim tek şans olabilir.

O yüzden, bu şansı değerlendirmeliyim.

Bir adım atıyorum, kalbim boğazımda atıyor.

Titrek bacaklarım beni ona doğru taşıyor. Bana bakıyor ve yaklaştığımı görünce dönüyor.

"Henüz yorulmadın mı, Küçük Kuzucuk?" diye soruyor başını eğerek.

"Ben... bir şeyler atıştırayım dedim." *İyi bir bahane.* "Yaptığın şey bu mu

yaptığın şey bu mu?"

Hemen cevap vermiyor. Bakışları beni baştan aşağı süzüyor, sonra yüz ifadesi yumuşuyor. "Öyle bir şey."

"Sana katılabilir miyim?"

Soruyu düşünür ve başını yana eğiyor. "Hiç de değil."

O konuşana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim; o konuşunca midemin derinliklerinde biriken endişe bir anda dağıldı.

Mutfağa varırız ve o kapıyı açar, yine benim önce geçebilmem için kapıyı tutar.

"Ne yemek istersin?" Bu sıradan soru beni şaşırtır. Ona hafifçe gülümserim. "Belki tatlı bir şey."

"Harika. Tam da aradığım şey var. Ben de onu arıyordum." Buzdolabına doğru yürüdü ve cam kapağın altındaki küçük bir tereyağlı kek çıkardı. "Bunu Vanessa yaptı."

"Vay canına, Vanessa'nın yaptığı her şeyi severim." O kadın her şeyi pişirebilir ve tadı sanki cennetten gelmiş gibi olurdu.

Dorian pastayı mutfak adasının tezgahına koyar. "Bu onun en iyi pastalarından biri. İş seyahatlerinden döndüğümde her zaman bunu yapar."

Bana bu kadar rahatça konuşmasına şaşıyorum. Onu bu şekilde, rahat ve sakin bir halde izlerken, neredeyse sıradan bir adam gibi görünüyor. Dünyanın geri kalanına gösterdiği o küstah ve sivri dilli kişi değil.

Adanın arkasındaki tabureye doğru ilerleyip oturuyorum. Dorian kapağı kaldırıyor ve Vanessa'nın soluk renkli tereyağı kremasına işlediği karmaşık çiçek desenini görünce daha da etkileniyorum.

"Vay canına, muhteşem görünüyor," diye hayranlıkla haykırıyorum.

"Tadı daha da güzel. Sanırım sana bir parça İngiltere tattıracak."

Bunu duyunca ilgim artar. "Ne tür bir pasta bu?"

"Büyükannemin tarif kitabından yaptığım bir Victoria Sponge Cake." Kalbim bir an durur. Bu, şimdilik İngiltere'ye en yakın olabileceğim yer

. "Daha önce hiç bu tür bir pasta yemedim. Ve büyük anne?" Bu terimi hiç duymamıştım.

Gülümsüyor ve kendimi onu daha yakından izlerken buluyorum.

"Büyük büyükannem." Meraklı bakışlarımla göz göze gelir. "Hepimiz ona öyle derdik. *Nan'dan* farklıydı, o annemin annesi olurdu. Ama onu tanımadığımız için, aslında bir nan'ımız yoktu."

Annesinden bahsederken sesindeki hafif keskinliği kaçırmıyorum. Geçmişte annesinin adı geçtiğinde sesinin aynı şekilde çıktığını hatırlıyorum.

Bir keresinde bana çok kötü davranmıştı. O zamanlar sadece beş yaşındaydım, ama hatırlıyorum.

Haliya bir şeker düşürdüm. Halıda leke bile kalmamıştı, ama o beni kapı dışarı etti ve bana küçük sürtük dedi.

Dorian'ın anne babası boşandıktan sonra ona annesi hakkında hiç soru sormadım. Sormayacağım da. Onunla birlikte Dorian ve kardeşlerinin cehennem gibi günler geçirdiğini biliyorum. Onlardan biri ilk olarak annesinden bahsetmedikçe, onun hakkında konuşmamam gerektiğini bilmek yeterliydi.

"Ailemin Old Nan hakkında çok konuştuğunu duyacaksın," diyor Dorian neredeyse hüzünlü bir ses tonuyla. "Onun keklerini severdim."

Sırıtiyorum. "Kek yiyen birine benzemiyorsun."

Vücut yapısı, futbolcu olan Knox'a benziyor. Dorian spor yapmıyordu ama yine de bir sporcunun fiziğini korumayı başarmıştı.

"Bu pastayı yerim." Pastanın üzerinde elini sallayıp sırtıyor.

"Peki, denemek için sabırsızlanıyorum."

Bana dudaklarını sıkıca kapatarak gülümser, sonra dolaptan iki yan tabak ve tatlı çatalı alır.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum, hâlâ izliyor, gözlemliyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Pastayı keser, bir dilim alır, sonra tabağa koyar ve bana doğru kaydırır.

"Hadi, dene." Başını sallıyor.

Kek kesildikten sonra, içindeki tereyağı kreması ve reçel katmanları ortaya çıkınca bir şekilde daha lezzetli görünüyor. Bir çatal alıp bir parça koparıyorum, ağızma atmak için sabırsızlanıyorum.

Ağızma attığım ve tadına baktığım anda, aman Tanrım, tüm damak tadım uyanıyor. Çilek ve vanilya gibi, bir de adını koyamadığım başka bir şeyin tadı var; dilime değdiği anda eriyen hafif ve kabarık bir dokusu var. Hiçbir şey, ama gerçekten hiçbir şey, bana bu kadar olağanüstü gelmemiştir.

"Hmmm, aman Tanrım." Her bir kırıntıyı tadını çıkararak, patlayan lezzetlerin tadını çıkarıyorum.

"Güzel, değil mi?" Dorian beni izlerken hayranlıkla bakıyor.

"Harika. Bunu daha önce nasıl bilmiyordum?" Vanessa, ben partiye hazırlanırken bu pastayı daha önce yapmış olmalı. Benden önce çıkmış.

"Muhtemelen seninle paylaşacağımı düşünmüştür. Gerçi ben genelde hepsini tek başıma yerim."

"Seni suçlayamam. Harika." Gülümsüyorum ve çatalımı bir lokma daha almak için batırıyorum.

Dorian beni yerken izliyor. Onun da kendine bir dilim kesmesini bekliyorum, ama bir anlığına bana bakmaya devam ediyor, sonra arkasını dönüp ceketini çıkarıyor. Kravatını çıkarıp ceketle birlikte köşedeki sandalyeye atıyor. Sonra gömleğinin kollarını kalın, dövmeli ön kollarına kadar sıvıyor ve solumdaki dolaba doğru ilerliyor. Üst dolabı açıyor ve altın harfli bir kutuya uzanıyor.

Cohiba puroları. Markayı tanıyorum. Babam hep onlardan içerdi.

Dorian bir tane çıkarır ve yakar; alev, çenesinin keskin hatlarını bir anlığına aydınlatır. Yavaşça, ölçülü bir nefes çeker, tadını ve dumanın ona verdiği o sessiz hissi tatmak için bir anlığına gözlerini kapatır.

Onu izlerken kendimden geçiyorum, bakışlarım gömleğinin altındaki sert kas hatlarını ve çenesindeki koyu gölgeyi takip ediyor. Nefes verirken duman havaya kıvrıldığında, bana o reklamları hatırlatıyor, tek bir bakışla ayak parmaklarınızı kıvrılttırabilecek, yıkıcı derecede seksi erkeklerin olduğu reklamları.

Dorian Vale her şeyi zahmetsizce seksi gösterebiliyordu ve utanmazca, içimdeki bir şey sıkılaşıyor.

Gözlerini açıp doğrudan bana bakıyor, bakışları daha keskin, içinde daha önce olmayan karanlık bir şey var.

Bu ani bağlantı beni hazırlıksız yakaladı. Boğazımda biriken yumruyu yutmaya çalışarak pastayı hızla yuttum.

"Sigara içiyor musun?" Sesi ona göre fazla sessiz.

"Hayır."

Dudakları yine o çekici yarım gülümsemelerinden birine bükülür ve iç geçirir. "Bu seni rahatsız mı ediyor, Küçük Kuzucuk?"

Yaptığı ve beni rahatsız eden onca şeyin arasında sigara içmek yok. "Hayır."

Yaklaşır. "Rahatsız olsaydın, söyleyebilirdin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kendi evinde ne yapacağını sana söyleyemem."

"Burası artık senin de evin." Bir nefes daha çeker ve sigaranın ucundaki közler ateşli bir turuncu renkte parlar.

"Sanırım öyle." Kabul etmek en iyisi, ama burası bana asla evim gibi gelmeyecek. Bir gün buna alışacağım, belki o zaman evim gibi gelir diye düşünmeye devam ediyorum. O zamana kadar kendimi hep misafir gibi hissedeceğim.

"Merak etme, sık sık sigara içmem ve çocuklarımızın yanında içmem." Bana küstahça göz kırptı.

Onunla çocuk sahibi olma düşüncesi vücudumu ısıtıyor. *Yine.* "Oh. İyi." Ne diyeceğimi bilemiyorum ama sakın konuşabildiğim için mutluyum.

Bakışlarında bir şey parıldıyor, gözleri fırtınalı bir maviye dönüşüyor, sonra başını eğip beni inceliyor. "İngiltere'ye olan takıntın ne?"

Beni yine hazırlıksız yakalayan bir soru.

Biri bana bunu soruyor değil ilk kez. Ama sesinden gerçekten bilmek istediği anlaşılıyor, bu yüzden dengesizim. Marcus'la yaşadığım sorunların ötesinde bana ilgi gösterdiği ilk kez.

"Ben hep böyleydim," diye başlıyorum, çatalımı masaya bırakarak. "İlk başta, o ülkeyi sihirli bir yer gibi gösteren kitaplar ve yazarlar sayesinde

. Gerisi sonra geldi. Henüz oraya gitmemiş olmam çok saçma.” Tanrım, saçmalıyorum.

Bakışları dudaklarıma düşüyor, orada kalıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor, ama ifadesini okumak imkansız. Söylediklerimi duyup duymadığını bile bilmiyorum.

“Eminim bir gün oraya gideceksin.” Kahvehanede konuştuğumuzda da benzer bir şey söylediğine eminim.

Adaya geri döner ve sonunda kendine bir dilim kek keser, sonra yan taraftaki küçük baharat şişelerinden birine uzanır. Koyu kırmızı bir toz, ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Hafifçe, kekin üzerine serpiştirir.

Pastanın tadı o kadar eşsiz ki, başka bir şeyle bozulmasını isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Puroyu bir tepsiye koyup yemeye başlıyor ve ben de sessizce tadını çıkarırken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Dorian’ın yüzünde herhangi bir duygu görmek o kadar nadirdir ki, o an neredeyse sinematik geliyor — sanki yakalayıp saklamam gereken bir şey gibi.

"Oraya ne koydun?" diye soruyorum, şişeye bakarak, hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dorian bana bir bakış atıp başını sallıyor. “Bu bir sır.” “Bir sır mı?”

“Evet.”

“O zaman ben de denemeliyim,” diye takılıyorum.

O sırtıyor. “Buna hazır olduğundan emin değilim, Lamb.”

Gülüyorum. “Kek ve baharat. Hazır olmak için ne var ki?” “Bir üst seviye lezzet.”

Dik duruyorum. “Dene bakalım.”

Gözleri bana takılır, yavaşça ve dikkatle, sanki meraklanmış ve bu ilgiyle ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Tamam... ama sana vereceğim."

Çatalına uzanmadan önce beni bir kez daha, bu sefer daha yavaşça süzer. Küçük bir parça keser, sonra çatalı bana doğru uzatır.

Bir an donakaldım, ne yapmaya niyetlendiğini bir saniye geç fark ettim

Hareketsiz kalıyorum.

"Beni mi besleyeceksin?" Sözcükler, durduramadan ağzımdan dökülür.

Dikkatini ağzıma çevirdi, yüzündeki ifade daha derin bir şeye dönüştü. "Ağzını aç."

Sesindeki emir, vücudumun derinliklerinde beklenmedik bir sıcaklık dalgası yaratır ve içimde henüz hazır olmadığım bir şeyi uyandırır.

Ağzımı açıp ona doğru eğiliyorum. Pastayı ağzıma koyuyor ve bir an için, yediğim dilim gibi her şey tatlı ve keyifli. Ama sonra dilimin arkasında, sıcak ve tamamen beklenmedik bir ısı yayılıyor. Bu ısı, lezzetli ve uzun süreli bir yanma hissine dönüşene kadar giderek yayılıyor.

Acı biber.

Baharat biberdi ve aman Tanrım, diğer her şeyin tatlılığıyla karışınca, şehvetli, egzotik bir tada sahipti.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bilmeden bir inilti kaçıyor. Kek zaten harikaydı, ama bu...

Akıl almaz.

Ona tam da bunu söylemek için gözlerimi açtım, ama onun ateşli bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim bir an durdu.

Gözleri ağzıma sabitlenmiş, tepkimi izliyor, sanki bunun bana tam olarak ne yaptığını görmek istiyormuş gibi.

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor, şimdi daha keskin, dikkati tamamen üzerimde.

"Ne?" diye mırıldanıyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Hiçbir şey. Sadece çıkardığın sesleri seviyorum."

Bu sözler bedenime yerleşiyor ve aniden onun ne kadar yakınımda olduğunun farkına varıyorum.

"Öyle demek istemedim..." diye kekeliyorum, gözlerimi kırıştırıyorum.

Bakışları sarsılmıyor. "Belki de bunu tekrar duymak isterim."

Ciğerlerim tıkanıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bir yanımda onu doğru duyup duymadığımı merak ediyor. Ama duyduğumu biliyorum. Ve kendi akıl sağlığım için, bu işi burada bitirsem iyi olabilir. Onu öpmemin bana ne yapacağından daha fazla endişelenecek bir şeyim olmadan oradan ayrılısam iyi olur.

"Bu... iyi bir fikir olmayabilir," diye fısıldıyorum, ama uzaklaşmıyorum.

Ağzının köşesi hafifçe kalkar, bilmiş bir ifadeyle. "O zaman sormadığım iyi olmuş."

Çatalının tezgâha çarptığını belli belirsiz fark ediyorum; ardından, bir orman kedisinin zarafetiyle tezgâhın etrafından dolaşıyor ve günahkar bir gülümsemeyle bana bakıyor. Nefes mesafesi kadar yakınımda duruyor. Çok yakın. Fazlasıyla yakın. Gözleri benimkilere kilitleniyor, beni oraya hapsediyor ve kahretsin, istesem bile bakışlarımı başka yöne çeviremiyorum.

Bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Hareket *edebilecek* miyim, bilmiyorum.

Elini kaldırıyor ve parmaklarını çeneme bastırarak başımı yukarı kaldırıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, nefesim çok zayıf ve başım dönüyor.

Tanrım, geri çekilmeliyim. Uzaklaşmalıyım. Burada oturup, parmaklarının tenimde gezmesini zevkle izlemekten başka bir şey yapmalıyım.

"Dorian, ben..."

"Buraya gel." Tanrım, sesi ve yine o emredici tonu.

Benim için iş işten geçmiş, ve kendimi kurtarmayı düşünemedim, o aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Ağzı benimkini buluyor ve her şey duruyor. Zaman, dünya, bedenim.

Sonra arzu hakim olur ve ben daha iyi düşünemedim ona karşılık veririm.

Boynumu yakalayıp beni kendine çekiyor, sonra sanki bu anı bekliyormuş ve onu boşa harcamaya niyeti yokmuş gibi beni öpüyor. Yumuşak bir inilti ağzımdan kaçıyor ve az önceki o sıcaklık yeniden alevleniyor.

Dorian, gözlerindeki o büyüleyici ışıltıyla bana bakacak kadar geri çekilir. İnilti yüzünden.

Kavrayışı sıkılaşıyor. Acıtacak kadar değil, sadece aramızdaki sınırları bulanıklaştıracak ve bundan sonra ne olacağına onun karar vereceğini bana gösterecek kadar.

Ama bizim gerçek olmamız gerekiyor. *Sözleşme. Anlaşma.* Onun görmek istediklerini görmeleri gerekenler için gösteri. Ama burada bizden başka kimse yok.

Bu düşünce beni kendine getiriyor, akıl sağlığımın bir parçasını geri getiriyor.

"Kamera yok," diye fısıldıyorum, sesim o kadar kısık ki, hiç konuşmasam da olur. "Gazeteci yok." Biraz daha yüksek sesle konuşuyorum.

Dudaklarında tehditkar bir gülümseme beliriyor. "Seni öpmek için bir nedene ihtiyacım yok." Sesi alçalıyor ve ben bunu duymaktan çok hissediyorum.

Ona bakıp bana söylediklerini anlamaya çalışırken kalbim hızlanır, sonra düzensiz atışlarla takılır.

"Öyle değil mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Bakışları yumuşamıyor. "Hayır, Kuzucuk. Ve kapalı kapılar ardında sana ne yaptığımı göremezler."

Bu sözler midemde bir ağrı yaratır ve bedenimin beni ele verdiği o utanmaz noktaya geri dönerim.

"Ne yapıyorsun yapıyap yapacaksın yapacaksın yap bana " kelimeler dudaklarımdan , artık tutamayacağım arzuyla sertleşiyor.

"Şu anda, tadının nasıl olduğunu öğrenmek için gerçekten çok merak ediyorum." "Tadı..." Bu kelimeyi zar zor söyleyebiliyorum.

"Buraya gel." Sesi sert ve cüretkar.

Akılsız bir kukla gibi, itaat ederek ona doğru ilerliyorum. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Öyle olmalı. Beni ele geçiren bu delilik ne olursa olsun, kendimi kaybetmiş durumdayım.

Ve şimdi bedenimi ve ruhumu ele geçirdi. Ağzı benimkine dokunuyor ve bu temas, kalan kararlılığımı da yok ediyor, kafamdaki, yavaşlamamı ve bunun Dorian Vale olduğunu hatırlamamı söyleyen sesi susturuyor. Ama dinlemiyorum. Dinlemek istemiyorum.

Ona doğru eğiliyorum, göğsümü onun kaslı vücuduna bastırırken, o da başımın arkasını avuçlayarak öpücüğü derinleştiriyor. Sonra beni kaldırıyor, kolunu belime doluyor ve benimle birlikte hareket ediyor, ta ki aniden sırtım duvara çarpana kadar. Hangi duvar olduğunu bile bilmiyorum. Tek farkında olduğum şey, dudaklarının benimkiler üzerinde olması.

Ve bu his inanılmaz.

Sanki açıktan ölüyormuş gibi öpüyor beni ve aramızda kurduğu her türlü mesafe artık yok olmuş.

Ona karşı hisler besleyen o yanım, ona karşı eriyor ve hala o kız olduğumu kesin olarak fark ettiğimde zihnimde bir şok dalgası yayılıyor.

Tanrım, *eskiden diye bir şey yok, hatta içimdeki o kısım da yok.* O duygu hiç gitmemiş. Sadece uykuda kalmış. Şimdiye kadar.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi Dorian'ın tutuşu daha da sıkılaşıyor ve dilini ağzımın derinliklerine daldırıyor, her hareketiyle her köşeyi yokluyor.

Kalın parmakları kalçalarımın gömülüyor ve kokusu beni sarmalıyor, içimden dışıma doğru çözüyor.

Bu, tüm öpücüklerle, hatta daha önce paylaştıklarımızla bile rekabet edebilecek bir öpücük. Bu, kafayı bulmak gibi bir şey.

Sert ve devasa penisi karnıma bastırıldığında, kendimi akılsız bir zevkin derinliklerine atılmış buluyorum. Nefesim kesiliyor. Tanrım, o tahrik olmuş. *Benim için.*

Öpücüklerini boynuma kaydırıp oradaki deriyi yalarken, sert sakalları yanaklarımı okşuyor.

Parmakları yanlarımdan kayarak elbisenin fermuarını buluyor ve aşağı çekiyor. Elbise vücudumdan aşağı süzülüyor ve çıplak tenime dokunduğunda nefesim kesiliyor.

Elbisenin içinde sütyen var, bu yüzden kumaş düştüğü anda göğüslerim ona açığa çıkıyor.

Bir sonraki nefesimi almadan önce, elleri göğüslerimin üzerinde, sıkıyor, yoğuruyor, okşuyor. Sonra başparmakları meme uçlarımda üzerinde yuvarlanıyor, zaten sertleşmiş uçlara dokunmak neredeyse acı verici hale geliyor.

"Lanet olsun, Elodie," diye inliyor. "Şunlara bak." Daha sert sıkıyor ve ben inliyorum, nefes almak için dudaklarımı aralıyorum. "Dilimi istiyorlar."

Daha da eğiliyor, dilini göğüslerimin üstünde gezdiriyor, sonra ağzını sağ meme ucumun üzerine kapatıyor.

Ve lanet olsun, kendimi ona doğru iterek daha fazlasını vermesi için zorluyorum. O da bunu yapıyor, sahiplenici emişiyle bu karşı konulmaz arzuyu karşılıyor.

Meme ucumu daireler çizerek okşuyor, vücudumda yakıcı bir zevk dalgası yaratıyor. O kadar yoğun ki başımı duvara yaslayıp yüksek sesle inliyorum.

Zevk, içime doğru dalgalanıyor ve onun her yerimi tattığını hayal ediyorum.

Diğer göğsüme geçiyor ve dizlerim titriyor. Hızla beni yerinde tutuyor, kalçama sağlam bir elini bastırıyor, sonra

dudaklarını ona yapııştırıyor ve daha fazla eti ağzına alıyor.

Bana yaptıklarında o kadar kayboluyorum ki, elbisemi kalçalarımın altına ittiğini neredeyse fark etmiyorum. Elbise tamamen düşüyor ve ayaklarımın dibinde birikiyor.

Vücudumun altına doğru öperek ilerlerken ve dişleriyle külotumu çekerken duyularım yavaş yavaş geri geliyor. O şeytani gülümseme geri dönüyor. Bir anlığına bana bakıyor, kollarında çözülüşümü izliyor. Sonra külotumu bacaklarımın altına sıyrıyor.

Daha da çömelir, külotumu ayaklarımın altına çıkarır ve birdenbire farkına varırım: Çıplak kalmışım.

Önünde, sadece topuklu ayakkabılarımla çıplak ve savunmasızım. Ama bana attığı o bakış...

O kadar ham ve vahşi ki, içimden bir beklenti titremesi geçiyor ve tek düşünebildiğim şey, bana şimdi ne yapacağı.

"Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Hayal ettiğimden bile daha iyisin." Diye inliyor.

Beni hayal ettiğini söylediğini zar zor algılayabiliyorum ki, yüzünü bacaklarımın arasına sürmek için bana yaklaşıyor.

"Benim için çok ıslanmışsın. Tanrım," diyor, sesi arzuyla dolmuş. Yine, dilim tutuluyor.

Bacaklarımı açarak dilini girişime sokuyor ve amımı yalıyor.

Bir, iki, üç kez yalıyor ve ben yine inliyorum.

Orgazmım hızla yükseliyor. Basınçlı tencereden çıkan buhar gibi kasıklarımın altına doğru yükseliyor.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdanıyor, sonra kıcımlı kavrayıp beni tekrar havaya kaldırıyor.

İki uzun adımda kahvaltı masasına varıyoruz. Kolunu bir hareketle önümüzdeki her şeyi kenara itiyor. Paspaslar, süs eşyaları, tuzluk ve karabiberlikler uçup yere çarpıyor, sonra beni masanın üzerine yatırıyor.

"Bacaklarını aç benim için, Küçük Kuzum." Sözleri içimde daha fazla ateş yakıyor. "Güzel amını göreyim."

Dirseklerime dayanarak bacaklarımı açıyorum.

Gözleri doğrudan amıma kayıyor, sonra diz çöküyor ve en çok dokunmasını istediğim yere dalıyor.

Klitorisimi sertçe emiyor ve dilini içime doğru daireler çizerek dolaştırıyor, sonra emip yalıyor, beni deliliğin eşiğine yaklaştırıyor.

Dorian beni diliyle sikiyor ve vücudum sinirlerimden geçen zevk dalgasına dayanamıyor.

Kanımda başka bir ateş dalgası dolaşırken ağzına karşı kıvranıyorum, sonra hissediyorum.

Orgazmım zirveye ulaşıyor ve vücudumu saran şiddetli bir dalga halinde patlıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıriyorum, başımı geriye atıyorum.

Sıcak zevk dalgaları, onun dili ve benim hızla atan kalbimle aynı ritimde nabız gibi atıyor. Tahrikim içimden dışarı fışkırıp onun ağzına akıyor. O beni yutuyor, zihnimde, bedenimde, kalbimde ve ruhumda bu muhteşem his dışında her şeye karşı beni uyuşuk bırakıyor.

Bir an için, evde yalnız olduğumuz için mutlu oluyorum. Öyle olmasaydık herkes beni duyardı. Ve sanırım umurumda olmazdı.

Yine de bana yaptığı her şeyi yapmasını isterdim. Ve asla durmamasını.

Beni temizleyene kadar yalıyor, sonra duruyor ve başını iç uyluklarıma yaslıyor. Sıcak nefesi tenime değiyor ve beni yeniden tahrik ediyor.

Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum. Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki içim acıyor.

Daha fazlasına hazırım, ama elini uyluklarıma koyduğunda ve dokunuşu farklı geldiğinde umutlarım söner. Daha soğuk. Saniyeler önce aramızda o kadar ateş varken nasıl birdenbire soğuk hissedilebilir?

Başımı kaldırıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Gözleri karnıma sabitlenmiş, sonra yukarı doğru hareket ederek bakışlarımla buluşuyor. Onda bir şey değişmiş. Gözlerindeki bakış... sanki biri kafasına girip ışıkları kapatmış gibi.

Bir şey değişmiş ve ben bunun ne olursa olsun, her şeyin bittiğini biliyorum.

"Ben, şey... Bu kötü bir fikir. Durmamız lazım." Sesi alıştığım o soğuk tona büründüğünde, içimdeki bir şey çatlıyor

ve içinde boş bir alan bırakıyor.

Artık zaman kaybetmiyor. Gözlerini benden ayırıp uzaklaşıyor. Beni orada bırakıyor. Masada çıplak, onurum paramparça olmuş halde.

Bölüm 24

Elodie

"Milyarderin Yeni Gizemli Kadını."

The Chronicle gazetesinin manşeti gözlerimin önünde beliriyor, kelimeler görüşümün içinde bulanıklaşıp kayboluyor.

Başlığın altında, Dorian ve benim yatta öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız var.

Sanki büyük ekran filmlerindeki çiftler gibi, tutkunun coşkusuna kapılmışız.

Okula giderken kahve alırken bir kopya aldım. Gazete bayisinde, diğer gazetelerin kapaklarında ya da ilk birkaç sayfada aynı resmi gördüm.

Haber hemen hemen her yerdeydi.

Elimi yanağıma götürüp ikimizin resmine bakıyorum.

Ofisimdeki masamın arkasında oturuyorum.

Bu sabah erken geldiğim için mutluyum. Bu zamanlama, kafamı toparlamam için bana birkaç sakın dakika kazandırdı. Bu ofisi Skylar ve diğer üç öğretmenle paylaşıyorum.

Beni bu halde görmelerini istemiyorum. Arkadaşım Skylar bana bir bakışta bir terslik olduğunu anlardı, ama sanırım diğerleri de anlardı.

Kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki torbalar beni kesinlikle ele verecektir. Buradaki işimle kahve dükkanındaki işim arasında zamanımı bölüştürmeye çalışırken bile böyle görünmüyordum.

Dün gece Dorian'la yaşanan o fiyaskonun ardından hiç uyuyamadım. Uyumaya çalışmak bile zordu.

Dorian'ın benimle aynı evde olduğunu bilmek, beni uyutmaya yetmişti. Nasıl uyuyabilirdim ki? Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım

Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Ve başıma gelen tüm o çılgın olayları düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

İncindiğimi söylemek yetersiz kalır. Ama her şeyden çok kafam karışık.

Geceyi olanları düşünerek ve nerede hata yaptığımı merak ederek geçirdim. Çünkü kesinlikle, onun fikrini değiştirmesine neden olacak bir şey yapmış olmalıyım.

Dorian'ın birdenbire durması... sanki aniden sözleşmeyi hatırlamış ve bizim gerçek olmamamız gerektiğini fark etmiş gibiydi.

Dorian Vale bir balıktan bile soğuk, ama bana dokunuşu ve beni tatması gerçektir. Yaptığımızdan daha ileri gitmek o kısmı da gerçek yapardı.

Bu kadar duygusuz birinin beni nasıl bu kadar canlı hissettirebildiğini anlamadım.

Ama sanırım mesele tam da bu. Dorian, insanlara istediği her şeyi görmelerini ve hissetmelerini sağlamakta çok başarılı. Bunu benden çok daha uzun süredir yapıyor.

Ve şimdi de bu var. Gazetenin buruşuk kenarını parmağımla itip kaşlarımı çatıyorum. Lanet olası yat partisi daha dün geceydi, ama sabaha kadar ben, hiçbir yerden çıkagelen kız, tüm magazin dergilerinin kapağına çıkmışım.

İnsanlar *benden* bahsediyor. Ve ondan.

Haberi gözden geçiriyorum.

Kaynaklar, bu kızın Dorian Vale ile birlikte büyüyen Elodie Harper olduğunu söylüyor.

Yıllardır ara sıra görüştüğümüzü söylüyorlar.

Görünüşe göre, ailelerimiz arasındaki gerginlik yüzünden ayrılmışız. Şimdi, nihayet, birlikteyiz.

Tam bir hikaye uydurmuşlar, sonunda da "bundan sonra ne olacak?" sorusuyla bitiyor.

Tabii ki Grace'den de bahsediliyor. Ama insanlar beni seviyor gibi görünüyor. Grace Astor ile yaşanan skandalın Dorian ve beni yeniden bir araya getirdiğini tahmin ediyorlar.

Makalenin atıfta bulunduğu "kaynakların" Dorian'ın halkla ilişkiler ekibi olması gerektiğini anlıyorum. Hikaye, öyle olmasa bile, çok düzgün ve özenle hazırlanmış gibi geliyor.

Olumlu tarafı, inandırıcı geliyor ve makale Olumlu, hatta ilgi çekici. Ama sanırım bu, Dorian'ın söylediği şeye geri dönüyor.

Yeterince paran varsa, insanlara istediğin her şeye inandırabilirsin.

Ne hayat ama.

Böyle bir güce sahip olmak.

Kağıt, sanki tiksintimi görebilir ve beni Dorian'ın dudaklarından uzaklaştırabilirmiş gibi, ondan irkiliyorum. Tabii ki, yapmıyor.

Ne yapacağım ben?

Belli ki ona karşı hâlâ hislerim var, yoksa bu kadar üzülmezdim.

Onunla nasıl evleneceğim, onunla nasıl seks yapacağım, onun çocuklarını doğuracağım ve bu duyguları nasıl kapatacağım? Kahvehanede ona rastladığım andan itibaren cehenneme giden tavşan deliğine girdiğimin farkında değildim.

Şimdi bana asla sevmeyeceğini söyleyen bir adamla evlilik sözleşmesine sıkışıp kaldım.

Tüm bu olay başladığından beri geriye doğru yürüyor gibi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, aslında Clara beni kazıkladığından beri böyle.

Sanki onun kefil olmak için o sözleşmeyi imzalamak, beni her şeyin tersine döndüğü bir tür çarpık boyuta itmiş gibi.

Oradan çıkamıyorum.

Oturuşumu düzeltiyorum ve gazeteyi ikiye katlıyorum.

Bahse girerim okulda da herkes benim hakkımda konuşuyor olacaktır.

Bu, normal vardiyama döndüğüm ilk hafta. Kahve dükkanındaki işi kabul ettiğimde çalışma saatlerim yeniden düzenlendi.

Normalde bu saatte orada olurdum, Maria da ensemde nefesini hissedirdim. Geçen hafta o kadar çok şey oldu ki, onu bir daha göremeyeceğim düşüncesini tam olarak sindiremedim.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden koparıyor. Başımı kaldırıyorum.

Sabahın bu saatinde kapıyı çalan tek kişiler temizlik görevlileri olabilir. Öğrenciler genellikle saat dokuzdan önce gelmezler.

"Girin," diye sesleniyorum.

Kapı açılır ve Jack başını içeri sokar.

Onu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır ve anında kendimi yeni bir tartışmaya hazırlarım.

Umarım geçen gün başladığımız tartışmayı devam ettirmek için gelmemiştir.

Elinde bir gazete var. Masamdaki gazeteyle neredeyse aynı görünüyor.

Bu iyiye işaret değil.

Demek ki biliyor.

Tartışmamızdan beri beni aramayı bırakmadı ve ben ona evlilik teklifini kabul ettiğimi resmi olarak hiç söylemedim. Ama sanırım onu terk ettiğimde ne yapacağımı belli etmiştim.

İçeri girip kapıyı kapatıyor. Biraz gergin görünüyor, ama onun dışında her zamanki gibi.

"Günaydın," diye ilk o konuşuyor.

"Merhaba," diye dikkatlice cevap veriyorum. "Lütfen bana yine tartışmaya geldiğini söyleme." Normalde bu kadar açık sözlü olmazdım, ama kalbim buna dayanamıyor.

Rahatlamış bir şekilde, Jack başını salladı. "Tartışmaya gelmedim, Elodie. Sadece seni görmeye geldim."

Gazeteyi kaldırıp bana gösteriyor. Dorian ve benim kapakta yer aldığımız diğer magazin dergilerinden biri.

"Bunun için gelmedim," diye açıklıyor Jack. "Yolda gördüm sadece. Ama sanırım bu birkaç sorunun cevabını veriyor. Anlaşmayı kabul etmişsin gibi görünüyor."

Boğazımı temizleyip dik duruyorum. "Kabul ettim."

Dudaklarını sıkıştırdı ve içimden bir şey irkildi. "Bundan pek hoşlanmıyorum, Elodie," dedi, sanki çok düşünmüş gibi yavaşça konuşuyordu.

"Ama haklısın. Bu senin geleceğinle ilgili. Benimle ilgili değil."

Şok oldum. Bunca yıldır kardeşim hiçbir tartışmada bu kadar geri adım atmamıştı. Hatta haklı olduğumu kabul etmişti.

"Sadece seni desteklemek için buradayım demek istedim," diye ekledi, sonra sıırttı. "Neye ihtiyacın olursa olsun. Bu, isteklerine saygı duymak anlamına gelse bile."

Benim isteklerim mi?

Dün geceden sonra, doğru seçimi yaptığımdan pek emin değilim. Belki de Dorian'a borç kalmalıydım. Ve parayı ne kadar sürede geri ödemeliydim? On ila yirmi yıl mı?

Hayır. Böyle düşünme, Elodie. Doğru seçimi yaptın.

Seçim, daha iyi, *borçsuz* bir hayat elde etmek içindi. Ve hâlâ bu kararımın arkasındayım.

Adamı elde etmek de sözleşmenin bir parçası değildi.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum, kendimi daha da rahatlatıyorum. Jack'i görmek güzel. "Desteğin benim için çok önemli."

"Bu yüzden buradayım. Yeterince zorluk yaşadın. Benim için endişelenmeni istemiyorum."

Bunu söylediğini duymak bile rahatlamamı sağlıyor. "Bunu düşündüğümü bilmen gerek, ve ben sadece... Hayatımda farklı bir şeylerin olmasını istiyorum. Her şey kötü olamaz. Sürekli arkamı kollayarak dolaşamam."

"Hayır, yapamazsın. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Sanırım sana yardım edemediğim için kendimi kaybettim. Dorian devreye girdi ve benim yapamadığımı yaptı." Uzun ve hüzünlü bir nefes alıyor. "Marcus konusunda haklıydın. Hızlı davranmakta haklıydın."

"Korkmuştum, Jack."

"O noktaya gelmemeliydi. Ama sen durumu çözdün. Tebrikler." Sert bir nefes verdi. "Senin bensiz evleneceğine dair... korkunç bir hisse kapılmışım."

"Hayır." Ayağa kalkıyorum. "Bunu asla yapmazdım."

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Bunu bilmek güzel." "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Şey, telefonlarıma cevap vermiyordun," diyor Jack. "Ve müstakbel kocanı pek sevmediğim için, belki de evleneceğini düşündüm."

"Sen olmadan asla evlenmem, Jack," diye onu temin ederim. "Buna sevindim." Başını eğiyor. "Peki, düşün ne zaman?"

"İki hafta sonra. Davetiyeler önümüzdeki iki gün içinde gönderilecek. Oheka Kalesi'nde evleneceğiz."

Kaşlarını kaldırıyor ama söylemek üzere olduğu şeyi kendine saklıyor. "Tamam. Sanırım evlendiğini görecekim. Eskiden en iyi arkadaşım olan adamla."

Özür dilemem gerektiğini hissediyorum, ama dilememem gereken şeyler için özür dilemekten çok yoruldum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, ama sanki kendimi teselli etmek için kafamın dışında bu sözleri söylüyormuşum gibi geliyor.

Jack dudağının içini ısırır. "Ona karşı her zaman bir şeylerin vardı—Dorian'a."

Yüzüm kızarıyor. Fark etmesine şaşırmamalıyım. Yıllar önce, Dorian'ı uzaktan sessizce izlediğimi sandığımda, Jack farkındaydı.

O her zaman farkındadır.

"Ben, şey..." Sesim kesiliyor. Bu, geçen gün Skylar'a genç ve aptal olduğumu söylediğim zamanki gibi değil. Bu Jack. Yalan söylemeye kalkışırsam beni hemen anlar. "Şu anda durum biraz farklı." Bu yarı doğru.

"Sanmıyorum. Bu yüzden dikkatli olmanı istiyorum." Beni, onda daha önce hiç görmediğim bir açıklıkla inceliyor. "Seni asla ilk sıraya koymayacak, Elodie. En önemli anda bunu yapmayacak. Bunu söyleyerek seni incitmek istemiyorum. Sadece gerçek bu. Bana da aynısını yaptı. Yirmi yılı aşkın dostluk bir anda yok oldu."

Bu acı uyarı, midemdeki o batma hissini daha da artırıyor.

Bunu görmezden geliyorum. En iyisi bu.

"Benim için endişelenme." Sesime, hissetmediğim bir güç katıyorum.

"Her zaman endişelenirim, küçük kardeşim. Her zaman." "Ben iyi olacağım."

"Umarım. Artık gitmeliyim. İşe erken gitmem gerekiyor." Bana doğru yaklaşıyor. "Huzur kucaklaşması yapabilir miyiz?"

Ona gülümsüyorum. "Tabii ki, alabilirsin."

Ona doğru ilerliyorum ve o beni kendine çekip göğsüne sıkıca sarıyor. Çenesini başımın üstüne dayıyor.

“Üzgünüm, Elodie.” Sesi alçak ve ağır.

Bu sözler göğsümde tuhaf bir his uyandırıyor. Ya da belki de ses tonundan kaynaklanıyordur.

Sanki olanlardan çok daha fazlası için özür diliyormuş gibi geliyor. Belki de öyledir.

Belki de gelecek olanlar için üzülüyor. Benim için gelecek olanlar için.

Bölüm 25

Dorian

Elimi yemek masasına dayıyorum, parmaklarım yüzeye bastırıyor.

Sabah ışığı odaya yayılıyor, duvarları yumuşak, rustik bir altın rengiyle kaplıyor.

Son birkaç günümü Vale Global'deki ofisimde geçirdim.

Dün gece eve geldiğimde, güneş yeniden doğmadan önce zar zor içeri girmiştım. Aldığım o iki saatlik uykuya uyku diyebileceğimi sanmıyorum, ama hiç yoktan iyidir.

Geçen gün geç saatlere kadar çalıştığım da, gerçekten işlerimi yetiştirmeye çalışıyordum.

Bu sefer durum farklı.

Başka bir sorunum var.

Elodie Harper.

Hala masanın üzerinde zevkten kıvranan güzel, çıplak vücudunu görebiliyorum ve dilimin ucunda onun tatlı tahrikini tadabiliyorum.

Ve hala oradan ayrıldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Neden ayrıldım ki? Özellikle de her şeyi başlatan benken.

Yapamadım işte.

Onu sikmekten birkaç saniye uzaktaydım.

Bin yıllık bir arzuyu nihayet tatmin etmeye ramak kalmıştı, ama yapamadığım için kendimi durdurdum.

Ona karşı hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu. Mantık evliliği yapmak üzereyken o kadar ileri gitmek beni şaşırttı ve adil gelmedi. Ona karşı.

Bunun iyi bir fikir olmadığını söylediğimde ciddiydim. Değildi.

Son birkaç gündür ortalarda olmamamız aramıza mesafe koydu. Ama cebimdeki nişan yüzüğü işleri çok daha karmaşık hale getireceğinden eminim.

Dün gece geldi. İsviçre'den elden teslim edildi. Düğünden önceki planın son parçası bu.

Elodie'nin parmağında bir kez görülmesi, PR ekibinin yayacağı fısıltılarla birleşince, magazin basını çılgına dönecek.

Manşetleri şimdiden görebiliyorum.

Kötü Kalpli Milyarder Dorian Vale, Uzun Süredir Kayıp Olan Aşkıyla Nişanlandı.

Yat partisinden beri, tam da istediğim şekilde gündemdeyim.

Tıpkı planladığım gibi, hikayemiz gazetelerin manşetlerinde. Levi, PR ekibiyle sihrini konuşturdu ve bir mucize yarattı. İnsanlar beni seviyor.

Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Hepsi onun sayesinde. Beni iyi gösteriyor.

Hatta bazıları bize "Güzel ve Çirkin" diyorlar — ve bunu ciddiye alıyorlar çünkü herkes benim bir kötü adam olduğumu biliyor.

Elodie'nin neşeli varlığı ve iç güzelliği, bir yıldız kümesi gibi parlıyor.

Ve lanet olsun, babam bile benimle tekrar gülümsüyordu. Onu çocukluğumdan beri böyle görmemiştim. Onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamadan çok önce.

Bunların hepsi iyi şeyler.

Her şey tam da plana göre gidiyor. O hariç.

Aklımdaki her düşünce yine ona dönüyor. Ve kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Şimdi buradayım, parmağına yüzüğü takmaya hazırlanıyorum.

Kolay çıkış yolu, Albert'in ona vermesine izin vermek ya da hatta odasına bırakmak olurdu, ama ikisi de benim tarzım değil.

Bu, başkasına devretmek istediğim bir şey değil.

Eğer benim yüzüğümü takacaksa, onu parmağına takan ben olacağım. Ondan sonra mesafe yeniden başlayacak.

Durumu kontrol altına almam gerekiyor. Gardımı düşürdüğüm ve lanet olası sikimin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğim için işler çığıırından çıktı.

İş iştir. Hatırlamam gereken şey bu. Vanessa, bir tepsi pasta ile yemek odasına girer.

Bana gülümsüyor ve tepsiyi daha yükseğe kaldırıyor.

"Tatlı düşkünlüğüme hiç iyilik yapmıyorsun," diye alaycı bir şekilde gülerek takılıyorum.

"Biraz şeker herkesin gününü çok daha güzel hale getirir." Tepsiyi masanın üzerine koyar.

"Buna karşı çıkamam."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Bana ihtiyacın olursa seslen."

"Tabii." Ona kısa bir baş sallama yapıyorum.

O odadan çıkar ve bir saniye bile geçmeden koridordan Elodie'nin sesini duyarım. Vanessa'ya günaydın diyor.

Birkaç saniye sonra odaya girer ve masada oturduğumu görünce aniden durur.

Ben onu suçlayamam suçlayamam onu tepkisi tepkisi Onun bunun küçük küçük karşılaşmamızın dışında, bu saatte etrafta olmamaya alışık değil. Ya da hiç alışık değil.

Kendini toparlayıp zorla bir gülümseme takındığı için ona hakkını veriyorum.

"Merhaba," diyor kibar bir ses tonuyla, adımlarına devam ediyor.

"Günaydın." Bakışlarım ekose eteğine ve kaşkorse bluzuna kayıyor. Mükemmel. Ben ondan uzak durmaya çalışırken, o da seksi bir öğretmen gibi görünmek zorunda kalıyor.

Masaya doğru yürürken, varlığımın iyi bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi beni süzüyor.

"Buraya otur." Hemen yanımdaki sandalyeyi işaret ediyorum.

Çenesi sıkılır, ama oturur ve kendine kahve doldurur.

"Seni burada kahvaltıda görmek garip," diyor, bakışlarını fincanını dolduran koyu kahveye sabitleyerek.

Beklendiği gibi, biraz mesafeli. Ama bu kötü bir şey değil.

"Sana bir şeyim var."

Bana dönüyor, bakışlarındaki gerginlik merakla yerini bırakıyor. "Nedir "Ne?"

Cebime uzanıp küçük kadife yüzük kutusunu çıkarıyorum ve ona uzattım. Deniz yeşili gözleri büyüdü, bastırmaya çalıştığı heyecanın kıvılcımını ele verdi.

Kutuyu açıp içindeki Graff'ın özel tasarım parçasını gösterdiğimde, ağzından hafif bir hayret nidası kaçıyor. Bu, her ışık parçasını yakalayacak ve iki kat daha keskin bir şekilde yansıtacak kadar büyük, zümrüt kesim bir elmas.

Hareketsiz kalıyor, sonra bakışları tekrar bana dönüyor.

"Bu... fazla." Düzensiz bir nefes verir ve ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi görünür.

"Beğenmedin mi?" Bu imkansız. Dünyadaki hiçbir kadın bu yüzüğü sevmez.

"Ben... bayıldım. Ama bu fazla. Zaten senden yeterince para aldım. Bu kadar... *pahalı* bir şeye ihtiyacım yok."

"Beğendiysen, senin." Ona kısa bir gülümseme atıyorum. "Elini ver."

Bir anlığına bana bakıyor ve zihninde düşüncelerin dolaştığını neredeyse görebiliyorum. Sonra, tereddütle elini uzatıyor. Elini tutup yüzüğü parmağına geçiriyorum. Tam oturuyor. Tıpkı onun bana uyacağını bildiğim gibi.

Onun uzun, zarif parmağındaki yüzüğe bakarken içimde ilkel bir his yerleşiyor.

Artık her şey resmiyet kazanmış gibi.

Sanki o gerçekten benimmiş gibi.

O da yüzüğü inceliyor, ama gözlerinde hiçbir duygu yok. Ne düşündüğünü tahmin bile edemiyorum.

"Basın hâlâ peşimizde," derim, konuya geri dönerek. "*Peşimizde* mi?" Gözleri bana döner.

"Panik yapma. Gözcüleri var. Hiçbir şeyin kontrolden çıkmamasını sağlayacaklar."

"Tamam. Sanırım bu işe yarar." "Bu yeni bir heyecan yaratacak."

"Öyle olacağını tahmin edebiliyorum." Gözleri parmağında parıldayan yüzüğe geri kayıyor. "Teşekkür ederim," diyor, sanki az önce

Ona kısa bir gülümseme atıyorum. “Şimdi bu halledildiğine göre, devam edebiliriz.”

Bakışları benimkilere kilitlenir. “Buradan bakıldığında bu neye benziyor?”

Bu soru, geçen geceyi hatırlatıyor ve onun, yaptıklarım için bir açıklama beklediğini biliyorum. Ona bunu veremem, bu yüzden en iyi ikinci seçeneği uyguluyorum.

"Düğün ve bir bebek. Sözleşmeye sadık kalacağız." Bilerek açık sözlü konuşuyorum, sanki sadece paralarıyla ne yapabileceğime ilgi duyan yabancılarla bir iş toplantısında konuşuyormuşum gibi.

Ses tonum, yanılgıya yer bırakmıyor ve amacına ulaşıyor. Parmaklarını içe doğru kıvrıyor.

"Tabii." Kendini toparlamaya çalışıyor, ama elindeki titreme onu ele veriyor. "Düğün organizatörü yarın her şeyi kesinleştirmek için buraya gelecek. Onaylaman için detayları sana e-posta ile göndereyim mi?" Hızla konuyu değiştiriyor.

"Ne isterseniz onu yaparız." "Siz de bu konuda söz sahibi olmak istemiyor musunuz?"

"Hayır. Üzgünüm, Küçük Kuzucuk, böyle şeylerle uğraşacak vaktim yok. Sadece işin hallolmasını istiyorum."

Gözlerini kırkıyor, sonra dikleşiyor. "Tamam. Sanırım en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım."

"Mükemmel." Ayağa kalkıyorum ama gözlerini benden ayırmıyor. "Birkaç günlüğüne yokum."

"İş mi?"

Evet diyebilirdim. Bir müşteriyle görüşmek için Chicago'ya gidiyorum. Bu doğru. Ama ayrı hayatlar yaşayacaksak, bundan sonra bunu anlaması gerekiyor. Benim de öyle.

"Elodie," adını alçak sesle söylerim.

"Evet."

"Bana nereye gittiğimi sormayı bırakman akıllıca olur. Her zaman iş için olmayabilir. Ayrı hayatlar, hatırladın mı?"

Ben sözümü bitirmeden gözlerindeki ışık söndü. "Doğru. Elbette."

Tam o sırada Albert kapıda belirir. “Böldüğüm için özür dilerim, Bay Vale.”

“Ne var?”

“Bayan Susan aradı. Bu akşam için geleceğini teyit etti. Onunla restoranda buluşacak mısınız, yoksa süiti ayarlamamı mı istersiniz diye sordu.”

Elodie gerilir ve omuzlarının duruşundan, mesajdan Susan'ın kim olduğu konusunda çoktan bir sonuca vardığını anlayabiliyorum.

Onu düzeltmeyeceğim.

“Süit olsun,” diye Albert’e cevap veriyorum. O başını eğip odadan çıkıyor.

Elodie bakışlarını yere indirir, sanki tepki vermemek için kendini zorluyormuş gibi çenesini sıkar.

Ve hayatımda ilk kez kendimi pislik gibi hissediyorum, ama yine de dışarı çıkıyorum, aramızdaki gerginliği olduğu gibi bırakarak.

Bölüm 26

Elodie

Skylar, nişan yüzüğümü ışığa tutarken beni dikkatle izliyor.

Okul avlusundaki çimlerde karşılıklı oturuyoruz. Saat erken, okul başlamadan önce. Genelde dinlenme odasında buluşup kahve içeriz, ama temiz havaya ihtiyacım vardı.

Gözlerimi yüzüğe dikmişim. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Güneş ışığı anında yüzüğe yansıyor ve elmas, sanki camın içinde milyonlarca yıldız hapsolmuş gibi parıltıyor. Yemin ederim ki buradan herkes görebilir. *Dünyadaki herkes.*

Gerçek hayatta gerçek elmasları neredeyse hiç görmedim, böyle bir elmas ise hiç görmedim.

Ve bir tanesine *sahip* olacağımı hiç düşünmemiştim.

Adi herifler, önemsiz insanlar için bu kadar duygusal değeri olan şeyler almazlar. Ama yine de, bu yüzük benimle ilgili değil. Onunla ilgili — Dorian. İnsanlar benim bu kadar lüks bir mücevher taktığımı gördüklerinde, bu onu iyi gösterir.

Graff'tan alınmış ve sanırım özel yapım. Öyle görünüyor.

Annem mücevherleri severdi. Bir parçanın benzersiz bir tasarım olduğunu, işçiliğinde her zaman kişisel bir hava olduğunu hissederek anlayabileceğini söylerdi. Annem bir adım daha ileri gidip, benim asla fark edemeyeceğim sıra dışı montürler, karışık metaller ve tasarım detayları hakkında bilgi verebilirdi.

Nişan yüzüğüm hakkında tek bildiğim, bir servete mal olmuş olması gerektiği.

"Sence bunu satsam ne kadar eder?" diye soruyorum sessizce, yüzüğü daha yükseğe kaldırarak. "Yani, teknik olarak bu bir hediye. Hediyeler

sözleşmeye dahil değil.”

“Bunun öyle işlediğinden emin değilim.”

Bakışlarım Skylar'a kayıyor, sonra tekrar yüzüğe dönüyor.

“Dorian’a borçlu olduğum en az on iki bin dolar değerinde olmalı. Değil mi?” Sesim boş ve uzak geliyor, sanki şiddetli bir esintinin kenarında duyuyormuşum gibi. “Eğer bir hediyeysen, onu satın parayı ona verebilirim. O zaman huzur içinde hayatıma devam edebilirim.”

“Elodie, sen... biraz sersemlemiş görünüyorsun.” Skylar, bir cevap beklerken gözlerini hareketsiz ve gergin bedenim üzerinde gezdirerek beni inceliyor. Ona bir cevap veremem.

Benim sersemlemiş gibi göründüğümü düşünüyor. Sersemlemek, hissettiklerime hiç de yakın değil. Sersemlemek, vücudunun bir kısmının fiziksel hislerden mahrum kalmasıdır.

Vücudumun her bir parçasının kaçma ve savaşıma modunda sıkışıp kaldığını nasıl açıklayabilirim? Sanki içim yanıyor ama aynı zamanda dondurucu soğukta gibi.

Hiç mantıklı değil. *Hiçbir şey* mantıklı değil.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, yüzüğü çantamın yan cebine koyuyorum.

“Onu takman gerekmez mi?” O da benim kullandığım sessiz tonu taklit ediyor.

“Burada değil. İş yerinde değil. Burası hâlâ benim. Orada” — kapıları işaret ediyorum— “orası onun dünyası. Beni burada göremez.”

“Elodie... Belki de bugün izin almalısın. Eve git ve sakinleş.”

“Hayır.” Bu kelime, istediğimden daha sert çıktı. “Benim evim yok.”

Kaşlarını çattı. Sert davrandım ama anladığını biliyorum. Ona bu sabah olanları anlattım.

“Bu gece bende kalmak ister misin? Ortam değişikliği olabilir.” Bana nazik bir gülümseme sunuyor, sadece bir arkadaşın, ne kadar berbat hissettiğini anladığı için verebileceği türden bir gülümseme.

Teklifini kabul etmeliyim. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir. Ama bunun bir anlamı yok. Manzara değişikliği için nereye gidersem gideyim, bu geçici olur. Ve bu beni her zaman eve, ona geri götürür.

müstakbel kocam her zaman orada olmayabilir. O zaman iş için mi yoksa Bayan Susan'la eğlenmek için mi gittiğini tahmin etmek zorunda kalırım. Ya da o hafta kim olursa olsun. Ya da o gün.

"Gitmesem daha iyi. Ama teşekkür ederim." Sesim artık daha yumuşak. "Kaçmak istersen kapım her zaman açık."

"Bunu takdir ediyorum."

Skylar öne doğru eğildi ve avucunu yumuşak çimlere bastırdı. "Lütfen bu sabah olanlar yüzünden kendini parçalamaya izin verme."

"Bunun için çok geç. Patlamaya hazırım." Alaycı bir kahkaha attım. "Ne tür bir pislik bir kadına nişan yüzüğü verir, sonra aynı gece için başka bir kadın ayarlar?" Dorian, Susan için süiti seçmişti ve Albert'in anlattıklarından, bunun sık sık olan bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

Ve aptal ben, orada oturup bunu dinlemek zorunda kaldım.

Çok utanmıştım. Sonra yine böyle bir duruma düşmemin benim hatam olduğunu fark ettim.

Dorian'la yaptığım sözleşme kendiliğinden imzalanmadı. Onu ben imzaladım. Daha iyi bir hayat istediğim için onun tüm şart ve koşullarını kabul ettim.

Bana ayrı hayatlar yaşayacağımızı söylediğinde, gerçekte ne olacağını düşünmüştüm ki?

"Ya Susan bir müşteriye?" diye önerdi Skylar, gözlerinde umutla. "Belki de konuşmayı yanlış yorumladın."

"Sanmıyorum. Sesinden müşteri gibi gelmedi."

Skylar dudaklarını büküyor. "Tamam, belki müşteri değildir. Belki başka bir şeydir. Albert'ın sen oradayken Dorian için seninle bir randevu ayarladığını hayal edemiyorum."

"Sözleşmeyi bana Albert getirdi. Olan biten her şeyi ve Dorian'la ilişkimizin nasıl olması gerektiğini biliyor. Ayrı hayatlar yaşayacağımız söylendiyse, öyle düşüneceğini sanmıyorum."

Beni çürütmek için başka bir şey bulamayınca dudağının içini ısırır. Dorian bu konuyu açıklığa kavuşturmadıkça, hiçbir şey bulamayacaktır.

“Bence Susan onun görüştüğü biri. Ve bunu kabul etmeliyim.” İç çekip elimi kucağıma düşürdüm.

Skylar kaşlarını çattı. “Bence bu, ileriye dönük bir adım olabilir. Susan onun görüştüğü biri olmasa bile.”

Sanki gökyüzü bana cevap verebilirmiş gibi yukarıya bakıyorum. Hiçbir şey gelmiyor. “Daha yeni başlıyoruz. Önümüzdeki Cumartesi evleneceğiz. Evlendiğimizde, bu yıllarca benim hayatım olacak ve ben şimdiden tükenmiş durumdayım.”

“Anlıyorum.” Skylar dudağının içini ısırır.

“Kendimi kendim gibi hissetmiyorum, Skylar.” Ona bakıyorum. “Ama bunun tamamen benim hatam olup olmadığını bilmiyorum. Onu anlayamıyorum. Dorian Vale, Jekyll ve Hyde gibi. Beni öptüğünde... o an gerçek gibi geliyor. Ve Marcus konusunda bana yardım ettiğinde... o zaman bir sözleşmemiz yoktu. Bir an bana karşı nazik davranıyor, bir an sonra ise Bay Soğuk ve tamamen iş odaklı oluyor. Bundan nefret ediyorum. Bir insan bu kadar kayıtsız davrandığında, gerçekte nasıl biri olduğunu asla anlayamazsın.”

“Bence sorun da bu. Seni kurtaran nazik halinin ortaya çıkmasını bekliyorsun, ama o öyle değil. Sadece kendine güvenebilirsin, yani ya bunu yaparsın ya da yapmazsın.”

“Yapmak ya da yapmamak gibi bir şey yok. Sözleşmeyi imzaladım. Artık ona bağlıyım.” Bu da borcumu geri ödeme seçeneğim bile olmadığı anlamına geliyor. Elbette, nişan yüzüğünü satamayacağımı biliyorum; bu beni daha da kötü gösterir.

“O zaman kabul et, yaptığın gibi. Olanlar kulağa korkunç geliyor, ama sen...”

“Kabul ettim,” diye sözünü tamamladım.

O sertçe başını salladı. “Ve lütfen benden nefret etme, ama bence ona karşı eski hislerine takılıp kalmış olabilirsin. Çok üzgün görünüyorsun.”

Tanrım, keşke yanılsaydı. Keşke ona böyle bir şey hissetmediğimi söyleyebilseydim, ama yalan söylemek için gereken enerjiyi bile toplayamıyorum.

Skylar gözlerini kısarak beni ve tereddütümü değerlendiriyor. “Elodie.”

Uzun, sinirli bir iç çekiş bırakıyorum. Şimdiye kadar ona her şeyi anlattım, Dorian ve benim yat partisinde

işleri çok ileri götürdüğümüz yat partisi gecesi hariç her şeyi.

"İkiniz arasında bir şey mi oldu?" Sırtını dikleştiriyor ve şimdi bana öfkeyle bakıyor, yanakları şaşkınlıktan kızarmış.

"Evet ve hayır." Yüzümü buruşturuyorum.

"Aman Tanrım. Evet ve hayır ne demek? Onunla yattın mı?" Sanki büyük bir sırdan bahsediyormuşuz gibi bana doğru eğilir.

"Neredeyse."

"Vay canına. Bu ne zaman oldu?" diye çığlık attı. "Ve neden bana söylemedin ki?"

Omuzlarım çöküyor. "Bundan bahsetmek istemedim. Yat partisinin olduğu gece oldu."

"Iyy." O titriyor başını başını "Ben biliyordum biliyordum garip garip davrandığını

"Özür dilerim." Gözlerim kucağıma düşüyor.

"Özür dileme. Şimdi bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerine bakıyorum. "Konuşmasam daha iyi. Zaten

üzgünüm." "Anlaşmamız ne olursa olsun, ben de üzülürdüm."

"Sadece işlerin bu şekilde gelişeceğini hiç beklemiyordum." Elimi yüzümün üzerine gezdiriyorum. "Tanrım, ben... Anneme dönüşüyorum. Daha iyi bir hayat kurmak için zengin bir adamla evleniyorum, ama beni bekleyen tek şey ıstırap."

Annem, babamla olan evliliğinin böyle bir şey olduğunu hiç belli etmezdi, ama gözü olan herkes için bu çok açıktı. O, Oklahoma'da zorlu bir hayat sürmüştü. Babam ona istikrar vaat etti ve annem ona aşık oldu. Babamın annemi sevdiğinden emindim, ama onu hiç sevmemi.

Ona saygı bile duymuyordu. Annem, babamın veda etmek için yola çıktığına dair ona söylediğim yalana hala inanarak, elimi tutarken öldü.

Doktorlar annemin birkaç gün ömrü kaldığını söylediği andan itibaren babam onunla işini bitirmişti. Babam, ne kadar iyi bir insan olursa olsun, annem vefat ettiğinde kadınlarından biriyle Maldivler'deydi.

Skylar öne doğru uzanır, elimi tutar ve parmak eklemlerimi güven verici bir şekilde sıkar. "Sen annen değilsin."

"Ama öyleyim. Ve annemin babamla yaşadığı aynı türden şeyler bana da olacak."

“Sadece sen izin verirsen.”

Ona bakıp sözlerini düşünürüm.

“Yardımcı olmak için ne yapabilirim? Söyle bana.” Elimi tekrar sıkıyor. “Seni neşelendirmek istiyorum. Ve bil ki, okulu asıp günü yemek yiyip alışveriş yaparak geçirmek bana da uyar.”

Gülüyorum. Hâlâ gülebildiğime şaşıyorum, ama Skylar, herkesi kötü ruh halinden çıkarabilecek türden bir kız. Bir anlığına da olsa.

“Kulağa cazip geliyor, ama yapamam. Çocuklar deneme sınavlarına hazırlanıyor. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemem çünkü... duygularımla *boğuşuyorum*.”

“Anlıyorum. Sadece bil ki, ben senin için buradayım.” “Biliyorum. Her zaman buradasın.”

Elimi bırakıp bana sertçe bakar. “Sen de ayrı bir hayatın olabilir, Elodie. Bu tek yönlü bir şey değil.”

“Biliyorum.”

“Güzel. O zaman kalbini koru. Bu evlilik düzenlemesini atlatmak istiyorsan yapabileceğin tek şey bu.”

Kalbimi korumak.

İyi bir tavsiye, ama mantıklı olan çoğu şey gibi, söylemesi yapmasından kolay.

* * *

Hazır olmadan düğün günüm geldi. Sanki zaman kendi üzerine katlanmış ve zihnim yetişemedi beni buraya sürüklemiş gibi.

Sanki daha bir dakika önce kahvehanede Dorian'a çarpışmışım gibi geliyor. Ve şimdi Oheka Kalesi'nde, nefes kesici bir Valentino gelinlik giymiş, onunla evlenmeye ramak kalmış durumdayım.

Oheka Kalesi'ni sadece dergilerde veya televizyonda görmüştüm. Etkilemek için inşa edilmiş o görkemli tarihi malikanelerden biri. İçeri girdiğimiz anda mermer zeminler bizi karşıladı, ayaklarımızın altında uçsuz bucaksız uzanıyordu. Avizeler, tavana kadar uzanan yüksek tavanlardan ışık saçıyordu ve her duvar resimlerle kaplıydı. Etrafımızdaki her şey nefes kesiciydi ve tüm mekan bugünkü etkinlik için süslenmişti.

Milyarder Dorian Vale, sevimli bir ğretmen olan Elodie Harper ile evlenmek üzere.

Gazeteler bizi böyle adlandırdı.

Hikayemizi alıp, düğüne kadar manşet üstüne manşet yayınladılar. Herkes bizim kraliyet ailesinden olduğumuzu sanırdı. Gerçi bir bakıma Vale ailesi de öyle sayılır. Amerika'nın diğere güçlü ailelerinden pek de farklı değiller.

Şu anda Skylar ve ben, koyu saçlı bir yer göstericinin peşinden büyük salona doğru ilerliyoruz. Bizi, tüm sabahı hazırlanmakla geçirdiğimiz gelinlik mağazasından almaya geldi.

Skylar kolunu koluma takıyor ve bana neşeli bir gülümseme atıyor. Orman yeşili nedime elbisesiyle muhteşem görünüyor ve benden çok daha heyecanlı. Onu bu kadar heyecanlandıran, etrafımızı saran bu ihtişam.

İkimiz de hiç bu kadar lüks bir yerde bulunmamıştık. Sinirlerimi kemiren endişeye rağmen, ben de dekoru takdir edebildim. Ama sadece birazcık.

Gerçeklik, büyüleyici bir şey gördüğümde her seferinde devreye girme gibi kötü bir alışkanlığı var. Bana sadece bir sözleşmeli gelin olduğumu hatırlatıyor. Ve burası... Asla gerçekleşmeyecek bir hikaye için masalsı bir ortam.

Dorian bana yüzüğü verdiğinden beri onu görmedim. Ve mesajlarıma hiç cevap vermedi — ki onları gönderdiğim için ciddi şekilde pişmanım.

Mesajlardan biri resmiydi. Kayıt belgelerini ne zaman imzaladığımı ona bildirmem gerekiyordu. Ama düğünden önce onu görebilecek miyim diye sorduğum mesaj, yine aptallık etmemdi. İçimdeki hayal kırıklıklarının kurbanı olmuşum.

Sonra bir aptal adım daha attım ve personele ne zaman eve döneceğini sorup durdum. En azından iş için dışarıda olacağını söylerken nazik davrandılar ve beni yargılamadılar.

Bir hafta geçtikten sonra, onun beni sadece görmezden gelmediğini anladım. Beni kaçınıyordu da.

"Sakin ol, her şey yoluna girecek," diye mırıldanır Skylar, omzuna omzumu sürterek.

Ona alıştırmış gülümsemelerimden birini gösterdim. "Sadece gerginim."

"Bu normal. Bu muhteşem binanın tadını çıkar. Şuna bir bak. Burası büyü, " diyor hüzünlü bir ses tonuyla.

Görevli bize gülümser ve ileriye gösterir. "Büyük salonu görene kadar bekleyin."

İkimiz de heyecanlı okul kızları gibi ona gülümsüyoruz.

Koridordan dönünce karşımıza daha da güzel bir manzara çıkıyor.

Uzun aranjmanlar halinde taze çiçekler duruyor. Beyaz güller, fuşya orkide ve buketimde taşıdıklarım gibi turuncu zambaklar.

Kemerlerin arasında manzaralı tablolar asılı ve başımın üstünde tavan duvar resimleriyle kaplı. Bir rüyaya daldığımı düşünüyorum.

İleride, genişçe açılmış büyük bir çift kapı bizi bekliyor.

Geldik.

Artık geri dönüş yok.

Midemdeki gerginlik daha da artıyor. Nefes alıp vermeye çalışıyorum.

Garson kapıya önce ulaşır ve bize gülümser. "Hazır mısınız?" diye sorar melodik bir sesle.

Başımı sallıyorum ve bir nefes daha alıyorum. Bu nefes, zihnimi berraklaştırmak ve yeni hayatımın ilk adımlarında bana yol göstermek için.

Dorian Vale ile evleniyorum. Toplayabildiğim tüm berraklığa ihtiyacım olacak.

Skylar arkamdaki yerini alıyor, ardından *Düğün Marşı'nın* ilk notaları, kemanların zarif sesiyle salonu dolduruyor.

"Gidin." Yer gösterici bana ilerlemem

için işaret ediyor. Yürüyorum.

İki adım ilerliyorum, sonra salonun içindeyim ve bakışlarım anında Dorian'ı buluyor.

O, beyaz saçlı bir rahibin yanında, koridorun sonunda duruyor.

Elbette, Dorian Vale, üzerine özel dikilmiş siyah takım elbisesiyle bakmaya doyamayacağınız kadar yakışıklı.

Kısa siyah saçları özenle kesilmiş, haksız yere yüksek elmacık kemiklerini ve koyu kaşlarını vurgulamaktadır.

Gülümsemiyor.

O sadece sadece benive her her zamanki gibi, o sakın ve tamamen okunaksız.

Müzik beni ileriye götürse de, içim gerginlikten yavaşlıyor. Beni dengede tutan tek şey, bunu kendim için yaptığım düşüncesi.

Bu karar, hayattan istediğimi almamı garanti ediyor.

Başka hiçbir şeyin önemi olmamalı.

Ne ruhumdaki yanlışı, ne de yakında kocam olacak adam hakkında zihnime yeniden çarpan düşünceler.

Nerede olduğunu bilmeme gerek yok. Haftayı Susan'la geçirip geçirmediğini bilmeme gerek yok. Ve kesinlikle onu ne zaman tekrar göreceğini bilmeme gerek yok.

Beni ilgilendiren şey şu an. Burada ve şimdi.

Bu mantıkla, bakışlarımı ondan ayırıp salonun etrafına bakıyorum.

Konuklar koridorun iki yanında sıralanmış. Hepsi bana gülümsüyor. Çoğu Dorian'ın tarafındaki insanlar. Ben sadece on kişiyi davet etmiştim.

Dorian'ın ailesini ön sırada otururken görüyorum, özellikle babası bana gülümseyerek bakıyor. Sonra Jack'i görüyorum. O da aynı anda beni görüyor ve gülümsüyor.

Tanrıya şükür, çaba gösteriyor gibi görünüyor. Skylar dışında, o benim dayanağım. Jack ve ben her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ve onun yaptıklarına her zaman katılmayabilirim. Ama onun varlığı beni rahatlatıyor. Şu anda bile.

Bugün kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şey, onun beni mihraba kadar götürmesiydi. Her zaman onun bunu yapacağını hayal etmiştim.

İstersem yapardı, ama onu Dorian'a teslim etmek zorunda bırakmak istemedim. Bunun için bana minnettar olduğunu hissettim.

Tuhaf bir şekilde, bakışlarım tekrar Dorian'a kayıyor. İki adım daha ve tam karşısına geliyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, elini uzatıyor.

Elini tutuyorum ve buketimi Skylar'a veriyorum. Skylar, koltuğuna gitmeden önce bana cesaret verici bir bakış atıyor.

Dorian beni ileriye doğru yönlendirirken dikkatim onun üzerinde kalıyor.

Rahip ikimize sıcak bir gülümsemeyle bakıyor, sonra konuşmasına başlıyor.

Garip bir şekilde, her kelimesini dikkatle dinliyorum. Sabah boyunca beni saran dalgınlığın geri geleceğinden emindim, ama şu anda zihnim çok açık. Haftalardır hiç bu kadar odaklanmış olmamıştım.

Ancak bu berraklık, yeminlerimizi etme zamanı geldiğinde sona eriyor. Yine otomatik pilota geçiyorum ve konuştuğumda, katılmak istemediğim bir oyun için prova yapan lise öğrencisi gibi hissediyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkıyor, ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Yüzüklerimizi takas ederken de aynı boşluğu hissediyorum.

Papaz, evlenmemize itirazı olan var mı diye sorduğunda, zar zor başımı kaldırıyorum.

Zaman hızla ilerliyor ve birdenbire rahip bizi karı koca ilan ediyor. Dorian ve benim evlendiğimizi, artık Elodie Harper olmadığını zar zor idrak ediyorum.

"Artık gelini öpebilirsiniz," diyor rahip.

Dorian'ın fırtına rengi gözlerine boş bir bakışla bakıyorum. Bir an için bir kıvılcım gördüğümü sanıyorum, ama orada olup olmadığını doğrulayamadan yok oluyor.

Beni öpmek için eğiliyor ve umarım bu öpücük diğer öpücüklerine benzemez.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorluyorum. Tek yapmam gereken, "*Seni asla sevmeyeceğim*" dediğini hatırlamak ve bu işe yarıyor.

Kendimi kapatıyorum ve bunun tam da yapmam gereken şey olduğunu anlıyorum.

Ayrıldığımızda salonda alkışlar patlar ve Dorian'ın şaşkın bakışlarını görmezden gelirim.

Koridorda ilk adımlarımızı atarken tezahüratlar yükseliyor ve ben, kameralar için olmam gereken kadına her yönüyle benzediğimden emin olmak için göz kamaştırıcı bir gülümseme takınıyorum.

Aynı sahte gülümseme gün boyu beni takip ediyor ve kendime bunu yapabileceğimi söylüyorum.

Ama sinirlerim beni ele geçiriyor ve tanımadığım bir kadın *kocama* her seslendiğinde, o alıştırılmış gülümsemenin altında içim parçalanıyor.

Her seferinde baktığım kadının Susan mı yoksa kocamın görüştüğü başka biri mi olduğunu merak ediyorum.

Ne kötü bir evlilik başlangıcı.

Ama bu benim seçimim. Ne kadar kötü olursa olsun.

Bölüm 27

Dorian

"Köstebeğin seni takip etmek için harici bir sunucu kullanıyor." Salvatore öne eğildi, yüzünü gururlu bir gülümseme aydınlattı. "Gibbs, bulduğun hack kodunu değerlendirmek için ağ dışı bir analist tuttu."

Sadece yarım kulakla dinlediğimi ya da aklımın karımda olduğunu fark edemediğine sevindim.

Karım.

Bu kelime zihnimde tuhaf geliyor. Sanki buraya ait olmayan yabancı bir şey gibi, ama aslında ait.

Elodie ve ben artık evliyiz.

Gece bir saat kadar önce çöktü. Salvatore ve ben ancak şimdi sohbet etme fırsatı bulduk. Su çeşmesinin yanında duruyoruz. Kalabalıktan yeterince uzakta, mahremiyetimiz var, ama Elodie'nin çardak altında teyzem Maureen ile konuştuğunu görebileceğim kadar da yakınız.

Salvatore'nin bana söyleyecek önemli şeyler var, ama Elodie'nin bütün gün bana ne kadar soğuk davrandığını düşünmeden edemiyorum.

Her şey, rahip bizi karı koca ilan ettikten sonra ona verdiğim öpücükle başladı.

Karımı öptüm, dudaklarını dudaklarımda hissetmek için utanmazca hevesliydim, ama dudaklarımız birbirine değdiği anda, sanki bir cesedi öpüyormuşum gibi hissettim. Orada hiçbir şey yoktu. Hayat yoktu, duygu yoktu, sadece birkaç hafta önce yeniden bir araya geldiğim kızıdan hiçbir iz yoktu.

Elodie Harper artık Elodie Vale.

Sözleşmeli bir evlilikteki bir kadının yapması gerektiği gibi davranıyor. Ama ben bundan hoşlanmıyorum.

Kartlarımı masaya koydum. Ona ne istediğimi, ne istemediğimi ve ona bu dünyadaki her şeyi verebileceğimi

Peki, neden onun davranışları beni bu kadar rahatsız ediyor?

Koridorda ilk adımlarını attığı anda onda bir değişiklik hissettim. Yüzündeki stoik ifade ve omuzlarına yerleşen yeni özgüven. Onu övmem gerekirken, bunun yerine burada, sinirli bir şekilde duruyorum. İstedğini elde edemeyen bir çocuk gibi.

"Yüklediğimiz izleme kodu bir saat önce sinyal verdi," diye devam etti Salvatore; bu sözleriyle dikkatimi tamamen kendisine çekti. "*Burada* sinyal verdi."

"Burada mı?" Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

O başını sallıyor. "Plan işe yaradı, eski dostum."

Salvatore, düşünümüne her zaman davet edeceğim türden bir arkadaşımıdır, ama bugün burada olmasının sebebi de işidir. Bahsettiği plan, düşünü bir tuzak olarak kullanarak köstebeği ortaya çıkarmaktı. Onların düşüne katılacağını tahmin etmişti. Ve eğer katılırlarsa, şüphelilerin listesini daraltabilecektik. Görünüşe göre haklıymış.

"Ama bu piç zeki," diye devam ediyor. "Kiminle bağlantılı olduğunu tespit edemedik. Hayalet bir operasyon gibi görünüyor."

Dudaklarımın içini ısııyorum. Bütün bu süre boyunca bu kişinin kim olabileceğini düşündüm. Gittikçe daha çok, bunun aileye yakın biri olduğuna ikna oluyorum.

Kendilerini gizlemek için gösterdikleri çaba ve karmaşıklık, üst düzey bir hacker'dan beklenecek türden. Ama bu aynı zamanda, başka nedenlerle de gizli kalmak istediklerini gösteriyor.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye ekliyorum.

"Muhtemelen seninkiyle aynı." Salvatore, beni dar gözlerle süzerek bakıyor.

"Yakın birisi olduğu ve ortaya çıkarsa neyi kaybedebileceğinden endişelendiği."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Deneyimlerim bana, bunun her zaman bir düşman olmadığını öğretti. Bazen en beklemediğin kişiler olur. Sana en yakın olanlar. Seni mahvedecek imkânlarla sahip olanlar."

"Bunu ortaya çıkarmak, bir düşmanı ortaya çıkarmaktan daha zor olabilir."

"Öyle olacak. Gözünün önündekini görmek daha zor. Ama onları ortaya çıkarmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

Salvatore ve ben aynı madalyonun farklı yüzleriyiz, ama benim dünyam da en az onunki kadar acımasız. Her an, herhangi biri hiç düşünmeden sırtına bıçak saplayabilir. “Şimdi ne olacak?”

“Bana bırak. Düşünmen gereken başka şeyler var.” Elini omzuma koydu ve Elodie’yi işaret etti.

Bakışlarım ona kayar. Teyzem onu sıkıntıdan patlatıyor olmalı, şüphesiz yeni satın aldığı Shire atlarından bahsediyordur, ama Elodie dikkatle dinliyor.

Buradan yüzündeki ifadeyi tam olarak göremiyorum, ama her kelimeye kulak kabartmış, tamamen ilgileniyor gibi görünüyor. Çoğumuz Maureen teyzeyi kaçınıyoruz çünkü insanın kulağını çınlatır.

Salvatore omzuma dokunur. “Git, sevgilinin yanına git. Bugün düğün günün. Acil bir şey çıkarsa seni ararım.”

Ona bakıyorum. Elodie ile olan durumumun farkında. Soruşturma devam ederken, bunu ondan tam olarak saklayamazdım. Ayrıca, Elodie’yi *onun* müzayedesinden satın aldım ve Marcus ile uğraşmak zorunda kaldığımızda bana destek oldu. “Düğünümün...”

“Düğün düğündür, genç adam.” Sırıttım.

“*Genç adam mı?*”

“Benden yirmi yaş büyük olduğumu unutma, o yüzden tavsiyemi dinle.” Elodie’ye odaklanıyor. “Bu senin için iş olabilir, ama onun için değil. Bugün *onun* düğün günü. Aranızda ne olursa olsun, o bu günü hep hatırlayacak. Ayrıca, ona bir bak.”

Bakıyorum. Ve bana ne söyleyeceğini şimdiden tahmin ediyorum.

“O çok güzel ve onu *sen* seçtin. Birazcık Birazcık hoşgörü göstermenin ne zararı olabilir ki? İsteddiğini biliyorsun.”

Ona sert bir bakış attım. “Neden böyle düşünüyorsun?”

O da bana sert bir bakış attı ve sırtıttı. “Bütün gün gözlerini ondan neredeyse hiç ayırmadın. Öyle de olmalı. Sakın inkar ederek beni aşağılamaya kalkma.”

Derin bir nefes verip karıma baktım. O çok güzeldi. Kuşkusuz gördüğüm en güzel kadındı.

“Böyle bir kız seni beklemeyecek,” diye alay etti Salvatore.

Sinirlenerek ona kaşlarını kaldırdım. “Onun beni beklemesini istemiyorum.” Sesimdeki çılgınlık beni ele vermeseydi, daha ikna edici olabilirdim.

Salvatore’nin bana attığı bakış, beni tamamen okuduğunu gösteriyor. “Dorian Vale, ne dersen de, ama dikkatli olmazsan, o kuzenin ona asılacak. Bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Lanet olası Parker.

Çenem sıkılır. O pislik de bütün gün Elodie’ye bakıp durdu, aç bir köpek gibi onu izledi. Salvatore’nin bunu fark etmiş olması çok şey ifade ediyor.

Parker benimle uğraşmak istiyor, ama onu tanıyorum. Eğer karıma o pis ellerini sürme şansı bulursa, beni kızdırmak için bu fırsatı kaçırmayacaktır. O zaman onun sikini kesip onu öldürmek zorunda kalırım.

“Git,” diyor Salvatore, kısa bir baş sallamayla. “Dediğim gibi, bir şey olursa seni ararım.”

"Tamam." Zaten gitme zamanı gelmişti. Ve sağduyuma aykırı olsa da, Elodie ile konuşmam gerekiyordu. Baş başa. "Sonra konuşuruz."

Başını eğiyor. Derin bir nefes alıp Elodie’ye doğru ilerliyorum. Knox’u barın yanında Levi ve Locke ile konuşurken görüyorum. Oldukça hararetli bir tartışma yapıyorlar gibi görünüyorlar. Konuşmanın çoğunu Locke yapıyor, bu da onun yine bir oyun oynadığını gösteriyor.

Umduğum gibi Knox beni görüyor. Elimi kaldırıp ona çıkacağımı işaret ediyorum. O da başını sallayarak karşılık veriyor.

Elodie’ye ulaşmadan önce, ebeveynlerimi ve Adeline’i aramak için mekanı taradım. Onları hiçbir yerde göremedim, ama ikinci kattaki balkonda, gözleri karımın kışına yapışmış halde Parker’ı gördüm. O kadar dalmış, o iğrenç gözleriyle karımı soyuyordu ki, Elodie’ye bir taş atımı uzaklığa gelene kadar beni izlediğimi fark etmedi bile.

Ancak o zaman dikleşiyor. O orospu çocuğu, yakalandığı için suçlu görünmeye bile çalışmıyor. Bunun yerine, sanki lanet bir kadeh kaldırıyormuş gibi şampanya kadehini bana doğru kaldırıyor.

Başımı başka yöne çeviriyorum. En iyisi bu. Bu gece onunla herhangi bir şeye bulaşmak istemiyorum.

Doğruca Elodie'ye doğru yürüdüm. Beni gördüğü halde görmemiş gibi mi davrandı, emin değildim. Yanına vardığımda, daha önce PR ekibimi yöneten kadınlardan biriyle konuşurken gördüğünde bana gösterdiği aynı sert gülümsemeyi gösterdi.

"İşte Dorian'ım." Maureen yanıma süzülür ve bana hızlıca sarılır. Bugünkü milyonuncu sarılma. "Senin adına çok mutluyum. Karın nadir bulunan bir mücevher."

Kolumu Elodie'nin omzuna doladım. Dokunuşumla omuzları gerildi. "İşte bu yüzden o benim karım."

Maureen alkışlıyor. "Senin adına çok mutluyum. Onu İngiltere'ye götürmelisin. Oraya gitmenin hayali olduğunu söylemişti. Ailenin Cotswold'daki kır evini çok sevecektir."

"Eminim yakında bir gün oraya gitme fırsatı bulacağım. Dorian hep çok meşgul." Elodie bu fikri reddetmeye çalışıyor.

"Saçmalık. İş her zaman orada olacak." Maureen başını sallıyor. "Sen gençsin ve yeni evlendin. Eğlenmek için en iyi zaman bu. Çocuklar gelmeden önce yap bunu."

"Haklısın Maureen Teyze." Onu başımdan savmak için ona çocuksu gülümsemelerimden birini atıyorum. "Ve bunu söyledikten sonra, artık eve gitme vaktimiz geldi. Günün geri kalanını birlikte geçirmek istiyoruz."

Maureen'in gülümsemesi genişlerken Elodie'ninki soluyor.

"Ah, genç aşklar," diye hüzünlü bir sesle tısladı. "Eve gidin ve birlikte en güzel zamanınızı geçirin."

"Öyle yapacağız."

Elodie, Maureen'e veda eder ve ben, kolumu hâlâ sıkıca beline dolayarak onu uzaklaştırırım. Öne bakarak, onu ay ışığının aydınlattığı dolambaçlı yolda yönlendiririm.

"Veda etmen gereken biri var mı?" Jack'i düşünüyordum. Bugün bir arada olabilmiştik, ama onun mesafeli davrandığını fark etmiştim. Ben de öyleydim.

"Hayır," diye cevaplar Elodie, kısa ve öz bir şekilde.

Gözlerimi kısarak baktım. "Çıkmadan önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin?" diye ısrar ediyorum.

"Eminim."

Önceki cevapları o kadar ezberlenmiş gibiydi ki, neredeyse yine otomatik olarak hayır diyeceğini sandım. Onu yan gözle süzdüm, durumunu değerlendirdim. Kızgın görünüyordu. Patlamak üzere olan biri gibi.

"Eşyalarımı almam lazım."

"Tabii. Seninle gelirim."

Bana sert bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Bana çok kızgın olduğunu anlamazsam, tam bir aptal olurum. İnsanların ne düşündüğünü hiç umursamamışımdır, ama bu kız kafamı karıştırdı ve yine kurallarımı çiğnememe neden oldu.

Salvatore beni uyarmakta haksız değildi. Bütün gün gözlerimi ondan ayıramadım ve bunun kolaylaşacağını sanmıyorum. Özellikle de böyle davranırken.

Binaya geri dönerken beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Kalenin diğer tarafına geçip gelin sütünü buluyoruz.

Benden önce içeri giriyor ve ben de o, makyaj çantasını doldurup makyaj malzemelerini ve saç aksesuarlarını toplarken hareketlerini takip ediyorum. O sanki ben yokmuşum gibi davranırken, son derece garip bir sessizlik birkaç dakika sürüyor.

Bu beni delirtiyor. Kendi ilacımın tadına bakıyorum ama bunun sona ermesini istiyorum. Belki de konuşma zamanı gelmiştir.

"Lamb," diye mırıldanıyorum, dikkatini çekmek için.

Elodie, gözlerinde bir anlık bir sinirlilikle bakışlarımı karşıladı. "Ne?"

"Neyin var?"

"Hiçbir şey." Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi beni baştan aşağı süzdü.

"Neden soruyorsun?"

"Gerçekten mi?"

Gözlerini devirdi, içini çekti, sonra eşyalarını toplamaya devam etti. "Garip davranıyorsun," dedim.

"Sana temin ederim ki öyle değilim." Kaşlarını çattı. "Ama tabii, belki de sen öyle düşünürsün. Beni gerçekten tanımadığın halde nasıl olduğumu nereden bileceksin ki?"

Cevabı, zehir katılmış bal gibiydi. Ama bu sözler, o tatlı huylu öğretmenden çıkınca kulağa yanlış geliyordu.

"Bana kızgınsın."

"Hayır." Ses tonu, umursamadığını gösteriyor ama gözleri başka bir şey anlatıyor.

"Hadi bunu konuşalım." Ona, çok az kişinin sahip olduğu nadir bir fırsat sunduğumun farkında değil.

Bana dönerek kaşlarını kaldırıyor. "Neyi konuşalım?" "Ne istersen. Bana neden kızgın olduğunla başlayabilirsin."

Alaycı bir tonla hafifçe güldü. "Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum. Davranışların her şeyi anlatıyor."

"Sanırım sıkılmış olmalısın ya da öyle bir şey, bu durumda Susan'la, Grace'le ya da diğer kadınlarından biriyle olsan daha iyi olur. Eminim sana seve seve eşlik ederler."

Sonunda bir yerlere varıyoruz. Susan konusunda onu aydınlatmalıyım. Sessiz kalmak da pislikçe bir hareket olur, ama kendimi açıklasam, o zaman ne durumda kalırım?

Bu, ayrı hayatlar yaşayacağımızı söylediğim çizdiğim çizgiyi silip atmak olur. Ayrı hayatlar maddesinin amacı, ikimizin de birbirimize hiçbir şey açıklamak zorunda kalmamasıydı.

"Mesele bu mu?" Farklı bir taktik deniyorum.

"Bence bu konuyu konuşmamalıyız, lütfen bırakalım."

O haklıydı. Bu konuyu kapatmalıydım. Ama kapatmayacaktım.

"Hayır, belli ki kafanda bir şeyler var, o yüzden bunu halledelim."

"Hayır. Halledilecek bir şey yok. Sadece senin evine dönüp yatmak istiyorum. Sabah yapmam gereken işler var."

"*Bizim* evi kastediyorsun."

Bana inanamayan bir bakış attı. "Hayır, bizim evi kastetmedim. Orası senin evin. Ben orada sadece bir misafirim."

"Lamb, dalga geçmeyi bırak."

"Geçmiyorum. Hadi gidelim, Dorian."

"Konuşana kadar hiçbir yere gitmiyoruz." Her saniye daha da sinirleniyorum, direnişinden giderek daha fazla nefret ediyorum.

"Senin neyin var? Bu hiç mantıklı değil." "Benim için mantıklı."

"Tabii ki mantıklı," diye alaycı bir şekilde söylüyor, güzel yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Tamam, madem bu kadar mantıklı, ne istediğini söyle bana."

Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum. Benim açımdan, yapmam gereken her şeyi yaptım. Ben senin *karınım*."

Yine haklı. Ama...

Karşılaştığımız sorun şu ki, başka bir kadınla görüştüğümü düşünüyorsa bana kızmamalı. Ve benim de onu istememem gerekiyor.

Birbirimize bakıyoruz ve ne diyeceğimi bilmediğimi fark ediyorum.

Ama... ne istediğimi biliyorum.

Onu.

Onu istiyorum. Ona sahip olamamak beni içten içe yiyip bitiriyor.

Onu açık artırmada, en yüksek teklifi verene bedenini satarken gördüğümünden beri onu istiyorum. Ve ondan çok daha öncesinde de onu istiyordum.

Eski en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini istemezdim. Ama istiyorum. Ve istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım.

Kendi kurallarım ve mantığım canı cehenneme.

Doğruca ona doğru yürüdüm, onu o kadar sarsarak irkilmesine neden oldum. Ona geri çekilme şansı vermedim. Kolunu tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Kurtulmaya çalışıyor ama onu yerinde tutuyorum.

"Ne yapıyorsun Dorian? Ben..."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu öpüyorum, itirazını yutuyorum. Kollarımda hareketsiz kalıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip soğukluğunun altında gerçek Elodie'yi bulmaya çalışıyorum.

Onu öpüyorum, arıyorum, bekliyorum, ama o hala bana karşı kayıplarda.

Başının arkasını avuçlarımla kavrar ve öpücüğü derinleştiririm. Ancak o zaman vücudu gevşer. Savunması çatlamış gibi görünür ve aniden, orada, haftalar önce yaptığı gibi bana karşılık verir.

Ama sonra beni göğsümden sertçe itip uzaklaşır.

Bu beni pek etkilemiyor. Yine de onu bırakıyorum, çünkü gözlerindeki öfke eskisinden daha şiddetli.

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor. "Hayır, ne?"

"Bana bunu bir daha yapmayacaksın."

"Elodie."

Benden uzaklaşır. "Sen ve senin aptal akıl oyunların ve *kafamı karıştıran öpücüklerin*. Bu gece olmaz."

Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum, o uzun tiradın içinde benim için öne çıkan tek şeyi tadını çıkarıyorum. "Sen üçüncü türü seçtin."

Sanki yemeğine tükürmüşüm gibi bana öfkeyle bakıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Aklını başından alan öpücük."

Bir an için tereddüt ediyor, ama bu yeterli. Sanki yakalanmış gibi. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Seni istiyorum, Elodie."

Hareketsiz kalır, yüzünde şaşkınlık belirir. Nefesi hızlanır ve kendini toparlamaya çalışır, ama pek başaramaz. "Hayır. Anlamıyorsun."

"Biliyorum." Bu sözler, yemin ettiğim zamanki sesimden hiç farklı gelmiyor.

O tekrar uzaklaşmadan, ben onun yanına geri adım atarım. O başını hafifçe eğiyor ve ben ona tekrar uzanıyorum.

O direnmeyip, uslu bir kuzu gibi isteyerek bana doğru geldiğinde, sikim sertleşiyor.

Ağzını tekrar ele geçiriyorum ve dudakları benim için açılıyor. Onu hissediyorum—*gerçek* halini. Geri dönmüş ve onu hiç olmadığı kadar çok istiyorum.

Öpücüğü derinleştiriyorum, zihnimde ona yapmak istediğim tüm müstehcen şeyleri şimdiden planlıyorum.

Küçük karımla yapacağım her hata buna degecek.

Ve pişmanlık duymayacağım.

Bölüm 28

Elodie

Vücutlarımız duvara çarpıyor ve Dorian beni duvara sıkıştırıyor, beni hapsediyor.

Bana verdiği tutkulu öpücük zihnimde titremeler yaratıyor, her düşüncemi ve onunla ilgili kendime verdiğim her sözü çözüyor.

Öpücüğü ciğerlerimdeki havayı çalar, başımı döndürür ve beni kendimden geçirir. Dünya onunla sınırlanır — ağız, dokunuşu ve bildiğim her şeye rağmen bedenimin verdiği tepki.

Tanrım, kötü adamımla bir başka akıllara durgunluk veren, zihnimi altüst eden öpücüğün tuzağına düşmemeliydim.

Hiçbir şey öğrenmedim mi?

Bütün haftayı zihnimi güçlendirerek ve ona karşı hissettiklerimden kurtulmaya çalışarak geçirdim.

Yine de işte buradayım. Ona karşı yine kendimi kaybettim.

En azından denedim. Sanırım denedim. Sonra bana beni istediğini söyledi ve tüm kısıtlamalarım havaya uçtu.

Öpücük daha yoğun, daha derin hale geliyor, sanki Dorian artık sadece beni öpmüyor gibi. Dili dilimin üzerinde dolaşıyor, her dokunuşu talepkar, sanki benden verebileceğim her şeyi almak istiyormuş gibi.

Tanrım, bundan iyi bir şey çıkmaz. Bunu biliyorum.

Aklımı kaçırmış gibi aynı yolu dönüp duruyorum ve akılsız bir Alice gibi *aynı* tavşan deliğine düşüp duruyorum.

Ama o çok, çok iyi hissettiriyor ve tadı çok güzel.

Ve o, benim acımasız, güzel canavarım, *Dorian Gray*.

Bende kalan tüm mücadele gücü yok oldu.

Vücudumu zevkle dolduran nefes kesici öpücük tarafından çalındı.

Dorian inliyor, sonra içindeki bir şey tamamen pes ediyor, çaresizlikle çözülüyor.

Kalçamı daha sıkı kavrar ve bana bakmak için biraz uzaklaşır. "Seni sikeceğim," diye mırıldanır, gözlerinde karanlık bir vaatle kötülük parıldıyor. "Kendimi o güzel amcığının derinliklerine gömeceğim, seni ne kadar çok istediğimi asla unutmayacaksın."

Midem altüst olur ve onun söylediklerini sindiremeden, elbisemi çekip çıkarmaya çalışır.

Kumaş takılıyor ama umurumda değil. Tek istediğim, ellerini ve ağzını vücudumda hissetmek, çıplak kalmak ve ona sıkıca sarılmak. Cildini cildimde hissetmek ve onun da bana ait olabileceği hayaline kapılmak istiyorum.

Dorian saniyeler içinde elbisemi çıkarıyor, ardından sütyenim ve külotum da onu takip ediyor. Çıplak kaldığım anda eğiliyor ve ağzını sağ meme ucuma kapatıyor.

Beni derinlemesine emiyor, göğsümün mümkün olduğunca çoğunu ağzına alıyor.

Onun emişine inleyerek, karşı konulmaz zevke teslim oluyorum. Parmaklarımı saçlarına dolayarak, ağzını tenime bastırıyorum.

Zaten kendimi çok iyi hissediyorum, ama parmaklarının belimin alt kısmını okşaması bile tüm sinirlerimi çılgına çeviriyor.

Bir göğsümden diğerine geçiyor, beni kendisine doğru eğmemi ve bana verebileceği her şeyi arzulamamı sağlamak için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyor.

Karnıma doğru inmek üzere, ama zihnime bir parça farkındalık geri dönüyor ve onu durduruyorum, parmaklarımla omzuna tutunuyorum.

Yine direndiğimi sanıyor gibi görünüyor, ama bunu açıklığa kavuşturmak üzereyim. Geçen gece o tamamen giyinik kalırken beni soydu. Ben de onu görmek istedim — çıplakken nasıl görüldüğünü.

Ceketinin yakalarını tutuyorum ve o ne demek istediğimi hemen anlıyor, bana şeytani bir gülümseme atıyor.

"Sen de," diye kekeliyorum, kendi sesimi zar zor tanıyarak. "Nasıl istersen."

Bir an için tamamen hareketsiz kalıyor, ceketini çıkarmama ve gömleğinin düğmelerini açmama izin veriyor. Gömleğini çıkarıyor ve ben, heykel gibi vücudu üzerindeki belirgin, dövmele kaslarla karşı karşıya kalıyorum.

Düşünmeden ellerimi göğsüne bastırıp kaslarını izledim. Dudaklarından bir inilti daha süzüldü.

Parmaklarım kalbinin üzerinde durur. Kalbi çok hızlı atıyor. Neredeyse benimki kadar hızlı.

O da benim kadar gergin mi?

Hayır. Bu Dorian. Kendine özgü bir sınıfta olan adam. Kendini tanrı olarak gören adam. O gergin olmaz.

Elimi yakaladı ve kontrolü yeniden ele geçirdi. Ve düşüncelerimi doğruladı.

Sonra kemerini çözer ve pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirir.

Kocaman, kalın penisi ortaya çıkıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu, hayatımda gördüğüm en büyük ve en kalın penis.

"Merak etme," diyor, burnunu benimkine sürtmek için eğiliyor. "Yavaş olacağım, küçük Kuzucuk."

Bu lezzetli söz, beklentiyle başımı döndürüyor. Ve birden fark ediyorum ki bu gerçekten oluyor. Tam burada, gelin süitinde.

Eminim çoğu yeni evli çift önce eve gider, ama biz — sözleşmeli çift — gitmeyeceğiz.

Dorian pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmayı bitirir, sonra tekrar bana uzanır. Beni duvara dönük hale getirir ve bacaklarımı iyice açar. Ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden bakarım.

Beni aşağı itiyor ve dilini amıma sürüyor, klitorisime uzun vuruşlar yapıyor. Yüksek sesle iniliyorum, parmaklarım duvara bastırıyor, düz yüzeyde tutunacak bir yer arıyor.

Sıcak zevk dalgaları sinirlerimde yankılanıyor ve vücudumu titretip duruyor.

Sanki dünyadaki en tatlı şeyi tadıyormuş gibi sesler çıkarıyor. "Burada çok ıslak ve güzelsin," diye iniliyor, kıvrımlarımı okşayarak. "Sikimde çok iyi hissedeceksin."

O doğrulurken ona bakıyorum ve sikini kavrayıp mastürbasyon yaptığını görüyorum. Başının ucunda ön sıvı damlacıkları var. Bu manzara içimde yeniden bir heyecan dalgası yaratıyor.

Onu bu şekilde kaç kez hayal ettim? Kaç yıldır? Sayamayacak kadar çok. Onu o kadar çok istediğime neredeyse inanıyorum ki, bu an tamamen zihnimde.

Aniden kalçalarımı kavradı ve bana onun gerçek olduğunu hatırlattı. Bir kez daha duvara döndüm. Gözlerim duvar kağıdındaki ipek desenlerle buluştu ve kendimi hazırladım, kaslarım titriyordu.

Sonra penisinin başının girişime bastırıldığını hissediyorum.

Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu, *yıllar*. Bu kısmının nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuşum, ama Dorian farklı hissettirecek. Onun gibi biriyle hiç birlikte olmadım.

İçime derinlemesine dalıyor; devasa penisi G noktama o kadar güçlü bir şekilde çarpıyor ki tüm vücudum titriyor.

Beni tutuyor, daha derine girerken dengemi sağlıyor, yavaşça içimi dolduruyor.

Çıglık atıyorum. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşünüyorum. Ama vücudum onu arzularken, kaslarım onun etrafında kasılıyor.

Bir eli sırtımı okşuyor, sonra göğsüme doğru kayıyor, meme ucumu tekrar sertleşene kadar okşuyor. Sonra içimde hareket etmeye başlıyor, yavaş ve lezzetli bir ritimle içeri ve dışarı.

Bu benim için çok fazla. O kadar sıkı ve tahrik olmuşum ki, hemen boşalıyorum. Tatlı bir zevk içimde patlıyor, fırtınadaki durmak bilmeyen bir nehir gibi damarlarımdan akıyor.

"Oh, Tanrım... Dorian," diye haykırıyorum, başımı geriye bırakırken gözlerimin önü yıldızlarla doluyor.

"Lanet olsun, küçük kuzum," diye inliyor Dorian, duvarlarını onun uzunluğu etrafında titrerken. "Beni mahvedeceksin."

Tanrım. Sanırım bu sözleri asla unutmayacağım.

Hızını artırıyor, gittikçe daha hızlı oluyor. Sonra darbeleri sertleşiyor, her biri ham bir sahiplenme duygusuyla dolu.

Beni sikmeye başlıyor ve vücudum, sadece onun sikinin içimde olmasının zevkini tadıyor.

Dalgalar dalgalar
içimde içimde

ruhunun dalgalar
içimde çılgın,

dalgalar içimde içimde
ve tek yapabildiğim,

vücudumdan ayrılmasını engellemek.

Orgazmım yeniden yükseliyor, aktif bir volkanın lavları gibi sıcak ve yakıcı.

Penisinin her bir itişi beni sersemletiyor.

Gerilim artıyor, patlamak üzere. Ama sonra birdenbire duruyor ve bu ani hareket beni kendimden geçiriyor.

Benden çıkıyor, beni boş ve daha fazlasını isteyen bir halde bırakıyor. Sınırdayım. Boşalmam lazım. Boşalmazsam, delireceğim.

"Lütfen durma," diye inliyorum, duvara yaslanarak. Umarım o, yine o aydınlanma anlarından birini yaşamamış ve bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermemiştir.

Beni kendine çekiyor, tutuşu neredeyse acı verici. Sonra dudakları kulağıma değiyor. "Durmaya niyetim yok, küçük Kuzucuk. Bütün gece amının derinliklerinde olmayı planlıyorum." Kulağıma homurdanıyor, sonra beni yüzüm ona dönük olacak şekilde çeviriyor. "Sadece seni sikerken yüzünü görmek istiyorum."

Nefesim kesilir ve beynim kısa devre yapar. Ama o, kaba sözlerinden sonra toparlanmam için bana fırsat vermez. Bacağıma kaldırır ve tekrar içime dalar, sonra bacaklarımı beline dolayabilmem için beni yönlendirir.

Böylece neredeyse göz göze geliyoruz ve bu pozisyon öncekinden çok daha samimi. Çünkü ben de onun yüzünü görebiliyorum.

O delici mavi gözler, her zamankinden daha keskin bir şekilde bana bakıyor. Sonra beni duvara dayıyor ve sertçe sikiyor.

Sikini içime vururken dünya hareket ediyor, beni bir girdaba sürüklüyor ve ben yine boşalıyorum, bir başka yoğun zevk dalgasından çılgılık atarak.

Bu his zihnimi ele geçiriyor, sonra tek hissettiğim şey bu oluyor. Zevk ve Dorian Gray'imin acımasız dokunuşu.

Beni daha sert sikiyor, göğsünün derinliklerinden homurtular çıkıyor. Bir kez daha boşalıyorum, sonra o da boşalıyor.

Sıcak spermi içimi dolduruyor, içimden dışıma doğru ısıtıyor. O ve damarlarımdaki ateşin birleşimi, beni en sevdiği uyuşturucuyu alan bir bağımlı kadar çılgına çeviriyor.

Nefeslerimiz kısa, sık ve hırıltılı.

Gözlerimi kapatıyorum ve içimden geçen zevkin son kıvılcımının tadını çıkarıyorum.

Dorian beni orada tutuyor ve zihnimdeki sis dağıldıkça bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

Bütün gece demişti. Ciddi miydi? *Ben*

bunu istiyor muyum?

Bir kez hata yapmak yeterince kötü. Ama aynı gece iki kez yapmak...

Ya da *bütün* gece. Bu benim hakkımda farklı bir şey söylüyor.

Ama uzaklaşmayı düşünemiyorum bile. Ayrılmak, istediğim şeyin tam tersi gibi geliyor.

Peki ya o? Hâlâ beni

istiyor mu?

Kapıda hafif bir vuruş duyulur ve gözlerim birden açılır. Anında nerede olduğumuzu hatırlarım.

Ve burada az önce ne yaptığımızı.

"Kim o?" Dorian, sesinde hoşnutsuzlukla cevap verdi. "Özür dilerim,

Bay ve Bayan Vale. Aracınız hazır." Bu, yer gösterici.

Bu sabah hazırlanmama yardım eden tatlı, minyon bayan.

Özür dilemeyi ve sesindeki tereddütlü tonu duyduğum anda, bizi duymuş ve binlerce kez ölmüş olmalı diye anlıyorum.

Kahretsin, şu anda olabilecek onca şeyin içinde.

"Şoförüne anahtarları kardeşlerimden birine bırakmasını söyle," diye cevaplar Dorian, ama gözleri hâlâ üzerimde. "Karım ve ben hazır olduğumuzda eve döneceğiz."

Sikini içimde sertleşince, onun hâlâ orada olduğunu hatırlıyorum.

Sonra arka arkaya üç şeyi fark ediyorum.

Birincisi, hazır olduğumuzda dedi.

İkincisi, bana karım diye hitap etmesi.

Üçüncüsü, içimde tekrar hareket etmeye başlaması.

Bölüm 29

Dorian

Puromu derin bir nefesle içip, pencere camına yaslanarak Elodie'nin rafındaki kitaplara göz gezdiriyorum.

Sonunda onun odasına geldik. Karşımda, yatağında uyuyor

Pencereden bir duman halkası üfledim, sonra ortadaki rafın sonundaki son üç kitaba bakıyorum.

Yüzüklerin

Efendisi.

Dante'nin

Cehennemi.

Dorian Gray'in Portresi.

Diğer her şey düzgünce düzenlenmiş — yazara göre, başlığa göre — ama bu üçü ayrı duruyor, sanki daha fazla bir anlam ifade ediyormuş gibi rafın ucuna sıkışmış.

Onun bu üç kitabı bir nedenden dolayı rafa en sona koyduğunu düşünmeden edemiyorum.

Onlar onun en sevdiği kitaplar olmalı. O böyle bir şey yapardı.

Ancak Dorian Gray'in Portresi'nin orada olmasının başka nedenleri de olabilir. Bana bir keresinde öyle demişti — Dorian Gray. Sanırım hiç vazgeçmedi.

İlk başta buna pek önem vermedim. Benzer isimlerin bir oyunudur sandım. Dorian Gray — Dorian Vale. Ama yıllar geçtikçe, benimle bu klasik kurgu karakteri arasında daha fazla benzerlik olduğunu fark ettim. Ve onun kastettiği de buydu.

Dorian Gray, dünyanın karanlık yüzünden hiç etkilenmemiş, masumiyetin güzelliğe dönüşmüş haliyle hayatına başlayan bir adamdır. Ancak kendi mükemmelliğinin farkına vardığında, bu farkındalık bir

takıntıya dönüşür. Hayatın her şeyden önce zevk peşinde yaşanması gerektiğine ve gençlik ile güzelliğin gerçek değeri olan tek şeyler olduğuna inanmaya başlar. Zamanla, soğuk ve acımasız bir kayıtsızlığa bürünür ve giderek daha boş bir hale gelir; onu tatmin ettiği için değil, durduramadığı için heyecan peşinde koşar. Neye dönüştüğünün gerçeği, yüzeyin altında çürür, ta ki sonunda onu yok edene kadar.

Zevk, gençlik ve güzellik peşinde koşmayı güçle değiştirin, işte o zaman ben oluyorum.

Tek fark, ben neye dönüştüğümün kontrolünü kaybetmeyi asla istemem. En azından öyle umuyorum.

Bakışlarım Elodie'ye kayar.

Saçları etrafına yayılmış halde yan yatıyor.

Ay ışığı tenine dökülüyor ve onu yumuşak gümüş bir parıltıyla kaplıyor.

O mükemmel.

Uykuda bile o ruhani havasını koruyor. Ona yakışan melek gibi bir şey.

Son rauntumuzdan sonra, benim acımasız hamlelerimden tamamen bitkin düşerek sızmış.

İçindeki tüm direnç yok olmuştu. Sanki hiç var olmamış gibi.

Onu o haliyle sevdim. Yine hayalperest gibi hissediyordu.

Ve beni istiyordu. Bundan daha açık bir şey yoktu.

Onu gelinlik mağazasında bir kez daha aldığımdan sonra, bizi eve götürmeyi başardım. Ama düşüncelerim tek bir şeye takılıp kalmıştı: ona nasıl tekrar gireceğdim.

Eve girer girmez onu duvara dayadım.

Sonra buraya geldik. En yakın yatak odası burasıydı. Benimki evin diğer tarafında, istediğimi tatmin etmek için çok uzaktı.

Yine de onu benim yatağımda tercih ederdim. Çarşaflarıma dolanmış halde. Onunkinde değil.

Onun her zaman benim yatağımda olması gerektiğini düşünmem bile bir sorun.

Bugün kontrolümü kaybettim. Hem de fena halde.

Şimdi halime bak, güneş doğmadan uyanmış, karanlıkta sigara içiyorum.

Bugün yaptığım her şey... bana yakışmadı.

Salvatore bana biraz kendimi şımartmamı söylemişti, ama ben fazlasıyla şımarttım. Ve lanet olsun, çok iyi geldi.

Sonunda, o bin yıllık kaşıntıyı giderdim. Benim için her zaman yasak olan kıza kendimi kaptırdım.

Ama şimdi, bizim ne olmamız gerektiğinin gerçekliğiyle karşı karşıyayım —bir iş sözleşmesi olduğumuz gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Gerçek değil, ama biz varız.

Bu, hiç yaşamaması gereken bir sorundu.

Herkes beni kontrolcü biri olarak bilir, kontrolü elinde tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilir. Yani bu... bu akılsız ihtiyaç hali...

Bana hiç uymuyor.

Düğün gecemizde karımla yatmamam ve bundan zevk almamam gerekiyordu.

Siktir, zevk almaktan da öteydim. Onu arzuluyordum.

Onu arzuladım.

Burada, onun yatak odasında, uyumasını izleyip, uyanmasını bekleyerek onu tekrar elde etmek için beklememem gerekiyordu.

Onu elde etmenin verdiği rahatlama keyif aldım, ama şimdi sırada ne olacağı sorusu göğsümde bir kaya gibi duruyor ve beni dibe çekiyor.

O çizgiyi aştığıma göre şimdi ne yapacağım?

Bunun hiç olmamış gibi davranmam. Sanki bu sadece anlaşmanın bir parçasıymış gibi.

Yapacağımızı sandığım anlamsız seks daha kolay olurdu.

Daha güvenli.

Ama bu gecede anlamsız olan hiçbir şey yoktu. Bunu biliyorum ve kendimi tanıyorum.

Geri dönebilsem bile, o beni asla affetmezdi. Ve diğer sorun da bu... Onu önemsiyorum.

Onu o kadar önemsiyorum ki, bunu istemiyorum.

Bu gece başımı belaya sokan da bu oldu.

Onu üzmemek istememek gibi basit ve tehlikeli bir şey.

Üstelik zamanlama da daha kötü olamazdı.

Üç saat sonra uçağım var. Yine Los Angeles'a gidiyorum, sonra neredeyse dört hafta boyunca yokum.

Vale Global'deki zorunlu toplantılar için birkaç günlüğüne geri döneceğim ama programım çok yoğun.

Onu göremeyeceğim.

Sorun olmamalı.

Gitmiş olacağımı biliyor. Meşgul olacağımı biliyor. Balayına çıkmamamızın sebebi de buydu.

Ama ben şimdiden sonrasını düşünüyorum.

Geri döndüğümde, işler yine garip bir hal alacak. Peki bu durumda ben ne yapacağım?

Karımı izlerken kendimi kaybediyorum. Düşüncelerim değişiyor, zihnimde bir türlü yerine oturmayan ama oturmak isteyen yapboz parçaları gibi dönüp duruyor. Ne zaman yerleşmeye çalışsalar, onu düşünüyorum ve yine parçalanıyorlar.

Bu da bana, geçmişte bir araya gelseydik ne olurdu diye merak ettiriyor. Ya da belki de benim bu kadar berbat durumda olmadığım alternatif bir gerçeklikte.

Hayatlarımız farklı olur muydu?

Onunkisi olurdu. Ben bunu sağlardım.

Acı çekmezdi. Marcus gibi adamlarla uğraşmazdı. Ailesinin işi battıktan sonra parçaları toplamak zorunda kalmazdı.

Hayır, yine de onu kurtarmazdım. Bu konuda kararlıyım. Ama tehlikeli olan şu ki... o beni denemeye ikna edebilirdi.

Onun için her şey tamamen farklı olurdu, ama benim için pek de öyle olmazdı.

Benim için mi?

O kadar da değil.

Yine de kötü adam olurdum. Her boyutta ve her yaşamda aynı olacağıma oldukça eminim.

Sahip olduğum geçmişten farklı bir geçmiş hayal edemiyorum. Ve o geçmiş silinemeyecek kadar karmaşıktı.

İnsanlar canavarların doğmadığını, yaratıldığını söyler. Ben bunun kanıtıyım.

Annem gibi bir canavarla büyüdüğünüzde, başka ne olabilirsiniz ki? Sanırım bu, neden sevemediğimi açıklıyor.

İçimde bir şey eksik, bu yüzden sevmeye yatkın değilim.

Bir terapist bunu çözmeye çalışırken çok eğlenirdi. Kafamın içini anlamaya çalışmak, psikiyatri mesleğinin yarısını yıllarca işsiz bırakmazdı.

Ben tam da onların inceleyeceği türden bir kırık insanım. Ama o kırıklık...

Kontrolü elimde tutmamı sağlıyor. Beni milyarder yaptı. Beni daha yükseklerle itiyor. Ve bu yüzden istediğim her şeye sahip olabileceğimi biliyorum.

Ancak bu tamamen doğru değil. Aynı delilik, hayatımı değiştirebilecek bir şeye sahip olmamı engelliyor. Onun gibi bir şeye.

Elodie daha iyisini hak ediyor.

O *sevgiyi* hak ediyor. Bunu kabul edemezsem, farklı bir tür bencil olurum.

Bu düşüncelerle nereye varacağım, bilmiyorum.

Sanki beni duyabiliyormuş gibi, uykusunda kıpırdanıyor. Hafifçe yuvarlanıyor, çarşaflara sürtünüyor.

Saçları beline kadar uzanıyor, kumaşın üzerine dökülüyor.

Neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyor. Sanki Rönesans dönemindeki tanrıça ve bakire resimlerinden birinden çıkmış gibi.

Puromdan bir nefes daha çekerim, ama o yatağın karşısına uzandığında tamamen donakalırım.

Zarif parmakları —biri benim yüzüğümü takıyor— arayı arıyor. Bana uzandığını anlamam biraz zaman alıyor.

Çok küçük bir hareket, ama sanki bir alışkanlık gibi. Sanki hep aynı yatağı paylaşmışız ve o benden hiç ayrılmamış gibi.

Zavallı küçük kuzu. Uzanıp yakaladığı kişinin yırtık pırtık bir şeytan —onu kirletmek ve kendi yeraltı dünyasına sürüklemek isteyen bir şeytana uzandığının farkında değil.

Siktir, onu yine istiyorum. Son bir saatte zorla geri kazanabildiğim o azıcık kontrolüm yok oldu.

Onun yerini açlık aldı, içimde yükseliyor, keskin ve her şeyi yutan bir açlık. Bu benim dönüm noktam.

Onu rahat bırakabilirim.

Uzaklaşabilirim. Hatta sıfırlayabilirim. Her şeyi ait olduğu yere geri koyabilirim.

En azından
deneyebilirim.

Ama istemiyorum.

Ondan uzak durmaya çalışmak istemiyorum. İstedğim
şey tam önümde.

Ve alınması gereken kararlar ne olursa olsun... bekleyebilirler.

Bu gece tek bir şey istiyorum.

Karımı.

Gözlerini açar ve yavaşça kendini yukarı iter. Yüzünde önce
şaşkınlık, sonra hayal kırıklığı belirir. Benim çoktan gitmiş olduğumu
sandığı bellidir.

Ama sonra dönüyor ve karanlıkta gözleri benimkilerle buluşuyor.

Yüzündeki ifade yumuşar, beni gördüğü anda yüzü aydınlanır.
Gözleri vücudumda dolaşır, çıplak göğsümü inceler ve boxer şortuma
iner. Karanlıkta bile kumaşın altında şişkinleşen sertleşmiş penisimi
görebildiğinden eminim.

Hiçbir şey söylemiyoruz.

Söylememize gerek
yok.

Puroyu söndürüp ona doğru ilerliyorum, onu yine dört ayak
üstüne çökertmek istediğime çoktan karar vermişim.

Ben yatağa tırmanırken o beni temkinli bir şekilde izliyor. Benim
hissettiğim aynı açlık, onun gözlerinde de kristal kadar net.

Konuşmak için dudaklarını aralıyor ama parmağımı dudaklarına
koyarak onu susturuyorum. "Şşş."

Nefesi kesilir, ama gözleri benimkilere sabitlenmiş kalır.

Yüzünü avuçlarımla sarar ve ona doğru eğilirim. Bana doğru
yaklaşır ve dudaklarımız, ona tam olarak ne istediğimi anlatan bir
öpücük için birleşir.

Saniyeler içinde öpücük açgözlü bir hal alır. Ben de öyle.

Ağzıma inleyişini duyunca sırtıyorum ve parmaklarımı sırtında
gezdiriyorum, benimkine bastırılmış tereyağı gibi yumuşak teninin
tadını çıkarıyorum.

Çarşafı ondan çekip onu düz bir şekilde yatırıyorum, böylece
vücudunun tadını çıkarabileceğim. Gözlerimi indirip mükemmel
göğüslerini seyrediyorum. Meme uçları heyecandan çoktan
sertleşmiş, onlara ilgi göstermem için yalvarıyor.

Çıplak amını ve kusursuz uyluklarını gördüğümde ağzım sulanıyor. Ve bir an durup onun benim olduğunu takdir ediyorum.

O her zaman benimdi.

"Seni ılık attıracağım," diyorum, dilimin ucuyla meme ucuna hafifçe dokunarak.

Gözleri birden açılır ve nefesini tutar.

Bacaklarını ayırıp yüzümü o güzel, küçük amcığına gömmek için ona sadece o anı veriyorum.

Dilimi amının uzunluğu boyunca gezdiriyorum, uyluklarını daha da açıyorum. Tanrım. O kadar azmış ki, ıslaklığı ağzımın her yerine akıyor. Onu yalayıp yutuyorum. Tadı sikimi daha da sertleştiriyor.

Dilimle sertleşmiş klitorisini okşayarak, onu ısırıp yalamayı sırayla tekrarlayarak onunla oynuyorum.

Kollarımın arasında kıvranıyor, inliyor.

Klitorisini yalıyorum, o yataktan sırtını kaldırıana kadar o küçük tomurcuğu emiyorum

"Oh, Tanrım!" diye bağılıyor.

Boşalma ile sikim ağrıyor ama devam ediyorum, tatmaya devam ediyorum, daha fazlasını istiyorum.

"Dorian!" diye ılık atıyor, sonra orgazm oluyor.

Tatlı nektarı ağzıma akıyor ve içiyorum, hayatta kalmak için ihtiyacım varmış gibi hepsini yutuyorum.

Taşaklarım sıkışıyor, bu da boxerımın içine boşalmak istemiyorsam hemen onun içine girmem gerektiğinin bir uyarısı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu da dizlerinin üzerine getirmek için ters çeviriyorum, sonra onu öne doğru eğiyorum ki o dolgun, yuvarlak kıcını iyice görebileyim.

Bundan sonra bana ne olacağını kim bilir. Şu anda sadece onunla bu anın ve kendime tanıdığım özgürlüğün tadını çıkarmak istiyorum.

Sikimi ıslak yarık üzerinde gezdirip, sıcak girişini buluyorum. Sonra kalçalarını ileri itip, sikimi sıkı amının derinliklerine gömüyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor.

Yaklaşıyorum, onu öyle sıkı tutuyorum ki, onun nerede başladığını, benim nerede bittiğimi ayırt edemiyorum.

Dışarı çıkıp tekrar içeri giriyorum, sonra hızımı artırıyorum. "O kadar sıkı ve sıcaksın ki, Lamb."

Ona daha sert bir şekilde giriyorum, sonra onu sikmeye başlıyorum, kalçalarımı tekrar tekrar itiyorum, ona daha sert bir şekilde vuruyorum.

Uzun aynada zar zor görünen yansımamızda, ileri geri sallanan göğüslerini ve güzel yüzündeki yarı zevk, yarı acı dolu ifadeyi görüyorum.

Ona daha hızlı giriyorum ve duvarları sikimi daha sıkı sıkıyor, ona olan acımasız ihtiyacımı körüklüyor.

İnlemeleri gittikçe yükseliyor ve kısa sürede oda, zevkimizin ve birbirine çarpan bedenlerimizin erotik senfonisiyle doluyor.

Aniden, kan kasıklarına hücum etti ve sikimde gerginlik arttı. "Siktir, Elodie."

Boşalacağım. Kontrolümü kaybediyordum ama vurmaya devam ettim.

Yerine getirmem gereken bir sözüm daha vardı: çığlık.

Kendimi tutmadan ona vuruyorum, onu o kadar sert ve kaba sikiyorum ki onu kırdım diye korkuyorum.

İşte o anda çığlık atıyor.

O delici ses her duvara çarpar ve içimi ve

dışımı doldurdu.

Sikim şişti ve sonra boşaldım, içini doldurdum.

Vücudumdaki her sinir yanıyordu ve o lanet boşalma... doğrudan beynime gitti.

Yatağa yığıldık ama onu kollarıma çekip göğsüme sıkıca sarıldım.

Nefesi sakinleşince başını bana doğru kaldırdı.

Biz bakıyoruz her birine birbirimize birbirimizeve ve düşünce vurur—karanlık ve istenmeyen.

Bu dünyada bana hükmedebilen tek kişi o. Onu istemek, anahtarları ona verdi.

O benim istisnamm, ve bu tehlikeli. Belki de

kaderimde yok olmak var. Çünkü onu yine istiyorum.

Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Bölüm 30

Elodie

Ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum, düşüncelerim camdan aşağı süzülen yağmur damlalarının desenlerine takılıyor.

Yine erken saatler. Öğrencilerin ve öğretmenlerin kaosu başlamadan okula gelmek benim için iyi bir kaçış yolu haline geldi.

Bu, diğer her şeyi uzak tutmanın benim yolum. Burada, kaçınmaya çalıştığım her şeye düşüncelerimin kaymasına izin vermeden ders planları, raporlar ve öğrencilerimin değerlendirmelerini notlandırmakla kendimi kaybedebiliyorum.

Düğünden bu yana üç hafta geçti. Dorian'ı en son gördüğümde bu yana üç hafta geçti.

Sonraki Cumartesi, yapacağız olacak evleneli evli olacağız bir ve ve tüm bu süre boyunca, onu ne gördüm ne de haber aldım.

Düğünün ertesi sabahı, durmak bilmeyen sevişmemizden nihayet uyandığımda, Dorian çoktan gitmişti. Los Angeles'a gitmişti.

Telefonuma baktığımda, ondan bir mesaj gördüm. Tek cümlelik bir mesajdı:

Döndüğümde görüşürüz.

Sanırım bu, her zamanki sessizlikten bir gelişmeydi. Bana ilk kez mesaj atmıştı.

Ne düşündüğünü ya da bunun gibi bir şeyi söylemiyordu, ama yine de bir şeydi. Ne kadar küçük olursa olsun.

Dorian Vale, lafını esirgemeyen bir adamdır. Yine de, mesajın yazdıklarının ötesinde ne anlama geldiğini anlamak zor — geri döndüğünde görüşeceğimizi söylemiş.

O zaman ne olacağına gelince... kimse bilemezdi. Aynı mı olacaktık?

Bilmiyordum.

Elimi masaya koyup sandalyeye yaslandım, bakışlarımı yağmur damlalarına sabitledim.

Belki de ayrı kaldığımız süre ve mesafe onu "*iş işidir*" diyen eski haline döndürecektir. Hatta başka biriyle birlikte bile olabilir. O zaman ben ne durumda kalırım, bilmiyorum.

Bu sonsuz döngüde sıkışıp kalmış gibiyim. Bir an kendime güçlü olmamı ve anlaşılmamızın şartlarını hatırlamamı söylüyorum. Bir sonraki an ise, düşün gecesi beni nasıl aldığını takıntı haline getirip, bunun bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum.

Bana dokunuşunu ve bedenimi ele geçirmesini asla unutmayacağım. Kimse bana daha önce böyle hissettirmemişti. Dorian'ın belki, sadece belki, fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmeden edemedim.

Gideli bir hafta olmuştu ve hala ondan haber almamıştım. O geceyi uyanık olduğum her an düşünmenin, ham petrol içmek kadar sağlıksız olduğuna karar verdim. Olasılıklar hakkında hayal kurmanın bana hiçbir faydası olmayacağı açıktı.

İkinci hafta geldiğinde hala ondan haber almamıştım, ben de kendimi kapattım. Durumu fazla düşünmek yerine hissizleşmeyi ve kaçınmayı seçen bir versiyonuma dönüştüm.

Şu ana kadar hiçbir şey yardımcı olmadı.

Ve yeni sorun, hiçbir şeyin ne anlama geldiğini tam olarak bilememem.

Sıkışıp kaldım.

Ona kızamıyorum, sabırlı da olamıyorum. Düşün gecemizin tek seferlik bir şey olabileceği için üzülemiyorum, çünkü öyle olup olmadığını bilmiyorum. Mesajı bir yer tutucu olarak bile değerlendiremiyorum, çünkü tam olarak neyse oydu: bir mesaj.

Tek yapabileceğim beklemek.

Onu aramamın ya da mesaj atmamın bir anlamı yok. Cevap vermez.

Onun dikkatini çekebilecek tek şey hamile olmam.

Ama hamile değilim. Test

yaptım. Durum bu.

Ayak sesleri beni düşüncelerimden koparıyor. Kapı zaten açık. Dönüp baktığımda okul müdürü Bayan Bennell'in içeri girdiğini görüyorum. Hemen dik durmaya çalışarak sakın görünmeye çalışıyorum.

Genelde bu saatte okulda olmaz ve buraya hiç gelmez. Ofisi okulun diğer ucunda, en üst katta.

"Günaydın, Bayan Bennell." Sanki öğrencilerden biriymişçesine, onun gözüne girmeye çalışıyorum.

Yüzünde parlak bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın Elodie. Sen benim en özverili öğretmenlerimden birisin." Başını sallıyor ve şık bob kesim saçlarının keskin uçları kulaklarına değiyor. "Yine erken gelmişsin."

Gülümsüyorum, ama içimde bir suçluluk duygusu uyanıyor. "Sessizliği seviyorum."

"Anlıyorum. Ben de eskiden öğretmenlik yaparken öyleydim." Bana içten bir kahkaha atıyor ve gözlüklerini burnunun üstünde düzeltiyor. "Hademe senin burada olduğunu söyledi. Seninle biraz konuşmak istedim."

Tanrım, lütfen okulda dolaşıp durduğumu düşünmesin. Her zamanki gibi davranmaya çalışsam da, bu çok zor geliyor.

Bayan Bennell ve ben, birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca hiç sorun yaşamadık. Eğitimim sırasında beni o seçti, çünkü enerjimi beğenmişti. Onu herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemem.

"Lütfen bu kadar endişeli görünme." İki elini kaldırıp gülümsüyor.

Yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim. Sizi her gün görüyorum ve bu kadar erken saatte."

Yine kıkırdıyor. "Hepsi iyi haberler. Ve bugün yeni raporlama sistemi yüzünden erken geldim. Tam bir baş belası."

İkimiz de gülüyoruz.

"Katılmamak elde değil." Diye iç geçiriyorum, şimdi bana vereceği iyi haberleri duymak için sabırsızlanıyorum. Bana moral verecek bir şeye ihtiyacım var. Küçük bir şey bile olsa.

“Peki, iyi haberler.” Derin bir nefes alır ve gözlerinde bir ışıltı belirir.

“Ne oldu?” Sesimdeki heyecanı gizleyemiyorum.

“Linda Barker az önce emeklilik dilekçesini verdi. Gelecek yılın sonunda emekli olacak.” Yüzündeki gülümseme parlıyor. “Onun yerine İngilizce bölümünün yeni müdür yardımcısı olarak seni düşünmeni istedim.”

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve takla atıyor. O kadar şaşkınlığımı ki ayağa kalkıp elimi göğsüme bastırıyorum. “Ne? *Ben mi?*”

“Oh, bu kadar şaşırmış görünme, Elodie. Dediğim gibi, sen buradaki en özverili öğretmenlerden birisin. Ve eklemem gerekirse, yaşının *çok çok* ötesinde birisin. Normalde bu kadar genç birini düşünmezdim, ama klasik edebiyat konusundaki uzmanlığın rakipsiz. Senden daha iyi birini düşünemedim.”

Tutduğum nefesimi bir çığlık atarak bırakıyorum ve ellerimi sallıyorum. “Aman Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi haber.”

“Böyle düşündüğüne çok sevindim. Umarım bu bir evet demektir.”

“Evet, kesinlikle evet.” Hafifçe zıplıyorum ve o gülüyor.

Müdür yardımcılığı, bir sonraki kariyer hedefimdi. Ama daha fazla öğretim deneyimi kazandıkça birkaç yıl içinde bu hedefe ulaşacağımı düşünüyordum. Yirmi beş yaşında olmak, bu büyük bir başarı.

“Harika. Çok mutluyum. Linda gelecek aydan itibaren seni eğitmeye başlayacak. Bunun için programda bazı değişiklikler olacak, ama çok büyük bir fark olmayacaktır.”

“Hiç sorun değil. Benim için sorun yok.” En azından bu kadar. “Daha da iyi.”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ve beni görmeye geldiğiniz için de teşekkürler

.”

“Tabii ki.” Başını eğdi. “Bu tür haberleri . Ve itiraf etmeliyim ki, aslında bu rolü alman için sana yalvarmaya hazırdım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne? Neden? Bu çok basit bir karar.”

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. “Daha yeni evlendin. Üstelik bir milyarderle. Kimse işe geri dönmeni beklemiyordu.”

Evliliğimden bahsedilince içim ısındı. Ve yine kocamı düşündüm. “İşimi seviyorum. Kesinlikle geri dönecektim.”

Gözlerinde yeni bir saygı belirir. “Bu gerçekten takdire şayan. Hâlâ bizimle olacağını duyduğuma sevindim.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Şimdi bana bir iyilik yap.” “Ne istersen.” Kıkırdıyorum.

“Lütfen bu okulun duvarları dışında da bir hayatın olsun.” Bana keskin bir bakış atıyor. Komite toplantıları ve veli toplantılarında kullandığı türden bir bakış. “Aşırı çalışmaktan tükenmeni istemiyorum, çünkü öyle olacak.”

“Anlıyorum.”

“Güzel. İnsanlar evlendiğinde de işler değişir. Buna her zaman saygı duyacağım. Lütfen şunu bil ki, burada istediğin sürece işin var, umarım bu sonsuza kadar olur.”

"Evet." Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha dökülür.

“Ve o an bebekler doğmaya gelmeye gelmeye buna buna da uyum sağlayacağız.”

Bebekler... Tanrım, Dorian'ı hatırlatan şeylerden bir türlü kurtulamıyorum.

Gülümsemeyi sürdürüyorum, iyiymişim gibi görünmeye çalışıyorum. “Ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Gerek yok. Neyse. Gitmem gerek. Personel toplantısında görüşürüz. O zaman duyuruyu yapacağım.”

Başarının sevincini tadararak ellerimi çırpıyorum. “Görüşürüz.”

Bana son bir kez gülümsedi ve ayrıldı.

Şey... bu harika bir haberdir. En azından hayatımda iyi giden bir şey vardı. Ve bu *çok önemli* bir şeydi.

Belki de bunu benim için iyi olan tek şey olarak kabul etmeliyim. Her şeye sahip olamazsınız, değil mi?

Kariyerim vardı.

Aşk, belki de bana yazılmamış şeylerden biridir. Bununla barışık olmalıyım.

* * *

Günü Skylar ile bitirdim. Haberimi kutlamak için beni en sevdiğimiz pizzacıya yemeğe götürdü. İkimiz de o kadar çok yedik ki, binadan dışarı çıkarken neredeyse yalpalayarak yürüyorduk.

Çok eğlenceliydi. Uzun zamandır böyle dışarı çıkmamıştık, bu yüzden kız kıza vakit geçirmeyi çok özlemiştik.

Şimdi evdeyim.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Huzurlu bir ortam ve kabak turtası kokusu beni karşılıyor. Bu da Vanessa'nın hâlâ burada olması gerektiği anlamına geliyor.

Onu görmek için mutfağa gidiyorum ama kapıda durup kalıyorum, çünkü içeride Parker'ı görüyorum, masaya yaslanmış, çok rahatsız görünen Vanessa ile konuşuyor.

Beni görünce rahatlamış görünüyor. Ve Parker... Bana özel dikilmiş bir takım elbise giymiş bir köpekbalığını hatırlatıyor. Bana gösterdiği dişli gülümseme kesinlikle bu rolü tamamlıyor.

Durumdan tam olarak emin değilim ama onunla Dorian'ın aralarında anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum. Dorian'ın kuzenine karşı davranışlarından ve uyarılarından yola çıkarak, Parker'ın evinde olduğunu öğrenirse mutlu olacağını hiç sanmıyorum.

Vanessa'nın bunu bildiğini tahmin ediyorum, ama Vale ailesinden birini evden atacağını hayal edemiyorum.

"Elodie, hayatım," Parker beni zengin İngiliz aksanıyla selamlıyor. Düşündüm de, İngiliz aksanını çok sevmeme rağmen, sesi daha önce düşündüğüm kadar harika gelmiyor. Sesinde, sinirlerimi uyaran bir tür kurnazlık var.

"Merhaba Parker." Yüzüme hoş bir gülümseme takınıyorum, sonra Vanessa'ya bakıyorum. "Merhaba Vanessa."

"Merhaba, sen eve gelene kadar burada takılıyordum. Fırında bir turta var."

"Teşekkürler."

"Başka bir şeye ihtiyacın yoksa ben gidiyorum." Gözleri bana buradan bir an önce gitmek istediğini söylüyor. Bu da beni Parker hakkında daha da endişelendiriyor.

Vanessa'nın Parker gidene kadar kalmasını çok isterdim ama bu adil olmazdı. Vardiyası bitmişti ve onu ne kadar süredir eğlendirmek zorunda kaldığını bilmiyordum.

O, bir yerde hoş karşılanmadığını bilen, ama varlığı herkesi rahatsız etse bile kalmakta ısrar eden türden birine benziyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Eve git. Uzun bir gün oldu," diyorum ona.

Gülümsüyor, rahatlaması neredeyse elle tutulur. "Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz."

Neredeyse yanımdan koşar adımlarla geçiyor. Parker'a dönüp baktığımda, bir tilki gibi ilgiyle beni izlediğini görüyorum.

Bana karşı gerçekten çok nazikti. Onun hakkında şikayet edecek hiçbir şeyim yok, ama onda bir şeylerin tam olarak yolunda olmadığını hissediyorum. Tehditkar ve manipülatif bir his.

Ama ben ne anlarım ki?

Dorian'a bakın. O, "*biraz tuhaf*" olmanın kralıdır. Peki ya tehdit ve manipülasyon? Evet, o da tam bu işin uzmanıdır.

"Beklenmedik bir şekilde uğradığım için özür dilerim. Gelip seni kontrol edeyim dedim," diye ilk o konuşur.

"Çok nazıksın."

"Oh, ne güzel. Dorian yokken ve o kadar meşgulken başka kimse gelmiş mi bilmiyordum." Son iki kelimeyi uzatarak söyledi. Vurgu ve ima bana kaçmadı.

"Geçen gün Isla ve Louise ile konuştum. Beni kontrol ediyorlarmış." Öyleydiler ve aramaları benim için çok önemliydi. İki hafta sonra hep birlikte akşam yemeğine çıkacaktık.

"Bu daha da iyi. Ne de olsa bir kişi daha ne fark eder ki?" Masadan kalkıp bana doğru yaklaştı ve birkaç adım ötede durdu. "Main Caddesi'nde şirin bir İngiliz restoranı var. Canın sıkılırsa bir ara bana katılmak ister misin diye merak ediyordum."

Tamam. Bu yeni bir şey. Ve biraz... tuhaf?

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ona baktım. "Sadece sen ve ben mi?"

"Evet."

Bir an düşündüm. Bu önemsiz bir şey. Sadece bir akşam yemeği daveti. Randevu değil. Değil mi?

Zihnimde kendime kızıyorum. Bir randevuyu gördüğümde tanıyamıyorsam, erkek zevkimin bu kadar kötü olmasına şaşmamalı.

“Bunu yapmamın doğru olacağından emin değilim. Sanmıyorum ki... Dorian bunu kabul eder.” Tanrım, bunu söylerken kendimi çok aptal hissediyorum. Ayrı hayatlar. Bu kelimeler zihnimde bir sirenin kırmızı ve mavi ışıkları gibi parlıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Parker gülümsüyor. Kimse onu az önce reddettiğimi tahmin edemezdi. “Muhtemelen hoşuna gitmez. Ama endişelenecek bir şey yok. İki edebiyat bilimcisinin geçireceği bir akşam tam da budur.”

“Edebiyat uzmanı. Edebiyat okuduğunu bilmiyordum.” Aklımın sesine karşı gelerek, ilgim uyandı.

“Artık biliyorsun. Jane Austin Derneği’nde bir etkinlik planlıyorum. Aynı tutkuyu paylaşan biriyle fikir alışverişinde bulunabilirim diye düşündüm.” Omuzlarını kaldırarak omuz silkiyor, samimi görünüyor.

Ve şimdi biraz fazla açık sözlü davrandığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. “Kulağa harika geliyor.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.” Neşelendi. “Ne zaman boş olduğuna bir bakayım. Burayı arayabilirim.”

Tamam, bu kesinlikle zararsız görünüyordu. “Tabii. Olur.”

“Bu arada,” diyor, sesi bir tona iniyor. “Eğer haddimi aşmıyorsam, biliyorsun ki Dorian evde ya da dışarıda olsun, sürekli kadınlarla görüşüyor.”

Tüylerim diken diken oldu, sanki kışın soğuk rüzgârında duruyormuşum gibi. “Oh. Şey...” Buna ne diyebilirim ki?

“Özür dilerim. Sınırı aştığımı anlıyorum.” Dudaklarını sıkıştırıyor ve masumiyet numarası mı yapıyor yoksa samimi mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum. “Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Hoş bir kıza benziyorsun.”

Kendimi toparladım. Kimsenin bende bu tür bir hayal kırıklığı görmesini istemiyordum. “Söylediğin için teşekkür ederim.”

“Sadece benimle akşam yemeğine çıkarken kendini daha az kötü hissedersin diye düşündüm. Ama seni temin ederim ki niyetim tamamen saf.” Elini kalbine koydu.

Niyetinin saflığından zaten şüphe ediyordum, ama elini kalbine koyması bu şüphemi daha da artırdı.

Parker gibi bir adamın bilgi vermesinin bir nedeni vardır. Ama sanırım bunun önemi yok. Bu, endişelerimin en küçüğü.

"Bu hafta ofise ara sıra uğruyor. Gidip onu görmelisin." diye ekledi Parker.

Harika. Dorian'ın sürekli seyahat edeceğini biliyordum, ama Parker onun programını biliyor gibi görünüyor.

"Tabii."

Parker başını sallıyor. "Hazır olduğunda beni ara. Akşamı eğlenceli hale getireyim."

"Teşekkürler."

Bunun üzerine bana kısa bir baş sallama ile veda edip çıkar.

Ön kapının açılıp kapanmasını duyana kadar ayak seslerini dinliyorum.

Bakışlarım karşımdaki duvara kayar ve çığlık atmak isterim.

Lanet olsun o adama.

Dorian, sen tam bir pisliksin. Ve ben de

çok aptalım. Siktir.

Birlikte geçirdiğimiz gece onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ben burada ona takılıp kalırken, o kadınlarıyla dışarıda.

Annem gibi olmayacağım ve aptal olmayacağım.

Yine kafamı bulutlardan çıkarıp ciddiye almamın zamanı gelmişti. Bu da işime geri dönmek anlamına geliyordu.

Bana bunu bir daha yapmayacaktı.

Bölüm 31

Dorian

Hargrove portföyünü maun masanın üzerinden amcam Richard'a doğru kaydurdım. Gururlu bir gülümsemeyle, büyük işlerin kucağına düşmesine alışkın bir adamın rahatlığıyla onu yakaladı.

Ama benimle ne kadar gurur duyduğunu fark ettim. Yanında oturan babamla neredeyse aynıydı.

Üçümüz, bu yıl aldığımız en büyük sözleşmelerden birini gözden geçirmek için küçük toplantı odasında toplanmıştık. Yine benim tarafımdan hazırlanan, milyonlarca dolarlık bir sözleşme.

Richard amca burada çünkü sözleşme imzalandıktan sonra bu işi yürütmek için en uygun kişinin o olduğunu düşündüm. Müşteriler işlerini Londra'ya taşıyacaklar, bu da Richard'ın orada hisse senedi bölümümüzü yönetmesi nedeniyle mükemmel bir durum.

Ben Los Angeles'tan dönerken o dün buraya uçtu.
. Bu akşam müşterilerle görüşeceğiz. Bu toplantı sadece ayrıntıları gözden geçirmek için.

"Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum," diyor Richard, beni baştan aşağı süzerken. "Senden ne kadar etkilendiğimi umarım biliyorsundur."

"Teşekkür ederim." Başımı eğiyorum.

"Hayır.Sana . Sanaminnettarım bunu bunu
bunu böyle muhteşem bir sözleşmeyi

"İyi ellere geçeceğini biliyorum."

Bana gülümsedi. "Yine etkilendim." Babama baktı ve ikisi sessizce takdir dolu bir bakış değiştirdiler.

Richard'ın bu kadar insancıl olabilmesi, Parker'ın ise şeytanın vücut bulmuş hali olması çok garip. Karakterlerine bakılırsa, kimse

Parker'ın onun oğlu olduğunu düşünmez. Richard ve karısı Hazel'ı her gördüğümde, Parker'ın evlatlık mı alındığını yoksa doğumda bebeklerin yerleri mi değiştirildiğini merak ederim.

Ne yazık ki, öyle değil. Richard'ın tıpatıp aynısı ve annesinin gözlerini almış. Onun kadar ebeveynlerine benzeyen birini daha önce hiç görmedim.

"Neden bize Hargrove'lar hakkında biraz daha bilgi vermiyorsun?" diye soruyor babam, rahat bir gülümsemeyle.

"Tabii, ilk olarak Ocak ayında bize geldiler," diyorum, koltuğuma yaslanarak. "Genevieve Hargrove benimle doğrudan iletişime geçti, ama bizim onun için en uygun seçim olup olmadığımızdan emin değildi."

Aslında emin olmadığı için değildi. Karşılanmasını istediği belirli beklentileri vardı. Elodie ile evlendiğimde bu beklentiler karşılanmış gibi görünüyordu. Genevieve dün beni aradı ve uzun süredir kayıp olan aşkımla evlendiğim için ne kadar etkilendiğini anlattı.

Söylemediği şey ise, daha önce bizimle anlaşmamış olmasının sebebinin ben olduğumdu — özellikle de tavrım. Bunun başlıca nedeni, onun kamuoyunda tanınan bir medya patronu olması ve her zaman kaba davranışlarıyla ortalığı karıştıran, son zamanlarda da Grace ile yaşadığı skandalla gündeme gelen bir adamla ilişkilendirilmek istememesiydi.

Ama kendimi affettirdim. Ya da daha doğrusu Elodie beni affettirdi.

Detayları anlatmaya devam ediyorum ama aklım karıma gidiyor. O hiç aklımdan çıkmadı. Her zaman orada, düşüncelerimin arasında dolaşıyor, bir hayalet gibi beni takip ediyor.

Onu görmeyeli bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum. Gizlice, ayrı kalmanın bana netlik kazandıracağını ummuştum. Ama tek yaptığı, onu daha da çok istememi sağlamaktı.

Ama davranışlarım, arzularımın tam tersiydi.

Arayabileceğim ya da mesaj atabileceğim zamanlarda bunu yapmadım.

Yapmalıydım.

Neredeyse yapacağım birkaç durum oldu. Onlar, onu görmek istediğim zamanları neredeyse aşıyor.

Her seferinde, hızlı bir ziyaret yapabileceğimi düşündüğümde, zamanın aleyhime işlediğini fark ettim. Arka arkaya toplantılar için sadece bir günlüğüne New York'ta kaldığım ve gece çökmeden yola çıktığım birkaç durum oldu.

Tabii ki bu, onu aramamam için bir mazeret değildi. Ama her seferinde, numarasını aramaya niyetlendiğimde, ya ne söyleyeceğimi bilmediğim için ya da

ya da içimdeki çatışma yüzünden, bir yandan kendi şartlarımı korumak isterken diğer yandan onu istediğim için kendimi durduruyordum.

Bu durum dayanılmaz hale geldi. Benim için dayanılmaz olan herhangi bir şeyle karşı karşıya kaldığımda, varsayılan tepkim hiçbir şey yapmamaktır. İş dünyasında bu beni kaba ve acımasız gösterir. Özel hayatımda ise beni tam bir pislik gibi gösterir.

Normalde bu tür şeyleri umursamam, ama tabii ki bu da Elodie ile ilgili bir başka istisna.

Gerçek şu ki, hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum, hâlâ ikimiz için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum.

Salvatore'nin düğünden bu yana köstebeğimiz hakkında başka bir şey bulamaması da işleri kolaylaştırmıyor. Suç dünyasından sonsuz kaynaklara sahip güçlü bir mafya patronunun bana yardım edememesi endişe verici olmakla kalmıyor, bu kişinin Elodie'yi de izlediğini düşünmeden edemiyorum.

Onu bu işe karıştırmak istemedim. O bu konudan haberi bile yok. Bilerek ona hiç söylemedim.

Neyse ki, Grace skandalından bu yana skandal niteliğinde bir olay yaşanmadı. Ama bu kişinin ortadan kaldırılması gerekiyor. Bence sadece ikimizden birinin hata yapmasını bekliyorlar, sonra da harekete geçecekler.

O zaman biz de harekete geçmek zorunda kalacağız. Şu anda bu kişinin hareketleri o kadar iyi gizlenmiş ki, Salvatore, bu kişi gerçekten bir şey yapana kadar onu takip edemeyecek gibi görünüyor.

Yine de kendinden emin. Buna güvenmek zorundayım.

"Hargrove'ların ticari gayrimenkul, teknoloji satın alımları ve medya iştiraklerine yayılmış, değeri iki yüz otuz milyon olan bir portföyü var," diye açıklıyorum, konuşurken başından sonuna kadar odaklanmış gibi görünmeye çalışarak. "Genevieve sadece bir yeniden yapılandırma istemiyor. Bizim sunabileceğimiz her şeyi istiyor."

Richard dikleşiyor. "Her şeyi mi?"

"Her bir hizmet. Ayrıca bunun, babamın gelecek yıl Londra'ya tayiniyle de mükemmel bir şekilde örtüşeceğini düşündüm. Bu tek sözleşme, önümüzdeki yıllarda işimizi devam ettirmemizi sağlayabilir."

Babam başını sallıyor. "Bu, kâr tahminimizi büyük ölçüde değiştirir."

"Gayrimenkul ve teknoloji varlıklarında tam bir sermaye yeniden yapılandırmasıyla başlamak istiyorum. Bunlar yüksek öncelikli." Masaya dirseklerimi dayayarak öne eğiliyorum. "Diğer her şeyi sonra halledebiliriz."

"Bana uyar," diyor Richard.

Şirketin mali durumunu ve yasal bildirimlerini hızlıca gözden geçirip işimizi bitiriyoruz, bir saat içinde Geneive Hargrove ile görüşmeye hazırız.

"Dorian," der babam, çenesini bana doğru kaldırarak. "Bir dakika kal." "Tabii." Dosyayı kapatırım.

"Toplantıda görüşürüz," diyor Richard, sonra çıkıp bizi yalnız bırakıyor.

Babama bakıyorum, ne söyleyeceğini merak ediyorum. Bütün bu haftalar boyunca aramız iyiydi. Umarım böyle devam eder.

"Burada gerçekten iyi iş çıkarıyorsun," diye başlıyor, beni oldukça şaşırtarak. Her zaman beklentileri karşıladığım halde, bana bu tür bir iltifat etmesinin üzerinden epey zaman geçmişti.

"Elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorsun."

"Evet, ama bu beklentilerin çok ötesinde. Hargrove'larla iş yapmak, farklı sektörlerde bize daha fazla kapı açacak."

"Knox ve ben genişleme konusunda konuşuyorduk. O şu anda gayrimenkul üzerinde çalışıyor, ben de sanırım bunu yaptım."

Başını salladı. "Ve bunu İngiltere'ye devrettin. Akıllıca bir hamle, gerçi ben olsam burada tutmak isterdim."

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama en iyi sözleşmeler her zaman burada halledilir, çünkü biz buradayız. Tek bir çatı altında çalışsak da, her şubenin farklı nedenlerle kendi tanınırlığı vardır. Ben her alanda tek tip bir başarı istiyorum.

"İngiltere, burada yaptığımız işe çok yakın. Onların da bizimle aynı seviyede olmasını istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. "Bu iyi bir şey olacak. Bunu biliyorum," diye ekliyorum.

"Sana güveniyorum. Tam bir 180 derece dönüş yaptın. Seni tanıyamıyorum bile."

Şimdi sıra bende şaşırmış gibi görünmeye geldi. "Aslında farklı bir şey yapmadım."

Buna gülümsüyor. “Evet, yaptın. Sadece henüz farkında değilsin. Yaklaşımın farklı. Hoşuma gitti.”

O beğendiyse, ben de bayıldım.

“Teşekkürler.” “Evde her şey yolunda mı?”

Elodie'den bahsediyor.

Onun hakkında ne demeliyim? “Her şey harika.” Yalan gibi geliyor ama verebileceğim en iyi cevap bu.

“Güzel. Böyle devam et.” Kapı çalınıyor.

“Girin,” diye sesleniyor babam.

Kapı kapı açılıyor ve Elena elini kafasını içeri içeri

“Kusura böldüğüm için, ama Elodie seni görmeye geldi, Dorian.”

Anında dik durdum. Elodie.

Burada mı?

Bugün burada olacağımı nereden biliyordu ki? Önemli değil. Buraya gelmiş.

“Teşekkürler, bir dakika sürer.”

Elena çıkar ve ben de bana şaşırtıcı bir şekilde gülümseyen babama bir göz atarım.

“Git, sonra konuşuruz.” “Tamam.”

Ayağa kalkıp ofisime doğru yürüdüm.

Koridor her zamankinden daha uzun geliyor. Ofisime doğru attığım her adım, hazırlıklı olmadığım bir şeye doğru atılmış bir adım gibi geliyor. Göğsümde alışık olmadığım bir his var — hem gerginlik hem de heyecan karışımı. Genelde hiçbir şey beni böyle etkilemez. Bu kadın yine kafamı karıştırdı. Üstelik onu henüz görmedim bile.

Sonunda ofisimin kapısına ulaşıyorum. Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum.

Sonra kapıyı açıyorum. Ve işte orada.

Karım pencerenin yanında duruyor, omuzları dik, sırtı düz, çenesi hafifçe yukarı kaldırılmış. Giriş sesimi duyunca bana doğru dönüyor.

Bir anlığına, ne kadar güzel olduğuna dalıyorum, sonra hızla onun vücudunu ne kadar acımasızca ele geçirdiğimi düşünüyorum.

İhtiyacımın acısı içimi kaplıyor ve bir an için onu masamın üzerine eğip kendimi ona kaptırsam da olur mu diye düşünüyorum.

Ama yüzündeki sessiz ifade beni kendime getiriyor.

Tıpkı dün günümüzdeki gibi görünüyor, öfkeyle dolu ve daha soğuk bir şeyle çevrili. *Boşluk*.

Ve tıpkı o gün olduğu gibi, neyin yanlış olduğunu merak etmeme gerek yok. Ben.

Benimle iletişime geçmediğim için kızgın.

"Lamb, nasılsın?" Yine de nezaket göstermeye çalışıyorum.

Yüzü taş gibi bir maske gibi kalıyor. "İyiyim. Konuşmak istediğim önemli bir konu var." Sesinde iş adamı gibi konuşan o ton, dengesiz. Sanki aramıza bir duvar örmüş ve o duvarın arkasından konuşuyormuş gibi. Ayrıca sesi çok ezberlenmiş gibi geliyor.

Bu, mesafeli davranma sanatı. Bunu çoğu kişiden daha iyi anlarım. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyorum.

"Okulda yeni bir fırsat yakaladım." Ayrıntıları anlatmasını bekliyorum ama anlatmıyor.

"Bu harika." Eğer gerçekten bu yüzden buradaysa, harika olurdu.

"Bebek konusunu konuşmamız gerekiyor. Ne zaman planlayacağımızı.

Ayrıntılara ihtiyacım var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Şimdi ona gerçekten bakıyorum. "Ayrıntılar mı istiyorsun?"

"Evet. Geleceğimi planlayabilmem için takvime yazmam gerekiyor. Aktif olarak denemeye başlayacağımız bir gün seçmeliyiz."

Vay anasını. Bu benim için bile çok abartılı. Dudak içimi ısıırıyorum, ama aslında sakinleşmesi gereken şey benim aletim. "Seks yapmayı planlamak mı istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Bu kesinlikle yeni bir durum. Ama daha fazlasını fark ediyorum. Bu sadece bizimle ilgili değil.

İşine geri dönmüş. Ve haklı olarak. Sözleşmeyi imzalamadan önce kariyerinden bahsetmişti. Bu, o yolu güvence altına alması.

Yine de... bir şeyler ters gidiyor. Onun burada olması, sanki sadece benimle ilgili değilmiş gibi geliyor. "Döndüğümde bunu düzgünce konuşmaya ne dersin?"

"Yapıldığı sürece sorun yok." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor.

"Lamb, bunu konuşmak için benim dönmemi bekleyebileceğini biliyorsun." Beklememesinin bir nedeni olmalı.

"Gecikme riskini almak istemedim. Seni ne zaman göreceğimi kim bilir? Ben kesinlikle bilmiyorum."

Evet. Kesinlikle başka bir şey olmuş. "Sana gelecek Cumartesi döneceğimi söylemiştim."

"Bu, *beni* şimdi göreceğin anlamına gelmez, değil mi? Her zamanki gibi bir şeyler çıkacağından eminim. Sonra da beni başından savmak için bir bahane bulursun. Ayrıca telefonun ne olduğunu da bilmiyor gibisin. Yani hayır, bekleyemezdi."

Kulaklarından duman çıkmasını bekliyorum neredeyse.

Tam olarak karşı çıkamayacağım için denemiyorum bile. Bu senaryonun tamamı, ona şimdiye kadar gösterdiğim şey.

İç çekiyorum. Artık onun istediği konuyu hallettiğimize göre, umarım bana gerçekte neler olduğunu anlatır. "Ben yokken bir şey mi oldu?"

Vücudu gerilir. "Ne gibi bir şey?"

"Bugün çok gergin görünüyorsun."

"Geçen gün de söylediğim gibi, beni tanıımıyorsun. Yani sana fazla gergin görünüyorsam, bu senin suçun değil. Beni tanıımıyorsun, o kadar."

Yanılıyor. Onu tanıyorum. Tanımıyor olsaydım, üzgün olduğunu bilemezdim.

"Elodie—"

"Burada işimiz bitti," diye sözümü keser ve kapıya doğru ilerlemeye başlar.

Bir şey daha söylemek üzereyim ama o kapıya ulaşmadan kapı açılıyor. Yine Elena.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bayan Susan telefonda. Sadece gelecek hafta sizi restoranda mı yoksa süitte mi göreceğini bilmek istiyor."

Kahretsin. Zamanlaması daha kötü olamazdı.

İki çift göz bana bakıyor. Hevesli sekreterim ve karım. İkisi de cevabımı bekliyor.

Elena sadece o lanet randevuyu ayarlamak istiyor, Elodie ise Susan'ın benim gizli bir ilişkim olup olmadığını bilmek istiyor.

Bunu açıklığa kavuşturmalıyım. Bu çok kolay olurdu.

Gelecek yıl içinde milyarlar kazandıracak bir anlaşmayı az önce imzaladım, ama bunu yapamıyorum.

"Süit," dediğimi duyuyorum. Hayatımda hiç bu kadar korkak hissetmemiştim.

"Teşekkürler," diyor Elena cıvı cıvı bir sesle ve yine gidiyor.

Karımın taş gibi gözlerine bakıyorum. Boşluk hâlâ orada ama... gözlerinin köşelerinde, hâlâ dayanmaya çalıştığını ve benden bir şey söylememi yalvardığını gösteren bir iz var. Ona benim için önemli olduğunu söyleyen bir şey.

Ve mesele de bu. Öyle, ama bunu ona söylediğim anda, bu iş anlaşması olmaktan çıkar.

Elodie gözlerini kırıyor ve o kıvılcım sönüyor, sanki hiç olmamış gibi. Sessizce başını kaldırıyor ve dışarı çıkıyor.

Beni bırakarak.

Onu durdurmuyorum.

Ve bunu çok ileri götürdüğümü biliyorum.

* * *

Locke, Chicago'daki bir kızıdan bahsetmekten vazgeçmiyor.

Uçağa bindiğimizden beri ondan bahsedip duruyor. Bu yarım saatten fazla oldu. Tek duyduğum, bacaklarının ne kadar pürüzsüz olduğu, kahkahasının ne kadar yumuşak olduğu ve deniz ürünlerini ne kadar sevdiği.

Şimdi de Gold Coast'ta sevdiği bir bar hakkında konuşup duruyor.

Knox yanımda oturuyor, telefonunda Isla'nın fotoğraflarına bakarken olan bitenden tamamen habersiz.

Levi'yi bekliyoruz. Geç kaldı. *Yine.*

Saat yedi. Elodie'yi görmeyeli beş saat oldu. O zamandan beri kendime geledim.

Sürekli onun yüzünü görüyorum. Ve her gördüğümde, ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Şimdi önümüzdeki Cumartesiye kadar Chicago'da olmam gerekiyor.

"Sana söylüyorum," diyor Locke, koltuğuna yaslanarak. "Bu seferki farklı."

Knox başını kaldırmıyor ama kaşlarını kaldırıyor. Bu, gerçekten dikkatini verdiğinin bir işareti. "Aspen'deki kız için de öyle demiştin."

"Aspen'deki durum geçiciydi. Bu ise..."

"Chicago'da duruma bağlı bir şeydi," diye sözünü tamamlar Knox, sonunda Locke'un bakışlarıyla buluşur.

Normalde kardeşlerim arasındaki bu atışmaları keyifle izlerdim. Özellikle de Locke kendi kafasındaki karışıklığı çözmeye çalışırken, ama şu anda her şey beni sinirlendiriyor.

"Dorian."

Gözlerimi kırpıyorum. Knox bana bakıyor. "İyi misin?"

"İyiyim." Koltuğumda kıpırdanırım. "Levi nerede?" diye bağırırım. "Burada, hemen buradayım." Levi nefes nefese kapıdan içeri koşar.

"Neredeydin sen?" Ona sertçe bakıyorum. Levi'yi tanıyorsam, boş boş vakit geçiriyordur.

"İnan bana, çok, çok iyi bir mazeretim var." Başını sallar, yaklaşarak çantalarını koltuğuna bırakır. "Steve'le telefonda konuşuyordum. Yeni basın danışmanı. Onu basını takip etmesi için tuttuğumu biliyorsun."

"*Tamam*," der Knox, konunun özüne gelmesini istediğini ima eden bir ses tonuyla. Keşke o da öyle isteseydi.

"Elodie ve Parker'ı ana caddede birlikte yürürken gördüğünü söyledi."

Öne doğru eğilip, keskin bakışlarımı ona dikiyorum. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Elodie ve Parker. Steve'e onları takip ettirdim. Bir restorana girdiler. Adı Opaque."

Kimse bir şey söyleyemeden ayağa kalkmışımdır bile.

"Dorian." Knox yanımda. "Hemen çıkıyoruz. Zaten geç kaldık."

Ona keskin bir bakış attım. "O zaman git. Ben gitmiyorum."

Kararımı verdim.

Elodie benim.

Karım.

Bölüm 32

Elodie

Aslında nasıl birine benziyor?

Susan'ın koyu renk saçları olduğunu tahmin ediyorum. Dorian koyu renk saçlı kadınları seviyor gibi görünüyor. Çoğunlukla esmerleri. Catherine esmerdi. Grace de öyle.

"Bence üyeler şiir gecesinden keyif alırlar," diyor Parker, ellerini masaya dayayarak.

Neden bahsettiğini pek hatırlamıyorum. Umarım kaba görünmüyordumdur. Bana karşı çok nazikti. Aklımın başımda olmaması onun suçu değil.

Onunla akşam yemeği yemek, bugün aklıma gelebilecek en kötü fikirdi. Ama Dorian'ı görmeye gitmekten daha kötü değildi.

Her şeyi daha da kötü hale getirdiğimi hissediyorum. Sanki ziyaretim bana ters tepmiş gibi. Kontrolü kendi elime aldığımı, kendi yöntemimle işleri yönettiğimi sanıyordum.

Ama şimdi...

Susan olayı tekrar yaşandı.

Aptalca olan şey, bunun benim hatam olması. Birincisi, orada olmamalıydım. İkincisi, üzülmemeliydim.

Onun yüzünden daha çok acıdı. Birlikte geçirdiğimiz o aptal gece yüzünden... Düşün gecemiz.

"Daha etkileşimli bir şey yapabilirim." Parker bana bakıyor ve yine kendimi kötü hissediyorum. Sanırım ondan önce bir şey söylemişti ama ne olduğunu hiç bilmiyorum. Cevabımı bekliyor gibi görünüyor ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

Gülümsüyor ve başımı sallıyorum, umarım bu yeterlidir. "Şiiri sevmeyen bir Jane Austen hayranı hayal edemiyorum."

Umarım bu cevap işime yarar ve onu şimdilik tatmin eder. Şu anda iki şey biliyorum: Parker derneği için bu etkinliği planlıyor ve bunun hakkında konuşmak istedi. Aklıma gelen, içinde *Jane Austen* kelimesi geçen herhangi bir şey söylemek çok da yanlış olamaz.

Onunla alışveriş merkezinde karşılaştım. Onu görebileceğim onca yer varken, orada karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Aslında okula dönmem gerekiyordu, ama Dorian'dan ayrıldıktan sonra o kadar sinirliydim ki, bunun yerine vitrinlere bakmaya karar verdim. Stresimi atmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Parker'la bir kitapçada karşılaştım. Ya da belki de o benimle karşılaştı.

Tam emin değilim.

Birdenbire oldu.

Bir an önce yeni çıkan kitaplara bakıyor ve okumak için yeni bir gerilim romanı almayı düşünüyordum. Bir sonraki an, Parker'la yüz yüze gelmişim.

Benim kendimde olmadığımı hemen fark etti. O zaman da, şimdi olduğu gibi bunu saklayamazdım.

Parker bana gülümsedi ve anlayışlı bir bakış attı. "Aklın başka yerde gibi görünüyor, Elodie. Belki de seni yemeğe çıkarmakla hata ettim."

Kendimi toparlayıp başımı salladım. "Hiç de değil. Sadece biraz yorgunum."

Muhtemelen bu yüzden kabul etmemeliydim.

Ama o çok ısrarcıydı. Beni o haldeyken dükkanda bırakmanın içini rahat etmeyeceğini söyledi. Böyle bir şey söylemesine neden olacak kadar nasıl görüldüğümü ancak tahmin edebilirim.

İsteksiz de olsa kabul ettim.

Başka bir gün olsaydı, "hayır" demek için daha fazla gücüm olabilirdi.
hayır

Bugün pek yoktu.

Dorian ve Susan'ı düşünmek beni zayıflatıyordu, açıkçası. Eve gidip uyumak için sabırsızlanıyorum.

Ev.

Yine, burası benim değil de Dorian'ın evi gibi geliyor.

Şunu fark ettim ki, o benim gibi hissetmediğinde

O benim gibi hissetmediğinde, evin de benim gibi hissettirmedeğini fark ettim.

Onun gerçekten bana ait olduğunu hissettiğim zamanların ne kadar az olduğunu düşünürsek, bu durum gülünç geliyor. "Biraz tatlıya ne dersin?" Parker beni neşelendirmek için gerçekten çaba gösteriyor gibi görünüyor

neşelendirmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Ben küçük bir şey alayım."

Sadece nazik olmaya çalışıyorum. Tatlıdan sonra eve gideceğim.

Buraya geleli bir saatten biraz fazla oldu. Yemekler geldiğinde pek konuşmadım. Zaman, yemek yemekle geçti. İngiliz usulü yemeklerin tadını bile çıkaramadım. Bana hiçbir tadı yoktu.

Parker elini kaldırıp garsona gelmesi için işaret ediyor. Garson, siparişlerimizi almaya hazır bir şekilde, elinde not defteriyle hemen yanımıza geliyor.

"Tatlı menüsünü alabilir miyiz lütfen?" diye soruyor

Parker. "Elbette efendim."

Garson, menüyü getirmek için aceleyle uzaklaşır.

Parker bana dönüp meraklı bir şekilde beni süzdü. "Yine haddimi aşıyor olabilirim." Dirseklerine yaslandı. "Ama geçen gün Dorian'ın iğrenç alışkanlıklarından bahsettiğimde seni üzmüş olabileceğimi düşündüm."

"Hayır, bunun için endişelenme." Bana söylediği şey doğruyken onu nasıl suçlu hissettirebilirim ki? Hatta, muhtemelen sadece beni uyarmaya çalışıyordu.

Hayır, bunun onu bir aziz yapacağını düşünmüyordum. Hâlâ gizli bir amacı olduğundan emindim. Ama yine de bu bir uyarıydı.

"İyi birine benziyorsun. Sadece onun senden yararlanmasını istemedim." Bu bir alışkanlık olmalı. Geçen gün olduğu gibi elini kalbinin üzerine koydu.

"Kuzenimi tanıyorum. Ve eminim Grace Astor skandalını okumuştur."

"Evet. O konuyu çok iyi biliyorum."

"Güzel. Açık fikirli olmak iyidir."

Açık fikirliydim, o kadar açık fikirliydim ki, neden Dorian'ı benim gözümde kötü göstermeye bu kadar meraklı olduğunu merak ediyordum.

Masadan uzanıp elimi tuttu.

İlk içgüdümlü elimi çekmekti, ama onu utandırmak ya da garip görünmek istemedim, bu yüzden elimi orada tuttum.

"İhtiyacın olursa buradayım." Delici bakışları, sadece rahatlatmak için değil, daha fazlasını ifade ediyordu. "Neye ihtiyacın olursa. İster kitap olsun, ister İngiltere hakkında konuşmak, ya da başka bir şey." Son iki kelimedede sesi alçaldı. Ve bu kelimelerin ima ettiği şeyde hiçbir şüphe yoktu.

Midem sıkışırken, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın." Sesimdeki rahatsızlığı gizlemeye çalışıyorum, ama hafif titremem beni ele veriyor.

O bunu fark etti.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama elini daha da sıkı tutuyor. Tehditkar değil, daha çok dikkatimi çekmek istiyor gibi.

"Cazibesine kanma, Elodie." Parker başını yana eğiyor.

Komik, Dorian da onun hakkında aynı şeyi söylemişti.

"Hemen ellerini ondan çek!"

Gür bir ses odayı doldurur. Herkes o yöne döner ve tüm konuşmalar kesilir.

Başımı kaldırıp, bize doğru hızla gelen, vahşi görünümlü Dorian'ı görünce şaşkına dönüyorum.

Bütün vücudum kaskatı kesilir. Parker'ın elini elimden çektiğini zar zor fark ederim. O da Dorian'ı görünce en az benim kadar şok olmuş görünüyor.

O da benim gibi, Dorian'ın Chicago'ya doğru yola çıkmış olacağını düşünmüştü. Zaten sahip olduğundan daha fazla para kazanmak için başka bir iş gezisine çıkmış olacağını.

Burada ne işi var?

Biri ona burada olduğumuzu söylemiş olmalı. Anlamadığım şey, bunun onun o çok önemli seyahatini neden kesintiye uğrattığı.

Parker'ı sevmiyor gibi görünüyor. Bu her zaman belliydi. Ama benim onunla burada olmamdan bu kadar sinirlenecek kadar mı nefret ediyor?

Yaklaştıkça yüzündeki hırçın ifade daha da sertleşiyor, bu da bana cevabı veriyor.

Onu görmek bile beni sinirlendiriyor ve kalbimin o küçük, pervasız atışlarıyla beni ihanet etmesinden nefret ediyorum.

Parker, saygın bir iş adamında beklediğiniz o mesafeli tavırla dikleşiyor.

"Dorian." Sesi de aynı tavrı yansıtıyor: soğukkanlı ve kaygısız. "Şu saatte Chicago'da olacağını sanıyordum."

"Demek bu fırsatı karımı dışarı çıkarmak için kullanacağını düşündün?" Dorian o kadar yüksek sesle konuşuyor ki, herkes ona bakıyor.

"Sadece bir akşam yemeği..."

"Gerçekten ölmek mi istiyorsun, bunun farkında mısın?" Dorian alaycı bir şekilde gülümser, gözleri öfkeden şişer.

"Dorian, lütfen sakın ol," araya giriyorum. "Sadece akşam yemeği yiyorduk."

Canımı sıkan bir şekilde, bana bakmıyor bile. Gözleri Parker'a sabitlenmiş. Ve gerçekten onu öldürecekmiş gibi görünüyor. Elleri yanlarında, sıkı yumruklar halinde, omuzları dik, savaşa hazır ve gözlerinde kalbimi dehşetle çarptıran cinai bir bakış var.

Tanrım, ne yapmam gerekiyor?

"Kendine dikkat et ve lanet olası bir pislik gibi davranmayı kes." Parker, benim bile kötü bir fikir olduğunu bildiğim, kendini üstün gören bir tavır takınıyor.

"Üzgünüm, ama hayır." Dorian öfkeyle kaynıyor ve bir de bakıyorum ki, Parker'ın biftek bıçağını kapıp masanın üzerine fırlatıyor.

Bıçak masaya çarparak orta parmağıyla yüzük parmağı arasına saplanınca çığlık atıyorum.

Parker'ın yüzünden kan çekilir ve o kadar hareketsiz kalır ki, ruhunun bedeninden ayrıldığından korkarım. Gözleri bıçağa kayar ve parmağını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını analiz eder.

Bakışları Dorian'a döner ama Parker tamamen hareketsiz kalır.

"Artık sert bir uyanış yaşamanın zamanı geldi," diye devam eder Dorian, dişlerini göstererek.

Kalbim boğazıma kadar çıkmış, birdenbire ayağa fırladım. "Dorian, dur."

Yine beni görmezden geliyor. Ama sinirlenmeye bile fırsatım olmuyor. Sonra biftek bıçağı~~ımı~~ kapar ve Parker'ın yüzüne yaklaşır.

Gözümün ucuyla restoran müdürünün güvenliğe işaret etmeye çalıştığını görüyorum.

"Dorian, Tanrım, kes şunu." Bir adım daha yaklaştım.

Dorian bıçağın ucunu Parker'ın burnuna dokundurur. "Ben deli bir orospu çocuğuyum. Bana bulaşma. Karıma bir daha yaklaşırsan seni mahvederim." Bir kez daha dokundurur, sonra bıçağı ters çevirir ve sertçe yere vurur. Bıçak, tam Parker'ın bacaklarının arasına düşer.

Parker'ın bu kadar korkmuş görünebileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar kendinden emin görünür ki. Ama buna pek de şaşırmamalıyım. Dorian bugün, sadece dengesiz olmaktan çok daha fazlası olduğunu kanıtladı.

Dorian dikleşti ve sonunda bana baktı. "Eve gidiyoruz."

O gözler benimkilere kilitletir ve aniden utanç duygusu üzerime çöküyor. Yanaklarım yanıyor, sonra bu sıcaklık baştan ayağa yayılıyor.

Kararlı durmalıyım. Ben bir köpek ya da onun emir verebileceği bir hayvan değilim. Ama sözleşmeyi ve dünyaya sergilememiz gereken şovu hatırlıyorum. Söyleyeceğim her şey bir tartışma başlatacak, bu yüzden dilimi tutuyorum, çantamı alıp onun yanından geçip gidiyorum.

Güvenlik görevlisi geldiği anda o da bana yetişir. Adam Dorian'la konuşmaya çalışır, ama kötü kalpli kocamın ölümcül bakışlarıyla geri püskürtülür ve ağzından tek kelime bile çıkamaz.

Restorandan çıkıyoruz. Işık direğinin yanında Dorian'ın şoförü Keith'i görüyorum. Bentley'e yaslanmış duruyor.

Bizi her zamanki iyi huylu gülümsemesiyle selamlıyor. Ama yanına yaklaşıp yüzlerimizdeki öfkeyi gördüğü anda gülümsemesi kayboluyor.

Yine de arabanın arkasına binmeden önce çok hafif bir gülümsemeyi başarmışımdır. Dorian yanıma kayar ve Keith'e gitme emrini verir.

Birkaç saniye sonra yola çıkıyoruz.

Dorian bana öfkeyle bakıyor ama ben, içimde kaynayan öfkenin dinmesini umarak gözlerimi pencereden dışarıya dikiyorum. Bu pek olası değil.

Sadece restoran yüzünden kızgın değilim. Diğer her şey yüzünden de kızgınım.

Hiçbir şey söylememesine sevindim. Bunun sebebi Keith. Onunla birkaç kez birlikte olduğumda, Dorian'ın çalışanlarının yanında soğukkanlılığını kaybetmediğini fark ettim.

Bana konuşsa da konuşmasa da, sadece bana pislik gibi davranıyor.

Araba yolda ilerliyor ve Dorian'ın gözleri benden hiç ayrılmıyor
Bana.

Ona ilgimi göstererek bu zevki tattırmıyorum. O
ne kadar çok bakarsa, ben o kadar çok onu
görmezden geliyorum.

Ama aramızdaki sessizlik sakın değil.

Bekliyor.

Patlamayı bekliyor.

Bölüm 33

Elodie

Trafik bizi yavaşlatıyor, işkenceme daha fazla zaman ekliyor.

Neredeyse iki saat geçiyor, sonunda Dorian'ın evinin tanıdık ferforje kapıları gözüküyor ve içeri giriyoruz.

Eve ulaşmak ve her zaman indiğimiz merdivenlerin yanına park etmek birkaç dakika daha sürüyor.

Arabadan ilk ben iniyorum. Genelde Keith'e veda edip iyi günler dilerdim ama konuşmak istemiyorum.

Dorian hemen arkamda ve içeri girip beni yerden yere vurmak için sabırsızlandığını biliyorum. Sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi.

Adi herif.

Beni delirtiyor. Henüz aklımı kaçırmamış olmamın sebebi ne bilmiyorum.

Ve bu sessizlik... hiç de işime yaramıyor.

Ona saldırmak istiyorum, ama konuşmaya başlarsam — daha doğrusu —

bağırmaya başlarsam

—asla duramayacağım.

Kahretsın. O kadar kendimde değilim ki, yanlışlıkla oturma odasına giriyorum.

O da peşimden geliyor. Tabii ki.

"Demek öyle? Öylece yürümeye devam edeceksin. Benden kaçacak mısın?" Dorian hırlıyor.

"Beni rahat bırak." Omzumun üzerinden bu sözleri fırlatıyorum.

Bana yetişip kolumu tutuyor. "Bunu konuşacağız."

"Konuşacak *bir* şey yok." Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama o daha da sıkı tutuyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kaşları o kadar yukarı kalkıyor ki neredeyse saç çizgisine kayboluyor. "O pislik kuzenimle çıktığım için konuşmamız gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

Vücudum gerilir, patlamaya hazırdır. "*Randevu* mu?" Sesimdeki tiz ton onu irkiltiyor. "Parker'la randevuda olduğumu mu sanıyorsun?"

"Restoranda iki kişinin buluşmasına başka ne ad verirsin ki?"

"Lanet olası bir *buluşma*. Ben ona öyle diyorum."

"Seni becermek istiyor. Bu da onu bir randevu yapar." Cildi saniye saniye kızarıyor.

Parker'ın niyetleri hakkında tartışamam. Dorian'ın haklı olduğundan eminim. Bununla birlikte, başkalarının arzularından sorumlu olamam.

"Bunun benimle bir ilgisi yok. Randevu değildi. Sonuçta ben *sen* değilim, değil mi?"

"Sen ne saçmalıyorsun?"

Ona inanamayan bir bakış attım. Ciddi olamaz. "Parker söyledi. Her zaman kadınlarıyla birlikte olduğunu söyledi."

O, onu bir psikopat gibi gösteren ve sesini de öyle kılan, tuhaf bir kahkaha ile cevap verdi. "Parker... Parker sana bunu mu söyledi? Ve sen ona inandın mı?"

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bana bunu nasıl sorabilir? Nasıl? Sanki son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi davranıyor.

"Neden ona inanmayayım ki?" Ona sert bir bakış attım ve ellerimi kaldırdım. "Bana inanmamam için bir neden verdin mi?"

Gözlerinde bir değişiklik olur. Yüzü sert kalmasına rağmen öfkesi azalır.

"Gerçeği söylememiş olsa bile, Susan'la küçük buluşmalarını ayarlamıyor muydun?" Ses tonum bir tık yükselir, önceki öfkemi yeniden uyandırır. Ve şimdi asıl meseleye geliyorum. "Zaten bu lanet olası aptal konuşmayı yapmamalıydık. Ayı hayatlar yaşamamız gerekmiyor muydu?"

"Hayır! Ayı hayatlarımız yok," diye homurdanır, yumruğunu sıkarak yumruğunu sıkarak.

Nabzım kaburgalarım sertçe vuruyor ve omurgam . Bir an için birbirimize bakıyoruz ve o kadar şaşkınım ki nefes alamıyorum.

"Ne? Ben..." boğuk bir sesle kekeliyorum. "Seni anlamıyorum—"

"Ayrı hayat yok, Elodie." Çenesi sıkılıyor.

Sözleri daha sert bir şekilde, bir anda bana çarpar. Ciğerlerim durur ve göğsümde boş bir baskı hissederim. Ona göz kırparım, zihnim hâlâ olanları kavramaya çalışmaktadır. "Bu... kural sadece benim için mi?"

"Hayır."

Parmaklarım yanlarımda gevşiyor. "Ama sen ve Susan..."

"Hayır." Sesi artık daha yumuşak. "Sadece sen varsın. Sadece sen. Sen ve ben."

Sanki o beni yere sermiş gibi ciğerlerimden hava boşalır ve göğsümdeki sıkışma parçalanır.

Dudaklarım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Yüzünde alıştığım o kaçamak bakışları arıyorum. Tam da ona inanmaya başladığım anda her zaman yaptığı o acımasız dönüşü arıyorum.

Ama gelmiyor.

Ciddi gibi görünüyor. Her kelimesinde ciddi gibi görünüyor.

Boğazım düğümleniyor. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ona inanmak için canım yanacak kadar çok isteyen içimdeki o parçayla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ben..."

Bana yaklaşıyor ve yüzümü avuçluyor. "Öp beni." Bir saniyenin bile altında bir süre tereddüt ediyorum.

Bir saniyenin bile altında bir süre tereddüt ediyorum. İstemediğim için değil. Çünkü istiyorum. *Çaresizce*. Ama bu, geri dönüşü olmayabilecek bir şeyin eşiğinde durmak gibi geliyor.

Gözlerimi kırıyorum. Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve benim yerime karar veriyor.

İçimde kopan tüm öfke temasla birlikte eriyip gidiyor ve ben ona eriyorum. Kolunu belime doluyor, beni göğsüne sıkıca çekiyor. Kalbinin hızlı atışları benimkilerle çarpışıyor ve ilk kez onu hissediyorum. Gerçek halini. Ham halini. Onu Dorian Gray olarak düşündüğümde hayal ettiğim güzel yanlarını. Hiçbir resmin yakalayamayacağı yanlarını.

Öpücüğü derinleştirdiğinde ve beni geriye doğru kanepeye doğru yürürken düşüncelerim dağılıyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Tam burada. Tam şimdi."

Kendi arzuma teslim olarak, bir öpücükle cevap veriyorum.

Çarpışmanın etkisiyle inliyor, ama beni kanepeye kadar götürmek için dudaklarını benimkilerden yeterince uzun süre çekiyor. Oraya vardığımızda, beni yere itiyor ve üstümü adeta yırtarcasına çıkarıyor. Sonra tekrar öpüşüyoruz.

Öpüşüyor ve birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz. İkimiz de çıplak kalana ve daha fazlasını arzulayana kadar kıyafetlerimizi kat kat soyuyoruz.

Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yönlendiriyor, sonra kocaman sikini arkadan içime derinlemesine sokuyor.

Onu hissettiğim anda şiddetli bir şok dalgası içimi sarar. Sonra içime girmeye başladığında cildimde bir sıcaklık yayılır.

Derin, sert ve hızlı hareket ediyor, beni her yerimden ele geçiren acımasız bir ritim oluşturuyor.

Etin ete çarpmasının müstehcen sesi, zevkimizin kesik kesik sesleriyle birlikte odayı dolduruyor. Aklımdaki her şeyi susturuyor, ta ki ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Dorian, sanki benim her parçam ona aitmiş gibi beni sikiyor. Sanki beni istiyor ve beni bu kadar çok istemekten nefret ediyor gibi. Ve Tanrı yardımcım olsun, kendimi ona ait hissediyorum.

Bu artık sadece öfke değil. Hatta şehvet bile değil. Bu, teslim olmaya tehlikeli derecede yakın bir şey.

Boşalıyorum, zevk içimi parçalarken çığlık atıyorum ve boğazımdan onun adı çıkıyor.

"Amcığın benim sikimi seviyor, küçük Kuzucuk," diye kulağıma fısıldıyor alaycı bir şekilde. "Merak etme. Oradan gelenin çok daha fazlası var."

Sözünü tutuyor ve benim hiç farkında olmadığım kadar çaresizce istediğim şeyi bana daha fazla veriyor.

Bir başka çılgın orgazm içimi sarar, bir fırtına gibi vücudumu süpürür ve beni mahveder. Kendimi kaybetmiş bir şekilde ona karşı kıvranırken, akılsız inlemeler ağzımdan dökülür; bitkinim ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Derin bir homurtuyla içime daha da sert, daha da hızlı giriyor ve sonra ikimiz de boşalıyoruz.

Zevk içimden fışkırıyor, o kadar yoğun ki her sinir ucumu doldurmadan önce kemiklerimde hissediyorum.

Bundan asla kurtulamayacağım.

Dorian içimde hareketsiz kalıyor ve boşalmasının sıcaklığının beni doldurduğunu hissediyorum.

Saçıma nefesini üfler, sonra belimi kavrar ve elini karnımın düzlüğüne kaydırır.

"Henüz bitmedi," diye kulağıma fısıldıyor.

Başımı çeviriyorum ve sakalının sertliği yanağımı sıyrıyor. "Bitmedi mi?"

Başını sallıyor ve az önce olanlarla hiç uyuşmayan çocuksu bir gülümseme atıyor bana. "Hayır, Bayan Vale. Sizi yatağında istiyorum."

Hızlı bir hareketle içimden çıkıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Beni odasına taşıırken tekrar öpüşmeye başlıyoruz ve nabzımın, nefesimin ve karışık düşüncelerimin en derinlerinde, bunun her şeyi değiştireceğini biliyorum.

* * *

Yavaşça kıpırdanıyorum, hâlâ kocamın kollarında olduğum bir rüyanın sisinden çıkıyorum.

Yan tarafa dönünce ilk olarak içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Yana yanak sırtbir yumuşak yastığı, ve
sonra o sandal sandal ağacı ve misk kokusu
ciğerlerime doluyor.

O.

Her yerde. Çarşaflarda. Havada. Sanki derime işlemiş gibi bana yapışıyor.

Daha derin nefes alıyorum, sanki doyamıyormuşum gibi.

Vücudum nefesimi kesecek kadar ağrıyor, dün gecenin anıları zihnimde parıldarken parmaklarım çarşaflara kıvrılıyor.

Sıcaklık boynuma yayılıyor, sinirlerimi ateşliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve hareketsiz kalıyorum.

Çünkü kıpırdamazsam, gözlerimi açmazsam, hâlâ orada olduğumu hayal edebilirim. Hâlâ ona sarılmış olduğumu. Hâlâ bana sadece benim olduğumu söylediğini duyduğumu. O ve ben.

Eğer tamamen uyanırsam, her şey kaybolacak.

Ve ben tekrar gerçekliğe döneceğim. Kurduğumuz bu çarpık düzene geri döneceğim.

Ve o gitmiş olacak.

Dorian her zaman gider.

Seks yaptıktan sonra asla kalmaz. Sabahın ilk saatlerinde nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Ya da güneş ışığında.

Onu en erken gördüğüm zaman, Marcus olayından sonraki sabahtı — ve o zaman bile mutfaktaydık. Işık yoktu. Yumuşaklık yoktu.

Bu yüzden bir süre daha böyle kalıyorum.

Bu sessiz mekânda, kendime asla itiraf etmek istemediğim tek şeyi itiraf etmeye izin veriyorum.

Ona aşığım.

Kocama tamamen ve aptalca aşığım. Ve bu, onunla sözleşme imzalarken kendime koyduğum tek kuralı çiğnediğim anlamına geliyor.

Ve bu, onunla sözleşme imzalarken kendime koyduğum tek kuralı çiğnediğim anlamına geliyor.

Aşk, aklıma kaçırıyormuşum gibi hissetmemin nedeni. Aşk, onun benim olmasını istememin nedeni.

Aşk, neden önemsedüğimin sebebi.

Ve bu yüzden incineceğim.

Yumuşak bir hışırtı sesi dikkatimi çekti.

İlk başta hayal gördüğümü sanıyorum. Ta ki ses tekrar duyulana kadar. O zaman yalnız olmadığımı anlıyorum.

Gözlerimi açıp kendimi hazırlıyorum. Parlak güneş ışığında gözlerimiz buluştuğunda içimdeki her şey donuyor.

Bir an için, gördüğüm şeyi anlayamıyorum.

Altın rengi güneş ışığı pencereden içeri sızıyor ve onu neredeyse melek gibi bir parıltıyla kaplıyor, ama bana attığı sırtış hiç de öyle değil.

Pencereye yaslanmış, kaslı ve dövmeli vücudu, kalçalarına sarkan bir çift eşofman altı.

Tanrım, o çok güzel. Kaçınman gerektiğini bildiğin ama kaçınmadığın o tehlikeli güzellikte.

Beni izliyor ve gitmediğini fark ettiğimde kalbim birkaç kez atlamıyor.

Otururken çarşafı göğsüme çekiyorum, gözlerim ona kilitlenmiş ona kilitleniyor.

"Hâlâ buradasın," diye mırıldanıyorum, sesim uykudan boğuk.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor, o seksi gülümsemeyi genişletiyor. "Başka olabilirdim ki?"

Ona gülümsemeden edemiyorum. Bu, ona verdiğim ilk gerçek gülümseme gibi geliyor.

"Buraya gel," der, parmağını kıvrarak.

Tereddüt etmem.

Çarşafı üzerime sarıp yataktan kayar gibi iniyorum, odayı geçip tam onun önünde duruyorum. Boyuyla beni gölgede bırakıyor, kendimi olduğumdan daha küçük hissettiriyor.

Sadece birbirimize bakıyoruz.

Bekliyoruz.

"Chicago'da olacağını sanıyordum," diyorum birkaç saniye geçtikten sonra. "Hayır." Başını sallıyor. "Gitmiyorum. Aklıma geldi olmam gereken daha önemli bir yer olduğunu fark ettim." İnanmış bir şekilde başını sallıyor.

Tahminde bulunmayacağım. "Orası neresi?"

Bana uzun bir süre bakıyor ve omuzları gevşiyor. "Senin olduğun her yer."

Nefesim kesilir. Bu gerçek gibi gelmiyor. Sanki hâlâ rüya görüyor gibiyim. Sanki hiç uyanmamışım gibi.

Onu tanıdığım tüm bu zaman boyunca —neredeyse tüm hayatım boyunca— ondan hiç böyle bir şey duymamıştım.

Ve bunu çok rahat söylüyor.

"Ben," diye fısıldıyorum.

"Sen, Lamb."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse

acıyor. "Solmuşsun," diyor, beni inceleyerek.

"Sadece yerini bir uzaylı mı aldı diye anlamaya çalışıyorum," diye mırıldanıyorum. "Çünkü bu halin... yeni."

Sessizce bir kahkaha atıyor. "Haklısın." "Ne değişti, Dorian?" Gözlerine bakıyorum.

“Olmayacağını sandığım her şey.” Bir an durup başını eğdi, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Zor bir insan olduğumu biliyorum. Ve aramızdaki bu düzenleme... en hafif tabirle zorluydu.”

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bu da bir bakış açısı.

"Ben birlikte yaşaması kolay bir insan değilim." Gözlerini benden ayırmıyor. O bakıştaki tedirginlikten, çaba gösterdiğini anlayabiliyorum. Benim için. “Sanırım bunun nedeni, hayatımın her zaman kolay olmamış olmasıdır. Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Benden çok daha kötü durumda olan insanlar var. Milyarderler gibi. Ama dünyadaki tüm paraya sahip olsan, hiçbir şeyden mahrum kalmasan bile, yine de zor zamanlar geçirebilirsin.”

Aklıma bir düşünce geliyor. Annesi.

Onun acımasızlığının ne kadar ileri gittiğini hiç bilmiyordum, ama bildiklerim yeterliydi.

En kötüsünü o ve Knox yaşadı. Ama

Dorian...

O sessiz bir tiptir. Dayanan türden biridir.

Bunu kabullenip, omuzlarında taşıyan türden bir insan. Hiç belli etmeden acı çeken.

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle, hafifçe başımı sallayarak.

Bakışları üzerimde kalıyor, sanki söylemediğim kısımları anlıyormuş gibi.

"Yeniden başlamak istiyorum, Elodie."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirir. "Yeniden başlamak mı?"

Başını sallıyor. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum, o yüzden bir şans daha istiyorum."

"Neyi yapmak için? Çünkü beni gerçekten *büyük* bir sıkıntıdan kurtardın." "Kurtardın" demek yetmez. Beni kurtardı. Bunu asla unutmayacağım. "İki kez... Müzayedede ve Marcus. Ama kim sayıyor ki."

“O kısımlardan bahsetmiyorum. Ama belki üçüncü seferde şansım yaver gider. Sana yeniden hayal kurma şansı vermek istiyorum.” Sesi alçalır. “Hayalperest olmaktan vazgeçmeni istemiyorum. O kızı seviyordum. Her zaman sevdim ve onu geri istiyorum. O, benim çok karanlık ruhuma ışık getirdi.”

Bir anlığına, sadece ona bakıyorum.

Buna hazır değildim.

O kızı sevmiştii. Hayalperesti.

Sadece hayatta kalmak ve ayak uydurmak için susturmaya çalıştığım halim.

Onu *her zaman* sevmiş... geçmişte olduğu gibi. Yani... o zamanlar da beni fark etmiş. Zavallı genç kalbim küçük, gülünç bir sıçrama yapıyor.

Sözler yavaşça göğsümün derinliklerine yerleşiyor ve uzun zamandır unutulmuş bir şey kıpırdanıyor.

Ama henüz konuşmaya cesaret edemiyorum.

"Bence yeniden başlarsak, onu geri kazanabilirim," diye devam ediyor. "Nereden yeniden başlayacaksın?" Sesim titriyor, sesimi bulurken sözlerim titriyor.

"Nereden başlamamı istersin?"

Gülüyorum, bu oyunu seviyorum ama zor buluyorum. "Bilmiyorum. Tüm iyi kısımları korumak istiyorum. Anıları."

"O zaman belki kötü kısımları yeniden yazabilirim."

Kalbim duruyor, sonra sanki kendini yeniden hazırlıyormuş gibi sıkışıyor. "Yapabilir misin?"

"Evet. Bununla başlayabilirim." Durup başını eğdi. "Bayan Susan. Doksan yaşında ve neredeyse ailenin bir parçası. Büyükanнемin en yakın arkadaşıydı. Nedenini bilmiyorum ama tüm işlerini *benim* halletmemde ısrar ediyor. Anlaşılan çalışma tarzımı beğeniyor. Büyükbabama benzediğimi söylüyor. Anksiyete sorunu var. Kocası vefat edince durumu daha da kötüleşti. Kendini iyi hissettiğinde otelin restoranında buluşuyoruz. Kendini iyi hissetmediğinde ve kocasını en çok özlediğinde süitte buluşuyoruz. Çünkü her zaman ağlıyor. Geçen hafta kocasının doğum günüydü, bu yüzden süitte buluşmak isteyeceğini biliyordum. Ölüm yıldönümü gelecek hafta. Süitte buluşmak isteyeceğini biliyorum."

Bu bilgiyle başım gerildi ve birdenbire düşündüğüm onca şey için kendimi aptal hissettim. "Aman Tanrım. Bu çok... tatlı." Onun bu kadar *güzel* bir şey yapacağını asla düşünemezdim. "Ben sandım ki..." Gerçeği öğrendiğim için geri kalanını yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utanmış bir şekilde sözümü yarıda kestim.

"Ne düşündüysen, ben de sana öyle düşündürttüm." Kaşlarımı çattım. "Neden? Neden böyle bir şey yaparsın ki?"

O başını salladı. “İlk başta mantıklı geldi.”

Anlıyorum, ama acım hala taze. “Çünkü ayrı hayatlar yaşamamız gerekiyordu.”

“Evet. Sonra aptalca geldi.”

“Peki... şimdi ayrı hayatlar yaşamak istemiyor musun?” Bunu tekrar söylemesini duymam gerekiyor. Hayal etmediğimi bilmem gerekiyor.

“Hayır.” Bu basit kelime her şeyi yeniden düzenliyor, ama içimden atmam gereken bir şey daha var.

“Beni asla sevmeyeceğini söylemiştin.” O söylediğinden beri içimde taşıdığım tek şey bu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım gömemeyi başaramadığım tek şey. Ve şimdi ortaya çıktı. Kendimi tamamen açığa vurdum ve geri dönüşü yok.

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve ellerim titriyor olsa da bakışlarımı kaçırmıyorum.

“Yalan söyledim. Açıkça. Çünkü sana takıntılıyım.”

Dizlerim neredeyse çöküyor. İçimden bir titreme geçiyor, doğrudan kalbime doğru. Ona bakıyorum. Sadece bakıyorum, düşüncesizce, sessizce, nutkum tutulmuş halde. Her kavga, her soğuk sessizlik, onun umursamadığını kendime inandırmak için geçirdiğim her gece, oysa umursuyordu.

Dorian'ın bakışları derinleşiyor. "Olmamaya çalıştım, ama kendimi durduramıyorum."

"Durma. Durmanı istemiyorum."

"İyi, çünkü ben de öyle yapmayı düşünmüyorum. Beni en iyi şekilde kırdın, küçük Kuzucuk."

Tanrım. Yıllarca ona olan hislerimle mücadele ettim. Onlara nefes almaları için izin verme şansı bulmak özgürleştirici bir duyguydu.

Elini uzatıp elimi tutar. Yüzüklerime bakar ve elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi öper. “Bu bir evet mi demek? Bana bir şans daha verecek misin?” Umut dolu bir ifadeyle bakar.

“Evet, elbette vereceğim.” Ona gülümsedim.

Parmak eklemlerimi yanağına bastırdı. “Teşekkür ederim, Kuzucuk.” Bana bir öpücük daha verdi, ama bırakmadı. “Şimdi gelecek hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Gülüyorum. “Hızlı ilerliyorsun, bayım. Önce geçmiş, şimdi de gelecek.” “Bu bir sonraki adım. Nereye gittiğimizi bilmemiz gerekiyor.”

"Tamam." Kıkırdıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Gözlerinde kurnaz bir bakış belirir. "Önce giyineceğiz. Sonra kahvaltı yapacağız."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Bu pek ilginç gelmiyor." "Çünkü bu sadece günün başlangıcı."

"Günün geri kalanında ne yapacağız? En azından yatağa geri dönebilir miyiz... *birlikte*."

"Oh, o da olacak." Ağzı kıvrılıyor. "Ama İngiltere'de birlikte yatağa dönmeye ne dersin?"

Nefesim kesilir. Elim göğsüme gider. Ağzımı açarım ama hiçbir şey çıkmaz.

İngiltere. Az önce... İngiltere mi dedi?

"Ne?"

"İngiltere'ye gidiyoruz." Gülümsüyor.

"Bugün mü?"

"Bugün."

Çenem titriyor ve sonra kendimi kaybediyorum. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve onları durdurmaya bile çalışmıyorum. "Aman Tanrım. Ama işimiz var ve..."

"Hayır. Ben hallederim. İş ya da başka bir şey için endişelenmene gerek yok."

Kıkırdayarak güldüm.

"Gerçekten mi?" "Evet. Üç haftadır."

Çığlık atıp kendimi kollarına atıyorum. O da beni öylece kucaklıyor.

"Bu, hayatımda aldığım en güzel sürpriz. Teşekkür ederim."

"Hayır. Teşekkürler, Lamb."

Beni kendine daha da yaklaştırıyor ve yemin ederim ki ona daha da aşık oluyorum

ona daha da aşık olduğuma yemin Ve biliyorum ki ona aşık olmaya devam ederim. edeceğim. Her zaman öyle oldu.

Bölüm 34

Elodie

İngiltere yolculuğu hayal ettiğimden de öteydi. Uçağa adımımızı attığımız anda heyecan doruk noktasına ulaştı.

Ertesi sabah vardık. Ve işte o zaman macera gerçekten başladı.

Dorian beni önce Londra'ya götürdü, orada alışveriş yaptık ve şehrin en muhteşem restoranlarında yemek yedik. Sonra şehri iyice keşfettik, Buckingham Sarayı'ndan St. Paul Katedrali'ne, Ulusal Galeri'ye ve büyürken sadece kartpostallarda gördüğüm tüm yerlere kadar her şeyi gördük.

Orada olduğuma inanamıyordum.

Her şey rüya gibiydi. Ve bu rüya, birlikte gördüklerimiz ve yaptıklarımızla birlikte daha da büyüdü.

Londra'da bir hafta geçirdikten sonra, İngiltere'nin en güneyinden en kuzeyine doğru yolculuğumuza devam ettik. Dorian, sanki bana hayal ettiğim her şeyi yaşatmaya kararlıymış gibi, her yerin sunduğu her şeyi deneyimlememizi sağladı.

Son durağımız Cotswold'daki Vale Manor'dı.

Dün gece çökmeden önce vardık. Araba malikanenin önüne park ettiği andan itibaren, neden gezinin bu kısmını sona sakladığını anladım.

Malikâne, yumuşak bal rengi taşlarla, yuvarlak tepeler ve ormanlık alanların arasında yükseliyordu; ihtişamlı ama aynı zamanda yumuşak bir güzelliğe sahipti. Bu doğal zarafet nefesimi kesti.

Dorian'ın teyzesi Maureen buraya *kır evi* diyordu. Ama burası kesinlikle öyle değildi.

En güzel yanı ise Wychwood Ormanı'na özel orman yolu erişimi.

Şu anda oradayız. Ormanın derinliklerinde, yan yana yürüyoruz. Dorian, akşam yemeğini bitirdikten sonra yürüyüş yapmayı önerdi.

Elimi tutuyor, başparmağı sanki alışkanlık haline gelmiş gibi parmak eklemlerimin üzerinde tembel daireler çiziyor. Onu hissetmeyi ve bu kadar yakın olmayı seviyorum. Günün çoğunu malikanenin içinde geçirdik, bu yüzden birlikte dışarı çıkıp bu güzelliği daha fazla içimize çekmek çok hoş.

Ağaçların tepesinden güneş alçakta duruyor ve orman zeminine kehribar rengi ışıklar saçıyor.

Orman, sanki Yüzüklerin Efendisi'ndeki fantastik krallıklardan birinden çıkmış gibi büyümlü bir havaya sahip. Derine indikçe dünyanın geri kalanı geride kalıyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Bunu kesinlikle seviyorum.

Sanki bir rüyaya dalmışım gibi hissediyorum.

Bundan önce — Dorian'ın sürprizinden önce — yazın İngiltere'ye gitmeyi planlıyordum. Sonunda, bu seyahati gerçekleştirecek param vardı. Okul bitene kadar bekleyecektim. Ya tek başıma seyahat edecektim ya da Skyler'ı bana eşlik etmesi için ikna edecektim.

Sonunda buraya gelmek harika olurdu, ama bunun şimdiye kadar yaşadığım deneyime hiç de yakın olmayacağını biliyorum. Her zaman, bir yeri tanıyan biriyle birlikte ziyaret etmenin daha iyi olduğu söylenir. Bunu kendim de gördüm.

"Bu malikane sekiz yüz yıldır ailemize ait," diyor, sesi yumuşak sessizliği bozuyor.

Ona bakıyorum. "Sekiz yüz mü?" Bunu hayal bile edemiyorum.

"Evet. Birkaç yıl farkla." Yoldan çıkıntı yapan bir kökün üzerinden geçmemi sağladı

yoldan çıkıntı yapan bir kökün üzerinden geçmemi sağladı. "Bir nesilden diğerine miras kaldı. İngiltere ve Avrupa'da bunun gibi birkaç yerimiz var."

Ona gülümsüyorum. "Bu çok şaşırtıcı. Nasıl başladı?"

Ağzını açmadan önce yüzünde gurur dolu bir ifade belirliyor. "On üçüncü yüzyılın başlarında. Aldric Vale adında bir deniz tüccarı inşa etti. Ama o zamanlar bir kır eviydi. Soylu bir aileden gelmiyordu, ama o dönemin çoğu erkeğinin aksine parayla işinde kurnazdı." Alçak bir dalın altından geçmek için eğildi ve benim için dalı tuttu. "Tek bir akıllı hamle yaptı—tek bir hamle—ve bu, ondan sonra gelen her nesil için her şeyi değiştirdi. Lordlardan birinin mali işlerini yönetmesine yardım etmeye başladı ve

her şey yoluna girdi. Kulübeyi genişletti ve bugün sahip olduğumuz malikane haline geldi. Ve şimdi benim. Ya da daha doğrusu bizim."

Ona gülümsüyorum. "Bu kadar görkemli bir şeyi sahiplenmek bana yanlış geliyor."

"Sen benim karımsın. Benim olan senin de. Bu kadar basit. Ailemizin burada kalmasına ve burayı keyifle yaşamasına izin veriyoruz, ama sonuçta burası bizim."

"Teşekkür ederim." Beni her şeye dahil etmesine minnettarım.

Işık ağaçların arasından süzülerek, keskin hatlı profilini ısıtıyor. Onu sonsuza kadar böyle seyredebilirim. Ve kimseye anlatmadığı şeyleri bana anlatmasını dinleyebilirim.

Bu, New York'takinden çok farklı bir Dorian. Onu neredeyse tanıyamıyorum.

Önümüzde yol hafifçe kıvrılıyor, botlarımın altında dar ve engebeli.

Yüzümü yukarı doğru eğip, serin havanın tenime dokunmasına izin veriyorum. Bir an için gözlerimi kapatıp bu anı içime çekiyorum, bu hissi hafızama kazımaya çalışıyorum.

"Bu, hayal ettiğimden daha güzel," diye fısıldıyorum, gözlerimi yavaşça açarak.

Dorian'ın eli sıkılaşıyor. "Bunu söyleyeceğini hissetmiştim. Gölü görene kadar bekle."

Heyecandan sinirlerim karıncalanıyor. Böyle bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, durup doğanın tadını çıkarmak nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Yol daralana ve ağaçlar birbirine yaklaşıp kadar biraz daha yürüyoruz. Işık neredeyse kaybolana kadar dallar başımızın üzerinde birbirine dolanıyor. Dorian beni alçak bir dalın altından geçiriyor, sonra ağaçlar açılıyor. Ve nefesim kesiliyor.

Göl önümüzde uzanıyor, geniş ve durgun, yüzeyi güneş ışığını altın dalgalar halinde yansıtıyor. Kenarları sazlıklarla çevrili, esintiyle sallanıyor ve suyun ötesinde bir yerlerde kuşlar, bana minik çanları hatırlatan hoş bir senfoni içinde birbirlerine sesleniyorlar.

"Dorian," hayranlıkla fısıldıyorum.

O, manzarayı içime çekişimi izliyor ve bana gülümsüyor. "Beğendin mi?"

"Bayıldım," diyorum iç çekerek, gölün bir ucundan diğer ucuna bakarak. "Ve çok huzurlu."

"Biliyorum. Hadi. Gidip biraz oturalım."

Çimlere doğru yürüyor ve göl kenarındaki yumuşak bir alana yerleşiyoruz. Karşılıklı oturup suya bakıyoruz. Dizlerimi çekip çenemi üzerlerine dayarken, Dorian yanımda uzanıp dirseklerine yaslanıyor.

"Bu yerden nasıl ayrılacağım bilmiyorum," diyorum, etrafa bakarak. Her şey içime işliyor, benim bir parçam oluyor gibi hissediyorum.

"Ben de eskiden öyleydim." Bakışları gölün üzerinde dolaşüyor, bir anlığına uzaklara dalıyor. "Yıllardır buraya gelmemiştim. Geri dönmek, burayı ne kadar sevdiğimi hatırlattı bana. Nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Ses tonundaki yumuşak yankı, basit bir nostaljiden daha derin bir saygı gösteriyor.

"Senin de bu geziden bir şeyler kazanmana sevindim." Gülümsüyorum.

"Evet, kesinlikle öyle." Dikleşiyor, ateşli bakışları benimkilere kilitleniyor, yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyor.

Sadece kendinden bahsetmiyor. Beni de kastediyor.

Kontrolsüz bir şekilde gülümsüyorum ve sessizce gülümsüyoruz. Yeniden başlamaya karar verdiğimizden beri, beni yutarcasına sevmediği tek bir gün bile geçmedi. Bebek sahibi olma çabası artık seks için tek öncelik değil. O yola hiç girmedik bile.

"Kardeşlerimle birlikte dedemlerin yanına taşındığımızda çoğunlukla Londra'da kalıyorduk," diyor, düşüncelerimi o ana geri getiriyor. "Ama her yaz bizi buraya getirirlerdi. Beni ve kardeşlerimi. Bütün yaz burada kalırdık. Başından sonuna kadar."

Bunu hayal ederken gülümsüyorum. Zihnimde, bu ormanda koşturan genç bir Dorian görüyorum. Ağaçlara tırmanıyor ve göl kıyısında çamurlanıyor. Onu, artık olmadığı bir şekilde özgür olarak hayal ediyorum.

"Her zaman harikaydı," diye devam ediyor. Sonra çenesi geriliyor ve yüzünde ekşi bir ifade beliriyor. "Geçen haftaya kadar."

"Geçen hafta ne oldu?" "Parker."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Hemen anlıyorum ve Parker hakkında pek bir şey bilmesem de,

aralarındaki gerginliğin Roma kadar eski olduğunu anlıyorum.

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?" diye ısrar ediyorum, gözlerine bakarak.

"Biz hep rakiptik," diyor. "Kendimi bildim bileli böyleyiz. Artık yetişkin olduğumuz için durum daha da kötüleşti. Son zamanlarda onunla olan tüm mesele, benim işimin peşinde olması."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?"

"Oh evet. Yıllardır." Bir an durup, bir çim yaprağını koparıyor. "Sadece yakın zamana kadar mümkün değildi. Babam şirkette miras hakkını elinde tutuyor. Yani o bir değişiklik yapmaya karar vermedikçe, mülkiyet ve liderlik oğullarına geçecek."

Durumu daha iyi anladığımı fark ederek öne doğru eğildim. "Öyle mi yaptın?"

Dorian başını salladı. "Koşullarını kabul etmezsem, gelecek yıl İngiltere'ye taşındığında COO pozisyonunu Parker'a vereceğini söyledi."

Dudaklarımın içini ısırdım. "Baban sana gerçekten bunu yapar mıydı?"

"Ne yazık ki, evet. Şirketin imajını zedelediğimi düşünüyordu." Yüzünde acı bir gülümseme belirir. "Haklıydı. Parker bunu biliyordu ve her fırsatta bana zarar vermek için bu durumu kullandı." Gözleri kararır. "Seni bile elinden almaya çalışıyordu."

Başımı sallıyorum. "Onun o kadar yaklaşmasına izin vermezdim. O senin kuzenin olduğu için ona karşı nazik davranıyordum sadece."

Gözlerinde şiddetli bir sahiplenme parıltısı belirir. "Bunu bilmek güzel." Sesi alçalır. "Ama onun seni almasına izin vermeyecektim."

"Evet, *biliyorum*." Kıkırdıyorum. "Sanırım o da bunu biliyor. Onu korkuttuktan sonra mesajı kesinlikle aldı."

Dorian o bifttek bıçaklarıyla acımasızdı. Parker'la işi bittiğinde, sanki restoranın ortasında altına sıçacakmış gibi görünüyordu.

Tanıdık bir zil sesi sessizliği bozar. Arayan Jack'tir. Beni kontrol ediyor. Arayalı birkaç gün oldu. Ve her zaman yanlış zamanda arar. Hızla telefonumu cebimden çıkarır ve aramayı sesli mesaja yönlendiririm.

"Jack'ti," derim ve telefonu cebime geri koyarım.

Dorian bana bakıyor. "Cevap verebilirdin." "Sorun değil. Onunla sonra konuşurum."

Gerçek şu ki, bu durumu garip hale getirmek istemiyorum. Jack ve Dorian... Tanrım, bunun asla iyileşmeyecek bir yara olduğunu biliyorum.

Onlar sadece eski en iyi arkadaşlar değil, rakipler ve ben de birbirine bağlanamayan iki taraf arasındaki köprüyüm. En azından Dorian Jack hakkında hiç konuşmuyor. Öte yandan Jack'in her zaman söyleyecek bir şeyi var. Bu sinir bozucu.

Jack'in sesini bu anın içine sokarak bu anı mahvetmek istemiyorum. Bu, hafif olması gereken bir yere ağır bir şey sürüklemek kadar yanlış hissettirir.

Dorian bir an daha gözlerime bakıyor, sonra ifadesi yumuşuyor. "Benim yanımda kardeşinle konuşabileceğini biliyorsun. Lütfen seni engellemememe izin verme."

"Engel olmayacağını biliyorum. Sadece... biraz rahatsız edici," diye itiraf ediyorum. "Geçmişi düşünürsek."

Yavaşça başını sallıyor. "Anlıyorum. Öyle olurdu."

Dürüst olmak gerekirse, mesele sadece onlar değildi. Hâlâ kendi takıntılarım var. Düşünmek istemediğim şeyler, ama artık Dorian ve ben... geliştiğimize göre, bazen kendimi bunları düşünürken buluyorum.

"Yine solmuşsun, Lamb." Dorian tedirgin bir gülümsemeyle gözlemliyor.

"Üzgünüm. Sadece... düşünüyordum."

"Anlıyorum. Aklındaki şeyi bana sorsana." Nefesim yavaşlar, neredeyse tamamen durur. "Sana mı sorayım?"

Bana sözsüz bir onay veriyor, gözlerindeki dalgın bakış her şeyi anlatıyor.

"Soruyu nasıl formüle edeceğimi bilmiyorum. Ya da sormalı mıyım, emin değilim."

O daha dik oturur. "Peki, geçmiş hakkında ne düşünüyorsun? Aile işini kaybetmen için beni de suçlamaman garip olurdu."

Başımı sallıyorum. "Seni suçlamıyorum. Hiç suçlamadım sanırım. Jack'in yaptığı gibi değil. İşler kötü gidiyordu. Biz senin sorunun değildik."

"Evet, öyleydiniz." Cevabı beni şaşırtır. "Benim için aile gibiydiniz."

“Ama Jack sana zarar verdi. Yaptığı şeyde tamamen haksızdı.”

Yüzündeki ifadenin değişmesini bekliyordum. Ama hiçbir şey olunca daha da şaşırdım.

“Onu Catherine’le bulduktan sonra neden yardım etmediğin anlaşılabilir. O yıllardır senin kız arkadaşındı.” Artık onun adını söylemekten her zamankinden daha çok nefret ediyorum. Onunla bu kadar uzun süre birlikte olmuş olmasına, benimse sadece birkaç ay birlikte olmuş olmama daha da çok nefret ediyorum—ki bunların çoğu sayılmaz bile. O da en başından beri onunla birlikte olmak istemişti.

Şüphesiz, işler farklı olsaydı onunla evlenirdi. Oysa biz bir sözleşme ve aşk olmayacağına dair bir sözle başlamıştık. Elbette, şimdi işler farklı ama yine de olanlar oldu.

“Yardım etmememin sebebi bu değildi.”

Ona bakıp gözlerimi kırpiyorum ve içimdeki her şey sessizliğe bürünüyor. Ondan ne söylemesini bekliyorsam, bu değildi. Şimdi ise doğal olarak akla gelen tek soruyu sormak zorunda kalıyorum. “O zaman neden yardım etmedin?”

Bunca zaman boyunca, bunun nedeninin Jack ve Catherine olduğunu sanmıştım. Jack bana öyle söylemişti.

“Yardım etmemi engelleyen daha büyük nedenler vardı. Benim kontrolüm dışındaki nedenler.”

Tanrım, bu her şeyi değiştiriyor. “Jack biliyor muydu?”

Bir kez başını salladı, sonra bakışları bir anlığına başka yere kaydı. “Geçmişle ilgili insanların anlamadığı pek çok şey var.”

“Nedir o Dorian?”

Başını salladı. “Burada değil, Lamb. Burada değil. Bunu başka bir zaman konuşuruz. Şu anda önemli değil.”

Sözleri beni derinden etkiledi ve gerçeği öğrenme isteğim daha da arttı. “Şimdi öğrenmek için can atıyorum.”

Elini uzatıp yanağımı okşadı, başparmağı çenemde bir an durdu. “Bu geziye geriye dönüp baktığında, iyi şeyleri hatırlamanı istiyorum. Senin için bu geziyi mahvedecek hiçbir şeyi hatırlamanı istemiyorum.”

Bu duygusal sözleri beni eritti ama merakım hala oradaydı ve ona anlatması için ısrar etmeme neden oluyordu. “Ama ben...”

“Bir gün sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. *Yakında*. Bu konuda anlaşılabilir miyiz?”

Gözlerine bakıyorum, oradaki yumuşaklığı içime çekiyorum ve başımı sallıyorum.
“Tamam.

Bunda anlaşılabılıriz.”

“Güzel.” Elini kucağına indiriyor ve ben parmak eklemlerindeki dövmeyle bakıyorum. “Catherine’e gelince...” Sesi kesiliyor.

“Biliyorum. O kısım hâlâ kötüydü.”

“Kötüydü. Ama şaşırmadım.”

Kaşlarımı çattım. “Yani neler olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır. Bilmiyordum. Sadece Catherine’in beni aldatacağını tahmin ediyordum. En iyi arkadaşımınla yapacağını bilmiyordum. Aldattı çünkü ona istediğini veremeyeceğimi biliyordu.”

"Bu ne olabilirdi ki?" "Onu sevmiyordum."

Midemde bir taş düşer gibi hissettim ve ona şaşkın gözlerle baktım. "Ne?" İnanamama duygumu gizleyemeyerek bu kelimeyi fısıldadım.

“Onda olması gerektiğini düşündüğü duyguları ben hissetmiyordum. Çok tuhaftı, onu Jack’le birlikte gördüğümde, Jack’e karşı daha kötü hissettim. Ona karşı ise hiçbir şey hissetmedim.”

“Onu seviyormuş gibi görünüyordun,” diyorum utangaç bir şekilde.

“Görünüş aldatıcı olabilir. Sanırım normal bir hayat sürmeye çalışıyordum. Belki de annemin yanıldığını kanıtlamaya çalışıyordum.”

O. Kahretsin. Bu konuşmanın geldiği noktadan dolayı şimdiden kendimi kötü hissediyorum, ama artık bunu konuşmanın zamanı geldi. Yıllardır herkesin merak ettiği şeyi.

“Onun en iyisi olmadığını biliyorum,” sesimi sakın tutmaya ve yargılamamaya çalışıyorum.

O, mizah içermeyen bir gülümsemeyle gülümsüyor. “Bunu bu kadar kibarca ifade ettiğin için teşekkür ederim.

O kadın lanet olası bir canavardı, Elodie.”

“Çok üzgünüm.” Onun yaptıklarına tanık olduğum bazı şeyleri hatırlayınca kalbim onun için acıyor. Benim görmediğimi ya da çok küçük olduğum için hatırlamayacağımı sandığı şeyler.

Sanki son nefesini vermiş bir adam gibi içini çekiyor. “Teşekkür ederim.”

“Onun ne konuda yanıldığını kanıtlamaya çalışıyordun?” diye mırıldanıyorum. “Sevilemez olduğumu. Ve hiçbir zaman bir şey olamayacağımı.”

Sözleri, derin suya atılan ağırlıklar gibi içime işliyor. Her biri bir öncekinden daha ağır. “Tanrım... ama bunun

bunun doğru olmadığını biliyordun."

O mizahsız gülümseme geri dönüyor. "Keşke bilseydim, Lamb. O benim annemdi. Ona inandım. Sanırım beni öldürmeye çalıştığında ona daha da çok inandım."

Boğazım düğümleniyor, ciğerlerimdeki havayı hapsediyor. Titreyen elimi dudaklarıma götürüyorum ve ona bakıyorum, içimden gelen bir şaşkınlıkla. "Öldürmek mi? Hayır."

"Dokuz yaşındayken beni boğmaya çalıştı," diyor ve sanki yer altımda kayıyor gibi hissediyorum. "Knox farkında olmadan beni kurtardı, ama yine de hastaneye kaldırıldım. Annem herkese banyoda kayıp kafamı vurduğumu söyledi. Kendime geldiğimde, hatırlamıyormuş gibi davrandım. Bu beni güvende tuttu. Çoğunlukla. Knox elinden geldiğince bizi korumaya çalıştı, cezalarımızı üstlendi ama annem yine de bize aynı şekilde davranıyordu. Bazı açılardan bana daha kötü davranmış olabilir çünkü onun sırrını en uzun süre bilen bendim. Sonunda babamı terk ettiği adamla olan ilişkisini ilk keşfeden bendim."

"Ah Dorian, neden bir şey söylemedin?"

Yine başını salladı. "Kimse bana inanmazdı." "Ama baban."

"Hayır, Lamb. Ona o kadar aşık ki gerçeği göremiyordu. Ve görse bile, onun parmaklıklar arkasına atılması gerekirken, terapiye gitmesini önerirdi diye bir his var içimde." Gözlerinde acı belirir. Onun için daha da üzülrüm. "Onun için kabul edilemez tek şey, annemin başka bir adamın çocuğunu taşımasıydı. İçten içe, bizi utanç duyduğu için büyükannem ve büyükbabamın yanına gönderdiğini hep düşünmüştümdür. Çünkü daha önce hiçbir şey yapmamıştı."

Bu mantıklıydı ve babasının yapacağı bir şeye benziyordu. Jeremiah Vale çok gizli bir adamdır. Böylesine ciddi bir konuyu herkesten uzak bir yerde hallederdi.

"Babamın başarısını ve iş zekasını takdir ediyorum, ama ona her zaman, onun anneme yaptığı gibi aşta kendimi kaybetmeyeceğime söz verdim. Ama sanırım tüm bu olay beni mahvetti."

"Çok şey yaşadın. Elbette öyle hissedersin." Onu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Kontrolcü tavırları, sertliği, *kuralları*. Açıkçası, daha kötü bir insan haline gelmemesi bir mucize.

Dorian başını salladı, ama sonra gözlerine az önce gördüğüm o hafiflik geri döndü. "Çok zordu. Ama... görünüşe göre sonunda ona yanıldığını kanıtladım. Kendime de yanıldığımı kanıtladım. Bana bak, burada güzel karımla oturuyorum."

Bütün vücudum sessizleşir. Kanım bile dolaşmayı keser. "Ben... ben... ben..." Konuşmakta zorlanıyorum.

"Seni seviyorum."

Tüm düşüncelerim sadece ona odaklanır. O üç kelimeye daralır. Beni tamamen parçalayan, kendimi korumak için kalbimin etrafına kurduğum her türlü savunmayı ve dikkatli davranışları yıkan üç kelime.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ağladığımı fark etmeden bile bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. Dudaklarım aralanıyor. Söyleyecek çok şeyim var, ama şu anda önemli olan tek bir şey var.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, sesim kalbimi dolduran tüm o saf duygularla dolu.

Elimi tutuyor ve dudaklarına götürüp öpüyor. "Gerçekten baştan başlayabilseydim, hemen geçmişe dönerdim."

Durduramadığım gözyaşları akmasına rağmen gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Ya da en azından kahvehanede bana çarptığın ana."

"Sonunda her şey yoluna girdi bence."

"Son mu? Hayır, Lamb. Bu sadece başlangıç." Bana içten bir gülümseme atıyor ve beni kendine çekiyor. "Gel buraya."

Ona doğru ilerlerim ve ruhumu ısıtan bir öpücük için dudaklarımıza birleşiriz. En azından şunu biliyorum ki, ne kadar derine düşersem düşeyim, o hep yanımda olacak.

Çünkü o benim.

Bölüm 35

Dorian

Whitfield sözleşmesinin sayfasını çevirip kahvemi yavaşça yudumluyorum. Sert, neredeyse acı, tam da sevdiğim gibi.

Ofis de tam sevdiğim türden bir sessizlik içinde. İş toplantıları ve sözleşme görüşmelerinin karmaşası başlamadan önce, güne erken başlamak ve kafamı toparlamak için harika bir ortam.

Yine de, bu saatte iş yerinde olmamın tek nedeni Elodie'nin okula erken gitmesi gerektiği. Öyle olmasaydı, ikimiz hâlâ yatakta birbirimize sarılmış olurduk.

İngiltere'den iki gün önce döndük. Gerçek dünya da hızla geri geldi, ama bu deneyimi değiştirmede.

Kahve fincanını masaya koyup sandalyeme yaslandım ve camdan ufku seyredebilmek için sandalyeyi döndürdüm.

İngiltere'ye gitmek tam da ihtiyacım olan şeydi, hatta daha fazlası. Ama aklımda kalan şey oydu.

Elodie.

Güzel bir şey gördüğünde yüzünün nasıl aydınlandığını izlemek. Gülümsemesinin dudaklarına ulaşmadan önce gözlerine ulaşması. Onu mutlu etmek beni mutlu ediyordu — bu kavram bana o kadar yabancıydı ki, sanki yeni öğrenmeye başladığım bir dil gibiydi.

Yola çıkmadan önce yaşadığımız kargaşa artık o kadar uzak görünüyordu ki, hiç yaşanmış olduğunu hayal etmek bile zordu.

Beni neyin değiştirdiğini ve karıma sonsuz aşkımı itiraf ettiğim bu yola soktuğunu tam olarak bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, belki de her şeyden biraz vardı, ama Parker'la yaptığım sahte randevunun beni bu yola ittiğini itiraf etmeliyim.

Çılgınca olan şey, bunun sadece o olduğu için olmamasıydı. Onunla başka birinin birlikte olduğunu ve benim ayrı hayatlar kuralına sadık kalsaydım onunla birlikte olabilecek diğer tüm erkekleri hayal ettim.

O anda bunun istemediğimi fark ettim. Onun da benden nefret etmesini istemedim.

Kontrol kurallarına göre yaşayan benim gibi bir adam için bu dönüşüm çok önemliydi.

Bazı şeylerin hâlâ yolunda gitmediğini biliyordum — Jack gibi — ama Elodie ile, kendimde bu kadar derin bir bağ kurabileceğimi bilmediğim bir şekilde bağlandık. Bu bağ, özenle inşa ettiğim tüm saçmalıkların ötesinde, çok derindi.

Bununla birlikte, İngiltere'de olan her şey aydınlatıcı değildi. Karanlık kısımlar hâlâ araya giriyordu.

Jack hakkında konuşmak niyetinde değildim, ama ona bir şeyler söylemek zorundaydım. Hikayenin daha fazlası olduğunu bilmesi için yeterli kadar. Tam gerçeği henüz ona açıklamaya hazır olmasam da, o kadarını hak ediyordu.

Ve sonra annem vardı. O konuşma, içimde hala orada olduğunu bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardı.

Annem hakkında konuşmak hiç kolay olmamıştır. En iyi zamanlarda bile bundan kaçınırım. En kötü zamanlarda ise bunu bir kutuya kilitler ve o kutu yokmuş gibi davranırım. Ama Elodie'ye bana ne yapmaya çalıştığını anlatmak — o kelimeleri yüksek sesle söylemek — hala içimde zehir gibi duran o acıyı ortaya çıkardı.

Kardeşlerimle birlikte o kadar çok şey yaşadık ki. Hiçbir çocuğun omuzlarında taşımaması gereken şeyler. Bizi, hâlâ keşfetmekte olduğumuz şekillerde şekillendiren şeyler. Ama artık hayat biraz yumuşamış gibi görünüyor. Knox evlendi ve Isla'ya o kadar delicesine aşık ki, izlemek neredeyse mide bulandırıcı. Ve şimdi de ben varım. Aşka kendini asla kaptırmayacağına yemin etmiş bir adam, burada oturmuş, asla kaybetmek istemediği bir sıcaklıkla karısını düşünüyor.

Kapı çalınıyor. Masaya dönüp sandalyemde dikleşiyorum. "Girin."

Kapı açılır ve Knox, elleri ceplerinde içeri girer.

"Küçük bir kuş burada olduğunu söyledi." Gülümsüyor. "Bir bakayım dedim diye düşündüm."

Kollarımı genişçe açıyorum. "Geri döndüm."

Knox ofisi geçip masamın kenarına oturur. Gözleri üzerimde dolaşır, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Evet, geri dönmüştün. Ve görünüşün..." Başını eğip gözlerini kısar. "Mide bulandırıcı derecede *sakin*. Ne yapacağımı tam bilemiyorum, çünkü genellikle ortalığı kasıp kavurmak üzereyken bu ifadeye bürünürsün."

Kısa bir kahkaha attım. "Bugün değil. Bu farklı bir tür sakinlik."

"Bunu, her şeyin yolunda gittiği anlamına mı alayım?"

"Evet." Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Her şey yolunda gitti."

Bana sadece bir ağabeyin yapabileceği türden, değerlendirci bir bakış attı. "*İyi* derken, tam olarak neyi kastediyorsun?" O da kollarını kavuşturdu. "Hâlâ Elodie ile ayrı hayatlar sürebileceğinizi mi iddia ediyorsun, yoksa o gemi çoktan yola çıktı mı?"

"O gemi çoktan öbür dünyaya yelken açtı."

Gülüyor ama beni hâlâ okuduğunu anlayabiliyorum.

"Onunla bu şeyi yapacağım," bunu bir duyuru gibi söylüyorum.

"*Bu işi* mi?" Başını sallıyor. "Yani evlenmeyi mi kastediyorsun?" "Evet. Evlenmeyi."

"Kulübe hoş geldin kardeşim." El çırpır. "Avantajları harika."

"Şimdi anlıyorum."

Alaycı tavrı kaybolur ve ifadesi daha derin, daha duygusal bir hal alır.

"Senin adına sevindim, Dorian," diyor. Ve bunun içten geldiğini biliyorum.

"Teşekkürler." Başımı yana eğiyorum. "Ben yokken burada bir şey oldu mu? Özellikle Parker'la ilgili." Hiçbir şey duymamıştım. Restorandaki karşılaşmadan sonra. Babamdan bir telefon ve Richard amcamdan bir sürü laf bekliyordum. Hiçbir şey gelmedi.

"Hayır." Kaşlarını kaldırır. "Levi'nin halkla ilişkiler sorumlusu, restorandaki küçük patlamadan sonra çıkan haberlerle ilgilendi. Parker'a gelince, tek kelime bile edilmedi."

Başımı sallıyorum. "Bu sefer çizgiyi aştığını biliyordu. Tahminimce, hatalı olduğunu bildiği için babasına söylemek istemedi. Eminim Hargroves sözleşmesini geri almamı da istememiştir."

“En azından akıllıca davrandı.”

“Gerçekten de öyle. *Karımı* yemeğe çıkardığı için babasına ne tür bir bahane uyduracağını hayal bile edemiyorum.”

“Hayır. Ben de hayal edemiyorum. Ama son zamanlarda sessiz. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne yaparsam yapayım o pisliği anlayamıyorum.”

“Ben de öyle.”

Knox ayağa kalktı. “Gitsem iyi olacak. Akşam ne yapıyorsun?”

Bunu duyduğunda, gerçekten değiştiğimi düşünecekti. “Karım ve onun kardeşiyle akşam yemeği yiyeceğim.”

Knox’un kaşları saç çizgisine kadar kalktı. “Jack’le mi akşam yemeği yiyeceksin?”

“Evet. Elodie’ye bir iyilik. Onun için zor olduğunu biliyorum. Aramızda kalmış gibi hissetmesini istemiyorum. Sadece bir akşam yemeği. Sanırım er ya da geç böyle bir şey olacaktı.”

Derin bir nefes aldı. “Etkilendim. Bu iyi bir şey. Ve bu onun için. Beni haberdar et.”

“Edebileceğimi biliyorsun.”

Başını eğip odadan çıktı. Cam duvara döndüm ve bu gecenin ne getireceğini merak ettim.

Jack’le akşam yemeği. Sabırsızlanıyorum.

* * *

The Black Key, SoHo’da bulunan şık bir restoran; burada loş ışık ve gölgeler ortamın havasını büyük ölçüde belirliyor.

Camın ötesine uzanan şehri iyi gören bir köşe masamız var. Elodie yanımda oturuyor, parmaklarıyla şarap kadehinin sapını yavaşça, dalgın bir şekilde çeviriyor.

Bu akşam yemeği fikri ondan çıktı ama endişeli olduğu belli. Ya Jack’in ya da benim yanlış bir şey söyleyip tartışmaya başlayacağımızdan endişeli. Bunun olma ihtimali yüzde doksan ama tartışmayı başlatan ben olmayacağım. Jack’in ağzı çok çalışır.

Bizi buraya bilerek erken getirdim, böylece kendimize ait birkaç dakikamız olsun diye.

Masadan uzanıp elini tutuyorum. “Rahatla, Lamb.”

Derin bir nefes verdi. "Deniyorum."

"O bardağı sanki ateş yakmaya çalışır gibi çeviriyorsun."

Gülüyor ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. "Sadece bu gecenin iyi geçmesini istiyorum."

"Olacak." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama bunu duyması gerekiyor. "İkinizin de bunu kabul etmesine sevindim. Benim için çok önemli."

Başımı sallarım. Burada olmamın tek nedeni budur. "Buraya gel." Parmağımı kıvrırım. Gülümser ve öpüşmek için bana doğru gelir.

Onu öpmeye daha yeni başlamışım ki biri boğazını temizliyor. Kaşlarımı çatarak biraz uzaklaşıyorum, kim olursa olsun onu yerine oturtmaya hazırım, ama Jack'in bize baktığını görünce öfkem yatışıyor.

Sanırım o da erken gelmeye karar vermiş.

"Hâlâ balayı aşamasında olduğumuzu görmek güzel," diyor sırtarak, gözleri üzerimde.

"Jack. Seni görmek ne güzel." Elodie ayağa kalkar ve masanın etrafından koşarak ona hızlıca sarılır. Ben olduğum yerde kalırım.

"Selam abla." Jack ona gülümsüyor ama bana baktığında yüzü yine sertleşiyor. "Dorian."

En azından beni fark etti. "Jack. Otur lütfen." Elimden geleni yapıyorum, ama durum şimdiden rahatsız edici hale gelmişti.

O oturur ve Elodie yanıma geri döner. Jack burada olduğu için artık daha rahat görünüyor.

"Güzel bir yer," diyor Jack etrafına bakarak.

"Dorian seçti," diye cevaplar Elodie, bana gülümseyerek.

"Zevkin her zaman iyiydi." Bana kısa bir gülümseme atıyor ve ses tonunda alaycılık sezip sezmediğimden emin değilim. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen sezmişimdir, ama bu onun nazik olma şekliydi.

Garsona işaret ederek biraz daha içki getirmesini söyledim. Garson, bir şişe vintage şarapla koşar adımlarla geldi.

İçkilerimizi doldurur ve ben başımı sallayınca uzaklaşır.

"Ee, nasılsın?" diye soruyorum, Jack'in gözlerinin içine bakarak.

Başını eğiyor. "Olabildiğince iyiyim. İşler nihayet düzeliyor ve iyi gidiyor. Tabii ki seninki kadar iyi değil. Ve yakın zamanda milyarder olamayacağım."

Elodie yanımda gerginleşir ve içkisini alır.

"Vale Global işte. Ne diyebilirim ki?" Başarı için asla özür dilemeyeceğim. Bu, başarısızlığa giden başka bir yoldur.

"Tabii ki." Jack de bir yudum alır. "Neyse. Şu anda birkaç fikir üzerinde çalışıyorum. Umarım yakında sonuç verirler."

"Harika."

"Evet," diye onaylar Elodie. "Bu gerçekten harika." "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Esas olarak işi birkaç bayiyle daha çalışacak şekilde genişletmek ve hizmetleri artırmak."

Görünüşe göre işlerini gerçekten yoluna koyuyordu.

Restoranın hafif uğultusunu bir kargaşa keser. Önce sesler yükselir, ardından sert ahşap zeminde botların ağır gümbürtüsü yankılanır. Jack'in arkasına bakarım ve midem düğümlenir.

Dört üniformalı polis memuru sıkı bir düzen içinde yemek salonunu kesip geçerek doğrudan bize doğru geliyor. Herkes başını çeviriyor, konuşmalar yarıda kalıyor ve bir garson elinde tabakla donup kalıyor.

Elodie kolumu tuttu. "Ne oluyor?"

Cevap vermiyorum çünkü bilmiyorum. Sanki benim için geliyorlar gibi görünüyorlar. Bana yükleyebilecekleri hiçbir şey yapmadım ama vücudum çoktan hareket etmeye başlamış. Dik durup omuzlarımı geriyorum, her ne olursa olsun hazırım. Ama yaklaşıyorlar ve sonra Jack'e baktıklarını fark ediyorum.

En uzun boylu polis memuru masaya ilk ulaşan oluyor. Tereddüt etmeden Jack'in kolunu tutup onu ayağa kaldırıyor.

"Jack Harper, kontrollü maddelerin bulundurulması ve dağıtılmasıyla ilgili suçlamalarla tutuklusun. Sessiz kalma hakkın var. Söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır..."

"Ne oluyor lan?" Jack'in yüzü bembeyaz olur. "Bırakın beni. Bu bir yanlışlık."

Elodie ayağa fırlar. "Hayır. Hayır, hayır, hayır." Sesi çatlar. "Jack?"

Ona cevap vermez. Veremez. Onu çoktan kelepçeliyorlar. "Bu bir yanlışlık!" Jack artık bağılıyor, sesi yankılanıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. Benden ellerinizi çekin!"

Polisler umursamıyor. Biri bileklerini daha sıkı tutarken, diğeri sanki binlerce kez ezberlemiş bir metinmiş gibi haklarını okumaya devam ediyor. Bütün gözler üzerimizde. Telefonlar çoktan ellere alınmış.

Zaman kaybetmiyorum. Ceketimden telefonumu çıkarıp Keith'i arıyorum. İlk çaldığında cevap veriyor.

"Arabayı ön tarafa getir. Hemen," diyorum ona.

"Tabii ki efendim."

Telefonu kapatır ve Elodie'ye uzanırım. Kardeşini restoranın içinden sürüklediklerini izlerken tüm vücudu titriyor ve şoktan gözleri donmuş durumda.

"Dorian." Sesi neredeyse duyulmuyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzünü bana doğru çeviriyorum, elim çenesine sıkıca basıyor. Odaklanması gerekiyor. "Sen eve git. Ben bu işi hallederim."

"Ama..."

"Küçük kızım. Bırak ben halledeyim." Nefes aldığını görene kadar gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "Keith iki dakika içinde dışarıda olacak. Eve git. Ben hallederim."

"Ah, Dorian." Göğsüme yaslandı ve ben onu sıkıca sarıldım, zihnim çoktan dönmeye başlamıştı.

Kontrollü maddelerin, yani *uyuşturucuların* bulundurulması ve dağıtımı.
Jack, ne halt ettin sen?

Bölüm 36

Elodie

Tanrım. Endişeden aklımı kaçıracam.

Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyorum, topuklarımın parke zemine vurduğu ses, göğsümdeki çılgın kalp atışlarının ritmiyle uyumlu.

Keith beni neredeyse bir saat önce eve bıraktı. Dorian'dan hiç haber almadım.

Skylar kanepede oturmuş, haliya iz bırakacak kadar ileri geri yürüdüğümü izliyor. Yirmi dakikadır burada. Arabadan onu aradım.

"Elodie, lütfen sakın olmaya çalış," diye yalvarıyor, sesi o kadar nazik ki, hissettiğim kadar kötü göründüğümü anlıyorum.

"Yapamıyorum." Ellerimi şakaklarıma bastırıyorum. Sürekli Jack'in yüzünü, polisleri, kelepçeleri görüyorum. Ve ofis görevlileri onu kaldırırken sandalyesinin zemine sürtünme sesini. "Sen görmedin Skyler. Onu öylece yakaladılar. Restoranın ortasında. Sanki o... sanki o bir suçluymuş gibi."

Kontrollü maddelerin bulundurulması ve dağıtımı. Uyuşturucudan bahsediyorlardı.

Aklım o kadar karışmıştı ki, bunu araştırmak zorunda kaldım. Keşke araştırmasaydım.

Kontrollü maddelerin bulundurma ve dağıtımı suçlaması, polisin bulduklarına bağlı olarak, yıllarca hapis yatmak anlamına geliyordu. Bir buçuk yıldan on beş yıla kadar her şey mümkün.

Jack suçluysa, ne paranın ne de sihrin ona yardım edemeyeceğini biliyorum. Ama o bunun bir hata olduğunu söyledi. Öyle olmalı. Öyle olmak zorunda.

Skylar kanepeden kalkıp odanın diğer ucuna geçer. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çeker. "Henüz

Elodie," diyor yumuşak bir sesle, "Dorian bu işi hallediyor. Lütfen bırak da o halletsin ve sen sakın olmaya çalış."

"O benim kardeşim, Skylar. Abim. Eğer bu doğruysa ve biz bunu çözemezsek, çok yıkılırım."

Beni kendine daha da yaklaştırıyor ve ben başımı göğsüne yaslıyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum ama bunu yapamayacağını biliyorum. Beni, kardeşim hakkında bazı şeyleri bir araya getirebilecek kadar uzun süredir tanıyor, ancak onun aleyhinde hiçbir şey söylemedi.

"Hadi, oturalım. Bir süre beklememiz gerekebilir." Bana bakmak için biraz uzaklaştı. "Bu tür şeyler genellikle biraz karmaşıktır."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok.

Kolunu omzuma dolayarak beni kanepeye götürüyor ve oturtuyor. Ve haklı.

Ön kapının açıldığını duymamız üç saat daha sürer, ardından Dorian'ın ayakkabılarının zeminde çıkardığı tanıdık gürültüyü duyarız.

Yorgunum ve endişeden bedenim parçalanmış gibi hissediyorum, ama yine de o sesi duyunca birden irkiliyorum.

Dorian bir dakika sonra oturma odasına girer ve bakışları bana takıldığı anda anlarım... Kötü olduğunu anlarım. Gözlerinde o hüznü, somurtkan bakış vardır.

Skylar'a baktığında hafif bir gülümsemeyi başardı, ama gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda bakışları değişmedi. "Üzgünüm, Lamb. Kötü haberler var. Hiçbir şey yapamadım. Ve gerçekten denedim."

"Aman Tanrım." Dizlerim titriyor ve elimi karnıma götürüyorum. Midem bulanıyor.

Skylar yanımda. "Siz ikiniz baş başa konuşun. Ama sakıncası yoksa ben de burada kalmak istiyorum. İhtiyacınız olursa yanınızda olmak için." Zaten başını sallayan Dorian'a bir göz atıyor.

"Tabii ki, misafir odalarından birini bul ve rahatına bak. Albert buralarda. Neye ihtiyacın olursa sana getirir."

"Teşekkür ederim." Kapıya doğru yönelmeden önce Albert'ın koluna hafifçe dokunur.

Arkadaşımın gitmesini izliyorum, kapıdan geçmeden önce omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. Titreyerek, kocamın gözlerine tekrar bakıyorum.

Dorian.

Jack'le kaç saat geçirdi? Neredeyse beş saat. Şu anda sabahın erken saatleri.

Yardım etmeye çalıştı. Geçmişe rağmen, elinden geleni yaptı.

Aklım durmuştu, durumun ne kadar kötü olduğunu bilmek istemekle, bunların hiçbirisi olmamışken dünkü güne geri dönmek istemek arasındaki çelişkiyle sıkışıp kalmıştım.

Her halükarda, er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı hissediyorum.

"Söyle bana," dedim, sesim titriyordu.

"Ona tuzak kurulmuş."

"Tuzağa mı düşürüldü?" Sözler ağzımdan dökülüyor. "Evet."

"Yani o masum. Doğruyu söylüyordu. Bir hataydı."

O başını salladığında umudum söner, yavaşça sallanışı sanki suda sürükleniyormuş gibi uzar.

"Suç ortağı olduğunu itiraf etti."

Jack. Ne oluyor? Ne oluyor lan?

Boğazım aniden kurur. "Suç ortağı... uyuşturucu bulundurma ve dağıtımında mı?"

"Evet, ama polis ona her şeyden suçluyor."

"Ama ona tuzak kuruldu. Onu tuzağa düşüren kişiyi bulmaları yeterli."

"Bebeğim, durum sandığından daha kötü." Bu sevgi dolu hitabı kaçırmıyorum. Bana hiç böyle seslenmemişti. Bundan, durumun ne kadar kötü olduğuna dair sadece bir ipucu verdiğimi anlayabiliyorum.

Dorian yanından kahverengi bir zarf çıkarır. Onu daha yeni fark ettim. Zarfı açar, içinden iki büyük fotoğraf çıkarır ve bana uzatır.

Fotoğrafları alıyorum. Fotoğraflarda Jack bir kadını kucaklıyor. Kadın

...

Kanım damarlarımda kuruyup akmayı kesiyor. Kadın... "Clara."

Kendi sesimi duyuyorum.

Clara... benden çalan, bana ihanet eden,

Marcus ve kredi meselesine bulaştıran ve neredeyse beni öldürttüren. O Clara.

Dorian iki fotoğraf daha çıkarıyor. Bunlar Jack ve Clara'nın sahilde öpüştüğü fotoğraflar. Birlikteydiler, ilişki yaşıyorlardı.

Ve fotoğrafın üzerinde bir tarih var. Bu geçen ay olmuş. Her şeyden sonra.

O, Clara'nın nerede olduğunu biliyordu...
başından beri. "Dorian..."

"Biliyorum, Lamb. Biliyorum." Elini yüzüne götürüyor. "Görünüşe göre, bir yıldan fazladır birlikteler. Ve uyuşturucu satıcısı olan o. Daha doğrusu, polisin peşinde olduğu bir kartel lideriyle bağlantılı bir çeteye çalışıyor. Onu arıyorlar ve Jack'in kurye olarak çalıştığını düşünüyorlar. O inkar ediyor ama... bunun doğru olup olmadığını anlamamanın bir yolu yok."

Titremem durdu. Şimdi donmuş durumdayım, içimden dışıma doğru üşüyorum. "Jack. Ve Clara. Tanrım." Ben de onun için o kadar endişeleniyordum.

Siktir. Ne kadar aptalım. Jack'e ilk kez borç için gittiğimde, o bunu zaten biliyor olmalıydı. Ve Tanrım, Dorian'dan bahsettiğimde kafayı yedi. Bunca zamandır Clara'nın ne yaptığını ve nerede olduğunu biliyordu.

"Uzun süre hapis yatacak." Hâlâ küçük kız kardeşi gibi konuşuyorum.

Dorian isteksizce başını salladı. "Ama ona geçmişteki suçları da yüklemek istiyorlar."

"Geçmişten mi?"

"Aile işinizle ilgili." Dorian'ın daha rahatsız görünmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Ne demek istiyorsun, Dorian?"

Uzun ve hüzünlü bir nefes veriyor. "Sanırım sana geçmiş anlatmanın zamanı geldi."

Kalbim titrer, sonra her yerim uyuşur.

Elimi tuttu ve kanepeye oturduk. Vücudum yumuşaklığın verdiği rahatlıkla bir an nefes aldı, ama Dorian'ın delici mavi gözlerine baktığım anda gerginlik geri döndü.

"Aile şirketiniz Jack yüzünden battı. O parayı zimmetine geçirdi, tüm kârı ve müşteri yatırımlarını sızdırdı."

İçimdeki her şey sıkıca kilitlenir, sanki organlarımın üzerine kelepçeler takılmış gibi. "Bana ne diyorsun? Jack. O..."

"Yanlış insanlarla takılmaya başladı," diye fısıldadı. "Başlangıçta durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Kumar oynuyordu ve sonra kontrolden çıktı. Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Sonra

kaybetmeye ve sahip olmadığı parayla kumar oynamaya başlayınca durum daha da kötüleşti. Sonra yanlış insanlara borçlanmaya başladı. O zamana kadar baban çok hastaydı ve öleceği belliydi.” Bir süre durdu ve birkaç saniye geçtikten sonra devam etti. “Baban, Jack’in kötü bir şey peşinde olduğundan şüphelendi, bu yüzden Jack’i güven fonunun vasiyet icracısı görevinden aldı ve parayı benim gözetime verdi.”

“Babam mı yaptı bunu?” diye hayretle soruyorum.

“Geleceğini korumak için yapabileceği tek şey buydu. Üniversiteye gidebilmeni ve öğretmen olma hayaline kavuşabilmeni sağlamak. Ben de senin için bunu istedim, bu yüzden sana göz kulak olacağıma söz verdim.”

“Aman Tanrım.” Duyduklarıma inanamıyordum.

“Baban öldükten sonra işler kötüye gitti. O zaman artık çok geçti. Jack her şeyi çok ileri götürmüştü ve sen büyük bir meblağ almadıkça hiçbir şey işi kurtaramazdı. Ancak Jack kendini kurtarmak için her şeyi babanın üzerine attı. Ölü birini mahkemeye çıkaramazsın, bu yüzden her şey kapandı. Ve gerçeği bilen tek kişiler, sana ve babana saygıdan dolayı sessiz kaldılar.”

Bir damla gözyaşı kucağıma düştü. “Sen. Sen biliyor muydun?”

“Evet, ben. Ama kardeşlerim de bunu öğrendi, çünkü Jack yardımımızı istemek için çılgına dönmüştü. Sonra babamı da işin içine katmak zorunda kaldım. Elodie’ye yardım etmek istedim, ama yapsaydım, şirketimiz soruşturmaya karışacaktı. Jack’in yaptıklarını örtbas etmeye çalışıyormuşuz gibi görünmemiz kaçınılmazdı.” Yutkunur. “Daha da kötüsü, yıllar önce şirketimiz bizi neredeyse mahvedecek büyük bir skandaldan yeni çıkmıştı. Yapılacak en iyi şey, bu işin dışında kalmaktı.”

Gözlerimi ondan ayırmadan, gerçeği anlatırken yüzündeki ifadenin yumuşamasını izliyorum. Varlığından haberdar olmadığım ve çok derinlere uzanan bir gerçek.

“Jack’i son gördüğümde...” diye mırıldanıyor. “Babanın senin için bir kenara ayırmamı istediği parayı istemeye gelmişti. Ona vermeyi reddettiğim ve parayı almasını zorlaştırdığım için arkadaşlığımız sona erdi. Parayı, ihtiyacın olduğunda çekilebilecek şekilde güvence altına almıştım. Ve senin, benim bu işin içinde olduğumu asla bilmeyecektin.”

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Gözlerimi kırpmakta zorlanıyorum. Bildiğimi sandığım her şey bir yalandı.

O para beni üniversiteye götürdü ve sadece birkaç ay önce krediyi ödemek için kullanmak zorunda kaldığımda bitti.

“Neden bana söylemedin?” diyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor.

O başını sallıyor. “Jack senin dünyandaydı. Senin her şeyindi. Bunu mahvetmek istemedim. Özellikle de babanın annene pek iyi davranmadığını bildiğim için.”

İlişkiler. O zamanlar bunu biliyordu.

“Başından beri bana yardım ettin, iyi olduğumdan ve geleceğimi kurduğumdan emin oldun.”

Kısa bir baş sallama. “Evet.”

Gözlerimden yeni gözyaşları akıyor ve o beni göğsüne çekiyor. “Teşekkür ederim, Dorian.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Teşekkür etmeliyim. Gerçekten etmeliyim.” Göğsüne yaslanıyorum.

Her şeyi yanlış anlamışım. Hem de çok yanlış.

Jack, sandığım kişi değildi. Ve Dorian hiçbir zaman kötü adam değildi.

Kötü adam her zaman kardeşimdi.

Jack.

Bölüm 37

Dorian

Koridordan babamın ofisine doğru ilerlerken ayakkabılarımdan mermer zeminde yankısı duyuluyor.

Sabahın ilk iş olarak beni görmek istemiş. Yaşanan onca şeyden sonra, buna pek de şaşırmamak gerek. Jeremiah Vale kahvesi soğumadan seni çağırıyorsa, bu bütün gece boyunca düşünme fırsatı bulduğu anlamına gelir. Ve babamın en tehlikeli olduğu an da budur.

Saat daha yedi bile olmamış, ama ortalık cehenneme dönmüş durumda. Lanet basın yine peşimde. *Yine.*

Dorian Vale'in Kayınbiraderi Uyuşturucu Suçlamasıyla Tutuklandı.

Evden çıkmadan önce manşetleri gördüm. Her lanet tabloid, haber sitesi ve dedikodu köşesi, kayınbiraderim kelepçeli olarak götürülürken benim The Black Key'de durduğum aynı lanet fotoğrafla aynı haberi yayınlıyordu.

Siktir.

Lanet köstebek belli ki yine iş başındaydı. Hem de burnumun dibinde.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, tüm bu olayın arkasında ancak onlar olabilirdi. Bütün gece bunu düşündüm.

Köstebek benim hakkımda hiçbir şey bulamadı, bu yüzden ikinci en iyi seçeneğe yöneldiler: *yakınımdaki birine*. Benim aldığım önlemleri almayan birine.

Elodie ve ben restorana girdiğimiz andan itibaren tuzak kurulmuştu. Jack'i bekliyorlardı. Orada beş dakika bile geçmeden polis içeri daldı ve onu tutukladı.

Ve lanet basın... onlar da pusuda bekliyor gibiydiler. Halkla ilişkiler departmanı, ilk haberin gece yarısı yayınlandığını, ardından diğerlerinin de

yayınlanmaya başladı.

Jack tutuklandığında, o ve Elodie'yi düşünmekle o kadar meşguldüm ki, o gece geç saatlerde, kötü haberle eve döndükten sonra bile köstebek aklıma bile gelmedi. O zamana kadar iş işten geçmişti.

Elodie'nin derinden üzülmüş olması bir yana, bu yeni cehennem, hiç ihtiyacım olmayan bir başka skandaldı. Beni kötü gösteren bir başka manşet. Yönetim kurulunun Dorian Vale'in getirdiği belaya değip değmediğini sorgulaması için bir başka lanet olası neden.

Babamla yapacağım bu toplantıda beni neyin beklediğini zaten biliyorum. Tıpkı geçen seferki gibi olacak. Ama bu seferki daha derinden yaralayacak.

Bu kişisel bir meseleydi. Ve eski yaraları deşti.

Elodie'nin Jack hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu, ama ben bunu ona başka bir zaman söylemeyi tercih ederdim. Artık biliyor ve sanırım bu en iyisi. Acıyı uzatmaktansa, tek seferde atlatmak daha iyi.

Yönetim katının çift kapısından içeri giriyorum. Babamın asistanı bana sempatik ama temkinli bir ifadeyle bakıyor. Tek kelime etmiyor. Sadece önümdeki kapalı kapıya, babamın ofisine doğru başını sallıyor.

Ben de başımı sallayıp oraya doğru ilerliyorum. Kendime güvenle kapıyı çalıyorum, söyleyeceklerimi kafamda tekrar gözden geçiriyorum.

“Girin,” diyor. Ses tonunu anlamaya çalışıyorum ama çok nötr.

İçeri girdiğimde yüzünü okumaya çalışıyorum, ama o da tarafsız. Belki de yukarıyı aşağıdan, sağdan solu ayırt edemeyecek kadar yorgunumdur.

“Dorian,” diye başlıyor babam o sert sesiyle. Bu tek başına bana nerede durduğumu anlıyorum.

“Başka bir şey söylemeden önce, şunu netleştirelim.” Omuzlarımı dikleştirip ona sert bir bakışla bakıyorum. “Eğer Elodie'den ayrılmamı ve yeni bir eş bulmamı istiyorsan, ben gidiyorum. Burada barış içinde ayrılıp kendi yollarımıza gideriz. Gerekçeni tamamen anlayıp saygı duyacağım, ama eşimi ben seçiyorum. Neyi kaybedeceğim umurumda değil. Onu kaybetmeyeceğim.”

Uzun bir süre gözlerimi kaçırmadan bana baktı, sanki borsayı izler gibi. Sonra sandalyesine yaslandı ve yavaşça içini çekti.

“Öyleyse, sanırım sınavımı geçtin,” diye cevaplar, sözleri keskin ve özlüdür.

Beynim durur ve savaşa hazırlanan vücudumdaki her kasın gidecek bir yeri kalmaz. Orada, kollarımı yanlara indirmiş, tamamen savunmasız bir şekilde dururum.

“Ne?” Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana evlenmeni söyledim. Ama bunu bir sözleşme gibi mi ele alacağını yoksa gerçek mi yaşatacağını görmek istedim.”

“Bunun şirketle ne ilgisi var?”

“Sana daha önce de söyledim, bu şirket sadece parayla ilgili değil. Aileyle ilgili. Mirasla. İnsanlarla. Sonunda bunu anlamaya başlıyorsun.” Başını sallıyor. “Ne kadar iyi olursan ol, bir imparatorluğu tek başına kuramazsın. Bizim gibiler, gücün yeterli olduğunu düşünmeyi sever. Değil. Kalıcı olan şeyler, hırstan daha fazlasıyla ayakta kalır.”

Omuzlarım gevşer. “Anlıyorum.”

“Dorian, aylar önce burada duran adamdan çok farklı bir adam olduğunu görebiliyorum. Bugün buraya, karın için tüm bunlardan uzaklaşmaya hazır olarak geldin. Şirketimi yönetmesini istediğim adam işte böyle biridir.”

“Yani, ben İngiltere’ye gittiğimde gelecek yıl COO pozisyonu senin olacak. Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Seni görmek istedim çünkü bu durumun yine köstebekle ilgili olduğu açık.”

Sanki alternatif bir boyutta uyanmışım gibi hissediyorum. Ama iyi anlamda. “İş benim mi?”

Bir kez başını salladı. “Bence Elodie’yi seçtiğin ve o zaman da kararlı davrandığın andan itibaren beni ikna ettin.”

“Öyle yaptım.”

Bir an sessiz kalıyor. “Siz çocuklar büyürken size karşı hatalar yaptım,” diyor, sesi artık daha alçak. “Annenizle çok uzun süre birlikte kaldım. Ve onun ne olduğunu anladığımda, hasar çoktan verilmişti. O zaman geri alamadım, şimdi de alamam.” Çenesini sıkıyor, sonra bana tekrar bakıyor. “Ama

şey, benim hatalarımdan yanlış dersler çıkarmamanı sağlamak. Aşk hiçbir zaman benim çöküşüm olmadı, Dorian."

"Öyle miydi?" diye soruyorum, sesim her zamankinden daha yumuşak.

"Hayır. Gurur, inkar ve değişmeye niyeti olmayan birinin değişmesini çok uzun süre beklemektir."

Onu daha iyi anlayarak yavaşça başımı salladım.

"Bu yeni olaya gelince, ne yapacağımızı bilmiyorum.

Bu kişi ortadan kaybolacak gibi görünmüyor."

"Adamlarım köstebeğin harekete geçmesini bekliyorlardı. Konuyu araştırıyorlar." Salvatore, haber patladığında beni arayan ilk kişilerden biriydi ve hemen soruşturmaya başladığını haber vermişti. "Durum biraz karmaşık. O kadar uzun süredir hayatımızın bir parçası olmuşlar ki, onları ortadan kaldırmak zor." Salvatore böyle demişti.

"Anlıyorum. Sadece bu işin halledilmesini istiyorum."

Cevap vermek üzereyken cebimdeki telefon çaldı. "Buna cevap vermem gerek."

O başını salladı.

Telefonumu çıkardım ve ana ekranda Salvatore'nin adının yanıp söndüğünü gördüm. Hemen cevap verdim.

"Merhaba," dedim.

"Sana haberlerim var. Köstebeği buldum."

"Öyle mi?" Babama bakıp, iyi haberim olduğunu belirtmek için başparmağımı yukarı kaldırıyorum.

Yüzü aydınlanır.

"Buldum. Ama bu haber hiç hoşuna gitmeyecek." "Anlat."

* * *

İçeri girdiğimde toplantı odası zaten doludur.

Kardeşlerim uzun masanın sol tarafında oturuyor. Knox gözlerimi yakalıyor ve bana hafifçe başını sallıyor. Ben de ona selam veriyorum.

Sağ tarafta, Parker her zamanki o alıştırılmış sakinliğiyle oturuyor, sanki kurumsal bir fotoğraf çekimi için poz veriyormuş gibi bir elini masanın üzerine koymuş. Richard amca onun yanında, tabletinde bir şeyler karıştırırken okuma gözlüğü burnunun ucunda duruyor

ve tabletinde bir şeyler karıştırıyor. Asistanları, birbirine uyan kitap ayraçları gibi yanlarında duruyor.

Albert de kardeşlerimin asistanlarıyla birlikte burada.

Babam masanın başında duruyor, elleri sandalyesinin arkasına dayalı. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Oturmak için çok kızgın olduğu için henüz yerine oturmadı.

Knox'un yanına oturuyorum ve Salvatore'nin bana gönderdiği dosyayı yüzü aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyorum.

Bu odadaki herkes neden burada olduğumuzu bildiğini sanıyor. Hasar kontrolü. Benim ve Jack'le olan durum hakkında konuşmak için.

Yanılıyorlar.

Köstebeğin kim olduğunu biliyorum. Ve o bu masada oturuyor.

Bu günün daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm hep. Sanki kefaret ve intikam gibi.

Ama öyle değil. Farklı bir his uyandırıyor.

Babam sandalyesini çekip oturur. Tüm gözler ona çevrilir.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyor, bakışları masayı tarıyor. "Kısa keseceğim. Bazılarınız, yıllardır birinin bizi aktif olarak yıkmaya çalıştığının farkında. Bugün, bir sızıntı daha oldu. Basında, bu aileye ve şirketin imajına zarar vermek için tasarlanmış bir haber daha." Duraklıyor, sözlerinin ağırlığının odaya yerleşmesine izin veriyor.

"Kapsamlı bir soruşturma yürütüldü." Sesi ölçülü, her kelimesi özenle yerleştirilmiş bir satranç taşı gibi yerine oturuyor. "Soruşturma bir süredir devam ediyordu ve bu masadaki herkese, hiçbir detayın atlanmadığını garanti etmek istiyorum."

Odadaki hava değişir. Kardeşlerim hep bana bakar. Onlarla önce konuşamadığım için neredeyse kendimi kötü hissederim. Ama böylesi daha iyi.

Babam ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Dorian, lütfen elindekileri bize göster."

Klasörü açıp Salvatore'nin verdiği belgeleri çıkarıyorum — kimsenin çürütemeyeceği sağlam kanıtlar.

Beklendiği gibi, köstebek şimdiden rahatsız görünüyor.

"Bu belgeler, sistemlerimizin hacklendiği ve özel hayatlarımızın ihlal edildiği her olayı gösteriyor." Masaya

, sonra belgeyi Parker'a kaydırıyorum.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakma cüretini gösteriyor.

"Bana bunu neden gösteriyorsun?" diye tersliyor, gözlerimi kaçırmamaya çalışarak.

"Böylece senin hakkında ne bulduğumu görebilirsin, orospu çocuğu." Oymuş. Ama yardım almış. "Ve sen." Dün gecedan kalan kanıtların bulunduğu belgeyi *Richard Amca'ya* itiyorum.

Dün gece olanların arkasında Parker vardı. Bunun arkasındaki kinli niyetten tahmin etmeliydim. Onu bir restoranda utandırmıştım, o da aynısını bana yapmaya karar vermişti.

Diğer her şey ortak bir çabaydı. Parker sadece bir hata yaptı. Dün gece restorandaydı ve babasını aradığında, kullandıkları ek sinyal engelleyiciyi takmamıştı. Yanlışlıkla takmayı unutmuştu.

CCTV kameralarının görüntüleri, Jack götürölürken ve Elodie yıkılırken onun gülümsediğini gösteriyordu.

Herkes şaşkınlıkla ikisine bakıyor. "Bu delilik," diyor

Parker, sesi yükseliyor.

"Bence kanıtlar her şeyi açıklıyor, oğlum," diyor babam, sonra bakışlarını Richard'a çeviriyor. Kardeşinin seni bu şekilde ihanet edebileceğini bilmek zor olmalı. Eğer bu benim kardeşlerimden biri olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Babam, Richard'a karşı benim onlara karşı olduğum gibi davranıyor — o kadar yakınlar ki sanki senin bir parçanmış gibiler.

Richard sonunda başını kaldırıp babamın gözlerine bakar. Eskiden bana rahatlık veren o yumuşak, sıcak görünüşü artık yok. Onun yerine pişmanlıktan yoksun sert bir yüz var ve bu beni hasta ediyor.

"Ne dememi istiyorsun?" der sonunda, gözlerinde nefret dolu bir bakışla hepimize bakarak. "Özür mü? Hayır. Benden özür duymayacaksın."

"Peki ya lanet olası bir açıklama!" Babam masaya yumruğunu vurur ve Richard'ı parçalamak istercesine ona dik dik bakar.

"Tabii. Sanırım en azından bunu yapabilirim."

"Haklısın, kesinlikle öyle." Babamı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Babamız vefat ettiğinde ve sen şirketin kontrolünü ele aldığında, miras kurallarını değiştirme gücün vardı, ama bunu yapmadın," diye tiz bir sesle Richard. "Ben de senin kadar çok çalıştım. Bu çocuklar gibi

gibi, şirketi bugünkü imparatorluğa dönüştürmek için birlikte çalıştık, ama ben asla aynı ödülü almadım. Oğlum ve kızlarımla da mirası paylaşabilmesi için kuralları değiştirmeni istedim, ama sen reddettin."

Lanet olsun. Demek mesele buydu. Miras ve güç. "Sanki her şeyi kendim ve çocuklarım için almışım gibi konuşuyorsun çocuklarım için her şeyi kendime almışım gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdi babam. "şirketin tüm nesiller boyunca işleyişine saygı duymak istediğimi, ama herkesin servetten adil bir pay alacağını söylemiştim."

"Bu yeterli değildi!" Richard itiraz ediyor. "New York'u sen kontrol ediyorsun. "Çocuklarının her biri milyarder. Benimkiler ise değil. Neden tüm prestij senin çocuklarına ait olsun da benimkiler mahrum kalsın?"

"Oğullarım çok çalışıyor," diye bağılıyor babam. "Sahip oldukları şey benden gelmedi. Kendi başlarına kazandılar."

"Senin sayende doğru kapılardan içeri girebildiler. Büyük Jeremiah Vale sayesinde."

"Sınırı aştın. Benden faydalananlar sen ve çocukların. şirketin Avrupa ve Japonya ofislerinden gelen tüm kazançları kontrol ediyor ve alıyorsun. Parker yirmi birine bastığında ona lanet olası bir elmas şirketi verdim, Rosie'ye Bora Bora ve Karayipler'de bir otel zinciri aldım, Pam'e de Los Angeles'ta bir tema parkı verdim. Bunların hepsi milyarlar kazanmak için mükemmel fırsatlardı."

Haklıydı. Babam adil payından fazlasını vermişti. Bu yüzden bu durum o kadar şok edici.

"Ne dersen de, hepiniz hâlâ haksız bir avantaja sahiptiniz," diye cevapladı Richard alçak sesle. "Sonunda yapabileceğim tek şey, yaptığım şeydi."

"Çocuklarımı yok etmeye çalışmak, böylece seninkiler onların yerini alabilsin diye." "Evet."

Beni şok eden çok az şey vardır, ama bu... kabullenmesi zor bir şey.

Parker'dan bunu bekleyebilirdim, ama babasının böyle bir şeyin parçası olabileceğine asla inanmazdım.

Ama şimdi her şey yerine oturuyor. Parker, kötü huylarını babasından almış.

Babam pek çok şey olabilir, ama acımasızlık bunlardan biri değildi.

"Hepsini alt etmeyi planladım," diye ekliyor, sanki açıklamaya ihtiyacımız varmış gibi.

Her şey sekiz yıl önce Knox ile başladı. Neredeyse her şeyini kaybetti ve hapse girecekti. Sonra beni tuzağa düşürmek için pusuya yattılar. Knox'un aklanması sayesinde Parker'a kapı açıldı. Her iki durumda da Richard sadece saldırmadı. Bizi sonsuza kadar mahvedebilecek mükemmel fırsatı bekledi.

"Tamam, Richard. Yeterince dinledim. Artık seninle işim bitti." Babam elini kaldırır. "İkiniz de." Parker'a bir göz atar.

Albert'e başımla işaret ederek kapıyı açmasını ve polisi içeri almasını söyledim. Kapı açıldı ve dört polis memuru içeri girdi.

Richard onları görünce, bu kartın er ya da geç açılacağını başından beri bilen bir adam gibi görünür. Onlar ona ulaşmadan ayağa kalkar ve soğukkanlılıkla ceketini düzeltir.

Gerçekten umursamıyor.

Parker ise başka bir hikaye. Masadan geri çekilir ve bana öfkeyle bakar. "Ciddi olamazsın." Gözleri benden babama, oradan da polis memurlarına kayar. "Baba, bir şey söyle."

Richard ona bakmaz bile.

İlk polis memuru Parker'a ulaşır ve kolunu tutar. Parker kurtulmaya çalışır ama kaçacak yeri yoktur. "Çekil üstümden lan."

İkinci polis ikilisi Richard'a yaklaşır. Richard, sorulmadan bile bileklerini uzatır. Tüylerimi diken diken eden bir şekilde sessiz ve vakurdur, çünkü şu anda bile rol yapmaktadır.

Knox sert bir şekilde oturuyor, yüzü zar zor kontrol ettiği öfkeyle parlıyor. Richard'a bakarken ondan dalgalar halinde yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

Memurlar onları götürüyor. Parker kapıdan geçerken hâlâ ağzını açıp duruyor. Richard ise tek kelime bile etmedi.

Kapı arkalarından kapanır ve kimse konuşmaz.

Bir an için sessizlik hakim olur. Ta ki babam dikleşip boğazını temizleyene kadar.

"Bize bir dakika verin," diyor asistanlara. Hepsi başlarını eğip bizi yalnız bırakıyorlar — babamı ve dört oğlunu.

"Üzgünüm," derim, ilk olarak bir şey söylemem gerektiğini hissederek.

Babam başını salladı. "Üzülecek bir şey yok. Üzülen benim. Her şey için. O kadar kördüm ki fark edemedim. Bir daha olmayacak."

“Olmayacak çünkü birlikte yeniden inşa edeceğiz,” der Knox. Levi ve Locke başlarını sallar.

Gülümsüyorum. “Daha önce de söylediğin gibi, kalıcı olan şeyler sadece hırsla ayakta kalmaz. Biz de öyleyiz.”

Babam bana gülümser ve gururla başını sallar. “Evet, öylesiniz. Hepiniz öylesiniz.”

Bitti. Fırtına bitti.

Sanırım bu olaydan elde ettiğim ve asla değişmeyeceğim tek şey Elodie’m.

Ona verdiğim sözler asla geçici olmamalıydı. O benim sonsuzluğum.

Bölüm 38

Elodie

Ziyaret odasına giriyorum ve Jack'i görünce kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Masada karşımda oturuyor, bilekleri önünde bağlı ve sanki kendini daha küçük bir şeye sığdırmaya çalışır gibi omuzları kamburlaşmış. Sadece televizyonda mahkumlarda gördüğüm geleneksel turuncu tulumu giyiyor ve yüzünde üç hafta önceki akşam yemeğinde sergilediği tüm o cesaret izleri silinmiş.

Onu ilk kez görebiliyorum. Mahkeme bir hafta sürdü ve bir hafta sonra buraya nakledildi. O süre boyunca onu görmeme izin verilmedi. Ama görebileceğim bir hafta vardı. Sadece henüz onunla yüzleşemedim. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ yapamıyorum.

Buradayım çünkü işleri daha fazla ertelemek içimi kemiriyordu. Durum daha da kötüye gidecekti, bu yüzden bu konuyu kapatmak için buradayım.

Hissetmediğim bir özgüvenle masaya doğru yürüyorum. Dorian kapının dışında beni bekliyor. Beni ayakta tutan tek şey onun varlığı.

Metal sandalyeye çöktüğümde Jack gözlerime bakıyor. Gerçeği bildiğimi biliyor.

Tepemizdeki floresan ışık bu odadaki kimseye iyilik etmiyor, ama onun üzerinde acımasızca parlıyor. Her gölgeyi, her yorgunluk izini, içindeki mücadele ruhunun kalan her izini ortaya çıkarıyor.

Karşımdaki köşede bir gardiyan duruyor. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bu sahneyi binlerce kez görmüş birinin boş bakışlarıyla bizi izliyor.

Kız kardeş, erkek kardeşini ziyaret ediyor. Kız kardeş ağlamamaya çalışıyor. Peki. Erkek kardeş ise

Acaba bizim hikayemizi ve bizi buraya getiren ihanetin tohumlarını biliyor mu acaba?

Ellerimin titremesini durdurmak için avuç içlerimi masaya bastırıyorum, sonra Jack'e sert bir bakış atıyorum, ona nasıl konuşacağımı bilemiyorum. Ve ne diyeceğimi.

"Beni görmeye geldiğin için teşekkürler," diyor, sesi alıştığımdan daha kaba. O seste eskiden nasıl rahatlık bulduğum garip. Artık bulmuyorum.

"Gelmek istedim." Benim sesim de kendime benzemiyor.

"Nasılsın?"

Bu soru beni şaşırtıyor, oysa gayet normal bir soru. Beni gördüğü ilk birkaç saniye içinde her zaman nasıl olduğumu sorardı. Ama şu anki durum yüzünden bu soruya tahammül edemiyorum.

"Sence nasılım Jack?" Derin bir nefes alıyorum.

Bir an başını eğdi, sonra tereddütle kaldırdı. "Aptalca bir soruydu."

"Evet. Öyleydi. Ayrıca biraz da duyarsızdı, Clara'yla görüştüğünü, onun nerede olduğunu bana hiç söylemediğini ve benim ne kadar büyük tehlike altında olduğumu bildiğini düşünürsek." Sesimdeki keskinlik neredeyse elle tutulur. Kendimi tutamıyorum ve tutmak da istemiyorum. "Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz ki?"

"Öylece oldu. Bir barda karşılaştık. Sana ondan hiç bahsetmedim çünkü nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. O senin en yakın arkadaşlarından biriydi. Ve o çizgiyi aşacak kadar ciddi miydik, bilmiyordum."

"Peki ya para?"

"O her şeyi değiştirdi. Aslında sen söyleyene kadar krediden haberim yoktu. Bir süredir ortalarda yoktu. Bana Avrupa'da çalıştığını söylemişti. Sonra onu son gördüğümde ben..."

Sesi kesilir ve utanmış gibi görünür. İyi. Utanması da gerekir. Clara ile olan ilişkisinin diğer kısımlarını görmezden gelebilirdim belki, ama onu son gördüğünde, bana yaşattığı onca şeyi bilerek onu görmüş olacaktı

bana yaşattığı her şeyi bilerek onu görmüş olmalıydı. Yine de sahilde onu öpüyordu.

"Dayanamadın mı?" diye tamamlıyorum.

"Öyle değildi. Sadece yine onun yalanlarına kanmıştım. Bana her şeyi geri ödeyeceğini ve senden özür dileyeceğini söyledi. Ama o son ziyaret beni tuzağa düşürmek içindi. Beni oyaladığını göremeyecek kadar kördüm."

"Ne kadar ironik."

"Üzgünüm, Elodie. Ben... söylediğim hiçbir şeyin yaptıklarımı telafi edemeyeceğini biliyorum, ama özür dileyebilirim."

Görünüşe göre Jack, pek çok kişiden sadece biriydi. Clara, küçük planında on beş kişiyi daha dolandırmıştı. Ama hiçbirisi Jack kadar aptal değildi. Onlar, onunla o kadar derin bir ilişkiye girmediler ya da uyuşturucu suçlamasıyla tuzağa düşecek kadar ona yaklaşmasına izin vermediler.

Geçen hafta İsviçre'deki bir kaplıcada yakalandı ama asıl erkek arkadaşı—kartel lideri—hala firari.

On beş yıl hapis cezası aldı.

Jack yedi yıl aldı. Başlangıçta on yıldı, ama bazı uyuşturucu suçlamalarından aklandı ve avukatı bir itiraf anlaşması yaptı. Cezanın çoğu, daha önce yaptıklarından kaynaklanıyordu — işimizden tüm o parayı çalması.

"Elodie, lütfen bir şey söyle," diyor, aramızdaki sessizlik çok uzayınca. "Üzgün olduğunu anlıyorum, ama on dakikadan az vaktimiz var."

Bu bana sonsuzluk gibi geliyor. Hapishane müdürü bana ilk söylediğinde sürenin çok kısa olduğundan hiç şikayet etmemiştim. Yeni transfer edilenler ve yüksek güvenliqli mahkumlara sadece on dakikalık ziyaret izni veriliyordu. Jack ikisi deydi.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum Jack. Özür dilemek çok kolay, ama kimse zararın hala devam ettiğini ve geri alınamayacağını düşünmüyor. Tam olarak ne için özür diliyorsun? Clara için mi? Geçmiş için mi? Tanrım, geçmiş bile senden nefret etmeme yetiyor."

"Lütfen yapma." Hüzünle dolu gözler bana bakıyor. "Bu beni öldürür."

"Ne olmasını bekliyordun? Aşk mı? Jack, yakalandığın için üzgünsün. Hepsi bu. Eğer bu olmasaydı, gerçek asla ortaya çıkmazdı ve ben hiçbir şeyden haberdar olmazdım. Clara ile işbirliği içinde olduğunu asla bilemezdim ve sen hala işimizi kurtarmak için bize yardım etmediği için Dorian'ı suçlardın

. Hepsi senin suçun Jack. Hepsi. Sen yaptın. Ve gerçeği kendine saklayarak bana yalan söyledin.”

Yüzü soldu ve gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış belirdi. “Dorian Vale. Her şeye sahipti. Her zaman öyleydi. Zeka. Para, güç, kızlar. Sanırım bana yardım edeceğini düşündüm çünkü her zaman etmişti. Ama en çok yardıma ihtiyacım olan şey tam da buydu.”

“Yardım edemedi Jack. Bu kadar basit.”

Bir kez başını salladı. Katılıyor mu, yoksa sadece bir tür yanıt mı veriyor, bilmiyorum. Her halükarda, içten içe hâlâ kin beslediğinden eminim.

“Bir dakika kaldı!” diye bağırır gardiyan.

Jack ve ben birbirimize bakıyoruz. Veda etme zamanı geldi. “Seni ne zaman tekrar görecekim?” diye soruyor Jack, sesinde umut var.

Başımı sallıyorum. “Bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var. Uzaklaşmaya. Hayatıma devam etmeye, bunu geride bırakmaya.”

Anlayışla başını sallıyor. “Tamam. Anlıyorum. Anladım.” Derin bir nefes alıyor ama yanağından bir damla gözyaşı süzölüyor. “Bana inanmayabilirsin ama senin incinmeni asla istemedim. Eğer seni bir daha görmezsem, bunu bilmeni isterim. Bana hiçbir borcun yok ama lütfen bana inanın.”

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum.

Arkamdaki kapı açılır ve Dorian içeri girer. Gardiyan gelip Jack'i dışarı çıkarmak için yanına yaklaşırken ayağa kalkarım.

"Dorian," der Jack.

"Evet." Dorian onun gözlerinin içine bakar.

"Benim için ona iyi bak. Lütfen."

"Her zaman öyledim."

"Biliyorum." Jack başını eğdi, sonra ayağa kalktı ve gardiyanın kendisini götürmesine izin verdi. Kapıdan kaybolmadan önce bana son bir kez baktı.

Ağlamayacağıma kendime söz vermiştim ama yanaklarımdan akan gözyaşlarını durduramıyorum.

Dorian kolunu omzuma atar ve beni kendine çeker. "Sorun yok. Ben yanıdayım. Yanıdayım, Elodie."

Ona bakıyorum, gözlerindeki sevgiyi içime çekiyorum ve bu beni sakinleştiriyor. Gözyaşlarım ve kederimin ardında, kalbim ısınıyor, kollarında

kollarında teselli bulur.

Geçmiş geride kaldı. Artık ileriye bakabiliriz.

Epilog - Elodie

Elodie
İki ay sonra

Astoria'nın büyük salonu adeta parıltıyor. Kristal avizeler tavana ışık parçacıkları saçıyor, şampanya bitmek bilmeyen bir çeşme gibi akıyor ve bu odada küçük bir ülkeyi finanse etmeye yetecek kadar elmas var.

Dorian ve ben bir bağış etkinliği için buradayız.

O kardeşleriyle birlikteyken, ben yeni edindiğim arkadaşlarımın oluşturduğu bir çemberin içinde duruyorum.

Isla yanımda duruyor; ona en yakın olduğum kişi o. Turkuaz elbisesiyle çok güzel görünüyor. Ve o karnındaki bebek...

Bu gece bebeğini doğursa hiç şaşırmam. Dışarı çıkıp bu kadar mükemmel görünmesi nedeniyle ona hayranım.

"Bence bir erkek," diyor Cindy, heyecanla Isla'nın karnını işaret ederek.

"Haklı olabilirsin," diyor Isla kıkırdayarak. "Knox'un teyzesi Maureen, portakal kabuğuyla bir tür eski karı testleri yaptı — nasıl olduğunu sorma — ve şimdi bir erkek çocuğumuz olacağına yemin ediyor."

Kıkırdar ve şampanyamdan bir yudum alırım. Maureen teyze epey ilginç bir karakterdir, ama itiraf etmeliyim ki haklı olabilir. Bana da kehanetlerinden birini yapmıştı, hayatıma yeşil bir şeyin gireceğini söylemişti. Çok tuhaftı, ama birkaç gün sonra öğrencilerim sınıfı yeşil balonlarla doldurarak bana sürpriz yaptılar.

Bu düşünce beni yine güldürüyor ve Jack'i son gördüğümünden beri son birkaç aydır taşıdığım o ağırlığın nihayet

kalkıyor. Bu, umarım yakında tamamen ortadan kalkacağına dair bana umut veriyor. Gerçi sanırım Jack'i her düşündüğümde bu yük bir şekilde geri dönecek.

Gelecekte aramızda ne olacağını bilmiyorum, ama şimdilik yaşamaya odaklanıyorum. Sonunda, sadece yaşamaya.

Sanki bir sonraki darbeye hazırlıklı olmadan nihayet nefes almama izin verilmiş gibi hissediyorum. Ve bu gecenin, rahatlayıp sadece eğlenebileceğim o kaygısız gecelerden biri olmasına seviniyorum.

Basın burada olduğu düşünülürse, bu çok şey ifade ediyor.

Jack'in tutuklanmasından sonraki günlerde çok acımasızdılar. Ama şimdi manşetler değişti. Dorian'ı pervasız, beni de ikincil zarar olarak gösteren manşetler yok artık. Halkla ilişkiler ekibi en kötülerini silmek için çok uğraştı, ama gerisini biz hallettik.

Sadece kendimiz olarak.

Son zamanlarda, odanın diğer ucundan bana sanki odada tek kişi benmişim gibi bakan kocamın bakışlarını yakalıyorlar. Arabadan iner inmez elinin her zaman belimin alt kısmına dokunması ve bana nasıl özen gösterdiği gibi. Sanki dünyaya birbirimize ait olduğumuzu duyurmak istemiş gibi.

Sherry, Isla'nın karnındaki şişkinlikten bahsetmeye devam ediyor, sonra birdenbire kızlar cilt bakımı hakkında konuşmaya başlıyor. Konuşmaya daha derinlemesine dalmadan önce, bir el belimin alt kısmına dokunuyor.

Her zamanki gibi, onu görmeden bile onun olduğunu anlıyorum.

Yanımda duran uzun boylu, yakışıklı adama bakıyorum ve kalbim karnımın dibine çöküyor, içimde kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Ağzının köşesi yukarı kalkar. Ve işte orada — manşetlerin yakalamaya çalıştığı, aramızdaki o sessiz, özel şey.

"Şu anda sana ihtiyacım var, Bayan Vale," diye saçlarıma fısıldıyor. "Buraya gel."

Sadece birkaç kelime ve ben tamamen ona aitim.

Aklım yetişmeden bacaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştır. Dorian beni gruptan uzaklaştırır.

Salona vardığımızda beni kendine yaklaştırır.

"Beni öpmen gerekiyor," diyor kulağıma, sesinde bir gülümsemeyle.

Aynı sözleri söylediği yat partisini hatırlayarak gülüyorum.

"Bu nasıl bir öpücük olacak, Bay Vale?" O zaman ne dediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Bana sırtarak bakıyor. "Oh, bunu sen karar ver. Ama bil ki, zihin sikici bir öpücükle başlayıp oradan devam etmeyi planlıyorum."

Nefes almaya bile fırsat bulamadan beni karanlık bir odaya çekip arkamızdan kapıyı kapatıyor.

Sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Bana verdiği öpücük, beni ayaklarımdan kesen, uyuşturucu etkisi yaratan bir his uyandırıyor.

Bu akıl karıştıran bir öpücük ve çok daha fazlası.

Dorian beni bir şeyin arkasındaki köşeye doğru sürükledi. Beni duvara itmeden önce kalın perdeleri zar zor seçebildim.

"Seni tekrar istiyorum." Kıkırdıyor.

"O zaman al beni."

"Zevkle, Bayan Vale. Sana ne kadar takıntılı olduğumu göreceksin."

Sözlerine eriyip gidiyorum, sonra elbisemi kalçalarımdan yukarı sıyırıp sert sikini içime derinlemesine soktuğunda ona eriyip gidiyorum.

Bana takıntı konusunda yeni bir ders veriyor ve bu burada bitmiyor. Eve vardığımızda devam ediyoruz ve sonraki günlerde kendimizi yatağımıza hapsolmuş buluyoruz.

Sanki biri bize büyü yapmış gibi, birbirimize dokunmaktan kendimizi alamıyoruz.

Haftalar sonra kocam, takıntıyı hayatımızın diğer alanlarına da taşımaya karar verir ve beni çılgına çevirir.

Geçmeyen korkunç migren ağrıları yüzünden işten izin aldım. Skylar'ın bana bataklık kokusu gibi tadı olan büyükannesinin özel çaylarını içirmekte ısrar etmesi yeterince kötüydü, ama bugün Dorian beni doktora götürmekte ısrar etti.

Neredeyse her şeyimi test ettirdim. Şimdi ofiste oturmuş, Dr. Mallard'ın sonuçlarla gelmesini bekliyoruz.

"Bu saçmalık," diye mırıldanıyorum ve Dorian'a sert bir bakış atıyorum. "Evde televizyon izleyebilirdim."

O da bana sert bir bakışla karşılık veriyor. "Tedbirli olmanın bir zararı yok."

"Bu migren. Abartıyorsun."

Başını yana eğiyor — bunu yaptığında ve saçları gözünün üzerine düştüğünde, tıpkı şu anda olduğu gibi, ona bayılıyorum. "Kuzucuğum, sana göz kulak olmak istediğim için beni suçlayamazsın. Seni sevmem senin suçun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Seni sevmem de senin suçun."

Bana başını sallıyor, ama eğilip dudaklarını benimkilere değdiriyor. "İkimiz de suçlu olalım o zaman."

"Bu hoşuma gitti."

"Başın nasıl?"

"Ughh." Acıyla başa çıkabiliyordum çünkü onunla vakit geçirmeyi seviyordum.

Dr. Mallard kapıdan girer ve ikimiz de ona bakarız. "Durum ne kadar kötü doktor?" diye sorar Dorian, yüzündeki ifade endişeli bir ifadeye büründü.

Dr. Mallard iç geçirdi ve bunun ne anlama geldiğinden emin olamadım.

Tam önümüzde duran masasına doğru yürüdü ve masanın kenarına oturdu. "İyi haber şu ki, bu durumun tedavisi oldukça kolay."

"*Durum* ne?" Dorian ve ben aynı anda haykırdık.

"Korkarım öyle. Ve bu durum yaklaşık on yedi ila on sekiz yıl sürecektir. Beş yıl kadar bir fark olabilir."

Kanım dondu. "Ne tür bir durum bu?"

Dr. Mallard gülümser. "Buna annelik denir. Tebrikler Bay ve Bayan Vale, hamilesiniz."

Dorian ve ben birbirimize dönüp, gözlerimizi kocaman açarak bakıyoruz. Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir ses çıkmıyor.

Hamileyim.

Bunca zaman sonra aklıma bile gelmemişti.

Bir an için dünya daha hızlı dönüyor ve sadece biz varız — yüzlerimizde aynı inanamama ifadesiyle birbirimize bakan iki insan.

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Dorian ve soğukkanlılığı kaybolur, saf, filtrelenmemiş sevinçli ortaya çıkar. "Anne baba olacağız."

Dr. Mallard'a bakıyor, o da mutlu bir şekilde başını sallıyor.

"Baş ağrıları sadece hormonal değişikliklerden kaynaklanıyor. Gececektir. Onun dışında, bu süreci keyifle yaşayın," diyor.

Dorian benden önce harekete geçer, beni kucaklar ve havaya kaldırır havaya kaldırır.

Gölüyorum ve o beni

"Seni seviyorum," diyor ve beni kendine çekiyor. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni çok seviyorum."

Beni bir kez daha döndürürken, beni ne kadar mutlu ettiğini düşünürüm

O, asla sahip olamayacağımı sandığım adamdı.

Ama benim *Dorian Gray*'im, sonunda beni ayaklarımın altından.

Dorian Vale.

Epilog - Dorian

Dört ay sonra

Yönetim kurulu odası kahve ve bebek pudrası kokuyor. Milyarlarca dolarlık bir şirket için pek olası olmayan bir kombinasyon, ama Knox Vale üç aylık oğlunun yönetim kurulu toplantısına katılması gerektiğine karar verdiğinde olan budur.

Knox, masanın başında oturuyor ve bebek göğsüne uzanmış durumda. Kocaman bir eli oğlunun başının arkasını okşarken, diğer eliyle en son sözleşmeyi inceliyor. Yeğenim derin bir uykuda, öğle yemeğinden önce küçük bir ada satın alabilecek bir adamın kucağında yatıyor olmasına hiç aldırmış etmiyor.

Sandalyeye yaslanıp bir an onları izliyorum. Kardeşim, oğlu dünyanın en güvenli yeriymiş gibi kalp atışlarına yaslanmış halde burada oturuyor.

Muhtemelen öyledir.

Ve bu güzel bir manzara. Benim sıram geldiğinde daha da kötü olacağımı şimdiden biliyorum.

Benim de bir oğlum olacak. Ve bir kızım.

Elodie ve ben ikiz bekliyoruz.

Ailemizde hiç ikiz olmamıştı. Maureen teyze, İngiliz malikanesindeki bir hayaletin bize büyü yaptığını düşünüyor. Üç mum yaktı, dua etti ve bana "bunun sorumlusu olan ruha" teşekkür etmemi söyledi.

"Aşağıda bir bebek odası olduğunu biliyorsun," diyor Levi.

Knox başını kaldırmıyor. "Dominic olduğu yerde gayet

iyi." "Yönetim kurulu toplantısında," diye araya giriyor

Locke.

Komik olan şey, o ve Levi, bebek uyandığında onu kucağına almak umuduyla Knox'un iki yanına yerleşmişler.

Dominic doğduğundan beri böyleydiler. İkisi de artık "bebek" kelimesine alerjisi olmadığını kabul etmek istemiyor.

Ne yazık ki onlar için, en sevilen amca zaten benim. Ve çocuklarım ondan çok daha küçük olmayacağı için, ömür boyu en sevilen amca olmaya da hazırım.

"Tamam, bu iş bitti sayılır," diyor Knox. "Sanırım artık gidebiliriz. Lockdale'ler ne olacak?" Levi'ye bakıyor.

Levi bir iniltiyi bastırır. "Üzerinde çalışıyorum." Knox ve ben kaşlarımızı çatarız.

"Bu ne demek?" diye soruyorum. Levi'ye karşı çok net olmak gerekiyor.

"Bu, Arthur Lockdale, yatırımlarını yönetmek için uygun olduğuma ikna olana kadar bizimle sözleşme imzalamayacağı anlamına geliyor."

Ben de bunu kastetmiştim.

"Güvenilirlik için Arthur'a ihtiyacımız var. O bize daha fazla müşteri getirecek," diyor Knox.

"Biliyorum, o yüzden bunun üzerinde çalışıyorum."

"Ne yapıyorsun? Bir şey mi söyledi?"

"Beni genç ve sorumsuz buluyor ve uzun süreli bir ilişkisi olan ya da evli bir erkekle çalışmayı tercih ediyor. Bu adama inanabiliyor musun? Güneyli beyefendilerin bir özelliği olmalı."

Knox ve ben birbirimize bakıyoruz. "Ne yapacaksın?"

"Bir kadın bulacağım. Kim olursa olsun. Merak etme, bu iş benim için çocuk oyuncağı."

Kendi kendime sessizce gülüyorum. Ben de benzer şeyler söylediğimi hatırlıyorum. Bana ne olduğuna bak.

Hayatımın aşkını buldum ve şimdi o benim bebeklerimi taşıyor.

Ama Levi ile birlikte, sanırım bizi çok çılgın bir yolculuk bekliyor.

Umarım onun yolculuğu da benimki kadar ilginç olur.

İşte yine başlıyoruz.

